

The background of the cover is a light beige color. It features a network of thin, light brown, gnarled branches. In the upper left corner, a portion of a golden crown with intricate filigree is visible. A small, vibrant green beetle is perched on one of the lower branches. The title 'KRUTÝ PRINC' is written in a large, black, serif font, with the words stacked vertically.

KRUTÝ PRINC

HOLLY BLACKOVÁ

Krutý princ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Holly Blacková

Krutý princ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Krutý princ

Holly Blacková

Přeložila Radka Kolebáčová

THE CRUEL PRINCE Copyright © 2018 by Holly Black. All rights reserved.

Illustrations by Kathleen Jennings

Cover art copyright © 2018 by Sean Freeman.

Cover design by Karina Granda.

Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Radka Kolebáčová, 2018

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-666-4

ISBN e-knihy 978-80-7544-703-6 (1. zveřejnění, 2018)

*Cassandře Clareové,
kterou víly nakonec přilákaly mezi sebe*

KNIHA PRVNÍ

*Všechny děti v Zemi víl
běhávají bez košil.
Zatouží-li po koláči,
dostanou, co srdce ráčí.
Zlatem v kapse cinkají,
v sedmi už se vdávají.
Mají vlastní domeček,
k němu deset oveček.
Ráno třešně snídají,
pak celý den běhají.
I já bych chtěl s nimi být
a štěstí si vyprosit.*

Robert Graves,
„Všechny děti v Zemi víl“

PROLOG

Jednoho ospalého nedělního odpoledne postával před domem u aleje muž v tmavém dlouhém kabátě. Nezaparkoval auto, nepřijel taxíkem. Nikdo ze sousedů ho neviděl přicházet po chodníku. Jednoduše se tam objevil, jako by vkročil mezi dva stíny.

Muž přistoupil ke dveřím a zvedl pěst, aby zabušil.

Jude seděla na koberečku v obývacím pokoji a jedla gumové rybí prsty ohřáté v mikrovlnce, které namáčela do nevábneho kečupu. Její dvojče Taryn podřimovala na gauči, schoulená do klubíčka kolem deky a s palcem v puse zapatlané od ovocného punče. Na druhém konci gauče jejich starší sestra Vivienne civěla na televizní obrazovku, své tajuplné zúžené zorničky upírala na kreslenou myš, která prchala před kreslenou kočkou. Když to vypadalo, že kočka myš chytí, Vivienne se rozesmála.

Vivienne byla jiná než ostatní starší sestry, ale sedmiletá Jude a Taryn, které se svými hnědými střapatými vlasy a srdcovitými obličejí byly od sebe k nerozeznání, také nepatřily k typickým mladším sestrám. Vivienniny oči a špičky uší ochmýřené jemnou srstí nepřipadaly Jude o nic zvláštnější než být zrcadlovou verzí někoho jiného.

A jestli si někdy všimla, že si ostatní děti v okolí nechtějí s Vivi hrát nebo že o ní rodiče mluví tichým, ustaraným hlasem, nepřikládala tomu žádnou důležitost. Dospělí jsou pořád ustaraní, neustále si něco šeptají.

Taryn si zívla, protáhla se a přitiskla tvář k sestřině kolenu.

Venku svítilo slunce a svým žářem rozpalovalo asfalt na příjezdových cestách. Vzduchem se neslo hrčení sekaček na trávu a křik dětí cákajících se v zahradních bazénkách. Otec byl v kůlně, kde měl svou kovárnu. Matka v kuchyni připravovala hamburgery. Všude vládla nuda. Všude panoval klid.

Když se ozvalo zaklepání, Jude vyskočila a šla otevřít. Doufala, že přišla nějaká z kamarádek z ulice, která s ní bude hrát videohry nebo si s ní po večeri

půjde zaplavat.

Před prahem však stál vysoký muž a zlostně se na ni díval. Navzdory horku měl na sobě dlouhý hnědý plášť. Boty měl pobité stříbrem, a když překračoval práh, dutě zazvonily. Jude se mu podívala do zastíněné tváře a zachvěla se.

„Mami!“ vyjekla. „Mááámíí! Někdo tady je.“

Z kuchyně vyšla její matka a otřela si ruce do džínů. Když pohlédla na muže, zbledla. „Běž k sobě do pokoje,“ vybídla Jude ustrašeným hlasem. „*Hned!*“

„Čí je to dítě?“ zeptal se muž a ukázal na Jude. Mluvil se zvláštním přízvukem. „Tvoje? Jeho?“

„Ničí.“ Matka se na Jude ani nepodívala. „Není to ničí dítě.“

Nebyla to pravda. Jude a Taryn jako by vypadly tátovi z oka. Všichni to říkali. Jude udělala pár kroků ke schodům, ale nechtěla být sama v pokoji. *Vivi*, pomyslela si. *Vivi bude toho vysokého pána znát. Vivi bude vědět, co dělat.*

Ale Jude se nedokázala pohnout z místa.

„Viděl jsem spoustu nemožných věcí,“ pronesl muž. „Viděl jsem žalud, který nespadol z žádného dubu. Viděl jsem jiskru, která nevzešla z plamene. Ale něco takového jsem ještě neviděl: mrtvou ženu, která žije. Dítě zrozené z ničeho.“

Matka nevěděla, co na to říct. Napětím se celá třásla. Jude ji chtěla vzít za ruku a stisknout ji, ale neodvážila se.

„Když mi Balekin řekl, že tě tady najdu, nevěřil jsem mu,“ pokračoval muž jemněji. „Kosti pozemské ženy a nenarozeného dítěte v ohořelých zbytcích mého sídla byly přesvědčivé. Víš, jaké to je, vrátit se z bitvy a najít svou ženu a svého jediného potomka mrtvé? Zjistit, že celý tvůj život shořel na prach?“

Matka zavrtěla hlavou, ale nebyla to odpověď, spíš ze sebe chtěla jeho slova setřást.

Přistoupil k ní o krok blíž, ona o krok ustoupila. Muž neměl jednu nohu v pořádku. Pohyboval se ztuhle, noha ho asi bolela. Světlo ve vstupní hale získalo jiný nádech. Jude si všimla zvláštního nazelenalého odstínu jeho kůže i velkých spodních zubů, které se mu do úst téměř nevešly.

Všimla si, že má stejné oči jako Vivi.

„Nikdy jsem s tebou nemohla být šťastná,“ řekla matka. „Tvůj svět není pro lidi jako já.“

Vysoký muž se na ni dlouze zadíval. „Přísahala jsi,“ řekl konečně.

Zvedla bradu. „Tu přísahu jsem zrušila.“

Muž pohlédl k Jude a jeho výraz ztvrdl. „Jakou cenu má slib smrtelné ženy? Myslím, že odpověď znám.“

Matka se otočila. Sotva se na dceru podívala, Jude utekla do obývacího

pokoje.

Taryn pořád spala. Televize byla pořád zapnutá. Vivienne na ni pohlédla přivřenýma kočičíma očima. „Kdo přišel?“ zeptala se. „Slyšela jsem hádku.“

„Nějaký strašidelný chlap,“ vyhrkla Jude bez dechu, jako by utíkala. Srdce jí zběsile tlouklo. „Máme jít nahoru.“

Jude bylo jedno, že matka poslala nahoru jenom ji. Sama tam nepůjde. Vivi se s povzdechem zvedla z gauče a zatřásla s Taryn. Ta ospale vykročila za sestrami.

Zamířily ke schodům potaženým kobercem, ale vtom Jude uviděla, že do domu vešel ze zahrady její otec. V ruce držel sekeru – poměrně věrnou repliku zbraně, kterou kdysi objevil v muzeu na Islandu. Vidět otce se sekerou nebylo nic divného. Společně s kamarády byli nadšenci do starých zbraní, rád hovořil o „hmotné kultuře“ a trávil spoustu času nad svými náčrtý prapodivných čepelí. Zvláštní byl ale způsob, jakým sekeru držel, jako by se ji chystal...

Otec se rozmáchl sekerou proti vysokému muži.

Nikdy na své dcery nevztáhl ruku, aby je zkontroloval, ani když se dostaly do vážných malérů. Nikdy by nikomu neublížil. Nikdy.

A přesto. A přesto.

Ostří sekery prolétlo těsně kolem muže a zaseklo se do zárubně.

Taryn pronikavě zaskučela a přitiskla si dlaně k ústům.

Vysoký muž tasil zpod koženého pláště zahnutou čepel. *Meč*, jako z pohádkové knížky. Otec se snažil vytáhnout sekeru ze dřeva, když vtom mu meč zajel do břicha. Muž ho zarazil šikmo vzhůru. Ozval se zvuk, jako když zapraskají klacky pod nohama, a zvířecí výkřik. Otec klesl na koberec v předsíni, který dívky nikdy nesměly zablatit, jinak by je matka hubovala.

Koberec začínal rudnout krví.

Matka vykřikla. Jude vykřikla. Taryn a Vivi vykřikly. Všechny křičely, až na vysokého muže.

„Pojď ke mně,“ řekl a pohlédl zpřímá na Vivi.

„Zrůdo!“ zařvala matka a zamířila ke kuchyni. „Je mrtvý!“

„Neutíkej ode mě!“ varoval ji muž. „Ne potom, co jsi udělala. Jestli znovu utečeš, přísahám, že...“

Ale matka utíkala. Už byla skoro za rohem, když ji svým mečem zezadu probodl. Zhroutila se na linoleum a rozhozenýma rukama strhla z lednice několik magnetů.

Vzduchem se plížil kovový pach čerstvé krve. Pach připomínající vlhké drátěnky, kterými matka čistila připálené pánve.

Jude se rozběhla k muži, bušila mu pěstmi do hrudi, kopala ho do nohou.

Nebála se. Ani nevěděla, jestli vůbec něco cítí.

Muž jí nevěnoval žádnou pozornost. Dlouhou dobu jen tak stál, jako by sám nemohl uvěřit tomu, co udělal. Jako by si přál těch pět minut vrátit zpátky. Pak si klekl na jedno koleno a chytil Jude za ramena. Přišpendlil jí paže k tělu, aby na něj nemohla dál útočit, ale ani se na ni nepodíval.

Upíral pohled na Vivienne.

„Vzali mi tě,“ řekl jí. „Přišel jsem, abych tě odvedl tam, kde je tvůj pravý domov, do Elfhame, Země víl pod kopcem. Tam budeš obklopena bohatstvím, o jakém se ti nikdy nesnilo. Tam budeš mezi svým Lidem.“

„Ne,“ odpověděla Vivi ponurým hlasem. „Nikam s tebou neodejdu.“

„Jsem tvůj otec,“ řekl příkře, jako když práskne bič. „Jsi má dědička a má krev a poslechněš mě v tomhle i všem ostatním.“

Nepohnula se, ale zaťala zuby.

„Ty nejsi její otec,“ zakřičela Jude na muže. Měl sice stejné oči jako Vivi, ale nechtěla si to připustit.

Stiskl jí paže silněji a Jude přidušeně vypískla, ale dál mu vzdorovala pohledem. V soutěži upřených pohledů by zabodovala.

Uhnul jako první. Podíval se na Taryn, která klečela a vzlykala. Třásla matkou, jako by ji chtěla vzbudit. Matka se nepohnula. Matka i otec byli mrtví. Už se nikdy nepohnou.

„Nenávidím tě,“ prohlásila Vivi natolik surově, že jí Jude v duchu blahopřála. „Vždycky tě budu nenávidět. To přísahám.“

Kamenný výraz v mužově tváři se nezměnil. „Přesto půjdeš se mnou. Připrav i ty dvě malé. Sbal jen to nejnutnější. Vyrazíme před setměním.“

Vivienne zvedla bradu. „Nech je na pokoji. Vezmi mě, jestli musíš, ale je ne.“

Muž se na Vivi upřeně podíval a pak si pohrdlivě odfrkl. „Chceš přede mnou své sestry ochránit? Tak řekni, kam bys je nechala jít?“

Vivi neodpověděla. Neměly žádné prarodiče, nikoho z rodiny, kdo by ještě žil. Nebo alespoň nikoho neznaly.

Muž znovu pohlédl na Jude, pustil ji ze svého sevření a vstal. „Jsou to potomci mé ženy a jsem za ně zodpovědný. Možná jsem krutý, možná jsem monstrum a vrah, ale před svými povinnostmi neutíkám. A ty bys jako nejstarší také neměla.“

Když se o mnoho let později Jude v duchu vracela k událostem toho dne, nemohla si vybavit chvíli, kdy si balily věci. Jako by celou tu hodinu smazal šok. Vivi musela někde najít tašky, dát do nich jejich oblíbené knížky, nejmilejší hračky a také fotky, pyžama, bundy a trička.

Nebo si Jude zabalila své věci sama. Nebyla si jistá.

Nedokázala pochopit, jak to dokázaly, když o patro níže vychládala těla jejich rodičů. Už si nedokázala vzpomenout, jaký to byl pocit, a jak roky mýjely, už se do té situace neuměla vžít. Hrůznost vražd časem vybledla. Vzpomínky na onen den se zamlžily.

Když vyšly před dům, na trávníku se pásł černý kůň. Měl velké něžné oči. Jude by se mu nejradši vrhla kolem krku a zabořila mu uplakanou tvář do hedvábné hřívy. Než to mohla udělat, vysoký muž si ji přehodil přes sedlo jako náklad a totéž udělal s Taryn. Vivi posadil za sebe.

„Drž se,“ vyzval ji.

Celou cestu do Země víl Jude a její sestry plakaly.

KAPITOLA 1

V Zemi víl nejsou rybí prsty, kečup ani televize.

KAPITOLA 2

Sedím na polštáři, zatímco mi skřítčice zaplétá vlasy. Má dlouhé prsty a ostré nehty. Škubnu sebou. Pohlédne na mě černýma očima do zrcadla na toaletním stolku, jehož rám tvoří ptačí pařáty.

„Do turnaje zbývají ještě čtyři dny,“ řekne. Jmenuje se Vřesinka a slouží na Madocově panství. Bude tu tak dlouho, dokud si neodpracuje svůj dluh. Stará se o mě už od dětství. Právě ona mi potřela oči páchnoucí vílí mastí, abych získala „pravý zrak“ a mohla prohlédnout většinu kouzel. To ona mi čistila boty od bláta a pověsila kolem krku náhrdelník z usušených jeřabin, aby na mě neúčinkovala vílí okouzlení. To ona mi utírala nos a připomínala mi, ať nosím punčochy naruby, aby mě v lese nikdy nic nesvedlo z cesty. „Jsi tak nedočkavá. Nemůžeš zařídit, aby měsíc vycházel nebo zapadal rychleji než jindy. Ale můžeš dnes u večere všechny oslnit. Pojď, udělám z tebe tu nejspanilejší krasavici.“

Povzdechnu si.

Nikdy neměla s mou mrzutostí trpělivost. „Tančit s dvořany Nejvyššího krále v paláci pod kopcem je velká čest.“

Služebnictvo mi neustále připomíná, jaké mám štěstí. Já, nemanželská dcera nevěrné matky, lidský tvor bez kapky vílí krve v těle, a je se mnou zacházeno jako se skutečným dítětem Země víl. Mé sestře Taryn říkávají to samé.

Vím, že jen málokdo může říct, že vyrůstal s kralevici a princeznami. Je to ohromná pocta, které nikdy nebudu hodna.

Těžko na to mohu zapomenout, když mi to neustále připomínají.

„Ano,“ odpovím, protože chápu, že se snaží být milá. „Je to úžasné.“

Víly lhát neumějí, proto se soustředí na slova a nevšímají si tónu, zvláště pokud nikdy nežily mezi lidmi. Vřesinka souhlasně přikývne. Její oči, v nichž nejsou patrné duhovky ani čočky, svítí jako dva vlhké korálky z gagátu. „Možná tě někdo požádá o ruku a staneš se opravdovou dvorní dámou.“

„Chci si své místo vybojovat,“ prohlásím.

Skřítčice se s vlásenkou v prstech odmlčí. Možná mě s ní chce píchnout. „Nebud' bláhová.“

Nemá smysl se s ní přít, nemá smysl poukazovat na to, jakou katastrofou skončilo manželství mé matky. Smrtelníci se mohou dostat k panskému dvoru pouze dvěma způsoby: sňatkem nebo prokázáním nějaké neobyčejné schopnosti – v metalurgii, ve hře na loutnu a podobně. Vzhledem k tomu, že o první možnost nemám zájem, nezbývá mi než doufat, že budu mít dost talentu na tu druhou.

Vřesinka mi zaplete vlasy do propracovaného účesu. Vypadám, jako bych měla rohy. Oblékne mě do safírového sametu. Nic z toho nemůže zastřít, kým skutečně jsem: člověkem.

„Zavázala jsem ti stužku na tři uzly, pro štěstí,“ řekne skřítčice přátelsky.

S povzdechem se dívám, jak Vřesinka odcupitá pryč. Vstanu od toaletního stolku, svalím se na postel a zabořím obličej do gobelínového přehozu. Jsem zvyklá mít kolem sebe služebnictvo. Impy a skřety, gobliny a trpaslíky. Pavučinková křídla a zelené nehty, rohy a tesáky. Žiji v Zemi víl deset let. Nic z toho už mi nepřipadá zvláštní. Tady jsem zvláštní já se svými oblými prsty, okrouhlýma ušima a jepičím životem.

Deset let je pro člověka dlouhá doba.

Když nás Madoc unesl z lidského světa, přivedl nás na své panství na Insmire, Ostrov moci, kde sídlí Nejvyšší elfhamský král. Tam nás Madoc vychoval – mě, Vivienne a Taryn –, jak mu velela čest. Přestože jsme já a Taryn důkazem matčiny zrady, podle obyčejů platných v Zemi víl jsme děti jeho ženy, a tedy jeho závazek.

Jakožto generál Nejvyššího krále býval Madoc často pryč a bránil v bojích zájmy Nejvyšší koruny. O nás bylo dobře postaráno. Spaly jsme na matracích plněných chmýřím z pampelišek. Madoc nás osobně vycvičil v boji krátkou šavlí, dýkou, falchionem i pěstmi. Hrával s námi u ohně mlýn, keltské šachy a na vlka a ovce. Sedávaly jsme mu na klíně a jedly z jeho talíře.

Mnohokrát jsem večer usínala při jeho burácivém hlasu, když nám předčítal z knihy o bitevních strategiích. A navzdory sama sobě, navzdory všemu, co udělal a jaký byl, jsem ho začala mít ráda. Opravdu ráda.

I když tento druh lásky není příliš uspokojivý.

„Pěkné cůpky,“ řekne Taryn, když vtrhne ke mně do pokoje. Má na sobě šaty z karmínového sametu. Vlasy má rozpuštěné – dlouhé kaštanové kudrny za ní vlají jako plášť přes ramena, jen do několika pramenů má vpletenou třpytivou stříbrnou nit. Vyskočí na postel vedle mě a rozhodí hromádku ošuntělých

plyšáků – koalu, hada a černou kočku –, mých mazlíčků z dětství. Nemám to srdce vyhodit žádnou ze svých relikvií.

Posadím se a kriticky na sebe pohlédnu do zrcadla. „Mně se líbí.“

„Mám takové tušení,“ prohlásí Taryn nečekaně. „Dnes večer se dobře pobavíme.“

„Pobavíme?“ Spíš jsem se viděla, jak se z našeho obvyklého úkrytu na všechny mračím a přitom se strachuji, jak si povedu na rytířském turnaji. Mohla bych udělat dojem na někoho z královské rodiny, kdo mě pak bude chtít pasovat na rytíře. Už jen ta myšlenka mě znepokojuje, ale přesto ji nedokážu dostat z hlavy. Začnu si nervózně přejíždět palcem po chybějícím článku prsteníčku.

„Jasně!“ řekne Taryn a dloubne mě do boku.

„Jau, to bolí!“ Uhýbám z dosahu. „Co přesně máš v plánu?“ Většinou se v paláci někam zašijeme. Už jsme byly svědky řady zajímavých věcí, ale vždy zpovzdálí.

Taryn rozhodí rukama. „Co tím myslíš, co mám v plánu? Mám v plánu se bavit!“

Mírně nervózně se zasměju. „Takže žádný plán nemáš. Fajn. Aspoň zjistíme, jestli umíš věštit.“

Stárneme a věci se mění. My se měníme. A přestože mi to připadá vzrušující, zároveň se i bojím.

Taryn seskočí z postele a natáhne ke mně ruku, jako by byla mým tanečním partnerem. Nechám se vyvést z pokoje a druhou rukou automaticky zkontroluji, jestli mám u boku připevněné pouzdro s nožem.

Interiér Madocova sídla je vybílený vápnem a dominují mu masivní neopracovaná břevna. Okenní tabulky mají zašedlý, kouřový nádech, a uvnitř tak panuje zvláštní přítmí. Když s Taryn scházíme po točitých schodech, zahlédnu Vivi, jak se schovává na balkonku a vraští čelo nad komiksovým časopisem, který musela ukrást ve světě lidí.

Vivi se na mě zazubí. Na sobě má džíny a splývavou halenku – očividně se dnes na plese neukáže. Vzhledem k tomu, že je Madocovou právoplatnou dcerou, necítí žádnou potřebu se mu zavděčit. Dělá si, co chce. Třeba čte magazíny sešité kovovými svorkami namísto těch s lepenou vazbou a je jí jedno, jestli si sežehne prsty.

„Vyrážíte někam?“ zeptá se tiše ze stínu, až sebou Taryn trhne.

Vivi moc dobře ví, kam se chystáme.

Když jsme sem přišly poprvé, choulívaly jsme se všechny tři k sobě u Vivi na posteli a vzpomínaly, jaké to bylo doma. Mluvily jsme o jídlech, která máma

připálila, a o tátově popcornu. Jak se jmenovali sousedé, jak to u nás doma vonělo, jaké to bylo ve škole a o prázdninách a jak chutnala poleva na narozeninových dortech. Mluvily jsme o oblíbených televizních pořadech, omílaly dokola zápletky, odříkávaly dialogy, až se všechny naše vzpomínky ohladily a vytratily.

Už se k sobě nechoulíme, už na nic nevzpomínáme. Všechny naše nové vzpomínky pocházejí odtud a o ty Vivi nejeví žádný zájem.

Přisahala, že bude Madoca nenávidět, a svůj slib dodržela. Když se neutápěla v nostalgii a stesku po domově, řádila jako divá. Rozbíjela věci. Řvala a zuřila a štípala nás, když viděla, že jsme spokojení. Časem toho nechala, ale myslím, že v sobě vůči nám pořád chová určitou nenávist za to, že jsme se zdejšímu životu dokázaly přizpůsobit. Že se na věcech snažíme najít to dobré. Že to tu považujeme za svůj nový domov.

„Měla bys jít s námi,“ řeknu. „Taryn má podivnou náladu.“

Vivi se na ni zkoumavě zadívá a potřese hlavou. „Mám jiné plány.“ To může znamenat, že večer vyrazí na výlet do světa lidí nebo že si bude dál číst na balkoně.

Tak či tak, jestli to Madoca popudí, Vivi bude jen ráda.

Madoc na nás čeká v hale se svou druhou ženou Orianou. Její plet' je namodralá jako odstředěné mléko a vlasy má bílé jako padlý sníh. Je krásná, ale pohled na ni znervózňuje. Připomíná ducha. Dnes se oblékla do zelené a zlaté – mechových šatů s propracovaným třpytivým límcem, který dává vyniknout růžové barvě jejích rtů, uší i očí. Také Madoc zvolil zelený oděv v barvě hlubokého lesa. Meč u jeho boku není na ozdobu.

Venku za otevřenými dvoukřídlými dveřmi čeká skřet. V rukou svírá stříbrné uzdy pěti grošovaných hřebců se složitě spletenými hřívami, do nichž jsou pravděpodobně vetknuty i magické uzly. Vzpomenu si na uzly v mém účesu a žasnu, jak jsou si podobné.

„Oběma vám to sluší,“ podotkne Madoc ke mně i k Taryn a jeho hřejivý tón mění tato slova ve vzácný kompliment. Pak pohlédne ke schodišti. „Budeme čekat i na vaši sestru?“

„Nevím, kde Vivi je,“ zalžu. Lhát je tu tak snadné. Můžu lhát celý den a nikdo na to nepřijde. „Asi zapomněla.“

Přes Madocovu tvář přelétne stín zklamání, nikoli však údivu. Vyjde ven, aby dal pokyn skřetovi s otěžemi v rukou. Všimnu si, jak k Madocovi přistoupí jeden z jeho vyzvědačů – žena, celá vrásčitá, s nosem připomínajícím petržel a hrbem na zádech, který jí přesahuje přes hlavu. Vsune mu do dlaně vzkaz a překvapivě

mrštně odběhne pryč.

Oriana si nás důkladně prohlíží, jako by čekala, že našemu ustrojení bude potřeba něco vytknout.

„Bud'te dnes večer opatrné,“ řekne. „Slibte mi, že nebudete nic jíst, pít ani tancovat.“

„Už jsme u dvora byly,“ zdůrazním vyhýbavě jako víla, která nechce s pravdou ven, pokud taková někdy byla.

„Možná si myslíte, že sůl vás dostatečně ochrání, ale jste děti a ty snadno zapomenou. Raději si ji s sebou vůbec neberte. A pokud jde o tanec, utancovaly byste se k smrti jako každý člověk, pokud bychom tomu nezabránili.“

Sklopím oči a neříkám nic.

My děti nezapomínáme.

Madoc se s ní oženil před sedmi lety a krátce nato mu porodila dítě, neduživého chlapečka s droboučkými roztomilými růžky na hlavě. Dali mu jméno Doubek. Od samého začátku bylo zřejmé, že Oriana snáší mě a Taryn jen kvůli Madocovi. Vnímá nás jako manželovy oblíbené psy: nevycvičená stvoření, která se mohou kdykoli obrátit proti svému pánovi.

Doubek nás však považuje za sestry, jakkoli je z toho Oriana nervózní. Copak mu ode mě něco hrozí?

„Jste pod Madocovou ochranou a on se těší přízni Nejvyššího krále,“ řekne Oriana. „Nestrpím, aby v jeho očích klesl jen kvůli vašim chybám.“

Po této krátké promluvě Oriana zamíří ke koním. Jeden z nich si odfrkne a zahrabe kopytem.

S Taryn se na sebe výmluvně podíváme a vydáme se za ní. Madoc se mezitím vyhoupl do sedla největšího válečného oře, který má jizvu pod okem a působí až hrozivě. Z nozder mu srší nedočkavost a netrpělivě pohazuje hřívou.

Vyšvihnu se na bledě zeleného koně. Má ostré zuby a páchne močálem. Taryn si vybere menšího jezdeckého koně a zabodne mu paty do slabin. Vyletí prudce jako šíp, já za ní a zmizíme ve tmě.

KAPITOLA 3

Víly jsou bytostmi soumraku a já jsem se stala jednou z nich. Vstáváme, když se začínají prodlužovat stíny, a ke spánku se ukládáme za ranního rozbřesku. K Elfhamskému paláci pod kopcem dorazíme až po půlnoci. Abychom se dostali dovnitř, musíme projet mezi dvěma stromy, dubem a hlohem, a pak přímo bizarní kamennou zdí, která je zřejmě částí opuštěné okrasné zříceniny. Dělal jsem to už stokrát, a přesto pokaždé ucuknu. Zatnu všechny svaly v těle, sevru otěže v rukou a pevně semknu víčka.

Když je znovu otevřu, jsem uvnitř kopce.

Projedeme jeskyní mezi pilíři stromových kořenů po udusané hlíně. U vstupu do trůnního sálu, kde se slavnost koná, se městnají desítky bytostí – nezbedné víly s dlouhým nosem a zubatými křídly; elegantní dámy s brčálovou pletí v dlouhých róbách, kterým goblini nesou vlečky; záludní skřeti; rozesmáté liščí víly; chlapec se soví maskou a bohatou zlatou čelenkou; postarší žena s vranami na ramenou; chumel dívek s vlasy ozdobenými planými růžemi; chlapec s kůží připomínající stromovou kůru a s perím okolo krku; houf rytířů se skarabově zeleným brněním. Mnoho z nich jsem už viděla, ale hovořila jen s některými. Je jich tolik, až se mi ze všeho točí hlava. Přesto od nich nedokážu odtrhnout oči.

Taková podívaná, ta okázalost – nikdy se toho nemohu nabažit. Možná si o nás Oriana dělá starosti právem a jednoho dne si nedáme pozor. Necháme se tímto proudem strhnout a navždy unést. Chápu, proč lidé tak snadno podlehnou krásné noční můře elfhamského dvora, proč dobrovolně vstupují do jejího víru, který jim přinese záhubu.

Vím, že bych to neměla tolik milovat. Vždyť jsem se sem dostala proti své vůli, vždyť mí rodiče byli zavražděni. Přesto své okouzlení Nejvyšším dvorem nedokážu potlačit.

Madoc seskočí z koně. Oriana a Taryn už také sesedly a odevzdávají koně podkoním. Všichni čekají na mě. Madoc ke mně vztáhne ruce, aby mi pomohl ze

sedla, ale zvládnou to sama. Mé kožené střevíčky plesknou o zem.

Doufám, že v jeho očích vypadám jako rytíř.

Oriana vykročí směrem k nám, asi aby nám znovu připomněla, co všechno nám zakázala. Nedám jí šanci. Zavěším se do Taryn a společně pospícháme dovnitř. Vzduchem se line vůně doutnajících rozmarýnu a drčených bylin. Za sebou slyším Madocovy těžké kroky, ale sama dobře vím, kam musím zamířit ze všeho nejdříve. Je třeba pozdravit krále.

Nejvyšší král Eldred sedí na trůnu v šedém panovnickém šatu a jeho prořídle, zlatem protkané vlasy jsou přikryté těžkou zlatou korunou s ornamenty dubových listů. Ukloníme se a počkáme, až se svými sukovitými prsty obtěžkanými prsteny dotkne našich hlav. Potom vstaneme.

Jeho babičkou byla královna Mab z rodu Greenbriarů. Původně žila samotářským životem a dobytvačné výpravy zahájila teprve později, po boku svého rohatého manžela a jeho jezdců na jelenech. Šest Eldredových dědiců tak vděčí svému pradědovi za zvířecí vlastnosti, které je charakterizují. To sice není v Elfhame nic neobvyklého, ale mezi vojenskou šlechtou ano.

Opodál stojí Balekin, korunní princ, a jeho mladší bratr Dain. Oba popíjejí víno z dřevěných pohárů zdobených obručemi z tepaného stříbra. Dain má na sobě tříčtvrteční kalhoty, které odhalují jeho kopyta a jelení nohy. Balekin si oblékl svůj oblíbený vojenský kabát s límcem z medvědí kožešiny. Ze všech kloubů na prstech mu ční ostny, které pokračují pod manžetami košile po celé délce paží a jsou zřetelně vidět, když společně s Dainem zamávají na Madoca, aby šel za nimi.

Oriana před nimi udělá pukrle. Přestože zde Balekin a Dain stojí vedle sebe, často jsou spolu a se svou sestrou Elowyn na kordy – tak často, že královský dvůr je prakticky rozštěpen do tří protichůdných sfér vlivu.

Prvorozený princ Balekin a jeho družina jsou známí jako Kruh černých vran. Vyhledávají radovánky a opovrhují vším, co se jim připele do cesty. Opíjejí se do němoty a otupují omamnými drogami. Je to nejbouřlivější kruh, ačkoli znám Balekina pouze jako umírněného a střízlivého. Mohla bych se začít oddávat zhýralostem a doufat, že na ně udělám dojem. Ale to nezní dvakrát rozumně.

Druhorozená princezna Elowyn kolem sebe sdružuje Kruh skřivanů. Nade vše vyzdvihují umění. Její přízní se těší i několik smrtelníků, ale vzhledem k tomu, že na loutnu hrát neumím a recitační umění mi nic neříká, mohu na členství v tomto kruhu rovnou zapomenout.

Třetí v pořadí, princ Dain, je středobodem Kruhu sokolů. Ten se stal útočištěm rytířů, válečníků a stratégů. Do tohoto kruhu patří, jak jinak, také Madoc.

Ohánějí se ctí, ale ve skutečnosti jim jde o moc. S mečem zacházet umím a o strategiích toho vím dost. Potřebuji jen příležitost se zviditelnit.

„Běžte a bavte se,“ vybídne nás Madoc. Ještě jednou se s Taryn ohlédneme za princí a začleníme se do davu.

Palác elfamského krále má mnoho tajných výklenků a skrytých chodeb jako stvořených pro milence, nájemné vrahy nebo pro ty, kdo chtějí být stranou všeho dění a pozorovat vše z ústraní. Jako děti jsme se s Taryn schovávaly pod dlouhými hodovními stoly. Pak se ale Taryn rozhodla, že už jsme elegantní dámy a že nám nepřísluší lézt po kolenou a umazat si šaty, takže jsme si musely najít lepší úkryt. Hned za druhou podestou kamenného schodiště vystupuje do prostoru třpytivý skalní výběžek, který vytváří přirozenou římsu. To je naše obvyklé útočiště, odkud posloucháme hudbu a sledujeme radovánky, kterých se musíme stranit.

Dnes večer má však Taryn jiný nápad. Projde kolem schodiště a hbitě sáhne po jídle na stříbrném podnose – zeleném jablku a kousku sýra s modrou plísní. Se solí se neobtěžuje a rovnou se do obou pochoutek zakousne. Pak mi podá jablko, abych si také kousla. Oriana si myslí, že nepoznáme rozdíl mezi běžným a vílím ovocem, které kvete sytě zlatými květy. Jeho dužina je rudá a hutná a v době sklizně prostoupí jeho palčivě opojná vůně celý les.

Jablko je křupavé a v ústech příjemně chladí. Střídavě z něj ukusujeme, až z něj zbude jen ohryzek, který dvěma sousty spořádám.

Kousek ode mě se droboučká víla s bílými vlasy připomínajícími chmýří pampelišky přitočí k obrovi a nožíkem mu přetne opasek. Bravurní a bryskní práce. Vzápětí zmizí obrův meč i měšec, víla se ztratí v davu a já si nejsem jistá, jestli se to vůbec stalo. Dokud se za mnou ta dívka neohlédne.

A nemrkne na mě.

V příští chvíli obr zjistí, že byl oloupen.

„Páchne to tady zlodějinou!“ zařve, rozhlíží se kolem sebe, nato převrhne korbel tmavého piva a nosem pokrytým bradavicemi zavětrí ve vzduchu.

Poblíž se strhne povyk – jedna ze svic vzplane modrým praskajícím plamenem. Rachocením jisker rozptýlí i obra. Než představení skončí, bělovlasá víla je dávno pryč.

Pousměju se a otočím se k Taryn. Ta toužebně pozoruje tanečníky a nevšímá si ničeho jiného.

„Mohly bychom se střídat,“ navrhne Taryn. „Když nebudeš moct přestat, vytáhnu tě z kola. Ty pak vytáhneš mě.“

Při tom pomyšlení se mi rozbuší srdce. Podívám se na divoký rej a napadne

mě, jakou odvahu v sobě asi musí mít ten, kdo si troufne okrást obra přímo před jeho nosem.

Uprostřed Kruhu skřivanů víří princezna Elowyn. Její plet' se zlatě leskne, vlasy připomínají temně zelenou hlubinu. Vedle ní hraje na housle lidský chlapec. Další dva smrtelníci ho méně zdařile, zato radostněji doprovázejí na ukulele. Nedaleko Elowyn se točí v tanci její mladší sestra Caelia. Má vlasy barvy kukuřice jako její otec a na hlavě květinovou korunu.

Hudebníci začnou novou baladu, její slova se donesou až ke mně. „*Měl mnoho synů William, král, však nejhorší byl Jamie, o to víc se trápíval, že Jamie byl první mezi všemi.*“

Tu píseň jsem nikdy neměla ráda. Připomíná mi někoho jiného. Někoho, kdo se podobně jako princezna Rhyia dnešní zábavy neúčastní. Ale ne, mylím se. Už ho vidím.

Ráznými kroky k nám míří princ Cardan, šestý z potomků Nejvyššího krále Eldreda, rozhodně však nejhorší.

Za ním kráčí Valerian, Nicasia a Locke – jeho tři podlí, namyšlení a nanejvýše loajální přátelé. Davem to zašumí, tanečníci se rozestupují a uklánějí.

Cardan má ve tváři typicky zamračený výraz, který podtrhuje černá linka pod očima a zlatý kruhový ornament v jeho vlasech černých jako noc. Na sobě má dlouhý temný plášť s vysokým zubatým límcem, po celé délce vyšívány ornamenty souhvězdí. Valerian se oblékl do temně rudé, jeho manžety zdobí zářivé rubínové kabošony, každý jako kapka zmrzlé krve. Nicasiiny modrozelené vlasy připomínající oceán zdobí perlový diadém. Spletené copy zakrývá třpytivá pavoučí síť. Locke, který průvod přátel uzavírá, se tváří znuřeně. Jeho vlasy jsou barevně k nerozeznání od liščí srsti.

„Vypadají směšně,“ prohodím k Taryn, která se dívá stejným směrem. Nemohu však popřít, že jsou opravdu krásní. Čarovné bytosti, jak o nich zpívají staré písně. Kdybychom s nimi nechodily do školy, kdybych z vlastní zkušenosti nevěděla, jak krutě ztrestají každého, kdo se jim znelíbí, asi bych se jimi nechala okouzlit jako všichni ostatní.

„Vivi říká, že Cardan má ocas,“ zašeptá mi do ucha Taryn. „Zahlédla ho, když se noc po úplňku koupala s ním a s princeznou Rhyiou v jezeře.“

Nedokážu si Cardana představit, jak plave v jezeře, skáče do vody, stříká ji po ostatních a směje se něčemu jinému než jejich utrpení. „Ocas?“ zopakuji a na tvář mi vklouzne nevěřící úsměv. Ten vzápětí pohasne, když si uvědomím, že Vivienne mi tuto událost zamlčela, ačkoli od té noci uběhla už řada dní. Mezi

sestrami panují zvláštní vztahy. Jedna zůstane vždy stranou.

„A kdybys viděla chocholku na jeho konci! Nosí ho smotaný pod šaty a umí s ním ve vteřině šlehnout jako bičem.“ Taryn se začne hihňat, takže jejím dalším slovům stěží rozumím. „Vivi říkala, že by takový taky chtěla mít.“

„Naštěstí nemá,“ řeknu stroze, i když je to hloupé. Nic proti ocasům nemám.

Cardan a jeho společníci jsou už příliš blízko na to, abychom o nich mohli bezpečně hovořit. Sklopím zrak. S odporem pokleknu na jedno koleno, skloním hlavu a zatnu zuby. Taryn vedle mě udělá totéž. Všichni kolem nás se obřadně uklánějí.

Nedívejte se na nás, zaprosím v duchu. Nedívejte se sem.

Když kolem nás Valerian prochází, chytí mě za roh ze zapletených vlasů. Ostatní dál procházejí davem. Valerian se na mě seshora ušklíbne.

„Myslela sis, že tě přehlédnu? Tebe a tvou sestru nejde nikde přehlédnout,“ sykne a nakloní se blíž. Dech mu čpí medovým vínem. Pravou ruku sevru v pěst a pomyslím na nůž, který mám na dosah. Přesto se na Valeriana nepodívám. „Nikdo nemá takové nezáživné vlasy, nikdo nemá takovou šerednou tvář.“

„Valeriane,“ zavolá princ Cardan. Už tak se zlověstně mračí, a když mě zahlédne, přimhouří oči ještě více.

Valerian mě silně šubne za cop. Zkřívím obličej bolestí a cítím, jak ve mně roste zbytečný hněv. Zasměje se a vykročí dál.

Má zlost se změnila v zahanbení. Kéž bych mu tu ruku odstrčila stranou, i když bych tím všechno jen zhoršila.

Taryn si všimne, jak se tvářím. „Co ti řekl?“

Zavrtím hlavou.

Cardan se zastavil u chlapce s dlouhými měděnými vlasy a párem drobných křídel, jaké mívají můry. Hoch se neklání. Zasměje se a Cardan se na něj vrhne. V příštím okamžiku mu vrazí pěstí do čelisti, až se chlapec svalí na zem. Cardan ho popadne za křídlo a utrhne ho, jako by bylo z papíru. Kluk zavřeští a zkroutí se do klubíčka. Ve tváři se mu zračí agonie. Přemýšlím, jestli mohou křídla vílám dorůst. Víím, že motýli, kteří přijdou o křídla, už nikdy nelétají.

Dvořané kolem chvíli mlčky civí nebo se nervózně chichotají. Vzápětí se vrátí k tanci a ke zpěvu a radovánky opět pokračují v plném proudu.

Takoví jsou. Někdo se připlete princ Cardanovi do cesty a může si být jistý okamžitým brutálním trestem. Vyženou ho z palácové školy, někdy i úplně z královského dvora. Zraněného. Zlomeného.

Cardan projde kolem chlapce, očividně s ním skončil. V tu chvíli s vděčností pomyslím na to, že má pět starších, rozumnějších sourozenců. Je tedy prakticky

zaručeno, že na trůn nikdy neusedne. Nechci ani domyslet, co by se dělo, kdyby měl větší moc než teď.

Dokonce i Nicasia a Valerian na sebe vážně pohlédnou. Pak ale Valerian pokrčí rameny a vykročí za Cardanem. Locke se u chlapce zastaví, skloní se k němu a pomůže mu vstát.

Mezitím přijdou chlapcovi kamarádi a odvedou ho pryč. V té chvíli Locke nečekaně zvedne oči. Pohlédne na mě svými žlutohnědými liščíma očima, které se mu údivem rozšíří. Zůstanu jako přikovaná, rozbuší se mi srdce. Připravím se na další dávku opovržení, ale Locke se na mě koutkem úst pousměje. Pak na mě mrkne, jako by přiznával, že byl přistižen. Jako bychom spolu sdíleli tajemství. Jako bych se mu nehnusila, jako by mu mé lidství nepřípadalo nakažlivé.

„Přestaň na něj zírat,“ ponoukne mě Taryn.

„Tys neviděla, jak...“ bráním se, ale Taryn mě přeruší. Popadne mě a vleče ke schodům, k podestě ze třpytivého kamene, kde se budeme moct schovat. Zaryje mi nehty do kůže.

„Proč jim dáváš záminku k tomu, aby tě ještě víc obtěžovali?“ vyčte mi rozhořčeně. Vztekla se jí vyškubnu. Po jejích nehtech mi na kůži zůstaly zlostné rudé pŕlměsíce.

Ohlédnu se za Lockem, ale toho už mezitím pohltil dav.

KAPITOLA 4

S rozbřeskem otevřu ve své ložnici okna a vpustím dovnitř poslední zbytky vlhkého nočního vzduchu. Svléknu ze sebe sváteční šaty. Celá hořím. Kůži mám napjatou a srdce mi stále zběsile tluče.

Byla jsem u dvora mnohokrát. Byla jsem svědkem větších hrůz, než je utržené křídlo nebo urážka na cti. Svou neschopnost lhát si víly vynahrazují celou škálou podvodů a krutostí. Překroucená slova, šprýmy, zamlčování, hádanky, klevety, nemluvě o mstách za dávné, takřka zapomenuté urážky. Ani bouře nejsou tak zrádné a moře tak nevypočitatelná jako víly.

Zárným příkladem je Madoc. Potřebuje krveprolití jako mořská panna slanou vodní tříšť. Po každé bitvě rituálně smočí svou kápi v nepřátelské krvi. Viděla jsem ho, má ji ve zbrojnici vystavenou za sklem. Látka je tuhá, plná skvrn, které se slévají do temně hnědé, takřka černé, vyjma několika zelených šmouh.

Někdy se na ni zajdu podívat a pokouším se ve vrstvách zaschlé krve zahlédnout své rodiče. Chci něco cítit, cokoli jiného než neurčitou úzkost. Chci cítit víc, ale pokaždé, když se na kápi dívám, cítím toho méně.

Napadne mě, že bych mohla zajít do zbrojnice právě teď, ale neudělám to. Stojím u okna a představuji si, že jsem neohrožený rytíř nebo čarodějka, která ukryla své srdce do prstu a ten si pak usekla.

„Jsem tak unavená,“ řeknu nahlas. „Tak strašně unavená.“

Ještě dlouho zůstanu sedět a dívám se, jak slunce obléká oblohu do zlata, jak na sebe vlny při odlivu narážejí. Vtom k mému oknu vylétne nějaké stvoření a snese se na okenní římsu. Zpočátku mám dojem, že je to sova, ale ta nemá oči jako skřítek. „Unavená? A z čeho, zlatíčko?“ zeptá se mě.

Povzdechnu si a pro jednou upřímně odpovím. „Z toho, že jsem bezmocná.“

Skřítek si mě chvíli prohlíží a pak odlétne.

Prospím celý den a probudím se zmatená. Snažím se rozhrnout dlouhé vyšívané závěsy kolem postele a dostat se ven. Na tvářích mám zaschlé sliny.

Voda ve vaně je nachystaná, ale už vychladla. Sluhové mezitím odešli. Přesto si do vany vlezu a opláchnu si obličej. Za svůj život v Zemi víl jsem si nemohla nevšimnout, že zatímco všichni ostatní voní po verbeně, borovém jehličí, zaschlé krvi nebo klejiše, já, pokud se pořádně nevydrhnu, čpím potem a mám zkažený dech.

Když ke mně přijde Vřesinka, aby rozsvítila lampy, právě se oblékám na přednášky. Začínají pozdě odpoledne a někdy se protáhnou až do večera. Obuji si pevné boty z šedé kůže a tuniku s Madocovým erbovním znakem – dýkou, srpkem měsíce obráceným vzhůru jako miska a kapkou krve stékající z rohu znaku. Vše je vyšito hedvábnou nití.

Dole najdu Taryn, jak sedí sama u jídelního stolu. Pochutnává si na šálku kopřivového čaje a ovesné žemli. Dnes už neříká, že se pobavíme.

Madoc trvá na tom – možná se cítí provinile nebo snad zahanbeně –, že s námi bude zacházeno jako s dětmi Země víl. Že se budeme vzdělávat jako ony, že nám bude dopřáno to samé. Nejsme první podvržené děti, které se tu ocitly, ale jsme rozhodně první, které kdy byly vychovávány jako šlechta.

Madoc nemá nejmenší představu, jak moc nás za to vznešený Lid nenávidí.

Ne že bych nebyla vděčná. Přednášky mám ráda. Právo chytře odpovědět na otázku přednášejících mi nikdo nemůže vzít, ačkoli se učitelé občas tváří znechuceně. Spokojím se s otráveným přikývnutím namísto nadšené chvály. Spokojím se s tím a budu za to ráda, protože to znamená, že mezi ně patřím, ať se jim to líbí, nebo ne.

Vivi s námi do školy chodívala také, ale pak ji to začalo nudit a už se nenamáhá. Madoc zuřil jako šílený, ale jeho schvalování čehokoli vede pouze k tomu, že tím Vivi opovrhne, takže všechny jeho výtky ji utvrdily v rozhodnutí se přednášek již nikdy více nezúčastnit. Snažila se nás přemluvit, abychom zůstávaly doma s ní. Ale jestliže s Taryn nezvládneme ustát machinace nedospělých víl, aniž bychom obětovaly svou účast na přednáškách nebo se utekly schovat k Madocovi, jak nám Madoc uvěří, že jsme připravené obstát u Nejvyššího dvora, kde se budeme muset vypořádat s daleko složitějšími a nebezpečnějšími intrikami?

S košíky v rukou vyrazíme na cestu. Palác Nejvyššího krále se sice nachází na Insmire, ale cestou musíme obejít dvojici menších ostrůvků – Insmoor, Kamenný ostrov, a Insweal, Ostrov nářku. Všechny tři ostrovy propojují částečně zatopené kamenité stezky a balvany dost velké na to, aby se dalo bezpečně přeskočit z jednoho na druhý. K Insmooru se za čerstvou trávou vydalo přes vodu stádo jelenů. S Taryn obejdeme Jezero masek a zamíříme do vzdálenějšího cípu Mléčného lesa. Procházíme mezi bledě stříbrnými kmeny a mléčně zbarvenými listy. Odtamtud spatříme, jak se u rozeklaných jeskyní sluní mořské panny a mořští muži. V jejich šupinách se třpytí jantarově žluté odlesky pozdně odpoledního slunce.

V prostorách paláce jsou vyučovány všechny děti ze šlechtických rodin z celého království, a to bez ohledu na věk. Některá odpoledne sedáváme v hájích vystlaných smaragdově zeleným mechem, jindy trávíme čas ve věžích nebo v korunách stromů. Učíme se o souhvězdích na noční obloze, o léčivých a kouzelných vlastnostech bylin, o řeči ptáků, květin a lidí, stejně jako o řeči Lidu (ačkoli se mi z toho občas zamotá jazyk). Učíme se vymýšlet hádanky, lehce našlapovat po spadlém listí nebo překračovat ostružiní, aniž bychom při tom zanechali sebenepatrnější stopu nebo vydali sebemenší zvuk. Jsme cvičeni v jemném umění hry na harfu a loutnu, v lukostřelbě a v boji s mečem. Spolu s Taryn přihlížíme, jak se víly učí kouzlit. Místo přestávky si na zeleném prostranství pod širokou klenbou stromů hrajeme na válku.

Madoc mě vycvičil, jak si získat respekt i s dřevěným mečem. Ani Taryn nebojuje špatně, ale přestala trénovat a vyšla ze cviku. Na Letním turnaji, který se koná už za několik dní, se naše cvičná bitva odehraje před zraky královské rodiny. Někdo z princů nebo princezen mě možná ocení, a pokud Madoc bude souhlasit, uvede mě do rytířského stavu a udělá ze mě člena své osobní stráže. Měla bych svým způsobem značnou moc a současně bych byla pod jejich ochranou.

A tím bych ochránila i Taryn.

Dorazíme na výuku. Princ Cardan, Locke, Valerian a Nicasia už polehávají spolu s dalšími vílami v trávě. Dívka s jelením paroží – Poesy – se hihňá něčemu, co Cardan řekl. Když si poblíž rozprostřeme deku a vyndáme zápisníky, pera a kalamáře, ani se neobtěžují k nám vzhlednout.

K mé nesmírné úlevě.

Přednáška se týká obratně vyjednané mírové dohody, kterou kdysi uzavřela královna Podmořského světa Orlagh s četnými králi a královnami vládoucími na elfhamské pevnině. Nicasia je dcerou královny Orlagh, která ji poslala ke

dvoru Nejvyššího krále na výchovu. Na královninu krásu bylo složeno mnoho ód, ale o její osobnosti chvalozpěvy mlčí. O jejím charakteru tak lze cokoli usuzovat jen prostřednictvím její dcery.

Nicasia se při výkladu samou hrdostí načepýří. Když učitel změní téma a začne mluvit o lordu Roibenovi z královského dvora Termitů, přestanu poslouchat. Mé myšlenky těkají. Přistihnu se, jak přemýšlím o bojových kombinacích – sek, bod, kryt, blok. Sevru v prstech pero, jako by to byl jílec meče, a zapomenu si dělat poznámky.

Když se slunce dotkne obzoru, vybalíme s Taryn jídlo z košíků. Máme chléb, máslo, sýr a švestky. Hladově si namažu máslo na krajíc.

Cardan procházející kolem mi kopne hlínu přímo na sousto, které se chystám vložit do úst. Ostatním to přijde k smíchu.

Vzhlednu k němu. Sleduje mě s krutým potěšením, jako dravec, který se rozmýšlí, co udělá s malou myškou. Na sobě má tuniku vyšitou motivem trní s vysokým stojatým límcem. Ruce má obtěžkané prsteny. Pohrdlivý úšklebek má dávno nacvičený.

Zatnu zuby. Napadne mě, že když jeho výsměch přejdu bez povšimnutí, ztratí o mě zájem. Odejde. Ještě to vydržím, ještě několik dní.

„Děje se něco?“ zeptá se Nicasia sladce, přistoupí ke Cardanovi a obejmeme ho kolem ramen. „Špína. Z té jsi vzešla, smrtelnice. A až zdechneš, zbude po tobě zase špína. Dej si pořádně.“

„Donuť mě,“ vyhrknu bez rozmyšlení. Konečně jsem to ze sebe dostala. Dlaně se mi začínají potit. Taryn se tváří vyděšeně.

„Víš, že bych *mohl*,“ odpoví Cardan s širokým úsměvem, jako by mu nic nemohlo udělat větší radost. Rozbuší se mi srdce. Kdybych neměla kolem krku náhrdelník z jeřabin, mohl by mě okouzlit tak, abych si myslela, že špína je vybraná lahůdku. Jediným důvodem, proč zaváhal, je Madoc a jeho postavení u dvora. Nepohnu se, nenahmatám náhrdelník ukrytý pod živůtkem a slepě věřím, že mě ochrání. Věřím, že ho Cardan neobjeví a nestrhne z mého krku.

Letmo pohlédnu směrem k dnešnímu učiteli, ale letitý púka má nos zabořený do knihy.

Vzhledem k tomu, že je Cardan princ, je docela dobře možné, že ho nikdy nikdo nenapomenul ani v ničem nezastavil. Nikdy nevím, jak daleko bude schopen zajít a jak daleko ho nechají zajít učitelé.

„To ale nechceš, nebo ano?“ zeptá se Valerian rádoby bodře a kopne na náš oběd další hlínu. Ani jsem ho neviděla přicházet. Jednou mi Valerian ukradl stříbrné pero. Madoc mi dal náhradou pero vykládané rubíny ze svého stolu.

Valeriana to natolik rozzuřilo, že mě praštil svým tréninkovým dřevěným mečem do týla. „Co kdybychom vám slíbili, že na vás budeme celé odpoledne milí, když všechny ty dobroty spapáte?“ Na rtech mu hraje široký falešný úsměv. „Nebo se s námi nechcete kamarádit?“

Taryn sklopí oči do klína. *Ne*, chce se mi říct. *Nechceme se s vámi kamarádit.*

Neodpovím, ale ani neuhnou pohledem. Podívám se Cardanovi do očí. Nic, co řeknu, ho nedonutí přestat a já to vím. Nemám žádnou moc. Ale dnes v sobě ten hněv nad vlastní bezmocí nedokážu potlačit.

Nicasia mi vyvlékne vlásenku z účesu a jeden z copů mi dopadne na krk. Oženu se po její ruce, ale příliš pozdě.

„No, to se podívejme.“ Prohlíží si zlatou vlásenku, na jejímž konci se vyjímají filigránové bobulky hlohu. „Ukradla jsi ji? Myslela sis, že budeš hezčí? Myslela sis, že budeš jako my?“

Kousnu se do dásně. Jistěže chci být jako oni. Jsou krásní jako čepele ukované v božském ohni. Budou žít navždy. Valerianovy vlasy září jako leštěné zlato. Nicasia má dlouhé, dokonale tvarované údy, korálově růžové rty, vlasy barvy nejhlubšího, nejstudenějšího místa v moři. Locke s liščíma očima, který tiše postává za Valerianem, si pečlivě hlídá svůj lhostejný výraz. Bradu má špičatou stejně jako vrcholky uší. A Cardan svou krásou zastíní všechny ostatní. Jeho měděně černé vlasy jsou jako havraní křídla a lícní kosti má dost ostré na to, aby vyřízly každé dívce srdce z těla. Nenávidím ho víc než všechny ostatní. Tak moc ho nenávidím, že když se na něj někdy podívám, nemůžu ani dýchat.

„Ale ty nikdy nebudeš jako my,“ sykne Nicasia.

Jistěže ne.

„No tak,“ prohodí Locke s bezstarostným úsměvem a obejmě Nicasii kolem pasu. „Nechme je jejich hořkému osudu.“

„Jude to mrzí,“ vyhrkne Taryn. „Nás obě to mrzí.“

„Může nám ukázat, jak moc ji to mrzí,“ řekne Cardan záměrně pomalu. „Řekni jí, že na Letním turnaji nemá co dělat.“

„Copak? Bojíš se, že vyhraju?“ opět se unáhlím.

„Není to nic pro smrtelníky,“ oznámí nám ledově. „Odstup z turnaje, nebo toho budeš litovat.“

Otevřu pusku, ale Taryn mi skočí do řeči. „Promluvím si s ní. O nic nejde, je to jen hra.“

Nicasia se na mou sestru velkoryse usměje. Valerian si Taryn chlípně změří a spočine pohledem na jejích křivkách. „Všechno je jenom hra.“

Cardan se mi podívá do očí a já vím, že se mnou ještě neskončil, ani zdaleka.

„Co to do tebe vjelo?“ hubuje mě Taryn, když se ostatní vzdálí, aby se spolu rozjařeně občerstvili přichystanými pokrmy. „Takhle mu vzpurně odmlouvat! To byla vážně pitomost.“

Donuť mě.

Bojíš se, že vyhraju?

„Já vím,“ uznávám. „Už se nenechám vyprovokovat. Prostě mě vytočil.“

„Lepší je tvářit se vyděšeně,“ radí mi. Pak potřese hlavou a sklídí náš nepoživatelný oběd. Zakručí mi v břiše, ale snažím se to nevnímat.

Chtějí, abych se jich bála, vím, že chtějí. Ten samý den během cvičných střetů mi Valerian podrazí nohy a Cardan mi pošeptá do ucha nechutnosti. Domů si odnáším modřiny po kopancích a nesčetných pádech.

Jednu věc si však dosud neuvědomili: ano, děsí mě, ale jsem zvyklá žít ve strachu ode dne, kdy jsem se tady ocitla. Vychoval mě muž, který zavraždil mé rodiče, vyrostla jsem v zemi zrůd. Žiji se strachem, nechávám ho proniknout až do morku kostí a víc si ho nevšímám. Kdybych nepředstírala, že se nebojím, musela bych se až do smrti schovávat na Madocově panství, zalezlá pod příkrývkou ze soviho peří. Ležela bych tam a křičela, až by ze mě nic nezbylo. To však odmítám. To neudělám.

Nicasia se ve mně mýlí. Netoužím na turnaji dokázat, že jsem stejně dobrá jako víly. Chci zvítězit. Neprahnu po tom se jim vyrovnat.

Hluboko v srdci si dychtivě přeju je překonat.

KAPITOLA 5

Cestou domů se Taryn zastaví u Jezera masek a trhá si ostružiny. Posadím se na balvan zalitý měsíčním světlem a záměrně se vyhýbám pohledu do vody. Na hladině se tu nikdy nezrcadlí vlastní tvář – jezero ukáže někoho jiného, kdo se do něj někdy podíval nebo teprve podívá. Jako malá jsem na břehu vysedávala celý den, pozorovala výrazy cizích tváří a doufala, že alespoň jednou zahlédnu na letmý okamžik svou matku.

Ale příliš to bolelo.

„Odstoupíš z toho turnaje?“ zeptá se Taryn a vsype si do úst hrst ostružin. Obě máme pořád chuť k jídlu. Už teď jsme větší než Vivi, máme širší boky a plnější nadra.

Podívám se do košíku a vyndám z něj ušpiněnou švestku. Otrhuji si ji o tuniku. Pořád se dá sníst. Pomalu žvýkám a zvažuji odpověď. „Myslíš kvůli Cardanovi a jeho Kruhu pitomců?“

Taryn svráští čelo a zatváří se podobně jako já, když se někdy ona chová obzvláště umíněně. „Víš, jak říkají oni nám?“ opáčí. „*Kruh červů*.“

Mrsknu peckou do vody a dívám se, jak vlnky rozčerí možné obrazy na hladině. Ohrnu ret.

„Znečišťuješ magické jezero,“ vytkne mi.

„Pecka shnije,“ namítanu. „Stejně jako jednou my. Mají pravdu. Jsme červi. Smrtelní červi. Nemůžeme čekat celou věčnost na to, až nám jednou milostivě umožní dělat si věci po svém. Je mi fuk, jestli jim má účast na turnaji ležet v žaludku. Až se stanu rytířem, ocitnu se mimo dosah jejich moci.“

„A ty myslíš, že to Madoc dovolí?“ zeptá se Taryn a přestane otrhávat ostružinový keř, o který si popíchala prsty do krve. „Aby ses zodpovídala někomu jinému než jemu?“

„K čemu jinému nás cvičil?“ namítanu. Beze slova vykročíme k domovu.

„Mě ne.“ Potřese hlavou. „Já se chci zamilovat.“

Samým překvapením se dám do smíchu. „Takže ty ses už prostě jen tak rozhodla? Myslela jsem si, že to funguje trochu jinak. Že láska k člověku přijde ve chvíli, kdy to nejméně čeká, asi jako rána do týla.“

„Já se tak rozhodla,“ trvá na svém. Mohla bych se zmínit o jejím posledním „skvělém“ nápadu – pobavit se na oslavě –, ale jen bych ji rozdráždila. Raději si zkusím představit někoho, do koho by se Taryn mohla zamilovat. Třeba to bude mořský muž a obdaří ji schopností dýchat pod vodou, dá jí korunu z mořských perel a ulehne s ní na podmořské lože.

Vlastně to zní báječně. Možná že jsem to já, kdo dělá špatná rozhodnutí.

„Jak moc ráda plaveš?“ zeptám se.

„Cože?“ nechápe.

„Ale nic,“ řeknu.

Tuší, že ji chci poškádlit, a dloubne mě do boku.

Vstoupíme do Křivého lesa plného ohnutých stromů – Mléčný les je v noci nebezpečný. Musíme zastavit a nechat projít Stromový lid. Kdybychom jim nedaly přednost, mohli by na nás také šlápnout. Ramena mají obrostlá mechem, který jim šplhá až na kůrové tváře. Jejich žebry hvízdá vítr.

Je to nádherné, vážné procesí.

„Když si jsi tak jistá, že Madoc bude souhlasit, proč ses ho ještě nezeptala?“ zašeptá Taryn. „Do turnaje zbývají už jen tři dny.“

Letního klání se může zúčastnit kdokoli, ale pokud se chci ucházet o titul rytíře, musím svůj úmysl deklarovat zelenou šerpou přes hrud'. A pokud mi to Madoc nedovolí, nepomohou mi ani sebelepší dovednosti. Nikdo mě nebude pokládat za kandidáta a nikdo si mě nevybere.

Jsem ráda, že mi Stromový lid poskytl záminku neodpovědět. Taryn má samozřejmě pravdu. Madoca jsem se dosud nezeptala proto, že se bojím jeho odpovědi.

Konečně jsme doma. Opřeme se do obrovských dřevěných vrat zdobených uměleckým kovááním. V horním patře někdo rozrušeně křičí. S bušícím srdcem vyběhnu po schodech za zvukem. Spatřím Vivi, jak se ze svého pokoje snaží vyhnat roj vzdušných skřítků. Roj se kolem mě prožene na chodbu jako jedna velká pavučina babího léta. Vivienne praští knihou, kterou se po nich oháněla, do dveří výplně.

„Koukej!“ zaječí na mě Vivi a ukáže ke skříni. „Koukej, co mi provedli!“

Dveře od skříně jsou otevřené a všude leží roztahané věci ukradené ze světa lidí – krabičky plochých zápalek, noviny, prázdné lahve, romány a polaroidové snímky. Vzdušní skřítkové si udělali z krabiček od zápalek postýlky a stolečky,

všechny papíry rozcupovali a vytrhali vnitřky knih, aby v nich mohli mít své pelíšky. Učebnicové zamoření vzdušnými skřítky.

Mě však více udivilo množství věcí, které Vivi schraňuje, když většina z nich nemá žádnou cenu. Jsou to jen staré krámy. Lidská veteš.

„Co to proboha je?“ vyvalí Taryn oči, sotva vstoupí do pokoje. Sehne se a zvedne pás pouze lehce zmuchlaných fotografií. Snímky musely být pořízeny v těsném sledu po sobě ve fotoautomatu. Fotky zachycují Vivi, jak jednou rukou objímá kolem ramen rozesmátou lidskou dívku s růžovými vlasy.

Možná Taryn nebude jediná, kdo se rozhodl zamilovat.

K večeři zasedneme k masivnímu stolu, jehož hrany zdobí vyřezávané motivy faunů hrajících na dudy a tančících impů. Uprostřed stolu hoří silné sloupcovité voskovice, hned vedle stojí kamenná váza zdobená rytinami a plná šťovíku. Sluhové nám přinesou stříbrné talíře obtěžkané jídlem. Povečeříme čerstvé boby, zvěřinu posypanou jadrky z granátových jablíček, grilovaného duhového pstruha na másle, salát z nahořklých bylin a jako dezert hrozinkové dortíčky polité jablečným sirupem. Madoc a Oriana pijí kanárkové víno, my mladší si víno ředíme vodou.

Vedle mého a Tarynina talíře leží mistička se solí.

Vivi napíchne svou porci zvěřiny a olízne z nože krev.

Doubek se na ni z protější strany stolu zazubí a snaží se ji napodobit. Oriana mu zabaví nůž, dřív než si rozřízne jazyk. Doubek se zahihňá. Chytne maso rukama a ostrými zuby z něj trhá jednotlivá sousta.

„Měli byste vědět, že král se již brzy vzdá moci ve prospěch jednoho z potomků,“ řekne Madoc a všem z nás věnuje pohled. „Dá se předpokládat, že jeho nástupcem se stane princ Dain.“

Nezáleží na tom, že princ Dain je až třetí nejstarší. Nejvyšší panovník si svého nástupce volí – jen tak je v Zemi víl zajištěna stabilita. Královskou korunu nechala ukovat první Nejvyšší královna Mab. Legenda praví, že kovářem byl jistý Grimsen, který dokázal kovu vdechnout život – jeho slávici trylkovali, náhrdelníky hladce klouzaly po hrdle, magické meče nikdy neminuly cíl. Korunu královny Mab obdařil mistr kovář takovou kouzelnou mocí, že si ji může nasadit na hlavu pouze potomek stejné krve, aniž by byla tato linie přerušena. S korunou jsou předávány i přísahy těch, kteří jí slíbili věnost. Ačkoli se při každé nové

korunovací poddaní sejdou, aby znovu přísahali panovníkovi věrnost, autorita koruny je nezpochybnitelná.

„Proč chce abdikovat?“ zeptá se Taryn.

Vivi se drze ušklíbne. „Jeho dětičky už přestává bavit, že ještě nezaklepal bačkorama,“ řekne otevřeně.

Madocovi se zkroutí tvář hněvem. Mě nebo Taryn by ani nenapadlo si takto Madoca dobírat – jeho trpělivost s námi má své meze a není radno ji pokoušet. Ale Vivi je na to expert. Madoc se kousne do jazyka a s velkým sebezapřením odpoví: „Málokterý král vládl naší zemi tak dobře po tak dlouhou dobu jako Eldred. Nyní nastal čas, aby se odebral do Zaslíbené země.“

Pokud tomu dobře rozumím, Zaslíbená země je vílí eufemismus pro smrt, i když by to nepřiznaly. Tvrdí, že je to místo, odkud Lid přišel a kam se jednou opět vrátí.

„Znamená to, že opouští trůn proto, že je příliš *starý*?“ zeptám se a doufám, že má otázka není troufalá. Skřítci se rodí s vrásčitou tváří jako droboučká holá koťátka a na vodních skřítcích s hladkými údy člověk pozná jejich skutečný věk jen pohledem do prastarých očí. Myslela jsem, že čas pro víly nic neznamená.

Oriana se netváří nejšťastněji, ale ani na mě nesykne, že mám ztichnout, takže má otázka asi nebude *tak* nemístná. Nebo už ode mě lepší chování nečeká.

„Na svůj věk sice neumíráme, ale časem se unavíme,“ vysvětlí Madoc a vyčerpaně si povzdechne. „Válčil jsem ve jménu Eldreda. Zničil jsem šlechtické rody, které se mu odmítly podrobit. Dokonce jsem velel bitvám proti královně Podmořského světa. Ale Eldred už netouží po dalších krveprolitích. Dovoluje, aby se pod jeho praporem bouřili rebelové, zatímco se další a další dvory osamostatňují. Je čas vyjet do války. Je čas na nového, hladovějšího vládce.“

Oriana se zachmuří, jako by ji jeho slova zaskočila. „Tvá rodina se za tebe postaví.“

„K čemu je generál, který nemůže válčit?“ opáčí Madoc. Nedočkavě, lačně upije z poháru. Zajímalo by mě, jak často potřebuje ponořit svou kápi do čerstvé krve. „Korunovace nového krále proběhne ve svátek podzimního slunovratu. Nedělejte si starosti. Mám plán, který nám zajistí budoucnost. Vy se starejte jen o to, abyste byly připravené na pořádnou dávku tance.“

Přemýšlím, jaký může mít Madoc plán, když vtom mě Taryn pod stolem kopne. Zlostně se k ní otočím a Taryn zvedne obočí. „Zeptej se ho,“ vysloví bez hlasu.

Madoc na ni pohlédne. „Ano?“

„Jude se tě chce na něco zeptat,“ odpoví Taryn. Nejhorší na tom je, že si asi myslí, jak mi pomáhá.

Zhluboka se nadechnu. Alespoň je v dobré náladě. „Přemýšlela jsem o Letním turnaji.“ Tolikrát jsem si v duchu představovala, jak ta slova říkám, a teď, když ta chvíle nastala, se mi zadrhávají v krku. „Šermování mi docela jde.“

„Jsi příliš skromná,“ opraví mě Madoc. „Zacházíš s mečem bravurně.“

To je povzbudivé. Pohlédnu na Taryn, která jako by ani nedýchala. Všichni u stolu ztichnou, jen Doubek cinká skleničkou o okraj talíře. „Rozhodla jsem se Letního turnaje zúčastnit a chci se prezentovat jako uchazeč o rytířský titul.“

Madocovi vylétnou obočí vzhůru. „Opravdu to chceš? Taková práce je nebezpečná.“

Přikývnu. „Nebojím se.“

„Zajímavé,“ podotkne. Cítím v hrudi tlumené bušení srdce. Promyslela jsem každý detail svého plánu, až na jedinou věc – že by s ním Madoc nesouhlasil.

„Chci se u Nejvyššího dvora prosadit vlastní zásluhou,“ dodám.

„Nejsi zabiják,“ řekne. Trhnu sebou a odvážím se na něj pohlédnout. Klidně se na mě zadívá svýma zlatýma kočičíma očima.

„Mohla bych být,“ trvám na svém. „Deset let jsem cvičila.“

Od chvíle, co jsi mě unesl, nedořeknu, ale na očích mi to musí být znát.

Smutně pohodí hlavou. „Co ti chybí, nemá se zkušenostmi nic společného.“

„Možná,“ začnu, „ale...“

„Stačí. Už jsem se rozhodl,“ přeruší mě zvýšeným hlasem. Chvíli oba mlčíme, pak se na mě smířlivě pousměje. „Běž tam a bojuj, pobav se. Ale zelenou šerpu mít nebudeš. Nejsi připravená stát se rytířem. Po korunovaci se mě můžeš zeptat znovu, jestli tě to bude ještě zajímat. A jestli jde jenom o nějaký vrtoch, bude to dost dlouhá doba, aby tě to přešlo.“

„Nejde o žádný vrtoch!“ Z mého hlasu zazní proti mé vůli zoufalství, ale do turnaje zbývají už jen dny. Představa, že čekám několik dalších měsíců jenom proto, aby mě Madoc znovu odmítl, mě naplňuje čirou beznadějí.

Madoc na mě nevyzpytatelně pohlédne. „Po korunovaci,“ zopakuje.

Nejradši bych na něho zaječela: víš vůbec, jaké to je, pořád na všechno kývat? Polykat urážky a snášet neskrývané výhrůžky? Já ano. Myslela jsem, že jsem tím prokázala svou nezlomnost. Myslela jsem, že když uvidíš, že všechno vytrpím s úsměvem na rtech, začneš si mě vážit, oceňovat mě.

Nejsi zabiják.

Nemá nejmenší představu, kdo jsem.

Možná ji sama nemám. Možná si to nikdy nedovolím zjistit.

„Princ Dain bude dobrý král,“ převede Oriana řeč jinam, k příjemnějším tématům. „Korunovace znamená měsíc plesů. Budeme potřebovat nové šaty.“ Zdá se, že do svého zevšeobecňujícího *my* zahrnuje i mě a Taryn. „Velkolepé šaty.“

Madoc přikývne a odhalí v úsměvu zuby. „Ano, ano, kolik budete chtít. Chci, abyste vypadaly co nejúchvatněji a tančily co nejprocítěněji.“

Snažím se pomalu dýchat a soustředit se na jednu jedinou věc. Jádérka z granátových jablíček, která se na mém talíři lesknou krví z pečeně jako rubíny.

Po korunovaci, řekl Madoc. Připadá mi to jako věčnost.

Také bych moc ráda jednou oblékla dvorní róby, jaké visí Orianě v šatníku, s opulentními výšivkami na zlatých a stříbrných sukních, všechny překrásné jako rozbřesk. Zkusím si je představit, soustředím se taky na ně.

Pak zajdu ve svých představách dál. Spatřím se v těch šatech, s mečem u boku. Vypadám docela jinak, jako opravdový dvořan, dokonce rytíř z Kruhu sokolů. Z protější strany místnosti mě pozoruje Cardan. Stojí vedle krále a směje se mé samolibosti.

Směje se, jako by věděl, že to všechno je jen sen, který nebude mít dlouhého trvání.

Štípnu se do stehna, až mé snění přehluší bolest.

„Budete muset protancovat střevíce jako my,“ prohodí Vivi ke mně a k Taryn. „Oriana už se třese, protože tentokrát vám nic nezatrhne. Nařízení pána domu. Hrůzo hrůzoucí, holky se jednou pobaví.“

Oriana sevře rty. „Mýlíš se, není to tak.“

Vivi protočí panenky. „Kdyby to nebyla pravda, nemohla bych to říct.“

„Dost! Nechte toho všechny!“ Madoc udeří dlaní o stůl, až všechny nadskočíme. „Korunovace je časem, kdy se mnohé věci stávají možnými. Přichází změna a nemá smysl mi oponovat.“

Těžko říct, jestli naráží na prince Daina, na své nevděčné dcery nebo na obojí.

„Máš strach, že si bude trůn někdo chtít uzurpovat?“ zeptá se Taryn. Podobně jako já strávila dětství tím, že se učila strategicky myslet: jak vést útok, jak vykrýt protiútok, jak se chovat při napadení zezadu, jak se vzdát. Ale na rozdíl ode mě má stejně jako Oriana dar nasměrovat kormidlo hovoru k méně skalnatému pobřeží.

„To je starost Greenbriarů, ne moje,“ odvětlí Madoc, ale ta otázka ho potěšila. „Není pochyb o tom, že se mezi jeho poddanými najdou tací, kteří by nejraději zrušili pokrevní právo na korunu i titul Nejvyššího krále. Královi potomci by se měli důkladně postarat o to, aby mezi jeho vojáky panovala spokojenost. Někde

totiž zcela jistě čeká na svou příležitost ostřílený stratég.“

„Jen ten, kdo nemá co ztratit, by se odvážil napadnout trůn, který ochraňuješ,“ řekne Oriana upjatě.

„Každý má co ztratit,“ namítne Vivi a udělá na Doubka ohyzdný obličej. Doubek se zahihňá.

Oriana k němu vztáhne ruku, ale pak se zarazí. Nic špatného se neděje. Přesto jako by Vivi zajiskřilo v očích. Nejsem si jistá, jestli je Oriana opravdu nervózní zbytečně.

Vivi by se ráda Madocovi pomstila, ale její jediná moc spočívá v tom, že mu je trnem v oku. To znamená, že svým příležitostným chováním v Orianě vzbuzuje obavy o Doubkovo bezpečí. Vím, že Vivi Doubka miluje – koneckonců je to náš bratr –, ale to neznamená, že ho bude učit jen samé dobré věci.

Madoc se na nás všechny usměje, září spokojeností. Dřív jsem si myslela, že mu všechno napětí, které v rodině čas od času panuje, uniká. Čím jsem starší, tím jsem přesvědčenější, že stěží potlačený konflikt ho ani v nejmenším neobtěžuje. Naopak, má takové situace rád, stejně jako otevřenou válku. „Možná že nikdo z našich nepřátel ve strategii nevyniká.“

„Doufejme, že ne,“ řekne Oriana roztěkaně a dál, s pohárem kanárkového vína v ruce, nespouští oči z Doubka.

„Přesně tak,“ přikývne Madoc. „Připijme si. Na neschopnost našich nepřátel.“

Uchopím svůj pohár, prudce si přituknu s Taryn a vypiju ho do dna.

Každý má co ztratit.

Pořád o tom přemýšlím, neustále ta slova převracím v hlavě, i když už svítá. Když už nevím, na jaký bok se v posteli převrátit, obléknu si přes noční košili šaty a vyjdu ven do pozdního rána zalitého sluncem. Žhavé zlato slunečních paprsků mě bodá do očí. Posadím se na jetelový trávník před stájem a ohlédnu se k domu.

Tohle všechno dříve patřilo mé matce. Musela být tehdy mladá a zamilovaná. Uvažuji, jaké to pro ni asi bylo. A jestli si myslela, že tady bude šťastná.

A kdy si uvědomila, že není.

Slyšela jsem, co se povídá. Znemožnit generála Nejvyššího krále, potají uprchnout ze Země víl s jeho nenarozeným dítětem a deset let se před ním

ukrývat – to není zrovna maličkost. Zanechala po sobě spáleniště s ohořelými ostatky jiné ženy. Nikdo jí nemůže upřít statečnost. Kdyby měla jen o trochu více štěstí, Madoc by nikdy nepřišel na to, že je naživu.

Měla co ztratit, určitě měla.

I já mám co ztratit.

A co má být?

„Nechod’ dnes na přednášky,“ řeknu Taryn odpoledne. Jsem už oblečená a nachystaná k odchodu. Nespala jsem, ale necítím únavu. „Zůstaň doma.“

Znepokojeně se na mě podívá, zatímco jí skřítek – Madocův nový dlužník – splétá kaštanové vlasy do věnečku. Taryn sedí škrobeně u toaletního stolku, oblečená celá do hnědé a zlaté. „Když říkáš, abych nešla, tak bych asi jít měla. Nevím, co tím sleduješ, ale přestaň s tím. Chápu, že jsi zklamaná kvůli tomu turnaji...“

„Na tom nesejde,“ skočím jí do řeči, ačkoli na tom pochopitelně sejde. Dokonce tak moc, že teď, když mě Madoc připravil o naději, jako by se pode mnou rozevřela černá díra, kterou padám dolů.

„Třeba si to Madoc rozmyslí.“ Sejde za mnou po schodech a popadne košíky s jídlem dřív, než jí v tom stihnu zabránit. „Aspoň se teď nebudeš muset Cardanovi vzpouzet.“

Vyjedu na ni, i když vím, že za nic nemůže. „Víš, proč mě Madoc nenechá kandidovat? Protože si myslí, že jsem slabá.“

„Jude,“ varuje mě.

„Myslela jsem, že se po mně žádá, abych byla poslušná a hrála podle pravidel,“ pokračuji. „Leze mi krkem, jak jsem slabá. Leze mi krkem, jak jsem poslušná. Už tu hru hrát nechci.“

„Jenom idioti se nebojí věcí, ze kterých jde strach,“ namítne Taryn. Má nepochybně pravdu, ale nepřesvědčí mě.

„Dnes tam nechod’,“ prosím ji znovu, ale Taryn mě neposlechne, a tak vyrazíme společně.

Zatímco mluvím se skřítkicí, která má na povel cvičné školní boje, Taryn mě obezřetně sleduje. Dívka se jmenuje Fand a má vlasy modré jako chrpové květy. Připomene mi zítřejší generální zkoušku před Letním turnajem.

Kousnu se do tváře a přikývnu. Nikdo nemusí vědět, že mé naděje byly

zmařeny. Nikdo nemusí vědět, že jsem si nějaké naděje vůbec dělala.

Když později toho dne usednou Cardan, Locke, Nicasia a Valerian k obědu, začnou jídlo zděšeně vyplivovat. Kolem nich děti elfhamské šlechty spořádaně obědvají své chleby s medem, koláčky a pečené holuby, bezové džemy se sušenkami, sýry a velké kulaté hrozny. Ale každé sousto v košících mých nepřátel bylo důkladně posoleno.

Cardan zalétne pohledem ke mně a já se neubráním škodolibému úsměvu, který mi nadzvedne koutky úst. Oči má temné jako uhel a sálá z něj nenávist, která se chvěje ve vzduchu mezi námi, jako se v parném letním dni vlní horký vzduch nad černými skalami.

„Přeskočilo ti?“ zatřepe se mnou Taryn, když se k ní otočím. „Všechno jenom zhoršuješ. Má to svůj důvod, proč se jim nikdo neodváží postavit.“

„Já vím,“ odpovím tiše a nepřestávám se usmívat. „Spoustu důvodů.“

Nedivím se, že je tak vystrašená. Právě jsem jim vyhlásila válku.

KAPITOLA 6

Začala jsem své vyprávění od špatného konce. Určité věci o tom, jaké to bylo, vyrůstat v Zemi víl, jsem měla zmínit už na začátku. Zamlčela jsem je hlavně proto, že jsem zbabělec. Ani o nich nechci přemýšlet. Možná ale nebude na škodu nyní zmínit několik detailů, které pomohou objasnit, proč jsem taková, jaká jsem. Proč mi strach pronikl až do morku kostí. A jak jsem se naučila předstírat, že neexistuje.

Tady jsou tři zásadní věci, které jsem vám o sobě dosud neřekla:

1. Když mi bylo devět let, jeden z Madocových strážců mi ukousl horní článek levého prsteníku. Stalo se to venku, a když jsem zavřeštěla, strčil do mě tak, až jsem narazila hlavou o dřevěný sloupek ve stáji. Nechal mě tam stát a dívat se, dokud ho nerozžvýkal. Výstižněji už mi to říct nemohl, jak moc nás – lidi – nenávidí. Rána mi strašlivě krvácela – netušila jsem, že z jednoho prstu může vytéct tolik krve. Když bylo po všem, vysvětlil mi, že buď budu držet jazyk za zuby, nebo mě sežere celou. A tak jsem mlčela jako hrob. Až doteď.
2. Když mi bylo jedenáct, jeden mimořádně znuděný urozený pán mě přistihl, jak se na slavnosti schovávám pod stolem. Vytáhl mě za nohu ven. Kopala jsem kolem sebe a snažila se mu vykroutit. Myslím, že nevěděl, kdo jsem – nebo se tím alespoň utěšuji. Přinutil mě pít a já jsem pila trávově zelené čarovné víno, které mi stékalo hrdlem jako nektar. Tančil se mnou okolo celého kopce. Nejdřív to byla legrace, i když trochu strašidelná. Polovinu času jsem pištěla, aby mě pustil, točila se mi hlava a zvedal se mi žaludek. Když ale legrace pominula a já pořád nemohla přestat, bylo to už jenom děsivé. Můj strach ho bavil možná ještě víc. Když slavnost skončila, princezna Elowyn mě našla uplakanou a pozvracenou. Ani ji nenapadlo se

mě zeptat, jak jsem se v takovém zuboženém stavu mohla ocitnout, a předala mě Orianě jako kus hadru. Nikdy jsme o tom Madocovi neřekly. K čemu by to bylo? Každý, kdo mě viděl, si pravděpodobně myslel, že jsem se náramně pobavila.

3. Když mi bylo čtrnáct a Doubkovi čtyři, podařilo se mu mě okouzlit. Nechtěl – nebo dost dobře nechápal, proč by neměl. Neměla jsem na sobě žádné ochranné amulety, protože jsem se právě vykoukala. Doubek nechtěl jít spát. Chtěl, abych si s ním hrála s panenkami. Řekl mi, ať ho honím, a tak jsme se honili po chodbách. Pak ho napadlo, že bych se mohla plácát do tváře, připadalo mu to legrační. Asi za hodinu nás našla Vřesinka. Zkoumavě se zadívala na mé rudé tváře a slzy v mých očích a běžela najít Oriana. Celé týdny pak na mě Doubek zkoušel svá kouzla, abych mu přinesla sladkosti nebo ho zvedla nad hlavu nebo abych plivla na stůl během společné večeře. Ačkoli mu to nevyšlo, protože jsem od té doby nesundala z krku náhrdelník z jeřabin, dlouhé měsíce jsem si nepřála nic jiného než ho srazit k zemi. Nikdy jsem to neudělala a Oriana mi to nikdy nezapomněla – je přesvědčená, že jsem se tehdy ovládla jenom proto, že plánuji horší pomstu.

Vím, proč jsem se o těchto příhodách nechtěla zmiňovat: ukazují totiž, jak jsem zranitelná. Mohu si dávat sebevětší pozor, ale stejně jednou udělám další chybu. Jsem slabá. Jsem křehká. Jsem smrtelná.

To na sobě nenávidím ze všeho nejvíc.

I když bych nějakým zázrakem dokázala být lepší než víly, nikdy nebudu *jako ony*.

KAPITOLA 7

Pomsta na sebe nenechá dlouho čekat.

Po zbytek odpoledne až do raného večera se věnujeme dějepisu. Yarrow, goblin s kočičí hlavou, recituje balady a dává nám otázky. Čím přesněji odpovídám, tím víc Cardan zuří. Svou nelibost už neskrývá. Baví se s Lockem o tom, jak jsou tyhle hodiny nudné, a úmyslně při tom protahuje slova, zatímco se na učitele posměšně šklebí.

Přednáška dnes mimořádně skončí ještě předtím, než padne úplná tma. Vydám se s Taryn na cestu k domovu. S obavami se na mě dívá. Skrze větvový stromů zlatě září poslední paprsky zapadajícího slunce. Zhluboka nasaju do plic vzduch prosycený vůní borovic. Navzdory hlouposti, kterou jsem provedla, cítím podivný klid.

„To se ti nepodobá,“ řekne Taryn konečně. „Ty přece souboje nevyhledáváš.“

„Věčně si je usmiřovat taky nepomůže,“ namítnu. Špičkou pantoflíčku nakopnu kamínek. „Čím déle jim to prochází, tím víc nabývají dojmu, že na to mají právo.“

„A co s tím uděláš? Naučíš je dobrým mravům?“ povzdechne si Taryn. „Někdo by to asi udělat měl, ale nemusíš to být zrovna ty.“

Má pravdu. Vím, že má pravdu. Euforický pocit zadostiučinění z dnešního odpoledne pomine a budu si vyčítat, co jsem udělala. Možná že až se pořádně vyspím, probudím se stejně vyděšená jako Taryn. Zadělala jsem si jen na další problémy, přestože to byl slastný pocit, chránit svou čest.

Nejsi zabiják.

Co ti chybí, nemá se zkušenostmi nic společného.

Přesto v tuto chvíli ničeho nelituji. Překročila jsem okraj propasti a chci si vychutnat pád.

Chci něco říct, když vtom mi něčí ruka zakryje ústa. Do kůže kolem rtů se mi zaryjí prsty. Prudce se otočím, abych mohla zaútočit. Postřehnu, jak Locke

popadne Taryn kolem pasu. Někdo mi drží ruce za zápěstí. Škubnu sebou, abych si uvolnila ústa, a zakřičím. Ale křik je v Zemi víl jako ptačí píseň, která časem zevšedněla.

Strkají nás před sebou lesem a smějí se. Jeden z hochů dokonce zavýskne. Zdá se mi, že Locke prohlásí něco o tom, že pýcha předchází pád, ale jeho slova zaniknou ve všeobecném veselí.

Pak do mě někdo zezadu strčí a k mému zděšení mě obklopí chladná voda. Vyprsknu a snažím se nabrat vzduch do plic. V ústech mám bahno a chaluhy. Odrazím se ode dna. S Taryn jsme po pás v řece. Proud nás strhává stále dál k hlubší, divočejší části řeky. Zabořím nohy co nejhlouběji do říčního bahna, aby mě neodnesl proud. Taryn se zachytila balvanu, vlasy má úplně zmáčené. Musela uklouznout.

„V téhle řece žijí zlé vodní víly,“ oznámí Valerian. „Jestli se z vody nedostanete dřív, než vás najdou, stáhnou vás pod vodu. A pak se do vás zahryznou svýma ostrýma zubama.“ Pantomimicky předvede, jak takové kousnutí může vypadat.

Všichni stojí na břehu, Cardan nejbližší, Valerian vedle něj. Locke bezmyšlenkovitě přejíždí rukou po orobincích a skřípincích. Teď nevypadá mile. Jako by ho všechno nudilo, jeho přátelé i my.

„Vodní víly už jsou takové, neumí si pomoci,“ řekne Nicasia a kopne do vody, až mi vystříkne do obličeje. „Stejně jako si nebudete umět pomoci vy dvě, až se budete topit.“

Zabořím nohy ještě hlouběji do bahna. Boty mám plné vody a stěží pohnu nohama, ale bahno mi alespoň pomáhá udržet rovnováhu. Jenom nevím, jak se dostanu k Taryn, aniž by mě vzal proud.

Valerian vysypává věci z našich školních tašek na břeh. S Nicasii a Lockem střídavě házou věci do vody. Mé sešity v kožených deskách. Svitky papíru, který se vzápětí rozmočí. Knihy o baladách a dějinách dopadnou na hladinu s mocným šplouchnutím a zaklíní se mezi dva kameny. Mé nejlepší pero a náhradní hroty nyní pableskují na dně řeky. Lahvička s inkoustem se roztříští o kameny a zbarví vodu do rumělkova.

Cardan mě pozoruje. Zatím nehnul ani prstem, ale vím, že za vším stojí on. V jeho pohledu se zračí nesmírné nepřátelství celého Lidu.

„To má být legrace?“ křiknu ke břehu. Jsem natolik vzteky bez sebe, že se nestačím bát. „Bavíte se dobře?“

„Znamenitě,“ ujistí mě Cardan. Pak sklouzne pohledem ke stínům pod vodou vedle mě. Jsou to vážně vodní bytosti? Nevím. Soustředím se na to, abych se co

nejrychleji dostala k Taryn.

„Je to jenom hra,“ řekne Nicasia. „Škoda že na své hračky nedáváme dobrý pozor a ony se rozbíjejí.“

„Nikdo nebude moci dosvědčit, že jsme vás utopili my,“ zvolá Valerian.

Vtom mi sjede noha po hladkém kameni a ocitnu se pod vodou. Proud mě proti mé vůli unáší pryč, polykám vodu s bahnem. Zpanikařím a vdechnu tekutinu do plic. Bezmocně se rozmáchnu kolem sebe a nahmatám kořen stromu. Nabudu ztracený klid, lapám po dechu a vykašlávám vodu.

Nicasia s Valerianem se popadají smíchy za břicho. Locke se tváří nevyzpytatelně. Cardan stojí jednou nohou v rákosí, asi kvůli lepšímu výhledu. Zatímco zuřím a prskám, prodírám se vodou k Taryn, která mi jde naproti. Chytne mě za ruku a pevně ji stiskne.

„Myslela jsem, že se utopíš!“ vyhrkne téměř hystericky.

„Dostaneme se odtud,“ ujistím ji. Šátrám nohou u dna, dokud nenarazím na kámen. Vyprostím ho z bahna. Je velký a slizký od řas. „Jestli se vodní víly objeví, udržíme si je od těla.“

„Přestaň,“ řekne Cardan. Dívá se jenom na mě. Taryn zatím nevěnoval jediný pohled. „Nikdy vám neměli dovolit, abyste se s námi učily. Zapomeň na turnaj. Řekni Madocovi, že mezi nás nepatříte. Že jste pod naši úroveň. Udělej to, a zachráním tě.“

Vyvalím na něj oči.

„Vzdej to,“ dodá. „Je to tak jednoduché.“

Podívám se na sestru. Můžu za to já, že je celá mokrá a vyděšená. Voda je ledová i v horkém létě, proud je silný. „A zachrániš i Taryn?“

„Takže uděláš, co řeknu, abys jí pomohla?“ Cardan na mě hladově, požívačně pohlédne. „Jak šlechetné!“ Odmlčí se. Slyším jen, jak Taryn trhaně dýchá. „No tak, cítíš se šlechetně?“

Sklouznu pohledem ke stínům ve vodě a snažím se zahlédnout nějaký náznak pohybu. „Proč mi neřekneš, jak chceš, abych se cítila?“

„Zajímavé.“ Přistoupí o krok blíž a dřepne si, takže má oči ve stejné úrovni s mými. „V Zemi víl žije příliš málo dětí. Nepamatuju si, že bych kdy viděl dvojčata. Pověz mi, je to jako mít dvojníka, nebo spíš jako být rozdělený napůl?“

Neodpovím.

Všimnu si, jak si za ním Nicasia proplete prsty s Lockem a něco mu pošeptá do ucha. Uzemní ji pohledem a Nicasia našpulí rty. Možná jsou otrávení, že jsme ještě naživu.

Cardan svráští čelo. „Dvojčata,“ řekne a obrátí se k Taryn. Na rty se mu vrátí

úsměv, jako by dostal další hrůzný nápad. „A co ty? Taky by ses pro sestřičku obětovala? Zjistíme to. Mám pro tebe nadmíru velkorysou nabídku. Vylezeš na břeh a políbíš mě na obě tváře. Pak už jen stačí, když nebudeš svou sestru slovem ani skutkem bránit, a máš mé slovo, že tě nebudu trestat za její vzpurnost. Řekni, není to výhodná nabídka? Ale platí, jen když k nám teď hned přijdeš a necháš ji *vykoupat* samotnou. Když jí ukážeš, že bude navždy na všechno sama.“

Taryn chvíli stojí nehybně jako socha.

„Běž,“ povzbudím ji. „Budu v pořádku.“

Přesto mě zabolí, když vidím, jak zamíří ke břehu. Ale musí jít. Bude v bezpečí a cena, kterou za to zaplatí, není vysoká.

Jeden z bledých stínů se oddělí od ostatních a plave k ní, ale zaváhá, když ve vodě zpozoruje mou siluetu. Máchnu rukou, jako když chci hodit kamenem, a stín sebou ztlačně trhne. Tyhle víly mají rády snadnou kořist.

Valerian podá Taryn ruku a pomůže jí z vody jako dámě. Šaty má skrz naskrz promočené, a když se pohne, crčí z nich voda jako selkím nebo nymfám. Promodralými rty se dotkne obou Cardanových tváří. Oči má zavřené, ale Cardan ne. Dívá se na mě.

„Řekni: ‚Opouštím svou sestru Jude,‘“ pobídne ji Nicasia. „Nikdy už jí nepomůžu. Ani ji nemám ráda.“

Taryn ke mně vrhne krátký omluvný pohled. „To říkat nemusím. To součástí dohody nebylo.“ Ostatní se rozesmějí.

Cardan botou rozhrne trávu s bodláčím. Locke chce něco říct, ale Cardan ho přeruší. „Tvá sestra tě opustila. Vidiš, jakou moc mají naše slova? A všechno může být mnohem, mnohem horší. Můžeme tě okouzlit tak, že budeš běhat po čtyřech a štěkat jako pes. Můžeme tě proklít touhou znovu uslyšet líbeznou píseň, která tě stráví zaživa, nebo touhou zaslechnout ode mě milé slovo. Nejsme smrtelní. Jednou tě zlomíme. Zraníme. A ani se nebudeme muset moc snažit. Vzdej to.“

„Nikdy,“ zatvrdím se.

Domýšlivě se usměje. „Nikdy? Nikdy je jako navždy – příliš velké gesto na to, aby mu člověk porozuměl.“

Stín pod vodou setrvává na místě. Možná si myslí, že Cardan a ostatní by mě v případě útoku bránili. Čekám, co Cardan udělá, a nespouštím ho z očí. Doufám, že mám ve tváři vzdor. Snad celou věčnost mě provrtává pohledem.

„Přemýšlej o nás,“ řekne konečně. „Během své dlouhé promočené, zahanbené cesty domů. Přemýšlej, co odpovíš. Tohle je to nejmenší, čeho jsme schopni.“

S těmi slovy se odvrátí a ostatní ho po chvíli následují. Dívám se, jak odchází. Dívám se, jak všichni mizí.

Když se ztratí z dohledu, vyškrábu se na bahnitý břeh a převalím se na záda vedle Taryn. Dlouhou chvíli jen lapám po dechu. Na hladině se vynořují víly a prohlízejí si nás hladovýma, duhovýma očima. Mžourají na nás přes pás vysoké trsnaté trávy. Jedna z nich se chce vyplazit na břeh.

Hodím po ní kamenem. Netrefím se, ale žblunknutí je i přesto vystraší, a už se nepřiblíží.

Zakleju a namáhavě se zvednu a vyrazím. A celou cestu domů, zatímco Taryn tiše vzlyká, myslím na to, jak moc je nenávidím a jak moc nenávidím samu sebe. A pak už nemyslím na nic jiného než na rytmické zvedání promoklých bot, krok za krokem kráčím přes vřes a svinuté kapradiny a jilmové větve, přes porosty rudých třešní a slív, přes hloží, kolem lesních skřítků ukrytých v šípkových keřích, až k domovu, do koupelny, do postele ve světě, který není můj a zřejmě ani nikdy nebude.

KAPITOLA 8

Když se mnou Vivienne odpoledne zatřese, mám pocit, že se mi rozskočí hlava. Vyskočí ke mně, až postel zavrže, a odkopne prošíváný přehoz. Přitisknu si polštář na obličej a stočím se do klubíčka. Snažím se ji nevnímat a ponořit se zpátky do slastné dřímoty.

„Vstávej, ospalče,“ řekne a stáhne ze mě přikrývku. „Vyrážíme do obchodáku.“

Vydám přiškrcený zvuk a odeženu ji pryč.

„Vstávat!“ nařizuje a znovu na posteli poskočí.

„Ne,“ zasténám a snažím se zavrtat pod cíp přikrývky. „Musím na zkoušku před turnajem.“

Vivi přestane poskakovat a v tu chvíli mi dojde, že nemusím bojovat, když stejně nekandiduji. Až na to, že jsem Cardanovi řekla, že se nikdy nevzdám.

Náhle si na všechno vzpomenu – na řeku, vodní víly a Taryn.

Jak měla pravdu a já se velkolepě, marnivě zmýlila.

„Koupím ti kafe, až tam budeme. Kafe s čokoládou a se šlehačkou,“ pokračuje Vivi neúnavně. „No tak, Taryn už na nás čeká.“

Vyhrabu se z postele. Poškrábu se na boku a zlostně se na ni podívám. Věnuje mi svůj nejpůsobivější úsměv a mrzutost ze mě chtě nechtě začíná vyprchávat. Vivi se často chová sobecky, ale umí si z toho dělat legraci a dokáže ke stejnému chování povzbudit i ostatní, takže je s ní člověku dobře.

V rychlosti se obléknu do moderního oblečení, které mám schované vzadu ve skříni – do džínů, starého šedého svetru s černou hvězdou a třpytivých stříbrných kotníkových conversek. Vlasy schovám pod pletenou převislou čepici. Když se na sebe letmo podívám do velkého zrcadla (se dvěma necudnými fauny po stranách, kteří po sobě lascivně pošilhávají), spatřím někoho docela cizího.

Někoho, kým bych se možná stala, kdybych zůstala v lidském světě.

Ať už by to byl kdokoli.

Jako malé jsme často spřádaly plány o našem návratu k lidem. Vivi tvrdila, že až se naučí jen trochu lépe čarovat, podaří se nám to. Chtěly jsme si najít nějakou opuštěnou vilu a Vivi měla okouzlit ptáky, aby se o nás starali. Nosili by nám pizzu a sladkosti a do školy bychom chodily, jen když by se nám chtělo.

Časem Vivi zjistila, jak se tam dostat, ale plány nám překazila drsná realita. Pochopily jsme, že žádní ptáci, ani očarování, nám pizzu nekoupí.

Sestry už mě vyhlíží u stájí. Vedle obrovských ropuch, které čekají na to, až je někdo osedlá a navlékne jim uzdu, a soba s rozsochatým parožím ověšeným zvonečky přešlapují vílí koně se stříbrnými podkovami. Vivi má na sobě černé džíny a bílou halenku a své kočičí oči ukryla pod zrcadlové sluneční brýle. Taryn si oblékla růžové džegíny, chlupatý propínací svetřík a kotníčkové boty.

Snažíme se vypadat jako dívky z lidského světa, dívky z magazínů, dívky z filmových pláten, které pozorujeme v klimatizovaných kinosálech, kde se cpeme sladkými bonbony, po kterých nás bolí zuby. Nevím, co si při pohledu na nás lidé myslí. Pro mě je toto oblečení jen kostým. Strojím se a šňorím se, a přitom nemám ponětí, na co si vlastně hraju. Netuším, jaké obrazy si lidé spojují se třpytivými teniskami, stejně jako chlapec převlečený za draka netuší, co by si opravdový drak pomyslel o barvě šupin na jeho kostýmu.

Vivi natrhá starčky, které rostou u napajedel. Jakmile najde tři, které splňují její požadavky, uchopí první lodyhu, foukne na ni a řekne: „Povstaň, oři, a zanes nás, kam poručí můj hlas.“

S těmi slovy upustí starček na zem a ten se vmžiku promění v kostnatého žlutého poníka se smaragdově zelenýma očima a s hřívou připomínající krajkové listí. Zvláště, nedočkavě zaržá. Stejně zaklínadlo Vivi použije i na zbývající dvě květiny a o chvíli později už před námi stojí trojice poníků, kteří netrpělivě frkají a hrabou kopyty do země. Vypadají jako mořští koníci a ponesou nás nebem i zemí tak, jak Vivi přikáže, dokud se po několika hodinách nepromění zpátky v plevel.

Zjistily jsme, že cestování mezi dvěma světy není až tak těžké. Země víl se rozprostírá vedle lidských měst i pod nimi, ve stínech velkoměst i v jejich ztrouchnivělých, zchátralých centrech prolezlých červy. Víly žijí v kopcích, údolích, mohylách, také v alejích a opuštěných lidských obydlích. Vivi není jediná víla z našich ostrovů, která se pravidelně vydává přes moře do světa lidí, ačkoli většina z nich na sebe bere lidskou podobu, aby se neprozradila. Ani ne před měsícem se Valerian chvástal tím, jak s kamarády očaroval nějaké táborníky. Nechali je pochutnávat si na zetlelém listí, jako by to byla ta největší lahůdka.

Vyhoupnu se na starčekového koně a chytím ho kolem krku. Když se dá zvíře do pohybu, vždy to na mé tváři vykouzlí široký úsměv. Možná proto, jak je to všechno zhora nemožné, jak vznešené jsou lesy, kolem nichž se ženeme tryskem, jak od koňských kopyt odlétají drobné kamínky, když se vzneseme do povětří. Snad proto mi tělem projede vlna adrenalinu.

Do krku se mi dere euforický skřek, který však potlačím.

Letíme přes útesy a přes moře, kde ve třpytivých vlnách dovádějí mořské panny a v příboji se převalují selkie. Prolétneme mlhou, která se nad ostrovy věčně vznáší a ukrývá je před zraky lidí. A pak nad linii pobřeží, kolem státního parku se dvěma majáky, golfového hřiště a letiště. Nad malým travnatým prostranstvím se stromy slétneme k zemi. Maineské nákupní centrum je přes cestu. Viviennina halenka se během přistávání nadouvá větrem. Taryn i já seskočíme z koní. Vivi promění zvířata zpátky v obyčejné povadlé květiny.

„Pamatujte si, kde jsme zaparkovaly,“ řekne Taryn potměšile a vyrazíme k nákupnímu středisku.

Vivi to tady miluje. Zbožňuje mangové smoothie, ráda si zkouší nejrůznější klobouky a nakupuje, co se jí líbí, za žaludy proměněné v peníze. Taryn není u vytržení tolik jako Vivi, ale přesto se dobře baví. Zato já se cítím jako duch.

Vykračujeme si obchodem JCPenney jako ostřílené, nebezpečné kovbojky. Ale když vidím, jak jsou tu spolu celé rodiny, zejména ty s malými děvčátky s upatlanou pusou, která se v jednom kuse hihňají, nelíbí se mi, jak se cítím.

Naštvaná.

Nepředstavuji si, že bych se chtěla vrátit do takového života; představuji si, jak k nim jdu a vyděším je tak, až se rozpláčou.

Nikdy bych to samozřejmě neudělala.

Alespoň myslím, že ne.

Taryn si všimne, jak mou pozornost upoutá ufňukané dítě, které zlobí maminku. Taryn je na rozdíl ode mě přízpůsobivá. Dokáže říkat správné věci ve správnou chvíli. Kdyby se ocitla zpátky v tomto světě, poradila by si. Umí si poradit už teď. Zamiluje se, přesně jak říkala. Promění se v manželku nebo konkubínu a vychová malé víly, které ji budou zbožňovat a přežijí ji. Jediné, co ji drží zpátky, jsem já.

Jsem *neskutečně ráda*, že mi nedokáže číst myšlenky.

„Takže,“ prohlásí Vivi. „Jsme tady, abyste si trochu povyrazily. Tak do toho!“

Podívám se na Taryn a zhluboka se nadechnu. Jsem připravená se jí omluvit. Nevím, jestli zrovna tohle měla Vivi na mysli, ale od chvíle, kdy jsem vstala z postele, nemyslím na nic jiného. „Mrzí mě to,“ vyhrknu.

„Vím, že máš vztek,“ řekne Taryn.

„Na tebe?“ zeptám se udiveně.

Taryn svěsí ramena. „Přísahala jsem Cardanovi, že ti už nikdy nepomůžu, i když jsem ten den s tebou šla, abych ti pomohla.“

Důrazně zavrtím hlavou. „Taryn, to ty bys na mě měla mít vztek. Málem ses kvůli mně utopila. Dostat se z té řeky do bezpečí bylo rozumné. Za to se na tebe nemůžu zlobit.“

„Aha,“ řekne. „Tak fajn.“

„Taryn mi o tom tvém šprýmu s princátkem řekla,“ ozve se Vivi. V jejích slunečních brýlích se vidím dvakrát, s Taryn vedle sebe čtyřikrát. „Dobrá práce. Teď tě ale čeká něco mnohem horšího. Mám něco v plánu.“

„Ne!“ odporuje Taryn. „Jude už nic dělat *nemusí*. Byla jen naštvaná na Madoca kvůli tomu turnaji. Stačí, když je bude dál ignorovat, a oni budou zase ignorovat ji, jako dřív. I když to možná nějakou dobu potrvá.“

Kousnu se do rtu, protože tomu nevěřím.

„Zapomeň na Madoca. Stejně by ses jako rytíř nudila,“ prohlásí Vivi a těmi pár slovy rozmetá můj sen, kvůli němuž jsem celé roky dřela. Povzdechnu si. Leze mi to na nervy, ale současně mě i trochu uklidňuje, že to Vivi bere na lehkou váhu, zatímco já jsem se málem zhroutila.

„Tak co budeme dneska dělat?“ zeptám se Vivi, abychom se už na to téma nemusely dál bavit. „Jdeme do kina? Vyzkoušíme nové rtěnky? A nezapomeň, že mám u tebe kávu se šlehačkou.“

„Chci vás seznámit se svou přítelkyní,“ prozradí Vivi. Hned se mi vybaví ta dívka z fotografie s růžovými vlasy. „Zeptala se mě, jestli se k ní nechci nastěhovat.“

„Sem?“ zeptám se, jako by tady bylo nějaké jiné místo.

„Do obchodáku?“ Vivi se rozesměje, když uvidí, jak se tváříme. „Dneska se tady s ní potkáme, ale k životu si budeme hledat místo jinde. Heather nic o Zemi víl neví, tak ani muk, jasný?“

Vivi se naučila kouzlo s proměnou starčeku v koně, když bylo mně a Taryn deset let. O několik dní později jsme od Madoca společně utekly. Na čerpací stanici Vivi okouzila náhodnou ženu, aby nás vzala k sobě domů.

Nikdy nezapomenu na její prázdný výraz, když řídila. Snažila jsem se ji rozesmát, ale ať jsem dělala sebelepší grimasy, s její kamennou tváří nic nepohnulo. Té noci jsme u ní přespaly a spořádaly tolik zmrzliny, až nám bylo špatně. Večer jsem tak dlouho plakala, až jsem konečně vedle vzlykající Taryn usnula.

Potom nám Vivi našla pokoj v motelu, kde jsme se na plotýnce naučily vařit makarony se sýrem z polotovaru. V konvici jsme udělaly kávu, abychom si připomněly vůni starého domova. Dívaly jsme se na televizi a koupaly se s ostatními dětmi hostů v motelovém bazénu.

Nesnášela jsem to.

Žily jsme tak dva týdny, než jsme s Taryn konečně Vivi přemluvily, abychom se vrátily zpátky domů, do Země víl. Stýskalo se nám po naší posteli, po jídle, na které jsme byly zvyklé, po magii.

Myslím, že to tenkrát Vivi zlomilo srdce, ale přesto se s námi vrátila. A zůstala. Možná Vivi často kritizují, ale když bylo potřeba, vždycky stála při nás.

Asi by mě nemělo překvapovat, že očividně neměla v úmyslu zůstat v Zemi víl navěky.

„Proč jsi nám nic neřekla?“ ptá se Taryn.

„Říkám vám to *ted'*,“ opáčí Vivi a vede nás kolem výloh s blikajícími videohrami, kolem figurín v lesklých bikinách a splývavých maxi šatech, kolem preclíků se sýrovou náplní a obchodů s regály plnými zářivých diamantů ve tvaru srdce, které slibují pravou lásku. Kolem nás procházejí lidé s kočárky, mládenci ve sportovních trikotech, páry seniorů držící se za ruce.

„Měla jsi nám to říct dřív,“ prohlásí Taryn s rukama v bok.

„Poslouchejte můj plán,“ řekne Vivi. „Přestěhujeme se sem všechny tři. Budeme bydlet u Heather. Jude si už nebude muset dělat hlavu s rytířstvím a Taryn nebude muset skočit po prvním hejskovi, který se mezi vílami namane.“

„A Heather o tvém plánu ví?“ zeptá se Taryn skepticky.

Vivi zavrtí hlavou a usměje se.

„Skvělý plán,“ řeknu a snažím se to obrátit v žert. „Až na to, že mé zpeněžitelné dovednosti zahrnují pouze poskakování s mečem a vymýšlení hádanek. Z toho nekouká tučný zisk.“

„Ve světě lidí jsme vyrostly,“ podotkne Vivi. Stoupne si na lavičku a přechází po ní jako po jevišti. Pak si posune sluneční brýle do vlasů. „Zase si zvykneme.“

„Ve světě lidí jsi vyrostla ty.“ Když nás Madoc odvezl, bylo jí devět let. Mnohem víc než my si pamatuje, jaké to je, být člověkem. Je to nespravedlivé, když navíc uvážím její magické schopnosti.

„Víly s vámi budou vždycky zacházet jako s onucí,“ řekne Vivi a s planoucím kočičím očima seskočí na zem před nás. Žena s dítětem v nosítku změní směr chůze, aby se nám vyhnula.

„Co tím myslíš?“ Uhnu pohledem a soustředím se na vzor dlaždic pod

nohama.

„Oriana se chová, jako by se každé ráno probouzela do děsivého uvědomění, že vy dvě jste obyčejné holky,“ vysvětluje Vivi. „Madoc nám zase zabil rodiče, což pěkně podělal. A o těch blbečcích ve škole ani nechcete mluvit.“

„Právě jsem o nich mluvila,“ řeknu a neudělám jí tu radost, abych se zatvářila, že mě její výrok o vraždě rodičů šokoval. Chová se, jako bychom si nic nepamatovaly, jako bych na to vůbec někdy mohla zapomenout. Chová se, jako by to byla čistě její osobní tragédie.

„A nelíbilo se ti to.“ Vivi je nesmírně spokojená s tím, jak pohotově mi odpověděla. „Vážně sis myslela, že by se něco změnilo, kdyby ses stala rytířem?“

„Nevím,“ přiznám se.

Vivi se zaměří na Taryn. „A co ty?“

„Země víl je všechno, co známe.“ Taryn zvedne ruku, aby zabránila další diskuzi. „Tady bychom neměly nic. Žádné plesy, žádná kouzla, žádné...“

„Mně by se tady líbilo,“ utrhne se na ni Vivi a rozzlobeně odkráčí k obchodu s počítači.

Už jsme o tom pochopitelně mluvily dřív, jak nás má Vivi za blázny, že jsme se nechaly Zemí víl zlákat a že si přejeme zůstat na takovém nebezpečném místě. Vzhledem k tomu, v jakém prostředí jsme vyrostly, nám možná špatné věci připadají dobré. Anebo jsme úplně stejně pitomé jako všichni lidé před námi, kteří se usoužili pro jediný kousek vílího ovoce. A možná na tom nesejde.

U vchodu do počítačového obchodu postává dívka a pohrává si s telefonem. To je *ona*, dojde mi. Heather je drobná, má vybledlé růžové vlasy a hnědou plet'. Na sobě má tričko s ručně kresleným designovým motivem, na prstech skvrny od inkoustu. Svitne mi, že je možná autorkou oněch komiksů, které Vivi hltá jedním dechem.

Už se chci poklonit, když se náhle vzpamatuji a neohrabaně k ní vystrčím ruku. „Jsem Viviennina sestra Jude,“ představím se. „A tohle je Taryn.“

Dívka si se mnou potřese rukou. Má teplou dlaň a slabý stisk.

Je legrační, že se Vivi, která se celých deset let snaží dělat všechno jinak než Madoc, nakonec zamiluje do lidské dívky, stejně jako on.

„Já jsem Heather,“ řekne dívka. „Je skvělé, že jste přišly. Vee totiž o své rodině skoro nemluví.“

S Taryn si vyměníme pohledy. *Vee*?

„Chcete si někam sednout a něco si dát?“ zeptá se Heather a pohodí hlavou k obchodům s občerstvením.

„Někdo mi dluží kafe,“ řeknu kousavě k Vivi.

Objednáme si pití, sedneme si a popijíme. Heather nám o sobě prozradí, že na místní škole studuje umění. Vypráví nám o svých oblíbených komiksech a hudebních skupinách, které poslouchá. Ošemetným otázkám se vyhýbáme. Lžeme. Když Vivi vstane a jde vyhodit odpadky, Heather se nás zeptá, jestli je první dívkou, kterou nám Vivi představila.

Taryn přikývne. „Musí tě mít hodně ráda.“

„Takže vás teď můžu navštívit? Mí rodiče už pro Vee pomalu kupují kartáček na zuby. Jak je možné, že vaše ještě neznám?“

Málem se zadusím moccacinem. „Řekla ti Vee něco o naší rodině?“

Heather si povzdechne. „Ne.“

„Náš táta je vážně konzervativní,“ řeknu na vysvětlenou.

Kolem nás projde kluk s ježatými černými vlasy a peněženkou na řetězu. Usměje se na mě. Netuším, co po mně chce. Možná zná Heather. Nevěnuji mu pozornost. Jeho úsměv neopětuji.

„Ví vůbec, že je Vee bisexuální?“ zeptá se Heather užasle, ale pak se Vivi vrátí ke stolu a jsme ušetřeny dalších lží. Skutečnost, že se Vivi líbí kluci i holky, je v tomhle scénáři jediná věc, která by Madocovi *nevadila*.

Potom se ve čtyřech procházíme po promenádě, zkoušíme si fialové rtěnky a pojídáme kyselé jablečné plátky obalované v cukru, které barví jazyk do zelena. Vychutnávám si jejich chemickou chuť, která by panstvu u vílího dvora dozajista zkazila žaludek.

Heather působí mile. Nemá nejmenší představu, do čeho se žene.

U obchodu Newbury Comics se zdvořile rozloučíme. Vivi s neskryvaným zaujetím sleduje, jak si trojice dětí vybírá figurky s hlavou na pružině. Zajímalo by mě, co se jí honí hlavou, když se pohybuje mezi lidmi. V takových chvílích mi připomíná vlka, který se snaží bečet jako ovce. Ale když políbí Heather, je naprosto upřímná.

„Vážně oceňuju, že jste kvůli mně lhaly,“ řekne Vivi, když zamíříme k východu.

„Dřív nebo později jí to budeš muset říct,“ podotknu. „Jestli to s ní myslíš vážně. Jestli se kvůli ní opravdu hodláš přestěhovat do světa lidí.“

„A i když to uděláš, stejně bude chtít Madoca poznat,“ dodá Taryn, ačkoli chápu, proč se to Vivi za každou cenu snaží oddálit.

Vivi potřese hlavou. „Láska je vznešená věc. Jak může být něco špatné, když pro to existuje vznešený důvod?“

Taryn se kousne do rtu.

Před odchodem se zastavíme v drogerii a koupíme si tampony. Pokaždé když je kupuji, připomenu si, že ačkoli mohou víly vypadat jako my, fungují zcela odlišně. Včetně Vivi. Rozdělím balení napůl a druhou část dám Taryn.

Vím, na co se v duchu ptáte. Ne, víly nekrvácí každý měsíc, ale úplně venku z toho nejsou. Jednou ročně, někdy i méně často. Mají svá řešení – převážně vložky –, která jsou pěkné otravná. Všechno, co se krvácení týče, je trapné a nepříjemné.

Chystáme se přejít parkoviště směrem k místu, kde jsou naše starčky, když vtom mě za předloktí chytí neznámý mladík asi v mém věku. Má teplé ruce.

„Ahoj, zlato,“ osloví mě. Dívám se na kluka v nadměrně velké černé košili, džínách, s řetězem od peněženky čouhajícím z kapsy a ježatými vlasy. V botě má zastrčený levný nůž, který se leskne. „Už jsme se dneska potkali. Napadlo mě, že...“

Bez rozmyšlení se na něj obrátím a vrazím mu pěstí do čelisti. Než dopadne na zem, ušetřím mu kopanec do břicha, po kterém se svalí na dlažební kostky. Zamrkám a uvědomím si, že hledím na sotva odrostlého kluka, který lapá po dechu a nabírá do pláče. Nohu mám zvednutou, abych mu v příštím okamžiku rozdrtila dýchací trubici. Lidé stojící poblíž se na mě zděšeně dívají. Mám nervy na pochodu, ale jako bych pořád neměla dost. Chci mu ublížit.

Myslím, že se mnou jen flirtoval.

Ani si nevybavuji ten okamžik, kdy jsem se rozhodla, že ho udeřím.

„Mizíme!“ Taryn mě škusne za ruku a všechny tři se dáme do běhu. Někdo křičí.

Ohlédnu se přes rameno. Jeden z jeho kamarádů se za námi pustil. „Mrcho!“ řve na mě. „Šílená mrcho! Milovi teče krev!“

Vivi něco zašeptá a udělá za našimi zády nějaký pohyb. V tom okamžiku za námi začne růst vysoká tráva, až pukají štěrby v asfaltu. Chlapec, který nás pronásledoval, se zničehonic zastaví, jako by si něco uvědomil, a zatváří se zmateně. Víly tomu kouzlu říkají Bloudění. Vykročí mezi zaparkovanými auty, jako by sám nevěděl, kam jde. Pokud neobrátil své oblečení naruby, o čemž silně pochybuji, nikdy nás nenajde.

Na okraji parkoviště se zastavíme a Vivi se začne chechtat. „Madoc by byl tak pyšný – jeho malá holčička si všechno pamatuje,“ řekne. „Aneb jak zažehnat děsivou možnost nenadálé romance.“

Jsem příliš šokovaná, než abych něco řekla. Už dlouho jsem neudělala něco s takovou upřímností, jako když jsem tomu klukovi jednu vrazila. Cítím se lépe než skvěle. Necítím *nic*, jen božskou prázdnotu.

„Tak vidíš,“ řeknu Vivi. „Nemůžu se sem vrátit. Dopadlo by to takhle.“
Vivi na to neodpoví.

Celou cestu domů a pak i ve škole přemýšlím o tom, co jsem udělala. Přednášející z pobřežního dvora hovoří o pomíjivosti věcí. Zatímco vysvětluje, co to znamená rozklad a hniloba, Cardan se na mě významně podívá. Ale já se v duchu pořád vracím k tiché prázdnotě, do níž jsem se po napadení toho chlapce ponořila. A k zítřejšímu Letnímu turnaji.

Snila jsem o svém triumfu. Cardan by mě svými hrozbami nemohl odradit od toho, abych si do vlasů vpletla zlatou stuhu a bojovala ze všech sil. Teď se však jeho hrozby staly jediným důvodem, proč boj nevzdat – a zakoušet zvrhlou radost, že jsem ho neposlechla.

O přestávce na oběd vylezeme s Taryn na strom a pustíme se do sýru a ovesných placek se silnou vrstvou střemchového džemu. Fand na mě zespodu zavolá a chce vědět, proč jsem nepřišla na generální zkoušku před turnajem.

„Zapomněla jsem,“ křiknu na ni dolů nepřesvědčivě, ale je mi to vlastně jedno.

„Ale zítra na turnaj přijdeš, ne?“ ptá se. Jestli z toho vycouvám, Fand bude muset přestavět týmy.

Taryn se na mě podívá s nadějí, jako bych mohla dostat rozum.

„Budu tam,“ potvrdím. Hrdost mi jinak nedovolí.

Vyučování se chýlí ke konci, když zavadím pohledem o Taryn. Stojí vedle Cardana nedaleko skupiny hlohů rostoucích v kruhu a pláče. Asi jsem nedávala chvíli pozor, asi jsem se příliš zabrala do sklízení učebnic a balení našich věcí. Ani jsem si nevšimla, že Cardan mou sestru odvedl stranou. Víím, že by s ním stejně šla, ať už by to navlékl jakkoli. Taryn pořád věří, že když budeme dělat, co chtějí, přestane je to bavit a dají nám pokoj. Možná má pravdu, ale to je mi jedno.

Po tvářích jí stékají slzy.

Vzedme se ve mně obrovská vlna hněvu.

Nejsi zabiják.

Upustím knihy a zamířím přes trávu k nim. Cardan se napůl otočí. Strčím do něj tak prudce, až narazí zády o strom. Oči se mu rozšíří.

„Nevím, cos jí řekl, ale už tě v její blízkosti nikdy nechci vidět!“ obořím se na

něj a rukama svírám klogy jeho sametového dubletu. „Dal jsi jí své slovo.“

Cítím, jak na mě ostatní studenti upírají zrak. Všem se tají dech.

Cardan na mě chvíli jen hledí svýma hloupýma, sytě černýma očima. Pak se jedním koutkem úst ušklíbne. „A ty máš mé slovo, že si tohle vypiješ.“

Myslím, že mu nedochází, jaký se mnou cloumá vztek a jaký je to osvobozující pocit, obejít se pro jednou bez výčitek.

KAPITOLA 9

Taryn mi odmítá povědět, co jí princ Cardan řekl. Trvá na tom, že to nemělo nic společného se mnou. Podle ní své slovo, že ji nebude vinit za mé chování, vlastně neporušil. Prý si nemám dělat starosti o ni, ale o sebe.

„Vzdej to, Jude,“ prosí mě. Sedí u krbu ve své ložnici, usrkává kopřivový čaj z hlíněného hrnku ve tvaru hada, jehož ocas tvoří ouško nádoby. Na sobě má župan, který svou šarlatovou barvou ladí s plameny v ohništi. Když se na ni někdy dívám, ani se mi nechce věřit, že máme stejnou tvář. Vypadá něžně, půvabně, jako dívka z obrazu. Jako dívka, která se ve svém těle cítí dobře.

„Jenom mi řekni, co ti Cardan chtěl,“ naléhám.

„Nemám k tomu co říct,“ odpoví Taryn. „Vím, co dělám.“

„A co děláš?“ zeptám se s povytaženým obočím, ale Taryn si jen povzdechne.

Už třikrát jsme se dostaly až k tomuto místu. V duchu mě pronásleduje vzpomínka na Cardanovy jasně černé oči a líné mrkání jeho řas. Tvářil se, jako by měl škodolibou radost, jako by si nepřál nic jiného, než abych mu dál svírala dublet pod krkem. Jako by chtěl, aby to v případě, že bych ho uhodila, vypadalo, jako že mě k tomu sám donutil.

„Můžu ti lézt na nervy na horách i v údolích,“ upozorním ji a dloubnu ji do paže. „Poženu tě přes skaliska, přes všechny ostrovy, tak dlouho, dokud z tebe něco nevypáčím.“

„Myslím, že bychom to obě lépe zvládaly, kdyby se takové incidenty odehrávaly beze svědků,“ řekne Taryn a dlouze se napije čaje.

„Co?“ Překvapením ani nevím, co na to říct. „Co tím myslíš?“

„Tím myslím, že budu daleko líp snášet, že mě provokují nebo přivádějí k pláči, když o tom ty nebudeš vědět.“ Dlouze se mi podívá do očí, jako by zvažovala, kolik pravdy jsem schopná unést. „Ale nedokážu předstírat, že můj den byl v pořádku, když jsi byla všeho svědkem. Někdy tě kvůli tomu nemůžu vystát.“

„To není fér!“ zvolám.

Pokrčí rameny. „Já vím. Proto ti to říkám. Ale na tom, co mi Cardan řekl, nezáleží. Chci předstírat, že se to nestalo, takže potřebuju, abys hrála stejnou hru. Žádné připomínky, žádné otázky, žádná varování.“

Ublíženě vstanu a přejdou ke křbové římse. Opřu si hlavu o kámen zdobený rytinami. Ani bych nedokázala spočítat, kolikrát mi Taryn vyčítala, že není radno si s Cardanem a jeho kamarády zahrávat. Ale vzhledem k tomu, co mi právě řekla, neměla její dnešní šarvátka s Cardanem se mnou nic společného. A to znamená, že se dostala do nějakého maléru z vlastního přičinění.

Taryn rozdává dobré rady na potkání, ale nevím, jestli se jimi sama řídí.

„Co teda chceš, abych udělala?“ zeptám se.

„Chci, abys to s ním urovnala,“ řekne. „Princ Cardan drží ve svých rukou veškerou moc. Nemůžeš nad ním vyhrát. Bez ohledu na to, jak jsi statečná, chytrá nebo krutá, Jude. Skonči to dřív, než ti opravdu ublíží.“

Nechápavě na ni pohlédnu. Vyhnout se Cardanovu hněvu je pro mě teď nemožné. Loď už vyplula – a shořela ještě v přístavu. „Nemůžu,“ zklamuji ji.

„Slyšela jsi, co ti princ Cardan u řeky řekl. Jenom chce, abys to vzdala. Svým chováním dáváš najevo, že se ho nebojíš, a takový útok na svou pýchu a své postavení on prostě nesnese.“ Chytí mě za zápěstí a přitáhne k sobě. Z jejího dechu cítím ostrou vůni bylin. „Řekni mu, že vyhrál a tys prohrála. Jsou to jenom slova. Nemusíš jim věřit.“

Zavrtím hlavou.

„Nebojuj s ním zítra,“ naléhá dál.

„Z turnaje neodstoupím,“ řeknu.

„I když tím na sebe přivoláš jen další trápení?“ zeptá se.

„I přesto.“

„Udělej něco jiného,“ stojí si Taryn za svým. „Vymysli něco. A urovnej věci dřív, než bude pozdě.“

Přemýšlím o tom všem, co mi Taryn neprozradí, o tom všem, co bych si přála vědět. Ale protože chce, abych předstírala, že je všechno v pořádku, mohu jen spolknout své otázky a nechat ji u ohně o samotě.

U sebe v pokoji na posteli najdu přichystaný úbor na turnaj, provoněný verbenou a levandulí.

Jde o mírně vycpanou tuniku, prošívanou nejjemnějším drátkem. Vzor na látce tvoří půlměsíc převrácený na stranu jako miska, s kapkou krve dopadající z jednoho rohu a dýkou položenou pod celým obrázkem. Madocův erbovní znak.

Nemůžu si na sebe zítra tuniku obléknout a selhat, aniž bych nezostudila celou rodinu. Sice by mě těšilo Madoca zahanbit jako výraz malé pomsty za to, jak mi překazil plány s rytířstvím, ale udělala bych tím ostudu i sama sobě.

Měla bych se vrátit ke zdrženlivosti. Obstát, ale nevystoupit z řady. Ať se předvede Cardan a jeho družina. Šetřit si svůj um na chvíli, kdy od Madoca dostanu svolení ucházet se o titul, a triumfovat. Pokud taková chvíle někdy nastane.

Tohle bych *měla* udělat.

Skopnu tuniku na zem a zalezu si pod přehoz na posteli. Přetáhnu si ho přes hlavu, až jsem mírně přidušená. Dýchám svůj vlastní teplý dech a po chvíli usnu.

Když se odpoledne probudím, šaty jsou celé zmačkané. Vinit za to můžu jenom sebe.

„Jsi pošetilé dítě,“ vyčte mi Vřesinka, když mi splétá vlasy do pevných válečnických copů. „A paměť máš jako vrabec.“

Cestou do kuchyně potkám na chodbě Madoca. Je celý v zeleném a ústa má sevřená v zachmuřenou linku.

„Počkej chvíli,“ zadrží mě.

Zastavím se.

Svraští čelo. „Vím, jaké to je, být mladý a toužit po slávě.“

Kousnu se do rtu a nic neřeknu. Koneckonců se mě na nic nezeptal. Stojíme tam a navzájem se měříme pohledem. Přivře své kočičí oči. Mezi námi je tolik nevyřčeného, tolik důvodů, proč můžeme být otcem a dcerou jen *jako*, ale nikdy ne skutečně. „Časem pochopíš, že takhle to bylo nejlepší,“ řekne konečně. „Hodně štěstí v boji.“

Vyseknu mu hlubokou poklonu a zamířím ke dveřím. Na jídlo už nemám náladu. Jediné, po čem toužím, je dostat se z tohoto domu, pryč od všeho, co mi připomíná, že pro mě u dvora není místo, že pro mě není místo nikde v Zemi víl.

Co ti chybí, nemá se zkušenostmi nic společného.

Letní turnaj se koná na okraji útesu na Inswealu, Ostrově nářku, tedy dost daleko na to, abych si osedlala koně. Vyberu si světlého šedáka ustájeného vedle

ropuchy. Zatímco klisnu osedlávám a nasedám na ni, žába si mě prohlíží svýma zlatýma očima. Na místo turnaje dorazím s mírným zpožděním, rozladěná, plná úzkosti a hladová.

U divácké lóže s plachtovou střechou, odkud bude klání sledovat Nejvyšší král Eldred a další příslušníci královské rodiny, se už houfují lidé. Ve vzduchu se třepotají dlouhé, smetanově bílé prapory s Eldredovým symbolem – napůl bíle kvetoucím, napůl trnitým stromem s obnaženými kořeny a korunou posazenou ve větvích. Sjednocení dobrých, zlých a divokých víl pod jednu korunu. Sen dynastie Greenbriarů.

Dekadentní princ Balekin, nejstarší králův syn, se rozvaluje v ozdobně vyřezávaném křesle a má u sebe hned tři sluhy. Po jeho boku sedí jeho sestra princezna Rhyia, věhlasná lovkyně. Upíná zrak ke všem, kdo se na bitevním poli chystají k boji.

Při pohledu na její soustředěný výraz na okamžik podlehnu záchvatu panické frustrace. Tak zoufale jsem si přála, aby si mě vybrala mezi své rytíře. A přestože to teď není možné, žaludek se mi sevře strachy, že na ni nebudu moct udělat dojem. Madoc měl asi pravdu. Možná mi opravdu chybí zabijácký instinkt.

Když se dnes nebudu snažit podat co nejlepší výkon, alespoň se nikdy nedozvím, jestli bych byla dost dobrá.

Moje skupina turnaj otevírá, protože jsme nejmladší. Jelikož náš výcvik dosud nebyl ukončen, bojujeme pouze s dřevěnými meči – na rozdíl od ostatních skupin, které v boji použijí ocel. Bojová vřava potrvá celý den. V přestávkách zazní bardské zpěvy, proběhnou kouzelnická vystoupení, přehlídka lukostřelců a dalších dovedností. Vzduch je prosycen kořeněným vínem, ale zatím ještě ne ryze specifickou vůní turnajů – pachem čerstvé krve.

Fand nás organizuje do řad a rozdává stříbrné a zlaté pásky na paže. Pod jasným sluncem působí její modrá plet' jako žhavý blankyt. Také její brnění hraje odstíny modré, od oceánové až po borůvkovou, kterou na prsním pancíři přetíná zelená šerpa. Upozorní na sebe bez ohledu na to, jak si povede, což je promyšlené riziko. Jestli se jí bude dařit, obecenstvo si toho nutně všimne. Ale neměla by je zklamat.

Když se připojím k ostatním studentům s cvičnými meči, zaslechnu, jak si šeptají mé jméno. Rozčileně se rozhlédnu kolem. Nezvykle si mě prohlížejí. Spolu s Taryn upoutáme jakožto smrtelné dívky pozornost vždy, ale to, čím se odlišujeme, jako by zároveň ospravedlňovalo bezohledný přístup našich protivníků. Dnes je to jiné. Zdá se, že se všem krátí dech v očekávání trestu,

který mě má stihnout za to, že jsem se předešlého dne odvážila Cardana dotknout. Čekají, jestli si na něj opět troufnu.

Rozhlédnu se po bojišti, abych zjistila, kde je Cardan a jeho tým se stříbrnými páskami. Cardan zvolil stříbro i pro svou zbroj – plát blyštivé oceli sloužící jako prsní pancíř však působí více jako ornament než skutečná ochrana. Valerian se na mě ušklíbne.

K jeho nelibosti zachovám kamennou tvář.

Fand mi uváže zlatou pásku na paži a ukáže mi, kam se mám postavit. Bitva dvou stran proběhne ve třech kolech. Každá strana má za úkol chránit svůj plášť – jedna brání plášť z kůže bílého jelena a druhá z kožešiny stříbrné lišky.

Napiju se vody z cínové karafy pro účastníky turnaje a začnu se rozcvičovat. Žaludek mám sevřený, ale hlad už necítím. Je mi zle z toho, jak jsem vynervovaná. Snažím se všechno vytěsnit z mysli a soustředit se jen na rozechřívací cviky.

Pak nastane čas. Vpochodujeme na bitevní pole a pozdravíme křeslo Nejvyššího krále, ačkoli Eldred ještě nedorazil. Dav přihlížejících je zatím prořídlý, k večeru výrazně zhoustne. Vidím prince Daina a Madoca po jeho boku. Princezna Elowyn drnká zamyšleně na loutnu. Všimnu si také Vivi a Taryn, ale Orianu s Doubkem nikde nevidím. Vivi na mě zamává kebabem plněným lesklým ovocem a princezna Rhyia se zasměje.

Taryn mě upřeně pozoruje, jako by se mě svým pohledem pokoušela varovat.

Urovnej to.

Celé první kolo bojuji defenzivně. Cardanovi se vyhýbám. Nepřibližuji se ani k Nicasii, Valerianovi a Lockeovi, ani když Valerian srazí Fand do hlíny na zem. Ani když Valerian rozpáře náš jelení plášť.

Držím se stranou.

Pak nás zavolají na druhé kolo.

Cardan jde za mnou. „Copak že jsi dnes jako beránek? Sestra ti domluvila? Na našem příznivém mínění jí moc záleží.“ Kopne do hroudy hlíny v trávě. „Mám takový pocit, že kdybych ji hezky poprosil, ochotně by se tady se mnou válela v trávě, dokud by neměla šaty celé zelené, a ještě by mi poděkovala za laskavou službu.“ Usměje se před pointou. Pak se ke mně nakloní, jako by mi chtěl světit tajemství. „Ne že bych byl první, s kým si šaty umazala.“

Mé dobré úmysly se vypaří do větru. V žilách mi vře krev. Nemám nad ním prakticky žádnou moc, ale něco přece jen udělat můžu – vynutit si boj. Cardan mi chce ublížit, ale můžu ho dohnat k tomu, že mi bude chtít ublížit mnohem víc. Máme tu předvést válku. Když nás zavolají, abychom zaujali postavení,

rozpoutám ji. Válku zákeřnou, urputnou. Praštím Cardana mečem do jeho směšného prsního pancíře, až to zapraští. Rozběhnu se a vrazím ramenem do Valeriana takovou silou, až se zapotácí. Útočím znovu a znovu, srážím k zemi každého, kdo má na paži stříbrnou pásku. Když je po boji, na oku mám monokl a z obou kolen mi crčí krev. Zlatá strana zvítězila v obou kolech.

Nejsi zabiják, řekl Madoc.

Právě teď mám pocit, že bych jím mohla být.

Dav tleská a já jako bych se náhle probudila ze sna. Zapomněla jsem na ně. Nějaký skřítek na nás hází okvětní lístky. Z míst na stání mě zdraví Vivi zvednutým pohárem a princezna Rhyia zdvořile tleská. Madoc už v královské lóži není. Ani Balekin. Alespoň Nejvyšší král Eldred tu je. Sedí na mírně vyvýšené plošině a s odtažitým výrazem hovoří s princem Dainem.

Roztřesu se po celém těle, jak ze mě vyprchává adrenalin. Dvořané, kteří na zajímavější bitvy teprve čekají, si prohlížejí mé modřiny a oceňují mou statečnost. Nijak zvlášť ohromeně se nikdo netváří. Udělala jsem, co bylo v mých silách, dala do boje všechno, a stejně to bylo málo. Madoc ani nevydržel do konce.

Svėsím ramena.

Ještě horší je, že na mě na kraji arény čeká Cardan. Najednou mě ohromí, jak je vysoký, jak se arogantně ušklibá, jako by to byla jeho královská výsada. Nezapřel by v sobě prince, ani kdyby byl oblečený v otrhaných hadrech. Jednou rukou mě popadne za obličej, roztažené prsty mi zarývá do krku. Druhou rukou mě chytí za vlasy a omotá si je kolem ruky jako lano. „Víš, co znamená slovo smrtelník? Znamená to, že se *narodil, aby umřel*. Znamená to, že si *zaslouží smrt*. To jsi ty, to tě vystihuje – umírání. A přesto tady stojíš, odhodlaná mi odporovat, i když mezitím uvnitř vyhníváš, rozkládáš se a už i v tuto chvíli umíráš. Řekni mi, čím to je. Vážně si myslíš, že proti mně máš šanci? Proti vlímu princi?“

Ztěžka polknu. „Ne.“

Černé oči mu planou hněvem. „Vidím, že ti nechybí aspoň malá dávka zvířecí vychytralosti. Dobře. Teď mě hezky odpros.“

Ustoupím o krok dozadu a škubnu sebou ve snaze vymanit se z jeho sevření. Stále mě drží za cop, hladově na mě zírá a na rtech mu hraje nepatrný cynický úsměv. Najednou mé vlasy pustí z pevného stisku, až málem spadnu. Uvolněné prameny se zatřepotají ve větru.

Postranním pohledem zachytím, že Taryn stojí vedle Locke. Jsou poblíž místa, kde se rytíři oblékají do zbroje. Vrhne na mě prosebný pohled, jako by to

byla ona, kdo potřebuje zachránit.

„Klekni na kolena,“ vyzve mě Cardan a tváří se nesmírně spokojeně sám se sebou. Jeho běs se změnil ve škodolibou radost. „Popros. Hezky. Květnatě. Popros svého prince.“

Okolo nás stojí mladí šlechticové ve vycpaných tunikách a s dřevěnými meči v rukou. Dívají se a doufají, že můj pád bude stát za to. Na tohle divadlo se těší od chvíle, kdy jsem se Cardanovi postavila. Už nejde o válku nanečisto; jde o vážnou věc.

„Poprosit?“ zopakují.

Na okamžik se zatváří překvapeně, ale vzápětí zbrunátní zlostí. „*Vzepřela* ses mi. Víc než jednou. Máš jedinou naději – vydat se mi přede všemi na milost. Buď to uděláš, nebo ti budu ubližovat tak dlouho, dokud z tebe nezbude nic než stín.“

Pomyslím na temné stíny vodních bytostí pod hladinou, na chlapce na slavnosti, který skučel bolestí, když mu Cardan utrhl křídlo. Pomyslím na Taryninu tvář zmáčenou slzami. Pomyslím na to, jak by si mě princezna Rhyia do své družiny stejně nikdy nevybrala, a na Madoca, který ani nepočkal, až dobojujeme.

Vzdát se není hanba. Jak řekla Taryn, jsou to jen slova. Nemusím je říkat upřímně. Můžu lhát.

Pomalu klesám k zemi. Odbyde se to rychle. Každé slovo bude hořké jako pelyněk, ale pak bude po všem.

Když ale otevřu ústa, nic z nich nevychází.

Nedokážu to.

Místo toho jen potřesu hlavou. Tělem mi projede vlna vzrušení z toho, co ve mně právě dozrálo. Čiré bláznovství. Vzrušení ze skoku do neznáma, kdy člověk nevidí zem pod sebou, těsně předtím, než si uvědomí, že se tomu říká *pád*. „Myslíš, že když mě můžeš ponížit, že mě můžeš taky ovládnout?“ opáčím a podívám se mu zpříma do černých očí. „Já zase myslím, že jsi idiot. Od chvíle, kdy jsme se začaly vzdělávat s vámi *urozenými*, se můžeš přetrhout, abys ve mně vzbudil pocit, že jsem něco míň než ty. A já jsem tvou pýchu čechrala a sama sebe ponižovala. Udělala jsem ze sebe nicku, která raději drží sklopenou hlavu. Ale ani to nestačilo, abys nechal mě a Taryn na pokoji. Proto už nic takového dělat nebudu. Budu ti oponovat. Budu ti odporovat a zahanbovat tě. Připomínáš mi, že jsem obyčejný člověk a ty princ ze Země víl. A já ti připomínám, že ty jsi ten, kdo má co ztratit, protože já nemám nic. Možná nade mnou vyhraješ svými kouzly a ublížíš mi, ponížíš mě, ale věř mi, že můj pád

bude i tvým pádem. To ti slibuju,“ a dodám jeho vlastními slovy: „*Tohle je to nejmenší, čeho jsem schopna.*“

Cardan na mě hledí, jako by mě viděl poprvé v životě. Hledí na mě, jako by s ním ještě nikdo takto nejednal. Možná je to pravda.

Odvrátím se od něj a odcházím pryč. Napůl čekám, že mě popadne za rameno a shodí mě na zem, napůl čekám, že nahmatá můj náhrdelník z jeřabin, roztrhne ho a řekne něco, co mě navzdory mé velkolepé řeči přinutí se k němu připlazit zpátky. Ale neřekne nic. Cítím na zádech jeho pohled, až mi z toho na krku vstávají chloupky. Mám co dělat, abych se nerozběhla.

Na Taryn a Locke se podívat neodvážím, ale letmo zahlédnu, jak na mě Nicasia zírá s otevřenou pusou. Valerian tiše zuří a zatíná svěšené ruce v pěsti.

Doklopýtám ke kamenné fontánce za turnajovými stany a chrstnu si vodu na obličej. Sehnu se a začnu si vymývat šterk z odřených kolenou. Nohy mám ztuhlé a třesu se po celém těle.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Locke a prohlíží si mě žlutohnědýma liščíma očima. Ani jsem ho neslyšela přicházet.

Nejsem.

Nejsem v pořádku, ale to on nesmí vědět, a neměl by se vůbec ptát.

„Co je ti po tom?“ vyštěknu. Způsob, jakým se na mě dívá, mě nutí chovat se obzvlášť pateticky.

Opře se o fontánu. Na rty mu vklouzne pomalý, líný úsměv. „Je to legrační, nic víc.“

„Legrační?“ zopakuji zuřivě. „Tobě to přišlo legrační?“

Zavrtí hlavou a nepřestává se usmívat. „Ne. Legrační na tom je, jak se mu umíš dostat pod kůži.“

Nejdřív mám dojem, že jsem se přeslechla. Málem se ho zeptám, o kom to mluví, protože absolutně nemůžu uvěřit tomu, že by vznešeného a mocného prince Cardana mohlo něco rozhodit. „Jako tříška?“ řeknu.

„Jako ocelový střep. Nikdo ho neumí tak vyvést z míry jako ty.“ Vezme ručník a namočí ho. Pak si klekne vedle mě a pečlivě mi otře obličej. Syknu bolestí, když se studená tkanina dotkne citlivé oblasti kolem oka, ale čistí mi ránu mnohem jemněji, než bych to dokázala sama. Tváří se vážně a soustředěně. Jako by si ani nevšiml, že si ho prohlížím, jeho protáhlý obličej a špičatou bradu, jeho kudrnaté rudohnědé vlasy i to, jak se mu slunce odráží na řasách.

Pak si toho všimne. Pozoruje mě, já se dívám na něj a jsem nanejvýš zmatená. Měla jsem za to, že Locke by si někoho jako já v životě nevšiml. Ale on si všímá. Usmívá se, jako tehdy večer na slavnosti v paláci, jako bychom spolu

měli tajemství. Usmívá se, jako bychom měli další.

„Nevzdávej to,“ řekne.

Podívám se nad těmi slovy. Myslel je opravdu vážně?

Když se vracím na turnaj ke svým sestrám, pořád mám před očima, jak šokovaně se Cardan tvářil a jak se Locke usmíval. Nejsem si vůbec jistá, co je víc vzrušující a co víc nebezpečné.

KAPITOLA 10

Zbytek Letního turnaje se pro mě změnil v rozmazanou šmouhu. Bojovníci s meči v rukou se střetávají v bitvě, aby zapůsobili na Nejvyššího krále a jeho dvůr a vydobyli si tak zaslouženou čest. Obři a liščí víly, goblini i gwyllioni – ti všichni víří ve smrtelné válečné vřavě.

Po několika kolech se Vivi rozhodne prorazit si cestu davem a koupit si další ovocné ražničky. Snažím se s Taryn navázat oční kontakt, ale vyhýbá se mi. Chci vědět, jestli je našťvaná. Chci se jí zeptat, co jí Locke říkal, když tam spolu stáli, ale právě takovému druhu otázek se nejspíš chce vyhnout.

Rozhovor s Lockem jistě nebyl ponižující, jako ty u kterých se Taryn pokouší předstírat, že se vůbec nestaly. Nebo snad byl? Locke mi přece doslova řekl, že mu udělalo radost vidět Cardana zahnaného do úzkých. To mě přivádí na jinou otázku, kterou Taryn rozhodně nemůžu položit.

Ne že bych byl první, s kým si šaty umazala. Víly nemohou lhát. Cardan něco takového nemohl říct, kdyby sám nevěřil, že je to pravda – ale proč by si to myslel?

Vivi si přitukne svým ražničkám o mé a probere mě z mého přemítání. „Na chytrou Jude, která Lidu připomněla, proč zůstává v mohylách a kopcích – ze strachu před lidskou dravostí.“

Vysoký muž s převislýma králíčima ušima a kaštanově hnědou hřívou se k Vivi otočí a chlípně se na ni zadívá. Vivi se široce usměje. Potřesu hlavou, že její přípitek schvaluji, jakkoli je přehnaný. I když jsem pravděpodobně udělala dojem jen na Vivi.

„Kéž by naše Jude pobrala o trochu rozumu méně,“ zamumlá Taryn polohlasně.

Obrátím se k ní, ale Taryn zamíří pryč.

Když se vrátíme zpátky k aréně, princezna Rhyia se připravuje na zápas. V rukou svírá tenký meč připomínající rapír a provádí cvičné výpady na

protivníka. Oba její milenci ji hlasitě povzbuzují.

V královské lóži se objeví Cardan. Na sobě má volný šat z bílého lnu a na hlavě květinovou korunu. Nejvyššího krále i prince Daina přejde bez povšimnutí a svalí se do křesla vedle prince Balekina. Vymění si s ním několik břitkých slov, která bych si ze srdce přála slyšet. Zhlédnout sestřin zápas přišla také princezna Caelia, a když Rhyia vyjde na trávník, začne jí nadšeně tleskat.

Madoc se stále nevrací.

Domů jedu na koni sama. Vivi se rozhodne dělat společnost princezně Rhyii, která po vyhraném boji zamíří na lov do blízkého lesa. Taryn přijme jejich pozvání také, ale já jsem příliš unavená, rozbolavělá a naštvaná.

V kuchyni na panství si nad ohněm opeču sýr a roztřu ho na chleba. Sednu si s jídlem a hrnkem čaje na schody k domu, dívám se na západ slunce a obědvám.

Kuchař, troll jménem Proutek, mi nevěnuje pozornost a dál používá magii k tomu, aby se pastináky samy nadrobno nakrájely.

Po jídle si otřu drobky z úst a vykročím do svého pokoje.

Hryzoun, sluha s dlouhýma ušima a ocasem, který za sebou vláčí po zemi, se zastaví, když mě na chodbě potká. Ve velkých pařátech nese podnos s žaludovými šálky velkými jako náprstek a stříbrnou karafou plnou ostružinového vína. Livrej mu těsně obepíná tělo a z mezer mezi knoflíky vyčuhují chlupy.

„Slečna už je doma,“ zavrčí svým typickým tónem, který dokáže změnit i dobře míněná slova ve výhrůžku. Okamžitě se mi vybaví vzpomínka na Madocova strážce, který mi ukousl špičku prstu. Hryzoun má dost ostré zuby na to, aby mi ukousl celou ruku.

Přikývnu.

„V přízemí na tebe čeká princ.“

Cardan? Tady? Cítím, jak se mi zrychluje tep. Nedokážu myslet. „Kde?“

Hryzoun je mou reakcí zaskočen. „V Madocově pracovně. Právě mu nesu tohle...“

Vyškubnu mu podnos z rukou a zamířím po schodech dolů, pevně rozhodnutá vyprovodit Cardana ze dveří tak rychle, jak jen to bude možné. Aby se Madoc doslechl o mém neuctivém chování a jednou provždy mi znemožnil se prosadit u dvora, je opravdu to poslední, co potřebuji. Přece jen pracuje pro Greenbriary

a jako každý jiný přísahal věrnost. Zuřil by, i kdybych se nepohodla s tím nejposlednějším princem.

Seběhnu po schodech jako vítr a kopnutím rozrazím dveře do Madocovy pracovny. Kulová klika na dveřích narazí do knihovny. Vpochoduji do místnosti, šálky na podnose nadskakují.

Princ Dain má na stole před sebou několik rozevřených knih. Do očí mu spadají zlaté kadeře. Knoflíčky bleděmodrého dubletu má u krku rozepnuté a mezi látkou prosvítá těžký stříbrný nákrčník. Zůstanu stát jako opářená, když mi dojde, jakou jsem udělala kolosální chybu.

Zvedne obě obočí. „Jude. Nečekal jsem, že budeš mít tak naspěch.“

Kolena se mi podlomí ve snaze o hlubokou poklonu a v duchu se modlím, aby došel k závěru, že jsem motovidlo a nic víc. Útroby mi sevře strach, ostrý a nečekaný. Co když ho poslal Cardan? Přišel mě potrestat za mou opovážlivost? Nenapadá mě žádný jiný důvod, proč by mě vznešený a ctěný princ Dain, který se již brzy stane vládcem Země víl, chtěl navštívit.

„Ehm,“ breptnu a hrůzou mi zdřevění jazyk. Naštěstí si vzpomenu na podnos a ukážu na karafu. „Tady. Pro vás, můj pane.“

Uchopí šálek a nalije si do něj trochu husté černé tekutiny. „Napiješ se se mnou?“

Zavrtím hlavou a cítím, jak ztrácím půdu pod nohama. „Stouplo by mi to do hlavy.“

To prince rozesměje. „Tak mi alespoň dělej chvíli společnost.“

„Ovšem.“ To odmítnout nemohu. Opřu se o područku zeleného koženého křesla a cítím tupé údery srdce. „Mohu vám nabídnout ještě něco jiného?“ zeptám se, protože nevím, co jiného bych řekla.

Zdvihne svůj pohárek jakoby na pozdrav. „Občerstvení mám dost. Chybí mi konverzace. Možná bys mi mohla prozradit, proč ses přihnala jako velká voda. Myslela sis, že tu sedí někdo jiný?“

„Ne, to ne,“ řeknu pohotově. Přejedu si palcem po prsteníčku, po hladké kůži useknutého prstu.

Princ se narovná, jako bych mu náhle začala připadat zajímavější. „Možná tě obtěžoval jeden z mých bratrů.“

Potřesu hlavou. „Nic takového.“

„To je neuvěřitelné,“ řekne, jako by mi skládal neobyčejný kompliment. „Vím, že lidé dokážou lhát, ale dívat se, jak to děláš, je něco úžasného. Udělej to ještě.“

Cítím, jak mi hoří tváře. „Já... Já jsem nechtěla...“

„Udělej to znovu,“ zopakuje jemně. „Neboj se.“

Jen blázen by se nebál, přestože k tomu byl vyzván. Princ Dain se objevil ve chvíli, kdy tu Madoc není. Chtěl mluvit výhradně se mnou. Z jeho slov vyplynulo, že ví o mé roztržce s Cardanem – možná nás zahlédl po turnaji, když mě Cardan tahal za vlasy. Ale co Dain chce?

Dýchám příliš mělce, příliš přerývaně.

Dain má coby následník trůnu moc mě dostat ke dvoru, moc jít proti Madocovi a učinit mě svým rytířem. Kdybych na něj zapůsobila, mohl by mi dát vše, co chci. Vše, co se mi nyní zdá nedosažitelné.

Narovnám se a odvážím se mu pohlédnout do stříbřitě šedých očí. „Jmenuji se Jude Duarteová. Narodila jsem se třináctého listopadu roku 2001. Mou oblíbenou barvou je zelená. Mám ráda mlhu, smutné balady a rozinky v čokoládě. Neumím plavat. Nyní se ptám, co z toho byla lež? Nebo jsem vůbec nelhala? Protože to úžasné na lhaní je, že člověk neví.“

Zděšeně si uvědomím, že po tomto malém vystoupení už mi princ Dain možná neuvěří ani nos mezi očima. Ale zdá se, že je potěšen. Usmívá se, jako by našel v prachu cesty perlu. „A teď mi pověz, jak s tvým malým talentem pracuje tvůj otec?“

Zmateně zamrám.

„Chceš říct, že nijak? Jaká škoda.“ Princ nakloní hlavu a prohlíží si mě. „Řekni mi, o čem sníš, Jude Duarteová, pokud je to tvé skutečné jméno. Řekni mi, co chceš.“

Srdce mi buší v hrudi jako kladivo. Točí se mi hlava a je mi mdlo. Přece to nemůže být tak snadné. Princ Dain, budoucí Nejvyšší král, se mě právě ptá, co chci. Skoro se bojím odpovědět, ale musím.

„Chci... chci být vaším rytířem,“ zakoktám.

Obočí mu vylétne vzhůru. „Jak nečekané,“ podotkne. „Ale potěšující. Co dál?“

„Nerozumím.“ Propletu si prsty na rukou, aby neviděl, jak se mi třesou ruce.

„Touha je zvláštní věc. Jakmile je naplněna, přemění se v další. Když dostaneme zlatou nit, začneme toužit po zlaté jehle. Proto se tě ptám, Jude Duarteová, co dalšího budeš chtít, když dovolím, abys mi dělala společnost?“

„Chci vám sloužit,“ řeknu nechápavě. „Chci přísahat věrnost koruně.“

Mávne rukou, aby mou odpověď zahnal. „Ne, řekni mi, co chceš. Požádej mě o něco. O co jsi ještě nikoho nepožádala.“

Chci být nesmrtelná, napadne mě, ale hned se té myšlenky zděsím. Nechci to chtít, zvláště proto, že to není možné. Nikdy nebudu jednou z nich.

Zhluboka se nadechnu. Kdybych ho opravdu mohla požádat o jakýkoli dar, co by to bylo? Jsem si vědoma skrytého nebezpečí. Jakmile mu své přání řeknu, bude se z něj snažit vytěžit něco pro sebe. A vílí dohody nebývají oboustranně výhodné. Ale vidina moci mě láká.

V myšlenkách zabloudím k náhrdelníku, který mám kolem krku, k palčivé bolesti na tváři, kterou si působím vlastní rukou, ke vzpomínce na Doubkův smích.

Vzpomenu si na Cardana: *Vidíš, jakou moc mají naše slova? A všechno může být mnohem, mnohem horší. Můžeme tě okouzlit tak, že budeš běhat po čtyřech a štěkat jako pes. Můžeme tě proklít touhou znovu uslyšet líbeznou píseň, která tě stráví zaživa, nebo touhou zaslechnout ode mě milé slovo.*

„Chci být odolná vůči okouzlení,“ řeknu a snažím se vnitřně uklidnit. Nevrtět sebou. Chci vypadat jako seriózní osoba, která dokáže uzavírat seriózní dohody.

Dlouze se na mě zadívá. „Již máš ‚pravý zrak‘, který ti byl dán jako dítěti. Jistě znáš naše způsoby. Znáš naše kouzla. Sůl na našem jídle zruší všechna jeho okouzlení. Punčochy navlečené naruby tě ochrání před zablouděním. Hrst usušených jeřabin ubrání tvou mysl před působením magie.“

Během několika posledních dnů jsem zjistila, jak mohou všechna tato opatření selhat. „A co když mi jeřabiny z kapes vysypou? Co když mi punčochy strhnou? Co když mou sůl rozsypou po zemi?“

Zamyšleně na mě pohlédne. „Pojď blíž, dítě,“ vyzve mě.

Zaváhám. Princ Dain, jak ho znám, se zatím vždy choval čestně. Ale znám ho příliš málo na to, abych o něm mohla cokoli říct.

„Pojď. Jestli mi máš sloužit, musíš mi věřit.“ Nahne se v křesle dopředu. Těsně nad jeho obočími spatřím maličké růžky, které mu rozdělují vlasy. Všimnu si, jak má silné paže a jak se mu na jedné ruce s dlouhými prsty třpytí pečetní prsten se symbolickou rytinou rodu Greenbriarů.

Pustím se opěrky a přejdu k místu, kde sedí. Přinutím se k omluvě. „Nechtěla jsem být neuctivá.“

Dotkne se modřiny na mé tváři, o níž jsem ani nevěděla. Trhnu sebou, ale neuhnu. „Cardan je zkažené dítě. Všichni u dvora ví, že svým věčným pitím a rozmlškami jen kazí naší rodině čest. Ne, nemusíš nic říkat.“

Nic neříkám. Uvažuji, proč mi Hryzoun oznámil, že na mě dole čeká princ, ale neřekl který. Napadne mě, že mu to možná nařídil Dain. *Někde totiž zcela jistě čeká na svou příležitost ostrřílený stratég.*

„Možná jsme bratři, ale velmi se od sebe lišíme. Nikdy k tobě nebudu krutý, jen abych z toho měl zvrácené potěšení. Jestli se zavážeš přísahou, že mi budeš

sloužit, budeš za to odměněna. Avšak to, co po tobě chci, nemá s rytířstvím nic společného.“

Klesnu na mysli. Bylo pošetilé uvěřit, že princ Dain jel náhodou okolo a rozhodl se splnit mé sny. Ale bylo krásné si to na chvíli myslet. „Co tedy chcete?“

„Nic, co bys mi už sama nenabídla. Chtěla ses mi zapřísáhnout slovem i mečem. Přijímám. Potřebuji někoho, kdo umí lhát, někoho, kdo má ambice. Staň se mým vyzvědačem. Připoj se k mému Stínovému dvoru. Mohu ti dát moc, o jaké se ti nesnilo. Pro lidské bytosti to tady není snadné. Ale mohu ti tvůj život výrazně ulehčit.“

Klesnu do křesla. Cítím se, jako bych čekala žádost o ruku, a zatím se dočkala role milenky.

Vyzvědač. Žalobníček. Lhář a zloděj. Ovšemže si to o mně myslí, o nás lidech. Ovšemže si myslí, že se pro to hodím.

Zkouším si vybavit špehy, které jsem kdy viděla, třeba toho hrbáče s nosem jako petržel, kterého občas vídávám s Madocem, nebo tu postavu v šedém hábitu, které není vidět do tváře a která připomíná stín. Podobné vyzvědače zřejmě mají všichni členové královské rodiny a to, jak dobře umí pracovat v utajení, je nepochybně součástí jejich dovedností.

A já bych byla dobře skrytá, jen co je pravda, skrytá přímo před zraky všech.

„Možná to není budoucnost, jakou sis pro sebe představovala,“ řekne princ Dain. „Žádná nablýskaná zbroj, žádné bitvy. Ale máš mé slovo, že jakmile se stanu Nejvyšším králem a ty mi budeš sloužit dobře, budeš si moct dělat, co budeš chtít, protože proti mé vůli se nikdo zpěčovat nemůže. K tomu budeš chráněna zaříkadlem proti očarování.“

Náhle ztuhnu. Smrtelníci si obvykle vyslouží takovouto magickou ochranu výměnou za dobré služby. Zaříkadlo jim propůjčí moc, ale vždy je spojené s podmínkou, která se může člověku vymstít ve chvíli, kdy to nejméně čeká. Člověk je například nezranitelný, ledaže by ho zasáhl šíp z jádrového hlohového dřeva, kterých má jeho úhlavní nepřítel zrovinka plný toulec. Anebo může být neporazitelný v boji, ale nesmí odmítnout pozvání na večeři, takže v případě, že obdrží těsně před bitvou pozvánku na večeři, nebude se moct boje zúčastnit. Zaříkadla jsou, jako v podstatě všechno v Zemi víl, úchvatná, až na to, že někdy stojí za houby. Jenže to vypadá, že přesně tohle mi teď princ Dain nabízí.

„Zaříkadlo,“ zopakuji.

Roztáhne rty do širšího úsměvu a mně po chvilce dojde proč. Neřekla jsem ne. To znamená, že přemýšlím o tom, že řeknu ano.

„Žádné zaříkadlo tě však neochrání před účinkem našeho ovoce nebo jedu. Dobře si to rozmysli. Mohl bych tě místo toho obdařit schopností uchvátit každého, kdo na tebe pohlédne. Mohl bych ti přímo tady udělat malé znaménko.“ Dotkne se mého čela. „A ten, kdo by ho spatřil, by byl okamžitě zasažen láskou. Mohl bych ti opatřit magický meč, který má ostří ze svitu hvězd.“

„Nechci, aby mě někdo ovládal,“ namítanu šeptem. Nemůžu uvěřit, že zrovna jemu říkám něco takového nahlas. Nemůžu uvěřit tomu, co se děje. „Myslím magicky. Dejte mi, co žádám, a se zbytkem si poradím sama.“

Kývne na souhlas. „Takže přijímáš.“

Stojím před volbou, která mě děsí. Před volbou, která ovlivní všechna má budoucí rozhodnutí.

Prahnu po moci. A toto je příležitost, jak ji získat, jakkoli mi nahání strach nebo mě uráží. Cítím, jak mě láká. Byl by ze mě dobrý rytíř? To se nikdy nedozvím.

Možná bych to nenáviděla. Možná by to znamenalo jen zevlování ve zbroji a nezáživné pochůzky. Možná bych musela bojovat proti lidem, které mám ráda.

Přikývnu a doufám, že ze mě bude dobrá špionka.

Princ Dain vstane a položí mi ruku na rameno. Trhnu sebou, jako bych dostala zásah statickou elektřinou. „Jude Duarteová, dítě země, od tohoto dne tvou mysl neovlivní žádná vílí kouzla. Nikdo tě svou magií nedonutí udělat jediný pohyb proti tvé vůli. Nikdo kromě toho, kdo tě touto schopností obdařil.“

„Nikdo tě nebude moci ovládat,“ řekne a odmlčí se. „Nikdo, kromě mě.“

Zatajím dech. Malé bodnutí na závěr jsem přece čekala. Ani se pro to na něho nemůžu zlobit, mělo mě to napadnout.

Přesto mi připadá vzrušující, že odted' mám svého ochránce. Princ Dain je jen jeden a něco ve mně spatřil. Něco, co Madoc nebyl schopen uvidět, a já přitom po jeho uznání tolik toužila.

Pokleknu na starobylý koberec v Madocově pracovně a slavnostně princovi odpřisáhnu své věrné služby.

KAPITOLA 11

Celý večer myslím na své tajemství. Poprvé v životě cítím, jako bych měla vlastní moc, kterou mi Madoc nemůže vzít. Jen pomyšlení – jsem špeh prince Daina! – mě vzrušuje.

K večeři se podávají ptáčci nadívaní ječmenem a medvědí česnekem, s křupavou, tučnou kůrkou polévanou medem. Oriana vybraným způsobem obírá maso od kosti. Doubek žvýká kůži. Madoc se nenamáhá maso obírat a polyká sousta i s kostmi. Vrtám se v dušené zelenině. Taryn sedí u stolu také, ale Vivi se ještě nevrátila. Mám dojem, že použila Rhyinu honitbu jako záminku k tomu, aby po krátké projíždce lesem zamířila do lidského světa. Napadne mě, jestli večerela s Heather a její rodinou.

„Na turnaji sis vedla dobře,“ zahuhlá Madoc mezi sousty.

Nezmíním se, že z turnaje odešel. Moc velký dojem jsem na něj udělat nemohla. Nejsem si ani jistá, kolik toho ve skutečnosti viděl. „Znamená to, že jsi změnil názor?“

Něco v mém hlase ho přinutí přestat žvýkat a pohlédnout na mě přivřenýma očima. „Na tvé rytířství?“ zeptá se. „Ne. Tvou budoucnost budeme řešit až v okamžiku, kdy na trůn usedne nový král.“

Neubráním se tajuplnému úsměvu. „Jak si přeješ.“

Na druhém konci stolu Taryn sleduje Orianu a pokouší se napodobit její umné zacházení s nadívanými ptáčky. Mým směrem se nepodívá ani ve chvíli, kdy mě žádá, abych jí podala karafu s vodou.

Ale nemůže mi zabránit, abych za ní po večeři nešla do pokoje.

„Hele,“ řeknu na schodech. „Snažila jsem se chovat, jak jsi chtěla. Nedokázala jsem to a nechci, abys mě kvůli tomu nenáviděla. Je to můj život.“

Obrátí se ke mně. „Tvůj život, abys ho promrhala?“

„Ano,“ odpovím, když dojdeme na podestu. O princí Dainovi jí říct nemůžu, a i kdybych mohla, nevím, jestli by to pomohlo. Nejsem si vůbec jistá, zda by to

schválila. „Naše životy jsou tím jediným, co skutečně máme, naší jedinou bernou mincí. Kupujeme si za ni, co uznáme za vhodné.“

Taryn obrátí oči v sloup a odpoví jízlivým hlasem: „Taková květnatá slova. To jsi vymyslela sama?“

„Co se to s tebou děje?“ chci vědět.

Potřese hlavou. „Nic. Nic. Možná by bylo lepší, kdybych myslela jako ty. Nevadí, Jude. Bojovala jsi vážně skvěle.“

„Díky,“ odpovím a zmateně sraštím čelo. Znovu si vzpomenu, co o ní Cardan řekl, ale nechci jí to opakovat, aby se necítila špatně. „Už ses do někoho zamilovala?“ zeptám se, abych změnila téma.

Taryn se na mě jen zvláště zadívá. „Zítra na přednášky nejdu,“ oznámí. „Je to tvůj život a třeba si ho zpacej, ale dívat se na to nemusím.“

Cestou do paláce mám nohy jako z olova. Na zemi leží jablka a vzduchem se line jejich nazlátlá vůně. Na sobě mám dlouhé černé šaty se zlatými manžetami, olemované zelenou krajkou.

Nad hlavou mi ptáci trylkují své odpolední znělky, až se musím usmát. Na okamžik se v duchu přenesu k nadcházející korunovaci. Vidím se, jak tancuji s usměvavým Lockem, zatímco Cardana kdosi vleče pryč, aby ho uvrhl do temné kobky.

Z myšlenek mě náhle vytrhne záblesk bílého světla. Jelen – bílý jelen – stojí necelých deset stop ode mě. Na paroží se mu třpytí tenké pavučiny a srst má tak světlou, až v odpoledním slunci připomíná stříbro. Dlouho si hledíme do očí. Potom rychlými skoky odběhne k paláci a zanechá mě v němém úžasu.

Rozhodnu se to pokládat za dobré znamení.

A opravdu se zdá, alespoň zpočátku, že mi jelen věstil štěstí. Přednášky hladce plynou. Noggle, náš dnešní učitel, je milý, i když poněkud zvláštní starý skřet ze severu. Má huňatá obočí, dlouhé vousy, do nichž si občas zastrčí pero nebo kousky papíru, a nejraději by pořád mluvil o meteorických rojích a jejich významu. Jakmile se odpoledne přehoupne do večera, nechá nás počítat padající hvězdy, což je sice nudné, ale nenáročné. Lehnu si na deku a zadívám se na noční oblohu.

Jediná nevýhoda spočívá v tom, že se mi potmě špatně píše. Obvykle jsou na stromech zavěšeny zářící koule nebo nám psaní poznámek usnadňují roje

světlušek. Pro všechny případy u sebe mívám zásobu svíček, protože lidský zrak se vlímu ani zdaleka nevyrovná. Ale když studujeme hvězdy, mám je zakázáno používat. Snažím se psát co nejčitelněji a nezašpinit si prsty od inkoustu.

„Pamatujte si,“ řekne Noggle, „důležitým politickým změnám předchází neobvyklé nebeské události. S novým králem na obzoru je pro nás tedy důležité tato znamení pečlivě zaznamenat a vyhodnotit.“

Ze tmy se ozve zahihňání.

„Nicasie,“ okřikne ji učitel. „Něčemu jsi nerozuměla?“

V jejím povýšeném tónu není ani stopa po kajícínosti. „Všechno je mi nad slunce jasné.“

„Pověz nám tedy něco o padajících hvězdách. Jaký význam by měl hvězdný déšť v poslední hodině před svítáním?“

„Nemoc dětí,“ odpoví Nicasia chybně, až mi zacukají koutky úst.

„*Tucet smrtí*,“ zamumlám sama pro sebe.

Noggle mě bohužel zaslechne. „Velmi dobře, Jude. Jsem rád, že alespoň někdo dával pozor. A nyní, kdo by mi chtěl říct, kdy mají tato úmrtí nastat?“

Nemá smysl si to nechávat pro sebe, ne když jsem prohlásila, že se vynasnažím, aby se vedle mě Cardan styděl. Tak proč s tím nezačít rovnou. „Záleží na tom, jakými souhvězdími hvězdy prolétly a jakým směrem padaly,“ řeknu. V pŕlce věty získám pocit, jako by se mi stahovalo hrdlo. Jak jsem teď vděčná za tmu, za to, že nevidím, jak se Cardan nebo Nicasia tváří!

„Výborně!“ pochválí mě Noggle. „Zde vidíme, jak důležité jsou poctivé zápisky. Pokračujte.“

„Je to nuda,“ zavrčí Valerian. „Věštby jsou pro ježibaby a chudáky. Měl byste nás naučit něco vznešenějšího. Jestli mám strávit noc na zádech, udělejte nám přednášku o *lásce*.“

Několik studentů se zasměje.

„Dobře,“ řekne Noggle. „Pověz mi, jaká událost může ohlašovat úspěch v lásce?“

„Holka, která si svlíkne šaty,“ odpoví Valerian a ozve se ještě větší smích.

„Elgo?“ zavolá Noggle na dívku se stříbrnými vlasy a smíchem připomínajícím tříštění skla. „Můžeš odpovědět za něj? Zřejmě má v tomto směru tak málo zkušeností, že opravdu neví.“

Dívka začne koktat. Pravděpodobně zná odpověď, ale nechce si Valeriana znepřátelit.

„Asi bych se měl opět zeptat Jude,“ poznamená Noggle kousavě. „Nebo raději Cardana? Co nám o tom povíš?“

„Nic,“ řekne Cardan.

„A to má znamenat co?“ chce vědět Noggle.

Když Cardan promluví, z jeho hlasu zní zlověstná autorita. „Jak řekl Valerian. Tahle hodina je otravná. Rozsviřte lampy a vyberte jiné téma. Důstojnější.“

Noggle se na dlouhou chvíli odmlčí. „Ano, můj princi,“ řekne konečně a všechny svítilny kolem nás se rozžehnou. Několikrát zamrkám, aby si mé oči přivykly na světlo. Napadne mě, jestli Cardan někdy musel dělat něco, co nechtěl. Každý ví, že ve vyučování pospává. Není tajemstvím, že se jednou, notně opilý, přiřítíl do školy na koni, pošlapal deky na sezení i knihy a všichni mu museli o překot uhýbat z cesty. A když si usmyslí, učitel musí změnit téma přednášky. Může někomu takovému vůbec na něčem záležet?

„Má, chudinka, takové špatné oči,“ řekne Nicasia a já si uvědomím, že stojí nade mnou. V ruce drží můj zápisník a mává s ním, aby všichni viděli mé škrábanice. „Ubohá, ubohoučká Jude. Má oproti nám takovou nevýhodu.“

Na prstech i na zlatých manžetách mám inkoust.

Na kraji lesíka Cardan něco říká Valerianovi. Jen Locke se na nás znepokojeně dívá. Noggle se probírá stohem tlustých zaprášených knih, zřejmě aby našel téma, které by Cardana zaujalo.

„Je mi líto, jestli to po mně nepřečteš,“ řeknu a vyškubnu jí sešit z ruky. Stránka se roztrhne a většina mé dnešní práce přijde vniveč. „Ale to je spíš *tvoje* nevýhoda.“

Nicasia mě udeří do tváře. Zapotácím se, klesnu na koleno a jen tak tak se nerozmáznu na zemi. Jsem v šoku. Tvář mám horkou a ostře mě v ní bodá. V hlavě mi zvoní.

„Na to nemáš právo,“ řeknu nesmyslně.

Myslela jsem, že znám pravidla hry. Mýlila jsem se.

„Můžu si dělat, co chci,“ odsekne mi stále povýšeně.

Ostatní studenti jen tiše zírají. Elga si svou jemnou rukou zakrývá ústa. Cardan se dívá jinam, ale z jeho výrazu poznám, že na něho Nicasia dojem neudělala. Nicasia nedokáže zakrýt nával rozpaků.

Celou dobu, co mezi nimi žiji, existovaly určité hranice, které nepřekročili. Když nás hodili do řeky, nebyli u toho žádní svědci. Přece jen jsem součástí generálovy rodiny a pod jeho ochranou. Cardan by se mu možná odvážil postavit, ale od ostatních bych čekala, že si se mnou vyřídí účty v soukromí.

Nicasii jsem očividně vyvedla z míry natolik, že jí na nějakých pravidlech přestalo záležet.

Odbydu ji. „Vyzýváš mě na souboj? Protože jestli ano, mám právo si vybrat

čas a zbraň.“ Bože, s jakou radostí bych ji srazila k zemi!

Uvědomí si, že má otázka skutečně vyžaduje odpověď. Možná jsem pro ni méně než červ, ale to ji nezprošťuje závazků vůči vlastní cti.

Koutkem oka postřehnu, že se k nám blíží Cardan. Ochromí mě panický strach. Z druhé strany mi Valerian vrazí do ramene. Ustoupím od něj, ale i tak mě v nose zaštipá kyselá vůně přezrálého ovoce.

Nad námi, v černém dómu noci, se objeví sedm padajících hvězd. Plamenně rozčísnou noční oblohu, aby v příštím okamžiku vyhasly. Automaticky vzhlédnu, ale přesnou dráhu jejich letu už neurčím.

„Zaznamenal to někdo?“ hartusí Noggle a šátrá po peru schovaném ve vousech. „To je nebeská událost, na niž jsme čekali! Někdo přece musel vidět přesný začátek jejich trajektorie! Rychle! Zapište vše, co si pamatujete.“

Právě ve chvíli, kdy se dívám na hvězdy, mi Valerian strčí něco měkkého do úst. Jablko, sladce nahnilé jablko. Jeho medová šťáva mi stéká po jazyku. Chutná po slunci. Zcela mě obestoupí hloupá radost. Vlíí ovoce, které otupuje mysl. Lidé po něm šílí natolik, že by se pro jediný kousek utrápili k smrti hladem. Ovoce, které dělá z lidí svolné, snadno ovlivnitelné, směšné loutky.

Dainovo zaříkadlo mě chrání před kouzly, před manipulací, ale vlíí ovoce vyřadí ze hry lidské sebeovládání.

Ach ne. Ne ne ne ne ne.

Hned ho vyplivnu. Jablko skončí na zemi, ale už teď cítím jeho účinky.

Sůl, vzpomenu si, a začnu horečně šmátrat po svém košíku. Potřebuji sůl. To je protijed. Sůl rozežene mlhu v mé hlavě.

Nicasia si všimne, o co usiluji, popadne košík a odtančí s ním z mého dosahu. Valerian do mě strčí, až spadnu na zem. Plazím se pryč, ale zaklekne mě a nacpe mi kus špinavého jablka zpátky do pusy.

„Teď ti osladím ten tvůj kyselý jazyk,“ sykne a zatlačí mi jablko hlouběji do úst. Dužinu mám až v nose.

Nemůžu dýchat. Nemůžu dýchat!

Oči mám otevřené a zírám na Valeriana. Dusím se. Pobaveně mě pozoruje, jako by se těšil na to, co přijde.

Před očima se mi dělají mžitky. Přestávám vidět, zrak mi kalí temnota. Udusím se.

Nejhorší na tom je, že cítím, jak ve mně roste radost, která blokuje veškerou hrůzu. Všechno je krásné. Připadám si jako na vodě. Vztáhnu ruce, abych zarylá nehty Valerianovi do tváře, ale příliš se mi točí hlava. O chvíli později už na tom nezáleží. Nechci mu ublížit, ne když se cítím tak šťastná.

„Udělejte něco!“ křikne někdo, ale ve svém poblouznění nedokážu poznat, komu ten hlas patří.

Někdo ze mě Valeriana prudce strhne. Převalím se na bok a začnu dávivě vykašlávat. Nade mnou se tyčí Cardan. Po tvářích mi stékají slzy i nosní hleny. Dál ležím na špinavé zemi a vyplivuji kousky sladké masité dužiny. Nechápu, proč pláču.

„Dost,“ řekne Cardan. Ve tváři má zvláštní divoký výraz a na čelisti mu cuká sval.

Rozesměju se.

Valerian se tváří vzpurně. „Chceš mi pokazit zábavu?“

Na okamžik mám pocit, že se do sebe pustí, ačkoli netuším proč. Pak si všimnu, co drží Cardan v ruce. Sůl z mého košíku. Protijed. (*Na co jsem ji chtěla?* divím se.) Se smíchem ji vyhodí do vzduchu a vítr ji rozpráší všude kolem. Pak se s úšklebkem na rtech podívá na Valeriana. „Co je s tebou, Valeriane? Když ji necháš chčípnout, nikdo se už tvým vtípkem nepobaví.“

„Já neumřu,“ řeknu, protože nechci, aby si dělali obavy. Je mi dobře. Je mi lépe, než mi kdy v životě bylo. Jsem ráda, že se protijedu zbavili.

„Princi Cardane?“ osmělí se Noggle. „Měli byste ji raději zavést domů.“

„Dnes je s každým jenom otrava,“ řekne Cardan, ale jeho hlas nezní znuděně. Zní jako někdo, kdo se stěží ovládá.

„Ale pane učiteli, ona nikam jít nechce.“ Nicasia přistoupí ke mně a pohladí mě po tváři. „Nebo ano, zlatíčko?“

V ústech cítím štiplavě sladkou chuť medu. Cítím se jako pírkó. Cítím, jak se rozplétám. Jak se rozmotávám a vlaji ve větru jako prapor. „Ráda bych zůstala,“ řeknu, protože mi tu všechno připadá úžasné. Protože Nicasia je okouzlující.

Nevím, jestli se cítím dobře, ale vím, že se cítím skvěle.

Všechno je tak báječné. Dokonce i Cardan. Dosud jsem ho neměla v lásce, ale připadá mi to hloupé. Široce, spokojeně se na něj usměju, ačkoli mi úsměv neoplatí.

Nevykládám si to nijak zle.

Noggle se od nás odvrátí a bručí si pod vousy něco o generálovi, o pošetilosti a o princích, kteří přijdou o hlavy. Cardan ho se zaťatými pěstmi vyprovází pohledem.

Do mechu vedle mě sebou plácne hlouček dívek. Smějí se, až se musím smát s nimi. „Ještě nikdy jsem žádného člověka neviděla jíst naše ovoce,“ řekne jedna druhé. „Bude si na to pamatovat?“

„Ledaže by jí dotyčný její vzpomínky odčaroval,“ řekne Locke, ale není

zlostný jako Cardan. Připadá mi velice milý. Obrátím se k němu a on se dotkne mého ramene. Opřu se o jeho hřejivou ruku.

Nicasia se tomu zasměje. „To by nechtěla. Myslím, že chce další sousto.“

Při tom pomyšlení se mi v ústech seběhnou sliny. Vzpomenu si na popadaná jablka, zlatá a třpytivá, která jsem překračovala cestou do školy, a v duchu si spílám, že jsem se nezastavila a dosyta se jich nenajedla.

„Takže jí můžeme klást otázky?“ zeptá se jiná dívka – Morgana. „Nepříjemné otázky? A ona na ně odpoví?“

„Proč by jí nějaké otázky připadaly nepříjemné, když je mezi přáteli?“ zašvitoří Nicasia s přimhouřenýma očima. Vypadá jako kočka, která slízala všechnu smetanu a teď si hodlá na sluníčku zdřímnout.

„Kterou z nás bys nejraději políbila?“ zeptá se první dívka a přistoupí blíž. Sotva ji znám. Jsem ráda, že chce, abychom byly kamarádky.

„Chtěla bych vás políbit všechny,“ řeknu a dívky propuknou v hurónský smích. Zazubím se na hvězdy.

„Máš na sobě příliš mnoho oblečení,“ prohlásí Nicasia a vrhne zachmuřený pohled na mé sukně. „A všechno je tak umazané. Měla bys to svléct.“

Šaty mi opravdu připadají nezvykle těžké. Představím si, jak stojím nahá v měsíčním svitu a má pleť se stříbřitě leskne jako listy nad námi.

Postavím se. Všechno kolem se nějak zvláštně naklání. Začnu se svlékat.

„Máš pravdu,“ souhlasím ochotně. Dlouhé šaty ze mě sklouznou na zem na hromádku, z níž mohu snadno vykročit. Pod nimi mám spodní prádlo ze světa lidí – mátovo-černou puntíkatou podprsenku a kalhotky s nohavičkami.

Všichni na mě vyjeveně zírají, jako by uvažovali, kde jsem k takovému prádlu přišla. Všichni jsou tak nádherní, že se na ně nemůžu dlouho dívat, aby mě nerozbolela hlava.

Vnímám hebkost svého těla, mozoly na rukou a ňadra, která se pohupují. Vnímám trávu, která mě šimrá do chodidel, a teplou zemi pod nohama.

„Jsem tak krásná jako vy?“ zeptám se Nicasie s upřímnou zvědavostí.

„Kdepak,“ řekne a hodí pohledem po Valerianovi. Pak něco zvedne ze země. „Vůbec nejsi jako my.“ Mrzí mě to, ale nepřekvapuje. Vedle nich by každý vypadal jako stín, jako chabý odlesk odlesku.

Valerian ukáže na můj náhrdelník z jeřabin – sušené červené bobule navléknuté na dlouhém stříbrném řetízku kolem mého krku. „To by sis měla sundat taky.“

Spiklenecky přikývnu. „Máš pravdu,“ řeknu. „Už ho přece nepotřebuji.“

Nicasia se usměje a zdvihne ruku, v níž drží něco zlatého. Nechutně špinavě,

rozmačkané zbytky jablka. „Pojď mi olízat ruce. Uděláš to ráda, vid’? Ale musíš si k tomu kleknout.“

Hloučkem přihlížejících spolužáků se prožene vlna údivu a chichotání. Chtějí, abych to udělala. Chci je vidět spokojené. Chci, aby byl každý tak šťastný jako já. A chci ochutnat další kousek ovoce. Začnu k Nicasii lézt po čtyřech.

„Ne,“ zvolá Cardan a stoupne si přede mě. Hlas má zvukný a rozechvělý. Ostatní ustoupí a nechají mu prostor. Vyzuje si střevíc z jemné kůže a nastaví mi bledou nohu přímo před obličej. „Jude teď půjde sem a políbí mi nohu. Sama řekla, že nás chce políbit všechny. A já jsem koneckonců její princ.“

Znovu se zasměju. Mám-li být upřímná, vůbec nechápu, proč jsem se dosud tak málo smávala. Všechno je úžasné a legrační.

Když se ale podívám na Cardana, něco mi na něm nehraje. Z očí mu plane vztek a žádostivost a snad i hanba. Pak zamrká a z jeho výrazu opět sálá mrazivá arogance.

„Na co čekáš? Udělej to,“ vybídne mě netrpělivě. „Polib mi nohu a řekni, jak jsem úžasný. A jak moc mě obdivuješ.“

„Dost,“ okřikne najednou Locke Cardana ostře. Na ramenou ucítím jeho ruce. Hrubě mě zvedne na nohy. „Zavedu ji hned teď domů.“

„Vážně? A proč až teď?“ zeptá se ho Cardan a povytáhne obočí. „Zajímavé načasování. Rád si vychutnáváš kapku, žďibec ponížení, ale nesmí ho být příliš?“

„Nesnáším, když se takhle chováš,“ procedí Locke mezi zuby.

Cardan si vytáhne z pláště jehlici – třpytivý filigrán ve tvaru žaludu na dubovém listu. Nejprve mě blaženě napadne, že ji chce věnovat Lockeovi výměnou za to, že mě tu nechá. To mi však i v tomto stavu přijde vyloučené.

Vzápětí mě Cardan chytí za ruku, což mi přijde ještě absurdnější. Cítím, jak z jeho prstů sálá teplo. A pak už jen bolest, když mi hrot jehlice zabodne do palce.

„Au!“ Odtáhnu od něj ruku a zraněný prst si vložím do úst. Má vlastní krev má kovovou příchut’.

„Pěknou procházku domů,“ rozloučí se Cardan.

Locke mě vede pryč. Cestou sebere něčí deku a přehodí mi ji přes ramena. Ostatní se zájmem sledují, jak cestou z lesa klopýtám a Locke mě podpírá. Pár učitelů, kterých si za chůze všimnu, předstírá, že se dívají jinam.

Cucám si krev z palce a mám zvláštní pocit. Všechno se se mnou pořád točí, ale už ne tak jako předtím. Něco je špatně. V následující chvíli mi dojde, co se děje. Má lidská krev je slaná.

Zvedne se mi žaludek.

Ohlédnu se za Cardanem, který se s Valerianem a Nicasíí něčemu směje. Jednou rukou objímá Morganu. Další z našich přednášejících, šlachovitá elfka z jednoho z východních ostrovů, se pokouší zahájit hodinu.

Nenávidím je. Všechny je neskutečně nenávidím. Chvilí necítím nic jiného. Jen vztek, který každou mou myšlenku spálí na popel. Třesoucíma rukama si přitáhnou deku pevněji kolem ramen a nechám Locke, aby mě vedl lesem.

„Jsem tvým dlužníkem,“ procedím mezi zuby po nějaké době. „Za to, žes mě odtamtud dostal.“

Snaží se mě odhadnout pohledem. Znovu mě udiví, jak je pohledný, jak mu hebké kadeře rámuji tvář. Je hrozné být s ním sama, když si uvědomím, že mě viděl, jak se ve spodním prádle plazím po zemi, ale můj vztek je v tuto chvíli silnější než rozpaky.

Zavrtí hlavou. „Nikommu nic nedlužíš, Jude. Zvláště ne dnes.“

„Jak je můžeš vystát?“ osopím se na něj, ačkoli on je jediný, na koho nemám vztek. „Jsou příšerní. Jsou to zrůdy.“

Neodpoví. Chvilí tiše kráčíme, a když dojdeme k místu, kde na zemi leží popadaná jablka, nakopnu jedno takovou silou, až se odrazí od kmene jilmu.

„Být s nimi je zábava,“ řekne Locke. „Bereme si, co chceme, libujeme si v zákeřnostech. Přináší to určitý pocit bezpečí.“

„Možná proto, že tobě nebezpečí nehrozí?“ zeptám se.

Opět neodpoví.

Když jsme již poměrně blízko Madocova panství, zastavím se. „Dál už půjdu sama.“ Pokusím se o úsměv, ale musím se do něj nutit. Je těžké se v tuto chvíli na někoho usmívat.

„Počkej,“ řekne a přistoupí ke mně o krok blíž. „Chci tě znovu vidět.“

Zasténám. Jsem příliš rozčilená, než aby mě to překvapilo. Stojím tu zabalená do vypůjčené deky, v pevných botách a ve spodním prádle z nákupního centra. Jsem celá zamazaná od hlíny a uvnitř zlomená, ponížená. „Proč?“

Pohlédne na mě, jako by viděl něco docela jiného. Pod jeho zkoumavým pohledem bezděky narovná záda a zapomenou, že jsem špinavá. „Protože jsi jako příběh, který se teprve stane. Protože chci vidět, co uděláš. Chci být u toho, až se tvůj příběh bude odvíjet.“

Nejsem si jistá, jestli to je kompliment, ale jsem za jeho slova vděčná.

Zvedne mi ruku – tu, kterou mi Cardan propíchl jehlicí – a políbí mě na konečky prstů. „Tak tedy zítra,“ řekne a ukloní se.

A tak ve vypůjčené dece, pevných botách a spodním prádle z nákupního centra zamířím sama domů.

„Chci vědět, kdo má tohle na svědomí,“ opakuje Madoc stále dokola, ale nic ze mě nedostane. Se vzteklým dupotem přechází po místnosti a detailně líčí, jak se dopátrá těch, kteří za to nesou zodpovědnost, a jak je zničí. Vyrve jim srdce z těla. Odřeže jim hlavy a vystaví je na střeše našeho domu jako varování.

Vím, že se jeho hrozby netýkají mě, ale přesto jsem to já, na koho křičí.

Když se někdy bojím, nikdy nezapomínám na to, že jakkoli dobře Madoc hraje roli otce, zůstane navždy vrahem mého pravého otce.

Nic neříkám. Myslím na to, jak se Oriana bála, abychom s Taryn svým chováním u Nejvyššího dvora Madoca nezahanbily. Teď si říkám, jestli se spíše nebála toho, jak bude Madoc reagovat, kdyby k nějakému incidentu u dvora opravdu došlo. Protože useknout Valerianovi a Nicasii hlavy je špatná politika. A ublížit Cardanovi hraničí s velezradou.

„Můžu si za to sama,“ vyhrknu nakonec, aby už přestal. „Uviděla jsem ta jablka a vypadala tak lákavě, že jsem neodolala.“

„Kam jsi dala rozum?“ osopí se na mě Oriana, která krouží kolem. Netváří se překvapeně. Tváří se jako někdo, komu se potvrdilo jeho nejhorší podezření. „Jude, tyhle věci přece znáš.“

„Chtěla jsem se pobavit. Měla to být legrace,“ namítnu a dál hraju roli neposlušné dcery se vším všudy. „A taky *byla!* Bylo to jako krásný sen...“

„Zmlkněte!“ zařve Madoc a obě nás tím rázně umlčí. „Ticho, už ani slovo!“

Instinktivně se přikrčím.

„Jude, přestaň Orianu dráždit,“ řekne a vyčerpaně se na mě podívá. Takhle se zatím díval jen na Vivi.

Dobře ví, že lžu.

„A ty, Oriano, nebuď tak důvěřivá.“ Když jí to dojde, zakryje si drobnou, jemnou ručkou ústa.

„Až najdu ty, které se snažíš chránit,“ slibuje Madoc, „budou litovat, že se kdy narodili.“

„To ničemu nepomůže,“ namítnu a opřu se v křesle.

Klekne si přede mnou a hrubými zelenými prsty uchopí mou tvář. Musí cítit, jak se třesu. Pak si dlouze povzdechne, jako by zaháněl další hrozby. „Tak mi pověz, Jude, co by pomohlo. Řekni a já to udělám.“

Napadne mě, co by se stalo, kdybych mu řekla: *Nicasia mě přede všemi*

ponížila. Valerian se mě pokusil zabít. Udělali to proto, aby ohromili prince Cardana. Mám z nich strach. Mám z nich mnohem větší strach než z tebe, a to mě děsí. Zastav je. Postarej se o to, aby mě konečně nechali na pokoji.

Ale to neudělám. Madocův hněv je bezedný. To jsem pochopila už v louži máminy krve na podlaze v kuchyni. Jakmile se z jeho poháru napije, už ho neodloží.

Co kdyby Cardana zabil? Co kdyby je pozabíjel všechny? Jeho odpovědí na všechny problémy je krveprolití. Kdyby je sprovodil ze světa, jejich rodiče by se chtěli mstít. A na Madoca by dopadl hněv Nejvyššího krále. Byla bych na tom hůře než teď a Madoc by to pravděpodobně nepřežil.

„Nauč mě toho víc,“ obrátím směr hovoru. „Jak lépe strategicky myslet. Jak zacházet s mečem. Nauč mě všechno, co znáš.“ Princ Dain mě možná chce jako vyzvědače, ale to neznamena, že můj meč zůstane navždy v pochvě.

Zdá se, že to na Madoca udělalo dojem a Orianu pro změnu otrávil. Vidím na ní, jak si myslí, že s Madocem manipuluji a že se mi to daří.

„Dobrá,“ řekne s povzdechem. „Vřesinka ti přinese večeři, ledaže bys s námi chtěla zasednout ke stolu. Zítra začneme s intenzivním tréninkem.“

„Najím se nahoře,“ řeku a zamířím do svého pokoje, stále ještě zachumlaná do cizí deky. Projdu kolem zavřených dveří Taryniny ložnice. Nejraději bych vešla dovnitř, praštila sebou na její postel a vybrečela se. Držela by mě a ujišťovala, že jsem všechno udělala správně. Tvrdila by mi, jak jsem statečná a jak moc mě miluje.

Ale protože mám pocit, že by to dopadlo úplně jinak, pokračuji v cestě.

Zatímco jsem byla pryč, komorná v pokoji uklidila. Postel je úhledně ustlaná a otevřeným oknem proudí dovnitř vlhký večerní vzduch. Vtom postřehnu, že v nohách postele leží poskládané, ručně předené šaty s královským znakem, jaké nosí služebnictvo princů a princezen. Na balkoně sedí skřítek s tváří sovy.

Trochu se rozčepýří a načechrá si peří.

„Ty,“ vydechnu. „Ty patříš k jeho...“

„Běž zítra do Pustého žlebu, zlatíčko,“ zacvrliká mi do řeči. „Vypátrej nám tajemství, které se králi nebude líbit. Vypátrej zradu.“

Pustý žleb. Sídlo prince Balekina, nejstaršího prince.

Stínový dvůr mě pověřil mým prvním úkolem.

KAPITOLA 12

Jdu si brzy lehnout, a když se probudím, je už úplná tma. V hlavě mi tepe – možná z přemíry spánku – a tělo mám celé rozbolavělé. Zřejmě jsem spala se zaťatými svaly.

Dnešní přednášky už určitě začaly. Ale to nevádí. Stejně na ně nehodlám jít.

Vřesinka mi nechala na stole podnos s kávou okořeněnou skořicí, hřebíčkem a špetkou pepře. Naleju si ji do šálku. Káva už je vlažná. Mám k ní nachystaný i toust, a když ho na chvíli namočím do nápoje, hezky změkne.

Pak si umyji obličej, ulepený od jablečné dužiny, a celé tělo. Nahrubo si rozčešu vlasy, zamotám je do nízkého drdolu a zajistím místo jehlice větvičkou.

Zakážu si myslet na cokoli, co se předešlý den přihodilo. Zakážu si myslet na cokoli jiného než na dnešní den a svůj úkol, kterým mě princ Dain pověřil.

Běž do Pustého žlebu. Vypátrej nám tajemství, které se králi nebude líbit. Vypátrej zradu.

Dain tedy chce, abych mu pomohla zajistit, že Balekin nebude zvolen příštím Nejvyšším králem. Eldred může na trůn dosadit kohokoli ze svých dětí, ale jeho oblibě se těší tři nejstarší: Balekin, Dain a princezna Elowyn – a Dain je mezi nimi favoritem. Napadne mě, jestli se špehové starají i o to, aby to tak zůstalo.

Jestliže jako zvěd uspěji, Dain mi po své korunovaci udělí značnou moc. A po včerejšku po ní opravdu toužím, dokonce tak silně, jako jsem včera prahla po dalším kousku čarovného ovoce.

Šaty služebné si obléknu přímo na tělo, aby mě snad neprozradilo spodní prádlo. Ze zadní části skříně vyhrabu pár starých kožených střevíců. Na palci mají díru, kterou jsem se již dříve pokoušela zašít, ale vzhledem k mým chabým krejčovským dovednostem jsem je spíše ještě víc pokazila. Ale k dnešnímu účelu se hodí a mé ostatní boty jsou všechny příliš umně zpracované.

Na Madocově panství lidé neslouží, ale v jiných částech Země víl už jsem se s nimi setkala. Porodní báby, které přivádějí na svět děti lidských manželek.

Umělci, jejichž neobyčejný talent se pro ně stal prokletím či požehnáním. Kojné, kterým neduživé děti víl sají z prsu. Levobočci, kteří v Elfhame vyrůstají, ale nejsou vzděláváni spolu se šlechtou jako my. Rozjásaní hledači zázraků, kteří výměnou za splněné přání snesou i duševně namáhavou dřinu. Když se s někým takovým setkám, snažím se s ním mluvit. Někdo chce, někdo ne. Většina z nich, pokud nejde o umělce, je alespoň částečně očarována a jejich paměť promazána. Myslí si, že jsou v nemocnici nebo v domě u bohatých lidí. A když se vrátí domů – a Madoc mě ujistil, že je vracejí domů –, dostanou dobře zapláceno, a navíc získají dary jako štěstí, zářivé vlasy nebo schopnost uhádnout výherní čísla v loterii.

Ale vím, že někteří lidé s vílami uzavřeli nevýhodnou dohodu nebo je urazili, a s těmi dobře zacházeno není. S Taryn občas slýcháváme různé věci, které se k našim uším vůbec neměly donést – příběhy o lidech, kteří spávají na holé dlažbě a živí se zbytky a přitom jsou přesvědčeni, že lehávají na prachových poduškách a pochutnávají si na samých lahůdkách. O lidech, kterým vílí ovoce vysálo mozek z hlavy. Proslýchá se, že těmi největšími ubožáky se to hemží v Pustém žlebu.

Při tom pomyšlení mi zatrne. Chápu, proč je snadné učinit z člověka užitečného zvěda. Kromě toho, že dokáže lhát, totiž lidský tvor snadno pronikne mezi spodinu i dvořany, aniž by mu někdo věnoval zvláštní pozornost. Máme-li v rukou harfu, jsme bardi. Máme-li na sobě šaty z hrubé příze, jsme sluhové. A v honosných šatech jsme manželky s malými uvřískanými gobliny.

Zůstávat bez povšimnutí přináší své výhody.

Do kožené tašky si sbalím šaty a nůž, pak si přes šaty přehodím sametový plášť a sejdu po schodech. Cítím, jak mi v břiše žbluňká káva. Už jsem téměř u domovních dveří, když postřehnu, že na gobelínovém sedátku u okna sedí Vivi.

„Jsi vzhůru,“ podotkne a vstane. „Bezva. Nemáš chuť si zastřílet? Mám šípy.“

„Možná později.“ Přitisknu si plášť k tělu a snažím se kolem ní projít s rádoby bezstarostným výrazem ve tváři.

Neprojde mi to. Prudce zvedne ruce, aby mě zastavila. „Vím od Taryn, cos na turnaji Cardanovi řekla. A od Oriany zase vím, v jakém stavu jsi včera dorazila domů. Zbytek už si umím domyslet sama.“

„Nepotřebuji další přednášku,“ ohradím se. Jenom Dainovu pověření vděčím za to, že se teď neužívám děsivými vzpomínkami na to, co se včera přihodilo. Nechci se ničím rozptylovat. Obávám se, že kdybych svou pozornost odvedla jinam, ztratila bych rozvahu.

„Taryn se cítí mizerně,“ řekne Vivi.

„Jo, někdy je to na prd, mít pořád pravdu.“

„Nech toho.“ Popadne mě za ruku a podívá se na mě svýma zvláštníma očima.

„Se mnou můžeš mluvit. Mně můžeš věřit. Co se děje?“

„Nic,“ zapírám. „Udělala jsem chybu. Naštvala jsem se. Chtěla jsem něco dokázat. Byla to hloupost.“

„Bylo to kvůli tomu, co jsem řekla?“ Její prsty se mi bolestivě zarývají do kůže.

Víly s vámi budou vždycky zacházet jako s onucí.

„Vivi, je hloupost si myslet, že mé rozhodnutí zkomplikovat si život je tvoje chyba,“ řeknu jí. „Postarám se o to, aby litovali, že mě kdy vůbec potkali.“

„Počkej, jak to myslíš?“ nechápe Vivi.

„Ani nevím,“ vytrhnu se jí. Zaměřím ke dveřím a tentokrát mě Vivi nezastaví. Sotva jsem venku, rozběhnu se přes trávník ke stájím.

Vím, že to není vůči Vivi fér. Nic mi neudělala. Jen mi chtěla pomoci.

Možná už prostě neumím být dobrou sestrou.

Ve stájích se musím na chvíli opřít o zeď, abych popadla dech. Více než půlku svého života potlačuji návaly paniky. Možná není nejlepší pokládat stálé nervové harašení za normální, či dokonce nezbytné. Ale v tomto okamžiku vím naprosto jistě, že bych bez toho nedokázala žít.

Nejdůležitější teď je udělat dojem na prince Daina. Nedopustím, aby mi v tom Cardan nebo jeho kumpáni zabránili.

Pro cestu do Pustého žlebu zvolím jednu z ropuch, protože na koních se stříbrnými podkovami jezdí pouze šlechta. Obyčejný sluha by zřejmě nejel na ničem, ale ropucha bude alespoň méně nápadná.

Obří ropuchy mohou být asi *méně* nápadné jen v Zemi víl.

Osedlám skvrnitou ropuchu, navléknu jí uzdu a vyvedu ji ze stáje. Šlehne dlouhým jazykem, aby si očistila zlaté oko, až mimoděk ustoupím z dosahu.

Vsunu nohu do třmenu a vyhoupnu se na žábu. Jednou rukou přitáhnu opratě, druhou ji poplácám po jemné, chladné kůži na zádech. Ropucha vyskočí do vzduchu a mně nezbyvá než se držet.

Pustý žleb je kamenná pevnost s vysokou zahnutou věží, částečně zarostlá vinnou révou a břečťanem. Zábradlí jednoho z balkonů ve druhém patře tvoří husté kořeny. Jejich převislé úponky splývají dolů jako špinavý nepěstěný vous. Celé panství působí jaksi neforemně, což mohl být umělecký záměr, ale výsledný dojem je zlověstný. Přivážu ropuchu ke stromu, plášť nacpu do sedlové brašny a vydám se k té části budovy, kde bude, doufám, vchod pro služebnictvo.

Cestou nasbírám trochu hub, aby to nevypadalo, že jsem byla v lese bezdůvodně.

Čím víc se blížím, tím rychleji mi buší srdce. Balekin mi neublíží, ujišťuji se. I kdyby mě chytil, poslal by mě zpátky k Madocovi. Nic zlého se mi nepříhodu.

Sama tomu úplně nevěřím, ale dodá mi to odvahy, abych došla až ke vchodu a vklouzla dovnitř.

Chodba vede do kuchyně. Položím na stůl houby vedle páru zakrvácených králíků, nadívaného holuba, svazku česneku a rozmarýnu, několika zralých švestek a desítek láhví vína. Troll s okřídleným skřítkem přenáší obrovský hrnec. Lidský chlapec a dívka s vpadlými tvářemi krájejí zeleninu. Oba mají na tváři přihlouplý úsměv a v očích skelný pohled. Ani se nedívají na to, co krájejí. Divím se, že ještě mají všechny prsty. Kdyby se řízli, zřejmě by si toho ani nevšimli.

Vzpomenu si, jak jsem se včera po vílím jablku cítila, a v ústech se mi proti mé vůli sbíhají sliny. Udělá se mi nevolno a raději přidám do kroku.

Znenadání mě někdo popadne za ruku. Strážce s bledýma očima. Pohlédnu na něj a doufám, že v mém výrazu je stejná prázdnota, spokojenost a zasnění, jaké jsem vyčetla z očí kuchtíků.

„Tebe jsem tady ještě neviděl,“ řekne obviňujícím tónem.

„Jste opravdu milý,“ řeknu co nejuctivěji a trochu zmateně. „Máte oči jako zrcátka.“

Znechuceně si odfrkne, takže snad svou roli hraju dostatečně dobře, ačkoli mně to připadalo málo věrohodné a příliš nervózní. Myslela jsem, že mi improvizace půjde lépe.

„Jsi tady nová?“ zeptá se mě a snaží se zřetelně vyslovovat.

„Nová?“ zopakuji a horečně přemýšlím, co si takový nadrogovaný sluha může myslet. Mé myšlenky neustále odbíhají k přehnaně sladké chuti vílího ovoce, ale místo abych se hlouběji ponořila do svého fiktivního charakteru, chce se mi jen zvracet. „Předtím jsem byla někde jinde,“ zadrmolím, „ale teď jsem dostala za úkol naleštit celou chodbu, až se bude blýskat.“

„Tak to tě nebudu zdržovat,“ řekne a pustí mě.

Cítím, jak mi naskakuje husí kůže. Nelichotím si, že ho přesvědčily mé herecké schopnosti; nechal se přesvědčit, protože jsem člověk a lidé tu jinou než podřadnou úlohu nezastávají. Opět v duchu poblahopřeji princí Dainovi k jeho prozíravosti. Po setkání se strážcem se mohu v Pustém žlebu v podstatě volně pohybovat. Míjím desítky upachtěných lidí, kteří si jdou po své práci, ztraceni ve svých chorobných snech. Něco si polohlasně pobrukuje nebo hlasitě šeptají, ale očividně se jedná o pouhé útržky rozhovorů, které se odehrávají v jejich vizích.

Mají vpadlé oči, rozpraskané rty.

Není divu, že si strážce myslel, že jsem tu nová.

Kromě služebnictva narazím i na víly. Hosty nějaké slavnosti, jejíž hýření zřejmě na čas ochablo, ale ještě zcela neskončilo. Pospávají více či méně vysvlečení, schoulení na pohovkách nebo vzájemně propletení na zemi salonků, kterými procházím. Na rtech jim ulpívá zlatý *nikdyvíc* – třpytivý magický prášek schopný otupit i víly. Lidským bytostem dává schopnost okouzlit jiného člověka. Kolem nich leží převrácené poháry. Pramínky medoviny, která z nich po nerovné podlaze vytéká, se slévají do jednoho velkého medovinového jezera. Některé víly působí natolik nehybně, až mám obavy, že se prohýřily k smrti.

„Promiňte,“ oslovím dívku přibližně v mém věku, která nese plechový kbelík. Projde kolem mě, aniž by si všimla, že jsem na ni promluvila.

Nevím, co jiného dělat, a tak se vydám za ní. Vyjdeme po schodišti z bílého kamene, které nemá zábradlí. Vedle miniaturní lahvičky s alkoholem leží další tři bytosti zpité do němoty. Z opačného konce chodby nad námi se ozve podivný skřek, jako by někdo vykřikl bolestí. Pak něco těžkého žuchne na zem. Roztřesu se a snažím se na tváři opět vyloudit zasněný, bezstarostný výraz, ale není to jednoduché. Srdce mi buší jako polapenému ptáku.

Dívka otevře dveře do ložnice a já vklouznu za ní.

Na kamenných zdech nevisí žádné obrazy ani tapiserie. Většinu prostoru v prvním pokoji zabírá masivní postel s baldachýnem. Její čelo zdobí rytiny zvířat s ženskými hlavami a obnaženými prsy – sovy, hadi, lišky –, které spolu bizarním způsobem tančí.

Asi by mě to nemělo překvapovat, vždyť princ Balekin je hlavou zhýralého Kruhu černých vran.

Hromádka knih na dřevěném stole je mi povědomá – ze stejných se s Taryn učíme ve škole. Mezi otevřenými knihami leží několik rozházených papírů a vedle nich otevřený kalamář. Okraje jedné z učebnic jsou opatřeny pečlivými výpisky, zatímco ostatní jsou pokaňkané. Ve hřbetu jedné z knih umazaných od inkoustu je zasunuto vpůli přelomené pero – neumím si představit, že by se pero mohlo takto zlomit náhodou.

Nic, co by nasvědčovalo velezradě.

Princ Dain mi opatřil uniformu proto, abych mohla do Pustého žlebu potají vniknout. Jak si poradím se zbytkem, už nechal na mně. Když už jsem uvnitř, doufám, že nějaký důkaz najdu.

Jinými slovy musím dávat pozor, ať jsem sebevíc vyděšená.

Podél stěny jsou vyrovnány další knihy, některé jsou mi povědomé

z Madocovy knihovny. Před jedním regálem se zastavím a zamračeně pokleknu. V úplném rohu je zasunutá kniha, kterou znám, ale nikdy bych nečekala, že ji objevím právě zde – *Alenka v kraji divů* a *Za zrcadlem*, dva svazky v jednom. Máma nám z ní kdysi doma často četla.

Otevřu knihu a narazím na známé ilustrace a slova:

„Ale já nechci mezi potrháky,“ bránila se Alenka.

„Málo platné,“ řekla kočka, „tady jsme všichni potrhlí. Já jsem potrhá, ty jsi taky potrhá.“

„Jak to víš, že jsem potrhá?“ zeptala se Alenka.

„To je jisté, jinak bys sem nechodila.“

Z hrdla se mi dere bublavý, přidušený smích a musím se kousnout do tváře, abych ho potlačila.

Služebná si mezitím klekla před obrovský krb a zametá popel zpod krbové mřížky. Po stranách krbu se vyjímají kozlíky ve tvaru mohutných stočených hadů. Jejich skleněné oči čekají, až je nové plameny opět rozzáří.

Je to směšné, ale nedokážu se s knihou rozloučit. Není to ta, kterou si tehdy z domu Vivi odnesla, a ani jsem ji od té doby nečetla. Přesto si ji nacpu pod šaty.

Potom přistoupím k šatní skříni, abych se poohlédla po nějakém vodítku, po nějaké cenné informaci. Jakmile však nahlédnu dovnitř, zmocní se mě panická hrůza. Najednou vím, komu pokoj patří. Dívám se na extravagantní dublety a pumpky prince Cardana, na jeho výstřední přehozy přes ramena lemované kožešinou a košile z nejemnějšího hedvábí.

Po vymetení krbu služebná naskládá dřevo do hranice a na podpal použije aromatické borové dřevo.

Nejraději bych kolem ní proběhla a co nejdřív z pevnosti zmizela. Předpokládala jsem, že Cardan žije v paláci se svým otcem, Nejvyšším králem. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by mohl bydlet u jednoho ze svých bratrů. Vzpomenu si, jak spolu Cardan a Balekin na poslední slavnosti popíjeli. Zoufale doufám, že má návštěva Pustého žlebu nebyla zinscenována za účelem mého dalšího ponížení a proto, aby měl Cardan další záminku – ba co hůř, příležitost – mě ještě více potrestat.

Ale nevěřím tomu. Princ Dain, který se má již brzy stát novým Nejvyšším králem, jistě nemá čas na malichernosti, aby z dlouhé chvíle předstíral, že mě přijímá do služby jenom proto, že si to přál jeho bratříček, holobrádek. Kvůli něčemu takovému by mě přece neochránil zaříkadlem ani by se mnou o ničem nesmlouval. Nezbyvá mi než tomu věřit, protože opačná možnost mě děsí.

Vyplývá z toho jediné: z Pustého žlebu se musím vykrást tak, aby mě nespatriil

ani princ Balekin, ani Cardan. K tomu, aby mě poznali, by jim stačil letmý pohled. Musím se tedy postarat o to, aby mou tvář nezahlédli ani na okamžik.

Pravděpodobně si mě nebudou zdlouhavě prohlížet. Na sloužící se tu zblízka nikdo nedívá.

Uvědomím si, že se od ostatních nijak zvlášť neliším, a s nelibostí obrátím pozornost zpět na onu dívku. Všímám si rozmístění znamének na její kůži, roztřepených konečků jejích blond vlasů, zhrublých kolen. Vidím, jak se mírně zapotácí, když se zvedá na nohy. Její tělo je evidentně naprosto vyčerpané, ačkoli o tom sama neví.

Jestli ji ještě někdy uvidím, chci si být jistá, že ji poznám.

Ale k ničemu to není a magii to odstranit nepomůže. Objevím další dvě ložnice. Obě pokrývá silná vrstva prachu a v jedné spočívá na posteli, pod jakýmsi chuchvalcem připomínajícím pavučinu, nehybná postava. Na okamžik se zastavím a nevím, jestli je to socha, mrtvola nebo snad něco živého. Pak se rozhodnu, že to nijak nesouvisí s mým posláním, a rychle z místnosti vycouvám. Za dalšími dveřmi najdu několik propletených víl spících na posteli. Jedna z nich na mě ospale zamžourá, ale sotva poplašeně zadržím dech, opět jí klesne hlava na polštář.

Sedmá komnata ústí do chodby s nekonečnými točitými schody, které zřejmě vedou do věže. S bušícím srdcem po nich vyběhnu nahoru, kožené podrážky dopadají na kámen téměř neslyšně.

Vejdu do místnosti. Podél jejích okrouhlých stěn se táhnou police s knihami. Na nich spočívají rukopisy, svítky, zlaté dýky, lahvičky z tenkého skla naplněné barevnými tekutinami a lebka zvířete připomínajícího jelena s rozložitým parožím, která slouží jako svícen na dlouhé, úzké svíce. U jediného okna stojí dvě mohutná křesla. Místnosti dominuje obrovský stůl, na kterém leží mapy, v rozích zatížené úlomky skla a kovovými předměty. Pod nimi je přichycená korespondence. Hrabu se v papírech, dokud nenarazím na tento dopis:

Znám provenienci extraktu z růžovky, jak žádáš, ale co s tím uděláš, nesmí být dáno do spojitosti se mnou. Po tomto považuji svůj dluh za splacený. Tvé rty necht' zůstanou navždy zapečetěny.

Dopis sice není podepsán, ale písmo je úhledné, ženské. Zdá se, že má velkou důležitost. Mohl by to být důkaz, který princ Dain hledá? Mohl by být natolik užitečný, aby prince potěšil? Ale ukrást ho nemůžu. Balekin by hned věděl, že tu někdo byl. Najdu list čistého papíru a přiložím ho na dopis. Pak v rychlosti zprávu obkreslím tak, aby zůstaly zachovány všechny rukopisné nuance.

Jsem téměř hotova, když zaslechnu zvuk. Někdo jde po schodech.

Zpanikařím. Nemám se kam schovat. V místnosti prakticky nic není – až na police na zdi je to otevřený prostor. Složím papír, ačkoli přepis není úplný a inkoust nestačil zaschnout.

Bleskurychle vklouznu pod jedno z kožených křesel a schoulím se do klubíčka. Proklínám se, že jsem si tu hloupou knížku vůbec brala, protože mě teď její ostrý roh píchá do podpaží. Nadávám si, jak mě jen mohlo napadnout, že jsem dost chytrá na to, abych v Zemi víl dělala královského vyzvědače.

Pevně semknu víčka, jako by to, že neuvidím, kdo do místnosti vstoupí, znamenalo, že ani on nespatří mě.

„Doufám, žes cvičil,“ zaslechnu Balekina.

Otevřu oči na úzké štěrbiny. U polic s knihami stojí Cardan a vedle něj sluha s mdlou tváří, který drží dvorní meč se zlatými rytinami na jílcí a kovovými křídly tvořícími ochranný koš. Musím se kousnout do jazyka, abych nevydala ani hlásku.

„Musíme?“ zeptá se Cardan znuřeným hlasem.

„Ukaž mi, co ses naučil.“ Ze zásobníku nejružnějších latí a prutů, který je umístěn vedle stolu, Balekin vytáhne jednu hůl. „Musíš udeřit jenom jednou. Jednou, bratříčku.“

Cardan dál nečinně stojí.

„Vezmi ten meč.“ Balekinovi dochází trpělivost.

S dlouhým, útrpným povzdechem se Cardan chopí meče. Zaujme amatérský postoj. Chápu, proč je Balekin rozmrzelý. Cardan se jistě učil bojovat již od útlého dětství a od dobrých učitelů. Mě začali cvičit ode dne, co jsem do Země víl přišla, takže má Cardan oproti mně několik let k dobru, a ze všeho nejdřív mi vysvětlili, jak správně stát.

Balekin zdvihne svou hůl. „Teď zaútoč.“

Dlouhou chvíli se nehýbají a jen se vzájemně měří pohledem. Pak Cardan ledabyle máchne mečem a Balekin ho jedním prudkým pohybem udeří tyčí do skráně. Dřevo při nárazu o lebku tupě řachne, až sebou trhnu. Cardan zavravorá dopředu a vycení zuby. Tvář i celé ucho až ke špičce má rudé.

„To je absurdní,“ prohlásí Cardan a odplivne si. „Proč musíme pořád hrát tuhle hloupou hru? Nebo se ti tahle část líbí? Tohle ti připadá směšné?“

„Šermování není hra.“ Balekin se znovu rozmáchne. Cardan se pokusí uskočit dozadu, ale hůl mu dopadne na okraj stehna.

Cardan sebou škubne a zvedne meč na svou obranu. „Šermíři mi vždycky připadali jako šašci.“

Balekinův výraz potemní. Sevře hůl pevněji. Tentokrát bodne Cardana do

břicha. Jeho výpad je nečekaný a natolik silný, že bratra srazí na zem. „Snažil jsem se tě napravit, ale ty dál mrháš svým talentem a věnuješ se jen zábavě, po nocích se opíjíš, ztrácíš čas bezmyšlenkovitými řevnivostmi a patetickými románky...“

Cardan se s námahou postaví na nohy a s divokým nářahem se vrhne na bratra. Ohání se mečem jako kyjem. Jeho běs přinutí Balekina o krok ustoupit.

Cardanova technika se začíná projevovat. Je obezřetnější a útočí z nových úhlů. Ve škole během hodin šermu nikdy neprojevuje zájem, a přestože zná základy, myslím, že necvičí. Balekin ho nemilosrdně a efektivně odzbrojí. Cardanovi vyletí meč z rukou a se zařinčením sklouzne po podlaze až ke mně.

Stáhnou se ještě hlouběji pod křeslo. Na chvíli nevidím jinou možnost, než že mě tam nachytají, ale meč zvedne ze země sluha a ten ke mně pohledem nezabloudí.

Balekin udeří Cardana zezadu přes nohy, až padne na kolena.

S potěšením přihlížím. Svým způsobem si přeju, abych tu hůl držela v rukou já.

„Ani se nenamáhej vstávat.“ Balekin si rozepne opasek a podá ho sluhovi. Ten si ho dvakrát omotá kolem dlaně. „Ve zkoušce jsi neobstál. Opět.“

Cardan nic neříká. V očích mu povědomě jiskří hněvem, ale tentokrát jeho zloba nesměruje na mě. Je na kolenou, ale ani v nejmenším se nenechal zastrašit.

„Pověz mi,“ pronese Balekin medovým hlasem, zatímco kolem bratra krouží. „Kdy přestaneš být takovým zklamáním?“

„Až přestaneš předstírat, že tohle neděláš pro vlastní potěšení,“ odsekne Cardan. „Jestli mi chceš ublížit, ušetři nám oběma čas a rovnou...“

„Otec tě počal, když už byl starý a jeho semeno slabé. Proto jsi slaboch.“ Balekin mu položí ruku na krk. Působí to jako láskyplné gesto, dokud si nevšimnu, jak sebou Cardan trhne a začne se naklánět. Dojde mi, že ho Balekin vší silou tlačí k zemi. „Teď si svlíkni košili. Budeš po zásluze potrestán.“

Cardan poslechne. Jak si svléká košili, postupně se objevuje jeho měsíčně bledá kůže a záda pokrytá jemnou kresbou vybledlých jizev.

Zvedne se mi žaludek. Budou ho bít.

Měla bych jásat, že můžu Cardana vidět v tomhle stavu. Měla bych se radovat, že jeho život je utrpením, že je na tom ještě hůř než já, ačkoli je elfhamský princ a neskutečný idiot a pravděpodobně bude žít navždy. Kdyby mi předtím někdo řekl, že budu mít možnost tohle vidět na vlastní oči, myslela bych, že si budu muset dávat pozor, abych nezačala tleskat.

Ale jak ho sleduji, vidím, že se pod jeho vzdorem ukrývá strach. Víím, jaké to

je, dělat chytrého, jen aby si ostatní nevšimli, jak je člověk vyděšený. Ne že bych ho kvůli tomu začala mít ráda, ale asi poprvé v životě mi přijde skutečný. Ne dobrý, ale skutečný.

Balekin kývne. Sluha dvakrát udeří. Ticho prořízne prásknutí koženého řemene, které ozvěna několikrát zopakuje.

„Nedělám to proto, abych ti ublížil, bratříčku,“ řekne Balekin, až mě z toho zamrazí. „Dělám to proto, že tě miluji. Proto, že miluji naši rodinu.“

Když sluha zvedne ruku, aby švihl potřetí, Cardan skočí po meči na Balekinově stole, kam ho sluha položil. Na okamžik mám pocit, že Cardan muže probodne.

Sluha nevykřikne ani nezvedne ruce, aby se bránil. Možná je na to příliš omámený. Cardan by mu mohl vrazit čepel přímo do srdce a muž by ani nehlesl. Zatrne mi hrůzou.

„Posluž si,“ vyzve ho Balekin znuděně. Máchne rukou ke sluhovi. „Zabij ho. Ukaž mi, že se nebojíš trochy krve. Ukaž mi, že alespoň víš, jak takovému ubohému terči zasadit smrtící úder.“

„Nejsem vrah,“ namítne k mému překvapení Cardan. Nenapadlo by mě, že za něco takového by na sebe byl Cardan hrdý.

Dvěma kroky přistoupí Balekin před bratra. Jsou si velmi podobní. Stejně havraní vlasy, stejný úšklebek na rtech, stejně nenasytné oči. Balekin však má desítky let zkušeností. Vykrouť Cardanovi meč z rukou a záštitou ho srazí k zemi.

„Tak trp, když jsi takový ubožák.“ Balekin pokyne sluhovi, který se jakoby probere z dřímoty.

Sleduji každou ránu, každý záškub Cardanova těla. Nemám na výběr. Můžu zavřít oči, ale samotný zvuk je ještě děsivější. A nejhorší ze všeho je Cardanův prázdňý, tupý výraz a zakalený pohled.

Ke své krutosti přišel pod Balekinovým pečlivým vedením. Byl v ní vychován, vycvičen v jejích nuancích a častým aplikováním ji vybrousil k dokonalosti. Jakkoli je Cardan zruďný, náhle pochopím, jakým by se teprve mohl stát. A dostanu opravdový strach.

KAPITOLA 13

Znepokojí mě, že dostat se v šatech služebné do Elfhamského paláce je ještě snazší než proniknout do Balekinova sídla. Každý – ať je to goblin, šlechtic, dvorní básník nebo senešal Nejvyššího krále – na mě stěží pohlédne, když nešikovně kličkuji labyrintem chodeb. Jsem nic, nikdo, poslíček, který si nezaslouží pozornost o nic více než oživlý strašák z proutí nebo sova. Můj spokojený, mírný výraz a odhodlaný krok mě dostanou do komnat prince Daina, aniž bych vzbudila podezření, ačkoli jsem dvakrát ztratila cestu a musela se vracet po stejné trase.

Zabuším na dveře a spadne mi kámen ze srdce, když otevře sám princ.

Když mě uvidí v hrubých šatech, obočí mu vylétnou vzhůru. Udělám pukrle jako opravdová služebná. Zachovám svůj výraz pro případ, že není v pokoji sám. „Ano?“ zeptá se.

„Mám pro vás zprávu, Vaše Veličenstvo,“ řeknu a doufám, že to zní věrohodně. „Žádám jen o malou chvíli.“

„Máš přirozený talent,“ ocení mou snahu s širokým úsměvem. „Pojď dál.“

S úlevou uvolním svaly v obličeji. Přestanu se přihloupě usmívat a vejdu za princem do salonku.

Ocitnu se v záplavě sametu, hedvábí a brokátu. Převládají tóny šarlatové, temně modré a zelené, vše syté a tmavé jako přezrálé ovoce. Vzory na materiálech mě již nevyvádějí z míry – spleť úponky šípkových růží, listy, které se z jiného úhlu pohledu jeví jako pavouci, lovecký výjev, kde není zřejmé, kdo je lovec a kdo kořist.

S povzdechem se posadím na židli, kterou mi princ Dain nabídne, a zalovím v kapse.

„Tady,“ řeknu a vytáhnu složený papír, který se pokouším vyhladit na rafinovaném stolku s vyřezávanýma ptačíma nohama. „Přišel ve chvíli, kdy jsem dopis přepisovala, proto je to v takovém bídém stavu.“ Zcizenou knihu jsem

raději nechala v sedlové brašně – aby se princ Dain dozvěděl, že jsem si odtamtud vzala něco pro sebe, je opravdu to poslední, co potřebuji.

Dain přimhouří oči a snaží se přelouskat rozmazaná písmena. „A neviděl tě?“ „Nedával pozor,“ řeknu pravdivě. „Stačila jsem se schovat.“

Přikývne a zazvoní na zvonek, zřejmě aby přivolal sluhu. Budu vděčná za kohokoli neočarovaného. „Dobrá. A užila sis to?“

Nevím, jak mám jeho otázce rozumět. Většinu času jsem byla vyděšená – jak bych si to mohla užít? Ale čím déle o tom uvažuji, tím jasněji si uvědomuji, že jsem si to svým způsobem opravdu užila. V každodenním životě s hrůzou očekávám, co přijde, kdy druhá strana udeří – doma, ve škole, v paláci. Strach, že budu chycena při činu, byl pro mne zcela nový pocit. Jako bych přesně věděla, čeho se bát, co to bude obnášet, mám-li vyhrát.

Prošmejdit Balekinovo sídlo mi nahnalo méně strachu než leckteré palácové slavnosti.

Alespoň do chvíle, než jsem musela přihlížet, jak je Cardan surově bit. Tehdy jsem pocítila něco, co raději nechci rozebírat.

„Bavilo mě odvést dobrou práci,“ odpovím konečně upřímně.

Dain na mou odpověď kývne. Právě se mi chystá říct ještě něco, když do místnosti vstoupí zjizvený goblin s brčálově zelenou kůží. Má dlouhý zakroucený nos, který se mu nad obličejem tyčí jako kosa. Na temeni mu roste chomáč černých vlasů. Tváří se na pohled nevyzpytatelně. Několikrát zamrká, jako by se na mě snažil zaostřit.

„Říkají mi Šváb,“ představí se melodickým hlasem, který je v příkrém rozporu s jeho tváří. Ukloní se a pohodí hlavou směrem k Dainovi. „Jsem v jeho službách. To jsme asi dva. Ty jsi ta nová, že?“

Prisvědčím. „Očekává se ode mě, že se představím pod svým pravým jménem, nebo pod nějakým chytrým pseudonymem?“

Šváb se široce usměje a obličej se mu ještě ohyzdněji zkříví. „Ode mě se očekává, že tě seznámím se zbytkem ansámbly. A s přezdívkou si nedělej žádné starosti. Něco ti vymyslíme sami. Nebo si snad myslíš, že kdokoli soudný by se dobrovolně překřtil na Švába?“

„Paráda,“ řeknu a povzdechnu si.

Dlouze se na mě zadívá. „Už chápu, jaký jsi poklad. Myslet si něco, a přitom říct něco úplně jiného.“

Na sobě má napodobeninu dvořanského dubletu, až na to, že ten jeho je sešitý ze zbytků kůží. Napadne mě, co by tomu asi řekl Madoc, kdyby se dozvěděl, kde a s kým jsem. Asi by neskákal radostí do vzduchu.

Patrně by ho nepotěšilo nic, co jsem dnes udělala. Vojáci mají zvláštní smysl pro čest, dokonce i ti, kteří smáčejí svou kápi v krvi nepřátel. Příkrást se do domu a ukrást cizí korespondenci se jejich hrdosti přičí. A přestože má i Madoc své špiony, svou dceru by v této roli jistě vidět nechtěl.

„Takže Balekin vydírá královnu Orlagh,“ řekne Dain. Se Švábem na něj pohlédneme.

Princ Dain vraští čelo nad přepisem dopisu a mně to konečně dojde – podařilo se mu určit pisatele. Ženou, která získala pro Balekina jed, musí být Nicasiina matka, královna Orlagh. Uvedla, že tímto splácí svůj dluh, ačkoli jak znám Nicasii, zlá vůle by jí klidně mohla být vlastní. Ale říše Podmořské královny je rozsáhlá a mocná. Těžko si představit, jaký trumf by mohl Balekin držet v ruce.

Dain předá přepis dopisu Švábovi. „Stále jsi přesvědčený, že ho použije ještě před korunovací?“

Goblin zahýbe nosem. „Je to chytrý manévr. Kdo má korunu na hlavě, tomu ji už nikdo z hlavy nesundá.“

Až do této chvíle jsem si nebyla jistá, komu je jed určen. Otevřu ústa, ale vzápětí se kousnu do tváře, abych neplácla něco neuváženého. Jistěže musí být pro prince Daina. Koho jiného by se Balekin potřeboval zbavit jedem? Kdyby chtěl sprovodit ze světa někoho obyčejného, použil by k tomu všední, levné prostředky.

Dain si všimne, že mě to překvapilo. „Nikdy jsme spolu s bratrem dobře nevycházeli. Na to byl vždy příliš ambiciózní. Přesto jsem doufal, že...“ Mávne rukou, jako by tím zaháněl vše, co nebylo vyřčeno. „Jed je nástrojem zbabělce, ale o jeho účinku nelze pochybovat.“

„A co princezna Elowyn?“ zeptám se, ale nejraději bych svá slova vzala zpět. I pro ni je nejspíš nachystán jed. Královna Orlagh má asi hojné zásoby.

Tentokrát nechá Dain mou otázku bez odpovědi.

„Možná si ji chce Balekin vzít za ženu,“ ozve se Šváb a oba nás svou úvahou překvapí. Podívá se na nás a pokrčí rameny. „Co? Jestli to chytře nenavlékne, skončí s nožem v zádech on. A nebylo by to poprvé, kdy by se v paláci slavila svatba sourozenců.“

„Jestli se s ní ožení,“ namítne Dain a poprvé za celou dobu se zasměje, „skončí s nožem v břiše.“

Princeznu Elowyn jsem vždy vnímala jako něžnou sestru. Opět si hořce uvědomím, jak málo vím o světě, v němž se pohybuji. „Pojď,“ vybídne mě Šváb, abych se zvedla. „Je čas tě seznámit s ostatními.“

Vrhnou na Daina smutný pohled. Nechci se Švábem nikam jít. Sotva jsem ho

potkala a ani zdaleka si nejsem jistá, jestli mu můžu věřit. Dokonce i já, která jsem vyrostla v domě generála, mám z goblinů strach.

„Ještě než odejdeš.“ Dain ke mně přistoupí, až se ocitneme tváří v tvář. „Slíbil jsem ti, že tě nikdo k ničemu nebude moct přinutit, až na mě. Okolnosti mě nutí k tomu, abych své právo v tuto chvíli uplatnil. Jude Duarteová, zakazuji ti mluvit nahlas o tom, že jsi v mých službách. Zakazuji ti o tom cokoli napsat nebo složit píseň. O Švábovi nikdy nikomu neřekneš. Nikdy nikomu neprozradíš, kdo jsou mí vyzvědači. Nikdy nevyzradíš jejich tajemství, místa, kde se setkávají, domy, ve kterých jsou v bezpečí. Toto budeš dodržovat tak dlouho, dokud budu naživu.“

Kolem krku mám sice náhrdelník z jeřabin, ale vůči magickým zaříkadlům je bezmocný. Nejde o běžné okouzlení ani o jednoduchou magii.

Dainovo kouzlo na mě dolehne jako těžký kámen. Víím, že i kdybych se pokusila promluvit, má ústa by nedokázala vyslovit zakázaná slova. Nenávidím to. Ten příšerný pocit, že se něco zcela vymyká mé kontrole. V hlavě mám pohotovost nejvyššího stupně, jak se snažím najít způsob, kterým bych Dainův příkaz obešla, ale není to možné.

Vzpomenu si na svou první cestu do Země víl, na to, jak Taryn a Vivi usedavě plakaly. Vybavím si Madocův zachmuřený výraz, jeho pevně stisknutou čelist svědčící o tom, že na děti není zvyklý, natož na ty lidské. V uších mu muselo zvonit. Musel mít sto chutí nás umlčet. Bylo těžké myslet si o Madocovi v danou chvíli něco dobrého, když měl na rukou krev našich rodičů. Ale jedno mu nemohu upřít – nepoužil kouzla, abychom přestaly naříkat, nevzal nám hlas. Neudělal nic, co mohlo jeho cestu výrazně usnadnit.

Pokouším se přesvědčit sebe sama, že princ Dain dělá jen nezbytné, moudré opatření, kterým si pojistí moji mlčenlivost. Ale i tak mi to nahání husí kůže.

Najednou zapochybují o svém pevném rozhodnutí vstoupit do jeho služeb.

„A ještě jedna věc,“ řekne Dain, když chci odejít. „Víš, co je to mithridatismus?“

Zavrtím hlavou a není mi jasné, proč by mě to zrovna v tuto chvíli mělo zajímat.

„Zjisti si to.“ Usměje se. „To není příkaz, jen návrh.“

Projdu palácem za Švábem. Udržuji si odstup několika kroků, aby to nevypadalo, že jdeme spolu. Mineme jednoho z generálů, které Madoc zná. Okamžitě sklopím hlavu. Doufám, že se na mě nepodívá z takové blízkosti, aby mě poznal, ale jistá si být nemůžu.

„Kam jdeme?“ zašeptám, když už chodbami procházíme několik dlouhých

minut.

„Už jen kousek,“ řekne Šváb úsečně. Vzápětí otevře skříň a vleze dovnitř. Oči mu oranžově planou jako medvědovi. „Na co čekáš? Vlez za mnou a zavři dveře.“

„Já ve tmě nevidím,“ připomenu mu, protože na tohle víly často zapomínají. Zabručí.

Nasoukám se do skříně, abych zabírala co nejméně místa a Švába se ani kouskem těla nedotýkala, a pak za sebou zavřu. Zaslechnu, jak se zadní stěna posune, a ovane mě chladný, vlhký vzduch. Stísněný prostor je náhle vyplněn vůní mokrého kamene.

Šváb mi opatrně stiskne paži, ale přesto ucítím jeho pařáty. Nechám se vytáhnout ven a strpím, že mi zatlačí na hlavu, abych věděla, kdy ji mám sklonit. Když se narovná, zjistím, že stojíme na úzké plošině nad královskými vinnými sklepy.

Mé oči si teprve přivykají na tmu, ale podle toho, co vidím, se to pod palácem hemží sítí tajných chodeb. Kolik lidí o nich asi ví? Usměju se při pomýšlení, že mám své první malé tajemství. Já, ze všech lidí právě já.

Napadne mě, jestli o tomhle ví Madoc.

Vsadím se, že Cardan ne.

Rty se mi roztáhnou do ještě širšího úsměvu.

„Už ses vynadávala?“ zeptá se Šváb. „Klidně počkám.“

„Nechceš mi něco říct?“ zeptám se. „Jako třeba kam jdeme nebo co se stane, až tam dorazíme.“

„Na to přijdeš sama,“ zavrčí na mě. „Co dál?“

„Řekl jsi, že se potkáme s ostatními,“ začnu tím, co vím, a snažím se s ním držet krok a neklopýtat na hrbolaté cestě. „A princ Dain mě přinutil slíbit, že neprozradím žádná tajná místa, takže je zřejmé, že míříme na vaši základnu. Ale pořád nevím, co budeme dělat, až tam přijdeme.“

„Možná ti ukážeme naše tajné potřesení rukou,“ řekne Šváb. Něco dělá, ale nevidím, co přesně. Pak něco klapne – jako když cvakne zámek nebo se odjistí zbraň. Jemně mě šťouchne do beder. Ocitneme se v jiné, ještě chaběji osvětlené chodbě.

Poznám, když dojdeme ke dveřím, protože do nich přímo narazím. Šváb z toho má legraci. „Ty vážně nevidíš.“

Přejeďu si prsty po čele. „Copak jsem to neříkala?“

„Ano, ale také umíš lhát,“ namítne. „Nemám ti v ničem věřit.“

„Proč bych o něčem takovém lhala?“ zeptám se stále ještě mrzutě.

Nechá mou otázku viset ve vzduchu. Odpověď je nasnadě – abych se mohla vrátit po vlastních stopách. Aby mi náhodou předvedl něco, co by nikomu jinému neukázal. Aby si tolik nedával pozor.

Vážně bych měla přestat klást hloupé otázky.

A on možná opravdu potřebuje ubrat na podezíravosti, když mi Dain svým zaklínadlem stejně zavázal jazyk.

Šváb otevře dveře a chodbu zalije světlo, až si instinktivně zacloním oči. Mžourám do tajné místnosti, kde se scházejí Dainovi vyzvědači. Podlahu tvoří udusaná hlína, stěny se stáčíjí dovnitř a spojují se v klenutý strop. Prostoru dominuje velký stůl, za nímž sedí dvě bytosti, které jsem v životě neviděla – a obě si mě s nelibostí prohlíží.

„Vítej u Stínového dvora,“ řekne Šváb.

KAPITOLA 14

Druzí dva Dainovi špioni pracují rovněž pod krycími jmény. První je štíhlý, pohledný vílí muž, který má částečně lidské rysy. Mrkne na mě a řekne, abych ho oslovovala Přízrak. Má pískově hnědé vlasy, což je běžné u lidí, ale ne u víl, a jemně zašpičatělé uši. Druhou osobou je drobná, křehká dívka s hnědou pletí, kropenatou jako srst srny, s oblakem bílých vlasů kolem hlavy a párem miniaturních modrošedých motýlích křídel. Má v sobě rozhodně něco ze skřítky a možná i šotka.

Poznám v ní dívku z úplňkové palácové slavnosti Nejvyššího krále. To ona ukradla obrovi opasek včetně zbraní a váčků s penězi.

„Mně říkají Puma,“ představí se. „Ráda vyhazuju věci do vzduchu. Pum!“

Přikývnu. Vždy mne udiví, s jakou přímočarostí víly věci popisují. Na barokní etiketu dvorních víl už jsem si zvykla. Samotářské víly teprve musím poznat. Když přijde na to, jak s nimi mluvit, jsem v koncích. „Takže jste jen tři?“

„Už čtyři,“ opraví mě Šváb. „Staráme se o to, aby princ Dain zůstal naživu a byl dobře informován o dění v paláci. Krademe, slídíme a klameme, abychom zajistili jeho korunovaci. A až se stane králem, budeme krást, slídit a klamat, abychom zajistili, že na trůně zůstane.“

Přikývnu. Poté co jsem poznala Balekinovu pravou tvář, si přeji vidět prince Daina na trůnu víc než předtím. Madoc bude stát při něm, a jestliže se ukáží jako dostatečně užitečná, možná se jim podaří přesvědčit zbytek šlechty, aby mě nechali na pokoji.

„Umíš dvě věci, které my nedokážeme,“ pokračuje Šváb. „Zprvé můžeš proniknout mezi lidské služebnictvo. Zadruhé dokážeš zapadnout i mezi šlechtu. Několik dalších triků tě naučíme. Dokud tě princ přímo nepověří nějakým dalším úkolem, budeš dělat, co řeknu já.“

Opět přikývnu. Něco takového jsem čekala. „Ne vždy se mi podaří dostat se z domu. Dnes jsem nešla na přednášky, ale nemůžu to dělat pořád, jinak si toho

někdo brzy všimne a bude se ptát, kde jsem byla. A kolem půlnoci mě Madoc a Oriana očekávají na rodinné večeři.“

Šváb s Přízrakem na sebe pohlédnou. Šváb pokrčí rameny. „Dostat se do paláce není nikdy bez problémů. Samá etiketa. Kdy se *můžeš* dostat z domu?“

„Můžu se vytrazit v době, kdy se předpokládá, že spím,“ odpovím jim.

„Dobrá,“ souhlasí Šváb. „Jeden z nás tě bude vždy čekat před domem a bude tě učit nebo ti dávat úkoly. Sem, do hnízda, vždycky chodit nemusíš.“ Přízrak pokývá hlavou, jako by mé problémy byly rozumné a patřily k práci, ale přesto se cítím dětinsky. Jsou to dětské problémy.

„Tak už jenom vstupní zkouška,“ řekne Puma a přistoupí ke mně.

Zadržím dech. Snesu jakoukoli bolest. Vydržela jsem víc, než si dokážou představit.

Ale Puma se dá do hurónského smíchu a Šváb do ní pořouchle dloubne.

Přízrak se na mě soucitně podívá a potřese hlavou. Jeho oči jsou jako dva oživé lískové ořechy. „Jestli princ Dain řekne, že patříš ke Stínovému dvoru, tak k němu patříš. Snaž se nás příliš nezklamat a budeme ti krýt záda.“

Konečně vydechnu. Možná bych raději podstoupila nějakou tvrdou zkoušku, abych se osvědčila.

Puma udělá grimasu. „Skutečně jedním z nás se staneš až tehdy, když od nás dostaneš přezdítku. Nečekej, že to bude v dohledné době.“

Přízrak přejde ke kredenci a vyndá z ní poloprázdnou lahev bledě zeleného nápoje a štos vyleštěných žaludových pohárků. Do čtyř nalije. „Napij se. A neboj,“ ujistí mě, „nezamává to s tebou o nic víc než jiný alkohol.“

Zavrtím hlavou a vzpomenu si, jaký to byl pocit, mít na obličeji rozmazané zlaté jablko. Už nikdy se nechci cítit bez vlády nad svým tělem. „Připijte si beze mě.“

Šváb do sebe obrátí obsah pohárku a zatváří se, jako by mu alkohol spálil hrdlo. „Jak je libo,“ podaří se mu ze sebe dostat ještě předtím, než se rozkašle.

Přízrak vypije pohárek, aniž by hnul brvou. Puma jen pomalu usrkává. Když vidím, jak se tváří, svého rozhodnutí nelituji.

„Balekin bude problém,“ řekne Šváb a vysvětlí, co jsem našla.

Puma postaví svůj pohárek na stůl. „Nejde mi to do hlavy. Jestli s tím chtěl jít za Eldredem, už by to udělal.“

Vůbec mě nenapadlo, že by mohl chtít otrávit svého otce.

Přízrak vstane a protáhne si štíhlé údy. „Připozdívá se. Měl bych ji vzít domů.“

„Jmenuju se Jude,“ připomenu mu.

Zazubí se. „Znám zkratku.“

Podzemními chodbami se vracíme zpět. Je náročné za ním jít, pohybuje se téměř neslyšně, jak naznačuje jeho jméno. Několikrát nabudu dojem, že mě nechal v podzemí samotnou, ale když se chci zastavit, náhle ucítím slaboučký záchvěv jeho dechu nebo zašustění špíny pod nohama a přiměji se jít dál.

Po mučivě dlouhé době se přede mnou otevře průchod. V něm stojí Přízrak a za ním se otevírá vinný sklep Nejvyššího krále. Vysekne mi malou poklonu.

„To má být ta zkratka?“ vyplísním ho.

Zamrká. „Jestli mi cestou do brašny spadne pár lahvinek, nebude to jistě má vina.“

Nuceně se zasměju, ale falešný smích mi zaskřípe v uších. Nebývá zvykem, že by se mnou víly sdílely svůj humor, alespoň ne mimo kruh rodiny. Ráda bych věřila, že si v Zemi víl začínám vést dobře, a že ačkoli mě včera ve škole víly zdrogovaly a málem zabily, dnes jsem schopná to hodit za hlavu. Jsem v pohodě.

Ale jestli se nedokážu zasmát, možná úplně v pohodě nejsem.

Přestože mě únavou až rozbolí klouby v těle, převléknu se v lese nedaleko Madocova pozemku do rovných modrých šatů, které jsem si zabalila. Uvažuji, jestli víly také někdy cítí takovou únavu, jestli je po dlouhé noci všechno bolí. I moje žába vypadá vyčerpaně, ale možná je jen příliš sytá. Pokud vím, tak většinu cesty chytala svým dlouhým jazykem motýly a podařilo se jí ulovit jednu nebo dvě myši.

Do Madocova domu se vrátím už za úplné tmy. Na stromech světélkují malinké víly světloňsky. Rozesmátý Doubek mezi nimi pobíhá a Vivi s Taryn ho honí. A s Lockem – *k čertu*. Jsem zmatená, že ho tu vidím. Jako by tu scénu někdo vytrhl z kontextu. Přišel snad kvůli mně?

Doubek se ke mně s pronikavým zaječením přiřítí. Hlučně se po sedlové brašně vyškrábe nahoru a vleze mi na klín.

„Chyťte si mě!“ zakřičí z posledního dechu, plný neposedného vytržení, které je výsadou dětství.

I víly mají své mládí.

Impulzivně ho k sobě přitisknu. Je teplý a voní trávou a hlubokým lesem. Chvilí se nechá, malýma ručkama mě chytí kolem krku a růžky na hlavě mě trkne do prsou. Pak se mi se smíchem vysmekne, sklouzne na zem a šibalsky se

ohlédne, jestli se za ním rozběhnu.

Naučí se i on podle zdejšího diktátu lidmi opovrhovat? Až zestárnu a on bude pořád mladý, bude se mnou jednat s despektem? Bude krutý jako Cardan? Nebo brutální jako Madoc?

To se předem nedozvím.

Stoupnu si do třmenů, přehodím nohu přes sedlo a seskočím z žáby na zem. Poplácám ji nad nozdrami, až blaženě přivře zlaté oči. Skoro se mi zdá, že usnula. Uvolním opratě a vedu ji do stáje.

„Ahoj,“ přiběhne ke mně Locke. „Vidím, že sis udělala výlet.“

„Do toho ti nic není,“ namítnu, ale změkčím svá slova úsměvem. Nemůžu si pomoci.

„Á, tajemná dáma! Takové mám nejradši.“ Na sobě má zelený dublet s rozparky, pod nimiž prosvítá jeho hedvábná košile. Liščí oči mu září. Vypadá jako vílí milenec z balady, která dívce, co s ním uteče, nevěstí nic dobrého. „Doufám, že zítra už se ukážeš ve škole,“ řekne.

Vivi si dál hraje s Doubkem na honěnou, ale Taryn se zastavila u vzrostlého jilmu. Dívá se na mě se stejným výrazem jako tehdy na rytířském turnaji, jako by silou svého soustředění mohla zabránit, abych se s Lockem pustila do křížku.

„Aby tví přátelé věděli, že se jim nepodařilo mě zastrašit?“ zeptám se. „Záleží na tom?“

Nevím, co si mám o jeho pohledu myslet. „Hraješ vysokou hru králů a princů, královen a korun, že? Jistěže na tom záleží. Na všem záleží.“

Popravdě nevím, jak si jeho slova vyložit. Nenapadlo mě, že takovou hru hraju. Myslela jsem, že se jen snažím vytočit ty, kteří mě nenávidí, a nesu za to následky.

„Vrať se. I s Taryn, už jsem jí to říkal.“ Otočím se, abych se na sestru podívala, ale u jilmu už nestojí. Vivi s Doubkem mizí za kopcem. Možná šla s nimi.

Dojdeme do stájí, kde zavřu ropuchu do ohrady. Z barelu uprostřed stáje jí napustím vodu do nádrže. Mlžný závoj jí dopadá na jemnou kůži. Když odcházíme, koně zařehtají a zahrabou kopyty. Locke tomu všemu mlčky přihlíží.

„Smím se tě na něco zeptat?“ řekne Locke a letmo pohlédne k domu.

Přikývnu.

„Proč jsi otci nic neřekla o tom, co se děje?“ Madocovy stáje jsou velice působivé. Možná si právě zde Locke uvědomil, jakou moc a vliv generál má. To však neznamená, že já po něm jeho moc zdědím. Locke by si také měl možná uvědomit, že jsem nemanželské dítě lidské matky. Nebýt Madoca a jeho cti,

nikdo by se se mnou nemazlil.

„Aby s širokým mečem napochodoval do vyučování a všechny tam pozabíjel?“ odpovím otázkou, místo abych mu objasnila své postavení.

Jeho oči se rozšíří údivem. Asi si myslel něco jiného. „Myslel jsem, že by tě odtamtud Madoc odvedl a že jsi mu nic neřekla proto, že chceš zůstat.“

Krátce se zasměju. „Nic takového by neudělal. Madoc není ten typ, který by se dobrovolně vzdal.“

V chladném vzduchu potemnělých stájí, kde všude kolem frkají vílí koně, mě Locke uchopí za ruce. „Bez tebe by tam už nic nebylo stejné.“

Vzhledem k tomu, že jsem neměla v úmyslu ze školy odejít, je milé mít někoho, kdo vynakládá takové úsilí, aby mě přiměl udělat něco, co bych stejně udělala sama. Způsob, jakým se na mě dívá, tak intenzivně, je natolik působivý, že mě přivede do rozpaků. Ještě nikdo se na mě takto nedíval.

Cítím, jak mi hoří tváře, a přemýšlím, jestli je přítomí dostatečné, aby mé rozpaky zakrylo. V tu chvíli mám pocit, že do mě Locke vidí – že vidí každou naději v mém srdci, každou zbloudilou myšlenku, která se mi den co den za úsvitu mihne v hlavě, než vyčerpáním usnu.

Zvedne mi jednu ruku a přitiskne rty k mé dlani. Celé mé tělo se napne. Jsem najednou příliš vláčná. Jeho dech se jako hebký šepot otírá o mou kůži.

Jemným trhnutím si mě přitáhne k sobě. Jednou rukou mě obejmě. Skloní se ke mně, aby mě políbil, a všechny mé myšlenky se rozplynou.

Tohle se mi asi zdá.

„Jude?“ zavolá poblíž nás Taryn nejistě. Vrávoravě od Locke odstupím. „Jude? Jsi tam ještě?“

„Tady,“ křiknu s rozpálenou tváří. Vynoříme se do tmy. Oriana vleče Doubka po schodech do domu. Vivi mu mává, zatímco se Doubek snaží vyprostit z matčina sevření. Taryn má ruce založené v bok.

„Oriana volala k večeři,“ informuje nás Taryn důležitě. „Chce, aby Locke povečeřel s námi.“

Locke se ukloní. „Vyříd' prosím své ctěné matce, že ačkoli by mi bylo ctí s ní zasednout k jednomu stolu, nerad bych se tímto způsobem vnucoval. Chtěl jsem jen s vámi oběma mluvit. Brzy se tu opět ukážu. Tím si můžete být jisté.“

„Ty jsi s Jude mluvil o škole?“ zeptá se Taryn úzkostlivě. O čem se asi bavili, než jsem přijela? Možná se ji také snažil přesvědčit, aby se vrátila k výuce. A pokud ano, jakým způsobem?

„Na viděnou zítra,“ řekne a mrkne na nás.

Dívám se, jak odchází, stále ohromená. Na Taryn se ani neodvažuji

pohlédnout. Mám strach, že by z mé tváře všechno vyčetla, všechno, co se dnes stalo, i polibek, k němuž téměř došlo. Nedokážu o tom teď mluvit, a tak se pro změnu snažím vyhnout já jí. Rádoby nenuceně vyběhnu po schodech a zmizím ve svém pokoji, abych se převlékla na večeri.

Úplně jsem zapomněla, že jsem s Madocem domluvená na lekci šermu a strategie. Po večeri mě zavalí štosem knih o vojenské historii ze své soukromé knihovny.

„Přiď, až to přečteš,“ řekne mi. „Zadám ti několik bojových situací a ty mi řekneš, jak bys je s danými prostředky vyřešila.“

Asi čeká, že budu mít námitky a začnu ho přesvědčovat, abychom rovnou šermovali, ale na to jsem příliš utahaná.

Když o hodinu později padnu na postel, nemám ani sílu ze sebe svléknout hedvábné modré šaty. Vlasy mám stále neupravené, ačkoli jsem svůj účes vylepšila několika pěknými vlásenkami. Alespoň ty bych si měla z účesu vytáhnout, domlouvám si, ale k žádnému pohybu se nepřinutím.

Otevřou se dveře a do pokoje vklouzne Taryn. Sedne si ke mně na postel.

„Takže,“ začne a dlobne mě do boku. „Co ti Locke chtěl? Tvrdil, že s tebou potřebuje mluvit.“

„Je milý,“ odpovím. Převalím se na záda, ruce složím pod hlavu a zadívám se na záhyby baldachýnu nad postelí. „Není Cardanovou loutkou jako všichni ostatní.“

Taryn se zatváří zvláště, jako by mi chtěla oponovat, ale z nějakého důvodu se drží zpátky. „Fajn. Ven s tím.“

„Ohledně Locke?“, zeptám se.

Obrátí oči v sloup. „Ohledně toho, co se stalo ve škole.“

„Když je nechám, aby jim to prošlo, nikdy mě už nebudou respektovat,“ vysvětlím.

Povzdechne si. „Nikdy tě nebudou respektovat. Tečka.“

Vzpomenu si, jak jsem se plazila po trávě, až jsem měla kolena celá špinavá, jak mě chuť vílího jablka zcela ochromila. Ještě teď vnímám dozvuky opojení, které zaplnilo prázdnotu a vneslo do mého života okamžik nepříčetné radosti.

Taryn pokračuje. „Včera jsi domů dorazila prakticky nahá, pomazaná jejich ovocem. To ti připadá v pořádku? Je ti to snad jedno?“ Taryn se celou váhou těla

opře o jeden ze sloupků postele.

„Jsem unavená z toho, jak mi něco pořád není jedno,“ odpovím. „Proč by na tom mělo záležet?“

„Protože by tě mohli zabít!“

„To by měli,“ řeknu. „Protože nic jiného fungovat nebude.“

„Máš plán, jak je zastavit?“ zeptá se. „Řekla jsi, že budeš Cardanovi vzdorovat tak, že budeš konečně sama sebou, a když se tě bude snažit zničit, stáhneš ho s sebou. Jak to chceš dokázat?“

„To ještě nevím,“ připustím.

Frustrovaně rozhodí rukama.

„Podívej,“ řeknu. „Každý den, kdy Cardana neprosím na kolenou kvůli sporu, který on začal, je pro mě výhrou. Může mě ponižovat, ale dokud neustoupím, akorát se tím bude připravovat o moc. Koneckonců vynakládá veškeré úsilí na někoho tak slabého, jako jsem já, a očividně to nestačí. Zničí se sám.“

S povzdechem se ke mně posune, položí mi hlavu na hrudník a obejmě mě. „Cardan je křesadlo a ty jenom troud,“ zašeptá mi do ramene.

Obejmu ji pevněji a už nic neslibuji.

Zůstaneme tak dlouhou dobu.

„Locke ti vyhrožoval?“ zeptá se tiše. „Bylo to tak divné, že sem za tebou přišel, a když jsem tě našla ve stáji, tvářila ses tak zvláště.“

„Ne, nepřišel ve zlém,“ ujistím ji. „Nevím jistě, proč přišel, ale políbil mi ruku. Bylo to hezké, jako z pohádkové knížky.“

„Hezké věci se v pohádkách nestávají,“ namítne Taryn. „A když ano, stane se vzápětí něco zlého, jinak by to bylo nudné a nikdo by takový příběh nečetl.“

Teď si povzdechnu já. „Vím, že je pitomost myslet si o někom z Cardanova okruhu něco dobrého, ale Locke mi opravdu pomohl. Postavil se Cardanovi. Ale mluvmě raději o tobě. Na někoho si myslíš, že? Když jsi mluvila o tom, že se zamiluješ, měla jsi na mysli někoho konkrétního.“

Ne že bych byl první, s kým si šaty umazala.

„Někdo takový je,“ pronese zvolna. „Oficiálně to oznámí na korunovací prince Daina. Požádá Madoca o mou ruku a pak se pro mě všechno změní.“

Vybavím si, jak Taryn stojí vedle Cardana a pláče. Jak se na mě vždy zlobí, že se s ním pouštím do sporů. Ta myšlenka mi náhle nažene hrůzu. „Kdo?“ žádám odpověď.

Prosím, ne Cardan. Kdokoli, jen ne Cardan.

„Slíbila jsem, že to nikomu neřeknu,“ odpoví. „Ani tobě.“

„Naše sliby nic neznamenají,“ podotknu. Pomyslím na Dainovo zaříkadlo,

kterým mi zmrazil jazyk, na to, jak moc o nás všichni pochybují. „Nikdo nepředpokládá, že máme nějakou čest. Každý ví, že lžeme.“

Střelí po mně přísným, nesouhlasným pohledem. „Je to vílí zákaz. Když své slovo poruším, dozví se to. Musím mu dokázat, že jsem schopná žít jako jedna z nich.“

„Fajn,“ řeknu pomalu.

„Měj z toho radost,“ zaprosí a ta slova se mi zaryjí pod kůži. Našla své místo v Zemi víl a já jsem možná našla to své. Přesto se o ni strachuji.

„Tak mi o něm aspoň něco řekni. Řekni, že je milý. Řekni, že ho miluješ a že slíbil, že se k tobě bude chovat hezky. Chci to slyšet.“

„Je jedním z nich,“ prozradí. „Nemilují tak jako my. A myslím, že by se ti líbil. Stačí?“

To nezní jako Cardan, kterým ze srdce pohrdám. Ale její odpověď mě zcela nepřesvědčí.

Co tím myslela, že by se mi líbil? Znamená to, že se ještě neznáme? Co tím chce říct, že nemilují jako my?

„Mám z toho radost, opravdu,“ řeknu, ačkoli si o ni spíše dělám starosti. „Je to vzrušující. Až přijde Orianina švadlena, budeš ji muset přesvědčit, že potřebuješ výjimečně krásné šaty.“

Taryn se uvolní. „Já jenom chci, abychom už konečně měly pokoj. Obě dvě.“

Natáhnu ruku k nočnímu stolku u postele a podám jí knihu, kterou jsem vzala z Pustého žlebu. „Vzpomínáš si na tohle?“ zeptám se a ukážu jí svazek *Alenky v kraji divů* a *Za zrcadlem*. Vtom z knihy vypadne složený kus papíru a třepetavě slétne na postel.

„Čítávaly jsme si z ní, když jsme byly malé,“ řekne a sáhne po knize. „Kde jsi k ní přišla?“

„Našla jsem ji,“ odpovím neurčitě. Jak bych jí vysvětlila, v čí knihovně jsem knihu objevila a proč jsem vůbec byla v Pustém žlebu? Napadne mě vyzkoušet moc zaříkadla a zkusím vyslovit: špehovala jsem pro prince Daina. Rty se mi ani nepohnou. Jazyk je bezvládný. Na okamžik se mě zmocní panika, ale silou vůle ji potlačím. Je to malá daň za to, co mi bylo dáno.

Taryn už nenaléhá, abych prozradila víc. Se zaujetím listuje v knize a čas od času něco přečte nahlas. Nepamatuji si přesně, s jakou intonací nám matka předčítala, ale jako bych ji v hlase Taryn opět zaslechla.

„*Jak vidíš, tady musíš běžet ze všech sil, abys setrvala na jednom místě,*“ čte Taryn. „*Chceš-li se dostat jinam, musíš běžet aspoň dvakrát tak rychle!*“

Nenápadně sáhnu po papíru a zastrčím ho pod polštář. Chci ho rozbalit, až

Taryn odejde do svého pokoje, ale nakonec usnu dlouho předtím, než Taryn příběh dočte.

Probudím se časně ráno, sama. Chce se mi čurat. Rozespalými krůčky dojdou do koupelnové části pokoje, zvednu sukně a ulevím si do měděné nádoby, která je zde za tímto účelem nachystaná. Tváře mi zčervenají hanbou, i když jsem sama. Nutnost vyprazdňování je na lidské existenci jednou z nejvíce zahanbujících věcí. Vím, že víly nejsou bohové – možná lépe než kdo jiný –, ale také jsem je nikdy neviděla v podřepu nad mísou.

Vrátím se k posteli a rozhrnu závěsy. Slunce zalije celou místnost jako nejjasnější lampa. Pak zpod polštáře vyndám složený papírek.

Když ho rozbalím a uhladím, do očí mě udeří Cardanův zlostný, arogantní rukopis, který vyplňuje stránku do posledního místa. Několikrát zatlačil na hrot pera tak vztekle, až se papír protrhl.

Jude, je tam napsáno. S každým nenávistným opakováním svého jména jako bych dostala ránu do břicha.

[illegible]

KAPITOLA 15

Nazítří brzy odpoledne se dostaví švadlena. Má dlouhé prsty a jmenuje se Nitka. Její chodidla směřují vzad a kvůli tomu se při chůzi zvláště kolébá. Její hnědé oči s černými vodorovnými linkami místo zorniček připomínají kozu. Na sobě má šaty, které nezaprou její profesi – ručně tkané s vyšívanými trny v podélných prouzcích.

Přinesla s sebou štůčky látek. Některé zlaté, nepoddajné, a jednu duhovou, měnící barvy jako krovky brouků. Máme si prý všimnout také pavoučího hedvábí, které by se dalo do jehly navléci natřikrát a přitom je tak pevné, že je nutno ho stříhat stříbrnými nůžkami, jejichž magické ostří se nikdy neotupí. Purpurový brokát hustě prošíváný zlatem a stříbrem se oslnivě třpytí jako měsíční svit pableskující na polštářích.

Všechny látky Nitka rozloží na pohovce v Orianině salonku, abychom si je mohly prohlédnout. Přilákají i Vivi, která po nich s nepřítomným úsměvem přejíždí prsty. Nic takového ve světě lidí není a ona to ví.

Orianina současná služebná – zarostlé vrásčité stvoření jménem Kuňka – přinese na silném stříbrném podnosu čaj, koláčky, maso a šunku. Naliju si šálek čaje, pro jednu bez smetany, a doufám, že zklidní můj podrážděný žaludek. Hrůza, kterou jsem v uplynulých dnech zažila, na mne stále doléhá, až se často nečekaně roztřesu. Na jazyk se mi bezděčně vrací chuť vílího ovoce, po němž se mi sbíhají v ústech sliny. Před očima mi naskakují obrazy služebníků s rozpraskanými rty z Balekinova paláce a zvuk koženého řemene, který do krve rozdrásal kůži na Cardanových obnažených zádech.

A mé jméno, napsané znovu a znovu a znovu. Myslela jsem, že vím, jak moc mě Cardan nenávidí, ale teprve když jsem viděla své jméno na papíře, došlo mi, jak jsem jeho nenávisť podcenila. A nenáviděl by mě ještě mnohem více, kdyby věděl, že jsem ho viděla, jak na kolenou snáší rány z rukou člověka. Za extra porci ponížení extra porce zuřivosti.

„Jude?“ osloví mě Oriana. Uvědomím si, že už nějakou dobu nepřítomně hledím k oknu, z něhož se vytrácí denní světlo.

„Ano?“ zeptám se a předstírám zářivý úsměv.

Taryn a Vivienne se dají do smíchu.

„Na kohopak asi myslíš s takovým zasněným výrazem?“ zeptá se Oriana a Vivi opět propukne v smích. Taryn ne, nejspíš mě má za idiota.

Potřesu hlavou a doufám, že jsem se nezačervenala. „Nic takového. Jen jsem – ani nevím. Na tom nesejde. O čem jsme to mluvily?“

„Krejčová chce nejprve přeměřit tebe,“ řekne Oriana. „Vzhledem k tomu, že jsi nejmladší.“

Pohlédnu na Nitku, která čeká s provázkem v rukou. Vyskočím na stupínek, který před sebe umístila, a poslušně upažím. Dnes jsem hodná dcera. Dostanu krásné šaty. A na slavnosti u příležitosti korunovace prince Daina budu tančit a tančit, dokud mi nepoteče z nohou krev.

„Co se mračíte, slečinko?“ zabrblá švadlena. Než se zmůžu na omluvu, pokračuje, ale již tlumeným hlasem: „Bylo mi řečeno, že vaše šaty mají mít kapsy, do nichž lze ukrýt zbraň, jed a podobné potřeby. Postaráme se o to, aby byl oděv funkční a přitom odhalil váš půvab.“

Překvapením málem spadnu ze stupínku. „To je úžasné,“ zašeptám duchapřítomně namísto poděkování. Víly nevěří, že by se vděčnost dala vyjádřit slovy. Věří v dohody a dluhy, a osoba, které mám za vše vděčit, tu není. Svůj dluh musím splatit princovi Dainovi.

Se špendlíky v puse se usměje. Oplatím jí laskavost širokým úsměvem. Odvděčím se mu, ačkoli můj dluh očividně nebude zrovna zanedbatelný. Postarám se o to, aby na mě byl hrdý. Stejně jako se postarám, aby toho všichni ostatní velmi hořce litovali.

Když vzhlédnu, Vivi se na mě podezřívavě dívá. Další na řadě je Taryn. Uvolním jí stupínek a jdu si ještě nalít čaj. Pak sním tři nadýchané koláčky a plátek šunky.

„Kam jsi včera šla?“ zeptá se Vivi, zatímco hltám šunku jako nějaký dravý pták. Probudila jsem se dnes vyhladovělá.

Připomenu si, jak jsem večer před cestou do Pustého žlebu nebyla k Vivi dvakrát sdílná. Nemůžu jí uspokojivě odpovědět. To bych jí musela prozradit víc než mé očarování dovolí. Pokrčím rameny.

„Od spolužačky jsem zjistila, co se ti tehdy na přednášce vlastně stalo,“ řekne Vivi. „Mohlas už být po smrti. Nechali tě naživu jenom proto, aby nepřišli o další zábavu.“

„Jsou už takoví,“ připomenu jí. „Takhle to tu chodí. Chceš, aby svět byl jiný? Protože tohle je náš svět, Vivi.“

„Není to jediný svět,“ namítne tiše.

„Je to *můj* svět,“ řeknu s rozbušeným srdcem. Zvednu se dřív, než mi to začne vymlouvat. Začnu se probírat látkami, ale ruce se mi třesou a dlaně mám zpocené.

Od chvíle, kdy jsem ve spodním prádle klopýtala domů, se snažím netrápit se tím, co se stalo. Mám strach, že když si dovolím něco cítit, zblázním se. Mám strach, že mě vlna emocí stáhne ke dnu.

Není to poprvé, co jsem si prošla podobnou hrůzou, kterou jsem pak zatlačila do nejzazších koutů své mysli. Tak jsem se s tím vypořádala, a jestli existuje jiný, lepší způsob, nevím o něm.

Veškerou svou pozornost věnuji tkaninám, dokud se můj dech nezklidní a nával paniky neodezní. Vidím sametově modrozelenou připomínající jezero za soumraku. Objevím až neskutečně nádhernou látku s vyšívánými vzory můr, motýlů, kapradí a květin. Když ji zvednu, spatřím roli překrásné mlhavě šedé tkaniny, která se vlní jako kouř. Všechny látky jsou tak úchvatné, jako by v nich vystupovaly princezny z pohádek.

Taryn má s pohádkami pochopitelně pravdu. Princeznám se dějí zlé věci. Píchnou se o trn, otráví se jablkem nebo je provdají za vlastního otce. Useknou jim ruce, jejich bratři se promění v labutě, jejich milence rozsekají na kousky a zasadí do květináče. Zvrací diamanty, a když chodí, jako by kráčely po nožích.

Přesto jsou pořád půvabné.

„Já chci tuhle,“ ozve se Taryn a ukáže na štůček vyšívané látky, který mám v ruce. Švadlena, která jí brala míry, je s prací hotova. Nyní se věnuje Vivi, která mě s upaženými rukama svým dráždivým způsobem propichuje očima, jako by znala každou mou myšlenku.

„Tvá sestra ji objevila první,“ podotkne Oriana.

„Prosíííím,“ zaškemrá Taryn. Sklopí hlavu a dívá se na mě skrz řasy. Žertuje, ale jen naoko. Potřebuje vypadat úžasně, když ji má onen neznámý na korunovaci požádat o ruku. Nechápe, k čemu by mně mohla být krása, když ke každému chovám jen zášť a trávím čas potyčkami.

Pousměju se a odložím látku. „Jak je libo. Je tvá.“

Taryn mi vtiskne polibek na tvář. A mezi námi je to zase jako dřív. Kéž by se všechny mé problémy daly vyřešit takhle snadno.

Vyberu si jinou látku: tmavomodrý samet. Vivienne zvolí fialovou, která když si ji přehodí přes ruku, vypadá spíše jako stříbřitě šedá. Oriana sáhne po křiklavě

růžové a pro Doubka vybere cvrčkově zelenou. Nitka se pustí do skicování – vzdouvající se sukně, důmyslné kápě, korzety vyšíváné nápaditými tvory. Motýli slétající podél paží a na důmyslných čelenkách. Jsem okouzlená představou, jak odlišně budu v šatech vypadat – na přední části korzetu budu mít jako pancíř dva velké zlaté brouky a Madocův erbovní motiv půlměsíce, šaty budou po celé délce zdobené spletítymi víry zlatých výšivek a budou mít spadené rukávky z průsvitné zlaté organzy.

Všem bude jasné, z jakého panství pocházím.

Stále pracujeme na drobných úpravách, když do salonku vběhne Doubek s Hryzounem v patách. Doubek si mě všimne jako první a už se mi dere na klín, chňapne mě rukama kolem krku a těsně pod rameno mě kousne.

„Au!“ vykřiknu překvapeně, ale Doubek se jen zasměje. Dám se také do smíchu. Je to podivné dítě, možná proto, že to není člověk, anebo jsou možná všechny děti, lidské i vílí, stejně nepochopitelné. „Chceš, abych ti vyprávěla příběh o chlapečkovi, který kousl do kamene a přišel o všechny své zoubky jako perličky?“ pohrozím mu a strčím mu prsty do podpaží, abych ho polechtala.

„Ano,“ zakvičí hned, co se přestane hihňat a vřeštět.

Oriana k nám s ustaraným výrazem zamíří dlouhými kroky. „To je od tebe milé, ale už se musíme začít oblékat na večeri.“ Vezme si Doubka z mého klína do náručí. Doubek začne ječet a kopat kolem sebe. Jedním kopnutím se mi treť přímo do žaludku, ale nedám na sobě bolest znát.

„Příběh!“ křičí. „Chci slyšet ten příběh!“

„Jude teď nemá čas,“ vysvětluje Oriana a nese kroutícího se Doubka ke dveřím, kde na něj čeká Hryzoun, aby ho odvedl zpátky do dětského pokoje.

„Proč ho u mě nikdy nechceš nechat?“ zvolám. Oriana se rázem otočí, šokovaná, že jsem vyslovila něco, co je tabu. Samotnou mě to překvapí, ale nemůžu se zastavit. „Nejsem žádná zrůda! Nikomu jsem nikdy nic neudělala.“

„Chci slyšet ten příběh,“ zakňourá Doubek zmateně.

„To stačí,“ řekne Oriana přísně, jako bychom se všichni hádali. „Promluvíme si o tom později s tvým otcem.“

S těmi slovy odejde z místnosti.

„Nevím, o jakém otci mluvíš, protože můj jistě není,“ zavolám za ní.

Taryn div nevypadnou oči z důlků. Vivienne hraje na tváři mírný úsměv. Usrkne si čaje a pak směrem ke mně zdvihne šálek na pozdrav. Švadlena odvrací oči, aby nerušila náš soukromý rodinný okamžik.

Nevím proč, ale už se nedokážu vpravit do role poslušného dítěte.

Vše se ve mně tříští. Vše puká.

Příštího dne kráčím do školy vedle Taryn, která pohupuje košíkem s obědem. Jdu se vztyčenou hlavou a sevřenými čelistmi. Pro jistotu jsem si do jedné z kapes na sukni zastrčila malý nožík z chladivé oceli a přibalila si na cestu více soli, než mohu reálně potřebovat. Dokonce mám od Vřesinky i nový náhrdelník ze sušených jeřabin, protože ta samozřejmě netuší, že takovou ochranu už nepotřebuji.

Otálím v palácové zahradě, abych si obstarala ještě několik dalších věcí.

„Je vůbec dovolené tady něco trhat?“ ptá se Taryn, ale neodpovím jí.

Odpoledne absolvujeme přednášku o ptačím zpěvu ve vysoké věži. Pokaždé když mám pocit, že ztrácím odvahu, přejeďu prsty po chladném kovovém ostří nože.

Locke se po nás s Taryn ohlíží, a když zachytí můj pohled, mrkne na mě.

Z opačného konce místnosti se Cardan mračí na přednášejícího, ale nic neříká. Když se natáhne, aby si z brašny vyndal kalamář, neujde mi, že sebou trhl. Zada má zřejmě celá rozbolavělá a každý pohyb mu jistě působí muka. Ale jestliže působí malinko ztuhle, zatímco se ušklíbá, je to jediný rozdíl, který se dá v jeho chování vyzorovat.

Zdá se, že ve skrývání bolesti má dlouholetou praxi.

Vzpomenu si na papír, který jsem objevila v knize, a na to, jak silně musel při psaní mého jména na hrot tlačit, až se do papíru vpily kaňky. Až se papír dočista protrhl a na stůl pod ním přibýly další rýhy.

Jestli tohle dokázal s papírem, nechci vědět, jak si svůj hněv vybije na mně.

Po škole trénuji s Madocem. Ukáže mi mimořádně chytrý blok. Stále dokola opakuji stejný pohyb, lépe a rychleji, až překvapím i Madoca. Když se celá zpocená vrátím do domu, narazím na Doubka. Někam běží a na špinavém provaze za sebou vleče mého plyšového hada. Vzal si ho bez dovolení z mého pokoje.

„Doubku!“ křiknu, ale už vyběhl po schodech a zmizel.

V koupelně se opláchnu a pak o samotě vybalím věci ze školní tašky. Docela

na dně, zabalený do cáru papíru, spočívá červivý kousek vílího jablka, který jsem cestou domů sebrala ze země. Položím ho na podnos a navléknu si kožené rukavice. Pak jablko rozkrájím na malé kousíčky. Na tenounké, rozměklé, zlaté ovocné plátky.

Ze zaprášených, ručně psaných knih v Madocově knihovně jsem načerpala informace o vílích jedech. O jedu z muchomůrky růžovky, jejíž klobouk je posetý drobnými kapičkami připomínajícími krev, jsem se dozvěděla, že v malých dávkách způsobuje ochrnutí, ale ve větších je smrtelný i pro víly. Četla jsem o sladkobolu, který způsobuje stoletý spánek, o dušinkách, bobulích urychlujících průtok krve, což vede k srdeční zástavě. A samozřejmě o kouzelných jablkách, které v jedné z knih figurovaly pod názvem *věčná jablka*.

Vyndám lahvičku borovicového likéru, kterou jsem ukradla z kuchyně. Je hustý a vazký jako míza. Naložím ovoce do alkoholu, aby zůstalo čerstvé.

Třesou se mi ruce.

Poslední kousek si vložím na jazyk. Účinek je okamžitý a prudký, až instinktivně stisknu zuby. Pak v přihlouplém opojení vytáhnu své ostatní úlovky. Dušinkový list z palácové zahrady. Okvětní plátek sladkobolu. Droboučkou krůpěj jedu z růžovky. Od každého oddělím nepatrnou porci a polknu.

Říká se tomu mithridatismus. Nezní to legračně? Systematický příjem jedů za účelem zvýšení odolnosti. Pokud se neotrávím, bude těžší mě zabít.

Dnešní večere se bude muset obejít beze mě. Jsem příliš zaneprázdněná návaly nevolnosti, zimnicí a nadměrným pocením.

Usnu na zemi v koupelnovém prostoru mého pokoje. Tam mě najde také Přízrak. Šťouchá mě botou do břicha, dokud se neprobudím. Kdybych nebyla tak otupělá, už dávno bych leknutím křičela.

„Vstávej, Jude,“ slyším jeho hlas. „Šváb chce, abys dnes večer trénovala.“

Namáhavě vstanu. Jsem příliš vyčerpaná, než abych se zmohla na protesty. Venku na orosené trávě, v prvních plíživých paprscích slunce, mě Přízrak učí lézt neslyšně po stromech. Jak našlapovat, aby ani větvička nezapraskala, ani

lístek nezašustil. Myslela jsem, že to už jsem se naučila v královské škole, ale Přízrak mi ukáže, kde dělám chyby, které se mí učitelé nenamáhali opravovat. Zkousím to znovu a znovu. Ve většině případů se mi to nepodaří.

„Dobře,“ řekne Přízrak, když už se mi třesou svaly. Zvykla jsem si na jeho mlčení, a tak mě teď jeho hlas vyleká. Mohl by se vydávat za člověka snadněji než Vivi – špičky uší má zaoblenější, vlasy světle hnědé a oči oříškové. Přesto je pro mě velkou záhadou, s tím svým klidem a odměřeností, kterou se od Vivi odlišuje. Slunce je téměř nad obzorem. Listí se barví dozlatova. „Nepřestávej cvičit. Můžeš třeba špehovat své sestry.“ Když se široce usměje a pískové vlasy mu spadnou do tváře, zdá se mladší než já, ale dobře vím, že to je jen zdání.

A když odejde, zdá se mi, jako by se vypařil. Zamířím domů a cestou se pokusím nepozorovaně proplížit kolem sluhů na schodech. Podaří se mi vklouznout do pokoje bez povšimnutí, a když se samým vyčerpáním zhroutím, tentokrát to zvládnou na postel.

Příštího dne vstanu a vše se opakuje nanovo.

KAPITOLA 16

Chodit na přednášky je těžší a těžší. Zaprvé mi není dobře, jak se mé tělo vypořádává s účinky zlatého jablka a jedů, vůči nimž si vytvářím imunitu. Zadruhé mě vyčerpávají tréninky s Madocem a výcvik u Stínového dvora. Madoc mi dává rébusy – Na pevnost zaútočí dvanáct udatných goblinů. Jak se ji podaří ubránit devíti necvičeným šlechticům? – a po každé večeři se mě ptá na řešení. Šváb mi dává za úkol pohybovat se mezi dvořany, aniž by si mě všimli, nebo někoho odposlouchávat, aniž bych na sobě dala znát, že mě obsah hovoru zajímá. Puma mě učí, jak odhalit slabé místo jakékoli stavby a kde jsou na těle bolestivé tlakové body. Přízrak mi ukazuje, jak se zavěsit na střešní trámy, abych nebyla vidět, jak spolehlivě zacílit s kuší, jak zklidnit roztřesené ruce.

Jsem vyslána na dvě další mise s cílem získat informace. Nejprve ukradnu z rytířského stolu v paláci dopis adresovaný princezně Elowyn. A pak ve svatebních vílích šatech proklouznu rozveseleným davem do soukromých komnat půvabné Taracandy, jedné z manželek prince Balekina, z jejíhož stolu ukradnu prsten. Ani v jednom z případů nevím, jakou důležitost tyto předměty mají.

Účastním se přednášek spolu s Cardanem, Nicasí, Valerianem a ostatními mladými velmoži, kteří pobaveně přihlíželi mému ponížení. Tu radost jim neudělám, abych utekla se staženými kalhotami. Od onoho incidentu s jablkem však k žádné další šarvátce nedošlo. Vyčkávám. A předpokládám, že oni také. Nejsem tak bláhová, abych si myslela, že jsou účty mezi námi vyřízeny.

Locke se mnou nadále flirtuje. Na oběd si vždy přisedne ke mně a k Taryn, pak se na dece natáhne a pozoruje západ slunce. Občas mě doprovodí přes les domů a těsně před Madocovým pozemkem mě u jedlové houštiny políbí. Tiše doufám, že z mých rtů není cítit hořký jed.

Nedovedu si vysvětlit, proč se mu líbím, ale je to rozhodně vzrušující pocit.

Ani Taryn to nechápe. Podezíravě si Locke prohlíží. Možná proto, že mi dělá

starosti její záhadný milenec, dovedu pochopit, že si pro změnu ona dělá starosti o mě.

„Bavíš se dobře?“ zaslechnu jednou Nicasii mluvit s Lockem, když si k nim během vyučování přisedne. „To, co s ní děláš, ti Cardan neodpustí.“

Zastavím se. Nemohu kolem nich projít, aniž bych nepočkala na odpověď.

Ale Locke se jen zasměje. „Řekni mi, co ho štve víc – žes mu kvůli mně dala košem, nebo že jsem tě já poslal k vodě kvůli obyčejné holce?“

Polekám se. Nejsem si jistá, že jsem slyšela dobře.

Nicasia se mu chystá odpovědět, ale vtom si mě všimne. Zkřiví rty do úšklebku. „Myška slídilka,“ sykne. „Být tebou, tak jeho medovému jazýčku nevěřím.“

Šváb by nade mnou zlomil hůl, kdyby viděl, jak neobratně s nově nabytými dovednostmi zacházím – neukryla jsem se ani se nevmísila mezi ostatní, abych byla nenápadná. Alespoň mě nikdo nemůže podezírat ze špionáže.

„A tobě princ Cardan odpustil?“ zeptám se jí a vychutnávám si její konsternovaný výraz. „Jaká škoda. Slyšela jsem, že upadnout u prince v nemilost může být nepříjemné.“

„K čemu mi jsou princové?“ zvolá. „Má matka je královna!“

O její matce, královně Orlagh, která plánuje vraždu otrávením, bych jí toho mohla hodně vyprávět, ale raději se kousnu do jazyka – tak silně, že nechám její poznámku bez komentáře. Se spokojeným úsměvem na rtech odejdu k místu, kde sedí Taryn.

Týdny plynou, až do korunovace zbývá jen několik posledních dnů. Jsem tak unavená, že usínám, kdykoli si jen opřu hlavu.

Dokonce usnu i ve věži během ukázkového svolání nočních motýlů. Šelestění jejich křídel mě uklábá k spánku, který by mě nejspíš přemohl i tak.

Proberu se na kamenné podlaze. V hlavě mi zvoní. Zašátrám po svém noži. Nevím, kde jsem. Nejdřív mě napadne, že jsem někam spadla. Nebo že jsem paranoidní. Pak spatřím Valeriana, jak se na mě šklebí. Shodil mě ze židle. Poznám to z jeho výrazu.

Tak ještě nejsem úplně paranoidní.

Zvenčí ke mně doléhají hlasy, jak ostatní spolužáci s příchodem večera venku na trávě obědvají. Slyším pištění těch nejmenších dětí, asi se honí přes

rozprostřené deky.

„Kde je Taryn?“ zeptám se, protože se mi nezdá, že by mě nevzbudila.

„Slíbila, že ti nebude pomáhat, pamatuješ?“ Zlaté vlasy spadají Valerianovi přes oko. Jako obvykle je celý v červené, jejíž temný odstín působí až černým dojmem. „Ani slovem, ani skutkem.“

Jistě. Jak jsem jen mohla zapomenout.

Zvednu se a všimnu si modřiny na lýtku. Nevím, jak dlouho jsem spala. Opráším si tuniku i kalhoty. „Co chceš?“

„Jsem zklamaný,“ řekne úlisně. „Holedbala ses, jak Cardana porazíš, a zatím ticho po pěšině. Ale kdo by na to měl při trucování čas. Takový nevinný žertík to byl.“

Ruka mi automaticky sjede k rukojeti nože.

Valerian sáhne do kapsy a vytáhne odtamtud můj náhrdelník z jeřabin. Ušklíbne se. Asi mi ho strhl z krku, když jsem spala. Když pomyslím na to, jak byl blízko a že mě mohl klidně podříznout, přeběhne mi mráz po zádech. „Teď uděláš, co ti řeknu.“ Vzduch zhoustne magií. Chce mě svými slovy očarovat. „Zavoláš Cardana. Řekneš mu, že vyhrál. Pak skočíš z věže. Koneckonců, co je smrt pro člověka, který se stejně narodil proto, aby jednou umřel?“

Prudkost jeho slov a děsivá definitivnost jeho příkazu je šokující. Ještě před několika měsíci bych ho poslechla. Řekla bych, co chce, a skočila bych. Kdybych s Dainem neuzavřela naši dohodu, byla bych už mrtvá.

Valerian mohl mou vraždu plánovat už ode dne, kdy se mě pokusil udusit. Pamatuji si, jak mu planuly oči a s jakou dychtivostí přihlížel, jak lapám po vzduchu. Taryn mě varovala, že se ženu do vlastní záhuby, a já jsem se chvástala, že jsem připravená, ale nejsem.

„Raději to vezmu dolů po schodech,“ řeknu mu a doufám, že nepůsobím tak roztřeseně, jak se cítím. Potom, jako by vše bylo v pořádku, kolem něj projdu.

Na chvíli se zatváří udiveně, ale jeho zmatek se záhy přemění ve vztek. Stoupne si před schody a zablokuje mi cestu. „Dal jsem ti rozkaz. Jak to, že jsi mě neposlechla?“

Podívám se mu přímo do očí a přinutím se k úsměvu. „Dvakrát jsi mě mohl dostat a dvakrát jsi tu šanci zahodil. Hodně štěstí se třetím pokusem.“

Zlostí bez sebe začne drmolit: „Jsi nula. Lidský druh předstírá, jak je odolný. Vaše životy jsou jedna dlouhá hra na předstírání. Protože kdybyste si nic nenalhávali, bylo by to takové peklo, že byste se raději podřízli.“

Zarazí mě, jak mluví o lidském *druhu*, jak odlišně mě vnímá, jako mravence, psa nebo jelena. Nevím, nakolik se mýlí, ale ta představa se mi nelíbí. „Zrovna

teď je mi docela fajn.“ Nesmím mu dát najevo, že mám strach.

Opovržlivě se ušklíbne. „V čem spočívá vaše štěstí? Že se páříte a množíte jako krysy? Kdyby sis přiznala, kým ve skutečnosti jsi, zešílela bys. Nejsi nic. Skoro ani neexistuješ. Tvým jediným cílem je nadělat sobě podobné haranty a pak zbytečně v bolestech chcípnout.“

Provrtám ho pohledem. „A?“

Zdá se vyvedený z míry, ale nepřestává se ušklíbat.

„Jasně, rozumím. Jednou chcípnu. A jsem lhářka. A co?“

Tvrdě mě přitlačí ke zdi. „A co? Lžeš si do kapsy. Přiznej, žes prohrála.“

Snažím se ho ze sebe setřást, ale popadne mě za krk a prsty mi stlačí dýchací trubici, takže se nemůžu nadechnout. „Mohl bych tě na místě zabít,“ zavrčí. „A už by po tobě neštěkl pes. Jako by ses nikdy nenarodila.“

Nemám nejmenší pochybnosti o tom, že by to skutečně udělal. Zalapám po dechu. Pak z tajné kapsy vytáhnu nůž a bodnu Valeriana do boku. Přímo mezi žebra. Kdyby byl nůž jen o trochu delší, propíchl by mu plíce.

Oči se mu rozšíří úlekem. Jeho stisk povolí. Vím, co by Madoc řekl – zarazit střenku hlouběji. Přeríznout tepnu. Probodnout srdce. Ale jestli to udělám, zavraždím protežovaného šlechtického potomka Země víl. Neumím si ani představit, jaký by mě stihl trest.

Nejsi zabiják.

Ucouvnu a vytáhnu mu nůž z těla. Pak vyběhnu z místnosti. Zkrvavenou zbraň schovám zpátky do kapsy. Rozběhnu se ke schodům. Podrážky pleskají na kamenné dlažbě.

Když se ohlédnou, uvidím, jak klečí a tiskne si ruce ke krvácející ráně. Syčí bolestí – nůž, kterým jsem ho bodla, je z čisté oceli. A ocel působí vílám silnou bolest.

V duchu si tisíckrát děkuji, že jsem si s sebou ten nůž vzala.

Doběhnu za roh a málem se srazím s Taryn.

„Jude!“ vykřikne. „Co se stalo?“

„Poběž,“ řeknu a vleču ji k ostatním studentům. Klouby prstů mám od krve, ale ne moc. Otrů si je o tuniku.

„Co ti udělal?“ zeptá se mě Taryn plačtivě, zatímco ji postrkují před sebou.

Říkám si, že je mi jedno, jestli mě v tom nechala samotnou. Není to její práce, pořád nastavovat krk, zvláště když se nad slunce jasně vyjádřila, že si tenhle boj nepřeje. Jsem snad ve skrytu duše naštvaná a smutná, že mě bez ohledu na následky nevzbudila? Jistě, ano. Ale ani já jsem netušila, že Valerian zajde tak daleko, a navíc tak rychle.

Přecházíme trávník, když k nám nečekaně zahne Cardan. Na sobě má volný oděv a nese cvičný meč.

Když spatří krev, oči se mu zúží do štěrbin a ukáže na mě dřevěným mečem. „Tady se někdo pořezal.“ Napadne mě, jestli je překvapený, že jsem naživu. Napadne mě, jestli během oběda těkal pohledem k věži, aby mu neušla ta zábavná podívaná, až budu skákat dolů.

Vytasím z kapsy nůž a namířím na něj ostře rudou čepel. Usměju se. „Tobě by to taky neuškodilo.“

„Jude!“ vykřikne Taryn. Mé chování ji očividně šokuje. Dobře dělá. Mé chování *je* šokující.

„Zmizni,“ odežene ji Cardan a mávne rukou. „Přestaň nás oba nudit.“

Taryn ustoupí. I mě to překvapí. Je to součást jeho hry?

„Mají tvůj špinavý nůž a tvé špinavé způsoby nějakou hlubší pointu?“ Záměrně slova protahuje a nafukuje. Dívá se na mě, jako bych byla vrcholně *neomalená*, že jsem si dovolila na něj vytáhnout zbraň – ačkoli to byl jeho nohsled, kdo mě fyzicky napadl. Dvakrát. Dívá se na mě, jako by očekával, že se budeme navzájem častovat trefnými replikami, ale nic mě už nenapadá.

Vážně mu je jedno, co jsem mohla Valerianovi udělat?

Nebo je snad možné, že neví, že na mě Valerian zaútočil?

Taryn zahlédne Locke a bez váhání k němu přes otevřené prostranství spěšně vykročí. Chvilí se spolu baví, potom Taryn odejde. Cardan postřehne, že jsem si toho všimla. Odfrkne si, jako by ho urážel samotný můj pach.

Locke se vydá směrem k nám. Pohybuje se nenuceně a oči mu září. Zamává na mě. Na okamžik mám pocit, že jsem v bezpečí. Jsem sestře nesmírně vděčná, že ho sem poslala. Jsem nesmírně vděčná Lockeovi, že jí to udělal k vůli.

„Myslíš, že si ho nezasloužím,“ řeknu Cardanovi.

Pomalů se usměje, jako měsíc, který se noří do vln na jezeře. „Kdepak. Myslím, že se k sobě náramně hodíte.“

V příštím okamžiku už mě Locke objímá kolem ramen. „Pojď,“ vyzve mě. „Půjdeme odtud.“

A jdeme pryč, aniž bychom se po komkoli ohlédli.

Procházíme Křivým lesem, kde jsou všechny stromy ohnuté jedním směrem, jako by je kdysi dávno sklonil k zemi silný vítr. Zastavím se a z pichlavých keřů

otrhám hrst ostružin. Než si je dám do pusy, sfouknu z nich mravenečky, kteří si na nich pochutnávali.

Nabídnu také Lockeovi, ale odmítne.

„Takže ve zkratce mě chtěl Valerian zabít,“ uzavřu své vyprávění. „A tak jsem ho bodla.“

Upře na mě své liščí oči. „Ty jsi bodla *Valeriana*.“

„Takže jsem asi v průšvihu.“ Zhluboka se nadechnu.

Zavrtí hlavou. „Valerian se nebude nikomu chlubit, že ho bodla obyčejná holka.“

„A co Cardan? Ten nebude zklamaný, že jeho plán nevyšel?“ Zadívám se na moře, které se zrcadlí mezi kmeny stromů. Jako by nikde nemělo konce.

„Pochybuju, že o tom věděl,“ usoudí, a když vidí moje překvapení, usměje se. „Podívej. On by chtěl, abys ho brala jako našeho vůdce, ale spíš je to tak, že Nicasia má ráda moc, já mám rád vzrušení a Valerian násilí. Cardan nám tohle všechno dává, nebo tyhle věci přinejmenším omlouvá.“

„Vzrušení?“ zopakuji.

„Mám rád, když se něco děje, když se odvíjí příběhy. A když nemůžu najít žádný slušný příběh, nějaký si vymyslím.“ V tuto chvíli vypadá jako nefalšovaný šejdř. „Vím, že jsi zaslechla, jak Nicasia mluví o tom, co mezi námi bylo. Cardan byl její, ale ve skutečnosti ho získala až ve chvíli, kdy ho kvůli mně pustila k vodě.“

Chvíli o tom uvažuji a přitom si uvědomím, že domů chodívám jinudy. Locke mě vede jinam. „Kam jdeme?“

„Na mé panství,“ zazubí se Locke a má radost, že jsem jeho lest odhalila. „Není to daleko. Chci ti ukázat svůj přírodní labyrint.“

Kromě Pustého žlebu jsem nikdy na žádném vílím panství nebyla. V lidském světě jsme jako děti trávily u sousedů na zahradách spoustu času, houpaly se, koupaly se a skákaly, ale tady platí jiná pravidla. Většina dětí na dvoře Nejvyššího krále je ze šlechtických rodin z menších dvorů, které je do paláce poslaly proto, aby získaly vliv u princů a princezen. Na nic jiného jim nezbývá čas.

Jistě, ve světě lidí existují věci jako zahrady za domem. Tady jsou lesy a moře, skály a labyrinty a květiny, které jsou rudé, pouze když je skropí čerstvá krev. Představa, že se dobrovolně ztratím v přírodním labyrintu, se mi příliš nezamlouvá, ale usměju se, jako by mi nic na světě nemohlo udělat větší radost. Nechci ho zklamat.

„Večer pořádám malé setkání,“ pokračuje Locke. „Měla bys zůstat. Slibuju, že

to bude zábava.“

Zatru. Pochybuji, že by se slavnost obešla bez jeho přátel. „To mi nepřijde jako dobrý nápad,“ řeknu vyhýbavě, abych jeho nabídku nemusela odmítnout.

„Otec tě po setmění nikam nepouští?“ zeptá se a polituje mě pohledem.

Vím, že se jen snaží, abych se cítila dětinsky – ví moc dobře, proč bych se na večírku neměla ukázat –, ale přestože je mi jasné, o co mu jde, funguje to.

Lockeovo panství je skromnější a méně opevněné než Madocovo. Mezi stromy se tyčí vysoké věže pokryté šindeli, které obrůstají mech. Vinoucí se úponky břečťanu a zimolezu, které popínají zdi věží, proměňují sídlo ve svěží, zelenou oázu.

„Páni,“ vydechnu. Už jsem tudy projížděla a viděla věže zdálky, ale nevěděla jsem, k jaké usedlosti patří. „Krása.“

Krátce se usměje. „Pojďme dovnitř.“

Ačkoli průčelí disponuje dvěma impozantními vchody, Locke mě zavede k malému postrannímu vstupu, který vede přímo do kuchyně. Tam na stole leží čerstvý bochník chleba, jablka, rybíz i měkký sýr, ale žádné kuchaře nikde nevidím.

Bezděčně si vzpomenu na dívku z Pustého žlebu, která vymetala Cardanův krb. Napadne mě, kde si asi její rodina myslí, že je, a jakou dohodu a s kým uzavřela. Myslím na to, jak snadno bych mohla být na jejím místě.

„Je tvá rodina doma?“ zeptám se, abych podobné myšlenky zaplašila.

„Žádnou nemám,“ řekne. „Můj otec byl na život u dvora příliš velký živel. Daleko raději než intriky mé matky měl hluboké, divoké lesy. Odešel od nás a matka zemřela. Teď už jsem jen já.“

„To je hrozné,“ zamumlám. „Být sám.“

Raději změni téma. „Slyšel jsem, co se stalo s tvými rodiči. O takové tragédii by se dala napsat balada.“

„Už je to dávno.“ Mluvit o Madocovi a vraždě je to poslední, co teď chci. „Co se tvé matce stalo?“

Odmítavě máchne rukou. „Zapletla se s Nejvyšším králem. Na tomto dvoře to stačí. Počala dítě – *jeho* dítě, předpokládám – a někdo nechtěl, aby se narodilo. Vyřešil to jed z růžovky.“ Ačkoli o tom začal mluvit bezstarostně, jeho poslední slova vyzněla chmurně.

Jed z růžovky. Hned si vybavím dopis od královny Orlagh, který jsem našla v Balekinově sídle. Pokouším se přesvědčit sama sebe, že tento vzkaz nemohl odkazovat k otrávení Lockeovy matky, že Balekin neměl žádný motiv, když si Nejvyšší král za svého nástupce již zvolil prince Daina. Ale jakkoli se snažím,

nedokážu zastavit proud myšlenek směřujících k hrůzné možnosti – a sice že za smrtí Lockeovy matky stála Nicasiina matka. „Neměla jsem vyzvídat. Nic mi do toho není.“

„Oba jsme dětmi tragédie.“ Potřeše hlavou a pak se usměje. „Takhle jsem tě nechtěl přivítat. Chtěl jsem ti nabídnout víno, sýr a ovoce. Chtěl jsem ti říct, jaké máš nádherné vlasy, které mi připomínají stoupající dým. Jak mají tvé oči barvu vlašských ořechů. Napadlo mě složit na tvou krásu ódu, ale ódy mi nikdy moc nešly.“

Zasměju se a on si přiloží ruce na srdce, jako bych mu je svou krutostí propíchl. „Než tě vezmu do labyrintu, rád bych ti ukázal ještě něco jiného.“

„A co?“ zeptám se zvědavě.

Vezme mě za ruku. „Pojď,“ vybídne mě šibalsky a vede mě domem k točitým schodům. Stoupáme po nich stále výše a výše.

Točí se mi hlava. Nejsou tu žádné dveře ani podesty schodiště. Jen kámen, schody a mé srdce, které s každým dalším krokem hlasitěji tluč. Jen jeho úsměvy na půl úst a jantarové oči. Dávám pozor, abych neklopýtla nebo neuklouzla. Snažím se nezpomalovat, ať mám sebevětší závratě.

Pomyslím na Valeriana. *Skočíš z věže.*

Dál stoupám po schodech a mělce dýchám.

Nejsi nic. Skoro ani neexistuješ.

Když konečně vyšplháme až nahoru, objeví se před námi malá dvířka – sahají mi do pasu. Opřu se o zeď a čekám, až opět nabudu rovnováhu. Locke mezitím otočí rafinovanou kulovou klikou z tepaného stříbra. Sehne se a vejde dovnitř. Seberu poslední síly, odstrčím se od zdi a vejdu za ním.

A zalapám po dechu. Stojíme na balkoně na samotném vrcholu nejvyšší věže přesahující koruny stromů. Pod námi se ve svitu hvězd třpytí labyrint živého plotu s gloriem uprostřed. Vidím nadzemní části Elfhamského paláce, Madocova panství i Balekinova Pustého žlebu. Vidím moře, které obklopuje ostrov ze všech stran, a za ním jasná světla lidských měst prosvítající jemnou mlhou, která nikdy nemizí. Ještě nikdy jsem neměla možnost takto přímo nahlédnout z jednoho světa do druhého.

Locke mi položí ruku na záda mezi lopatky. „V noci to vypadá, jako by byl jejich svět plný padlých hvězd.“

Opřu se o jeho ruku, snad abych od sebe odehnala strach, který jsem během stoupání zažila, nebo abych byla alespoň o kousek dál od okraje balkonu. „Byl jsi tam už někdy?“

Přikývne. „Matka mě tam jednou vzala, když jsem byl malý. Řekla, že náš

svět by bez toho vašeho ustrnul.“

Chci mu říct, že to není můj svět, že se v něm vůbec nevyznám, ale chápu, co se mi snaží říct. Kdybych ho opravila, vypadalo by to, že jsem nic nepochopila. Jeho matka musela mít ke světu lidí laskavý postoj, laskavější, než je běžné. Jistě to byla milá žena.

Otočí si mě k sobě a pak zvolna přiblíží rty k mým. Jsou hebké a jeho dech je teplý. Cítím se tak daleko od svého těla jako světla měst v dálce. Položím ruku na zábradlí. Když mě Locke obejmě kolem pasu, sevřu prsty kolem okraje zábradlí, abych neztratila půdu pod nohama, abych se ujistila, že jsem tady a že tento okamžik, vysoko nade vším, je skutečný.

Stáhne se. „Jsi vážně krásná,“ zašeptá.

Ještě nikdy jsem nebyla tak ráda za to, že víly neumí lhát.

„Je to neuvěřitelné,“ řeknu s pohledem upřeným k zemi pod námi. „Všechno se zdá tak malé, jako na strategickém plánu.“

Dá se do smíchu, jako bych to nemohla myslet vážně. „Vypadá to, že trávíš hodně času u Madoca v pracovně.“

„Dost,“ připustím. „Dost na to, abych věděla, jaké mám proti Cardanovi šance. Proti Valerianovi a Nicasii. Proti tobě.“

Vezme mě za ruku. „Cardan je blázen. A ostatní se nepočítají.“ Jeho úsměv přejde do úšklebku. „Možná že tohle je součástí tvého plánu – přesvědčit mě, abych ti ukázal srdce mé pevnosti. Možná teď odhalíš své ďábelské pletichy a přinutíš mě k poslušnosti. Jen pro tvou informaci: myslím, že se mnou nebudeš mít moc práce.“

Navzdory všemu se zasměju. „Jsi jiný než oni.“

„Myslíš?“

Dlouze se na něj podívám. „Nevím. Chceš mě přimět k tomu, abych odtud skočila dolů?“

Obočí mu vylétne vzhůru. „Jistěže ne.“

„Tak vidíš, že jsi jiný než oni.“ Dloubnu ho doprostřed hrudníku. Pak ale rozevřu dlaň, téměř nevědomky, a nasávám do sebe jeho teplo. Neuvědomila jsem si, jaká je mi tady ve větru zima.

„Ani ty nejsi taková, jak povídali,“ řekne a skloní se ke mně. Opět mě políbí.

Nechci myslet na to, co o mně asi říkali, teď ne. Chci si vychutnat jeho rty a vše ostatní z mysli vytěsnit.

Trvá nám dlouho, než sejdem po schodech zpátky dolů. Ruce mám v jeho vlasech. On tiskne rty k mému krku. Opírám se zády o starobyrou kamennou zed'. Všechno je pomalé a dokonalé a nic nedává smysl. Tohle nemůže být můj

život. Tohle vůbec nevypadá jako můj život.

Pak sedíme u dlouhého, prázdného hodovního stolu a jíme sýr a chléb. Z robustních pohárů, které Locke objeví vzadu v kredenci, pijeme bledě zelené víno vonící po bylinkách. Na pohárech je takový nános prachu, že je Locke musí nejdřív dvakrát umýt, než se dají použít.

Když dopijeme, přitiskne mě zády ke stolu, vysadí mě na něj, až se naše těla těsně dotýkají. Je to vzrušující i děsivé, jako všechno v Zemi víl.

Pochybuji, že umím dobře líbat. Rty mám neohrabané. Stydím se. Chci si ho přitáhnout blíž k sobě a současně od sebe odstrčit. Víly nemají příliš mnoho tabu týkajících se cudnosti, ale já ano. Bojím se, že je mé tělo cítit potem, rozkladem, strachem. Ani nevím, kam položit ruce, jak silně stisknout, jak hluboko mu zarýt nehty do kůže. A přestože vím, co následuje po líbání, co to znamená, když jeho ruce kloužou po mém pohmožděném lýtku vzhůru ke stehnu, nemám tušení, jak zamaskovat svou nezkušenost.

Odtáhne se a pohlédne na mě. Snažím se odehnat paniku z mých očí.

„Zůstaň přes noc,“ zamumlá.

Na chvíli mám pocit, že tím myslí s ním, jako že s *ním*, a srdce se mi rozbuší touhou i hrůzou. Pak mi bleskne hlavou, že Locke pořádá večírek a že mě žádá, abych tu zůstala na něj. Neviditelní sluhové mezitím připravují vše potřebné. Nebude trvat dlouho a Valerian, můj rádoby vrah, bude tančit v Lockeově zahradě.

Tančit asi ne. Spíše se bude prkenně opírat o zeď a s ovázanými žebry a novým vražedným plánem popíjet drink. Nebo s novými *instrukcemi* od Cardana, jak mě zabít.

„Tví přátelé nebudou rádi,“ upozorním ho a seskočím ze stolu.

„Brzy se tak opijí, že si tě stěží všimnou. Přece nechceš strávit zbytek života zavřená v Madocově zlaté kleci.“ Usměje se na mě způsobem, kterým mě chce jednoznačně okouzlit. A docela se mu to daří. Vzpomenu si, jak mi Dain nabízel, že mi dá na čelo znamení lásky, a zahálčivě uvažuji, jestli Locke takové znamení nemá, protože navzdory všemu jsem v pokušení.

„Nejsem vhodně oblečená,“ namítnu a ukážu na svou tuniku zašpiněnou Valerianovou krví.

Mnohem déle, než je nutné k zhodnocení mého oděvu, si mě prohlíží od hlavy až k patě. „Šaty ti najdu. Najdu ti všechno, co budeš chtít. Ptala ses mě na Cardana, Valeriana a Nicasii – pojd’ se s nimi setkat po škole, pojd’ se podívat, jak vyvádějí, když se opijí a nikdo je nekontroluje. Uvidíš sama, kde jsou zranitelní, kde má jejich ochranný krunýř trhliny. Abys je mohla porazit, musíš

je poznat, ne? Neříkám, že se ti budou víc líbit, ale o to tady přece vůbec nejde.“

„Ty se mi líbíš,“ povím mu. „Líbí se mi, jak předstíráme.“

„Předstíráme?“ zopakuje, jako by si nebyl jistý, jestli ho nechci urazit.

„Jistě,“ řeknu a přejdu k oknům v síni a vyhlédnu ven. Na bohatě olistěný vstup do labyrintu dopadají proužky měsíčního svitu. Nedaleko něj hoří pochodně, jejichž plameny se mihotají a třepotají ve větru. „Jistěže předstíráme. Nepatříme k sobě, ale stejně je to zábava.“

Spiklenecky si mě změří pohledem. „Tak v tom budeme pokračovat.“

„Fajn,“ vzdám to. „Zůstanu. A půjdu na tvůj večírek.“ Zatím jsem si v životě příliš neužila. Příslibu zábavy je těžké odolat.

Provede mě několika místnostmi, dokud nenarazíme na dvoukřídlé dveře. Na okamžik zaváhá a letmo se na mě ohlédne. Pak do nich zatlačí a vstoupíme do obrovské ložnice. Celou komnatu pokrývá silná, tísnivá vrstva prachu. Všimnu si dvojích stop. Už tady předtím byl, ale jen párkrát.

„Šaty ve skříních patřily mé matce. Vezmi si, jaké chceš,“ řekne a uchopí mě za ruku.

Rozhlédnu se po nedotčené místnosti v srdci domu. Dokážu pochopit Lockeův zármutek, který ho přiměl udržet takovou dobu komnatu pod zámkem. Kdybych měla pokoj plný matčiných věcí, nevím, jestli bych někoho pustila dovnitř. Ani nevím, jestli bych tam sama dokázala vejít.

Otevře jednu ze skříní. Většinu oblečení už stačili rozežrat moli, ale i tak si umím udělat představu, jak úchvatné muselo kdysi být. Sukně s korálkovou výšivkou granátových jablek, další se dá vytáhnout jako roleta a ukáže skryté jeviště s mechanickými loutkami ozdobenými drahokamy. Dokonce objevím i sukni s přišitou siluetou tančících faunů po celé její délce. Vždy jsem obdivovala Orianiny šaty pro jejich eleganci a okázalost, ale tyto ve mně vyvolávají prostopášnou touhu. Zatoužím v jedněch z nich spatřit Lockeovu matku. Asi se hodně ráda smála.

„Tak takové šaty jsem ještě nikdy neviděla,“ přiznám se. „Vážně chceš, abych se do nějakých oblékla?“

Přejede rukou po rukávu. „Možná už jsou na odpis.“

„Ne,“ ujistím ho. „Líbí se mi.“

Nejméně poškozené jsou ty s tančícími fauny. Vypráším je a za starobylým paravánem se do nich nasoukám. Není to zrovna jednoduché – takové šaty bych za normálních okolností oblékla jen s pomocí Vřesinky. Nenapadá mě, jak jinak si učesat vlasy, tak je nechám, jak jsou – zapletené do copu okolo hlavy. Setru prach ze stříbrného zrcátka a uvidím sebe sama v šatech mrtvé víly. Naskočí mi

husí kůže.

Najednou nevím, proč tady vlastně jsem. Nejsem si jistá, jaké má Locke úmysly. Když se mě pokusí ověsit matčinými šperky, odmítnu.

„Pojďme do zahrady,“ navrhnu. Už nechci v této prázdné místnosti s ozvěnou času strávit ani minutu.

Odloží dlouhý smaragdový náhrdelník. Když odcházíme, ohlédnu se po skříní s práchnivějícími šaty. Navzdory stísněnému pocitu se neubráním nutkání si představit, jaké by to bylo, být paní na tomto zámku. Jaké by to bylo, vidět prince Daina s korunou na hlavě. Jaké by to bylo, sedět za dlouhým stolem, na němž jsme se líbali, a popíjet bledě zelené víno se všemi spolužáky, kteří by předstírali, že se mě nikdy nepokusili zavraždit. Držet se při tom s Lockem za ruku.

A donášet na ně všechny Nejvyššímu králi.

Přírodní labyrint je vyšší než průměrný obr a tvoří ho husté, lesklé, temně zelené listy. Jak je vidno, Cardanův kruh se tu schází pravidelně. Slyším je, jak se uprostřed bludiště smějí, zatímco se k nim z vnější strany blížíme. Locke jde pozdě na svůj vlastní večírek. Ve vzduchu se vznáší vůně borovicového likéru. Světlo pochodní prodlužuje stíny a propůjčuje všemu šarlatový nádech. Zpomalím krok.

Sáhnu do kapsy půjčených šatů a nahmatám svůj nůž, na němž je dosud Valerianova krev. Přitom prsty lehce zavadím ještě o něco jiného, co tam před lety musela schovat Lockeova matka. Nějaká tretka. Vyndám ji z kapsy. Je to zlatý žalud. Nezdá se, že by to byl šperk – není k němu řetízek –, ale nevím, k čemu jinému než k ozdobě by takový přívěsek mohl sloužit. Zandám ho zpátky do kapsy.

Procházíme uličkami labyrintu a Locke mě drží za ruku. Není jich tolik, jak se zdálo. V duchu si je vrývám do paměti, abych odtud v případě nouze dokázala najít cestu ven. Avšak jednoduchost labyrintu mě spíše znervózňuje. Nevěřím, že je v Zemi víl něco jednoduchého. Touto dobou už doma dojídají večeri, beze mě. Taryn si bude s Vivi šeptat, že se někde toulám s Lockem. Madoc bude vraštit čelo a vztekle nabodávat maso na talíři, rozlobený, že jsem vynechala jeho lekci šermu.

Už jsem přežila horší věci.

Uprostřed labyrintu hraje dudák melodickou, rozpustilou píseň. Vzduchem poletují bílé okvětní plátky růží. Hosté jedí a popíjejí u dlouhého hodovního stolu, na němž převládají nejrůznější lihoviny – likéry okořeněné mandragorou, kyselé švestkové víno, pálenka ovoněná hrstmi lučního jetele. A kromě toho lahvičky zlatého prášku *nikdyvíc*.

Cardan leží na dece se zakloněnou hlavou. Knoflíčky na volné bílé košili má rozepnuté. Ačkoli večírek před chvílí začal, už má očividně upito. Ústa se mu třpytí zlatem. Nějaká dívka s růžky ho líbá na hrdlo a další, s narcisově žlutými vlasy, mu tiskne rty na lýtko, těsně nad vrškem jeho boty.

Uleví se mi, že nikde nevidím Valeriana. Doufám, že je doma a ošetřuje si ránu, kterou jsem mu zasadila.

Locke mi přinese náprstek likéru. Malinko si usrknu, abych neurazila. Okamžitě se rozkašlu. Cardan ke mně obrátí zrak. Oči má přimhouřené, ale lesknou se a žhnou jako horký asfalt. Dívá se na mě, zatímco ho dívka líbá na ústa, pozoruje mě, zatímco mu zajede rukou pod okraj jeho hloupé košile s volány.

Do tváří se mi nažene krev. Odtrhnu od něj pohled a zlobím se na sebe, že jsem se takhle snadno nechala uvést do rozpaků. Přitom je to on, kdo ze sebe dělá podívanou.

„Vidím, že slečna z *Kruhu červů* se nás dnes rozhodla poctit svou přítomností,“ prohlásí Nicasia a kráčí k nám jako labuť v šatech, které hrají všemi barvami zapadajícího slunce. Zamžourá mi do tváře. „Ale která z nich to je?“

„Ta, kterou nemůžeš vystát,“ ujistím ji bohorovně.

Nuceně, pištivě se zasměje. „Byla bys překvapená, co si někteří z nás o vás obou myslí.“

„Slíbil jsem ti lepší zábavu,“ pronese Locke odměřeně a vezme mě za loket. Vděčně se nechám odvést k nízkému stolu, kolem něhož jsou chaoticky poházené polštáře, ale cestou se neudržím a nepřátelsky na Nicassii mávnu. Když se Locke nedívá, vyliju obsah svého náprstku na trávu. Dudák dohraje a vystřídá ho nahý chlapec, potřený po celém těle zlatou barvou. Uchopí lyru a zazpívá píseň o zhrzené lásce:

„Ach, paní krásná, paní krutá! Jak mi schází vaše ústa! Oči, vlasy, ramínka, však nejvíc vaše štěrbinka.“

Před ohněm mě Locke znovu políbí. Před zraky všech. Nevím, jestli se někdo dívá, protože co nejpevněji semknu víčka.

KAPITOLA 17

Probudím se u Locke na posteli s gobelínovými přikrývkami. Má ústa chutnají po kyselých švestkách a rty mám napuchlé od líbání. Locke leží vedle mě. Oči má zavřené a stále má na sobě oblečení z večírku. Chtěla jsem vstát, ale nejprve si ho prohlédnu – jeho špičaté uši, vlasy připomínající liščí kožich, hebké rty a dlouhé údy uvolněné spánkem. Jednu ruku s kanýry na zápěstí má podloženou pod hlavou.

Hlavou mi bleskne vzpomínka na uplynulou noc. Tančili jsme a honili se v labyrintu. Pamatuji si, že jsem v jednu chvíli spadla na zem a smála se, jako bych to ani nebyla já. Sklouznu pohledem ke svým vypůjčeným slavnostním šatům, v nichž jsem i spala, a opravdu jsou zelené od trávy.

Ne že bych byl první, s kým si šaty umazala.

Princ Cardan mě celou noc sledoval jako žralok kroužící kolem kořisti a čekající na správný okamžik k útoku. I teď si snadno vybavím jeho vyprahlé černé oči. A jestli jsem se smála hlasitěji, abych ho vydráždila, jestli jsem se usmívala zářivěji a líbala se s Lockem záměrně dlouho, pak to byl podvod, za nějž mě nikdo ani v Zemi víl nemůže odsoudit.

Teď mi však minulá noc připadá jako dlouhý, neskutečný sen.

U Locke na ložnici je nepořádek. Na divanech a nízkých pohovkách leží rozházené knihy a oblečení. Přebroďím se ke dveřím a tiše se procházím prázdnými chodbami. Když konečně najdu komnaty Lockeovy matky, svléknu ze sebe její šaty a nasoukám se do svých. Sáhnu do kapsy, abych v ní nezapomněla svůj nůž. Když ho vyndávám, z kapsy současně vypadne zlatý žalud.

Impulzivně si zastrčím nůž i žalud pod tuniku. Chci mít na včerejší noc nějakou vzpomínku, něco, čím bych si ji mohla připomínat, kdyby se už nic podobného nemělo nikdy opakovat. Locke mi řekl, že si můžu z pokoje cokoli půjčit. Půjčím si tedy toto.

Cestou ven projdu kolem dlouhého jídelního stolu. Nicasia u něj sedí a malým nožíkem si krájí jablko.

„Máš na hlavě hnízdo, nebo se mi to zdá?“ poznamená a vloží si do úst plátek jablka.

Podívám se na sebe do stříbrného talíře pověšeného na zdi, ačkoli se v něm obraz zrcadlí zkresleně a rozmazaně. Ale i tak je mi hned jasné, že má pravdu – kolem hlavy mám jednu velkou hnědou svatozář. Zvednu ruce, rozpletu si cop kolem hlavy a prsty pročesu vlasy.

„Locke ještě spí,“ řeknu. Předpokládám, že tu na něj čeká. Myslela jsem, že budu mít pocit, že nad ní mám navrch – přece jen jsem od Locke a z ložnice vyšla já –, ale ve skutečnosti se dostaví jen nával úzkosti.

Nevím, jak se to dělá. Nevím, jak se mám probudit u nějakého kluka v posteli a mluvit s dívkou, která s ním měla intimní vztah. To, že by mě nejradši viděla mrtvou, je na tom celém kupodivu jediná normální věc.

„Má matka a jeho bratr si mysleli, že se budeme brát,“ řekne do vzduchu, jako bych tu ani vůbec nebyla. „Mělo to být výhodné spojení.“

„Ty a Locke?“ zeptám se zmateně.

Rozmrzele se na mě podívá, že jsem svou nejapnou otázkou přerušila její vyprávění. „Já a Cardan. Rád všechno ničí. To se mu líbí. Všechno ničit.“

Jistěže Cardana těší věci ničit. Jak si to mohla uvědomit až teď? Myslela jsem si, že tohle mají společné.

Nechám ji s jejím jablkem i jejími vzpomínkami a vydám se k paláci. Mezi stromy profukuje studený vítr od moře a nadzvedává mé rozpuštěné vlasy. Přináší vůni borovic. Z oblohy ke mně doléhá křik racků. Jsem vděčná, že můžu jít na přednášku, a oddálit tak Orianin výslech, který mě doma čeká.

Dnes se máme učit ve věži, mém nejméně oblíbeném místě. Vyjdu po schodech nahoru a usadím se. Jdu pozdě, ale vzadu na lavici je ještě volno. Taryn sedí na opačné straně. Jednou se na mě s vytaženým obočím podívá. Vedle ní sedí Cardan. Na sobě má zelený samet se zlatým prošíváním, které zvýrazňuje zlaté trny s modrou špičkou. Rozvaluje se na židli a dlouhými prsty neustále bubnuje o dřevěnou lavici.

Pohled na něj mě znepokojuje.

Naštěstí tu není Valerian. Nedovolila bych si doufat, že už se nikdy nevrátí, ale aspoň dnes mám klid.

Dulcamara, nová lektorka s hodností rytíře, hovoří o dědičném právu, zřejmě v souvislosti s blížící se korunovací.

Korunovací, která bude znamenat i můj mocenský vzestup. Jakmile se princ

Dain stane Nejvyšším králem, jeho špehové budou moci pronásledovat elfhamské stíny a zodpovídat se jenom Dainovi.

„U některých nižších dvorů může na trůn nastoupit i vrah krále či královny,“ vysvětluje Dulcamara. Mimo jiné prozradí, že je členkou Dvora termitů, který se k Eldredově praporu dosud ještě nepřipojil.

Přestože na sobě nemá brnění, její postoj naznačuje, že je na jeho tíhu zvyklá. „Proto královna Mab vyjedнала s divokými vílami, aby zhotovily pro krále Eldreda korunu, kterou mohou zdědit jen její přímí potomci. Zmocnit se jí silou by bylo komplikované.“ Prohnane se usměje.

Zdá se, že kdyby snad Cardana napadlo její hodinu ukončit, snědla by ho zaživa a rozdrtila mu všechny kosti v těle.

Urozené děti na Dulcamaru znepokojeně pohlédnou. Proslýchá se, že lord Roiben, její král, přislíbí věrnost novému Nejvyššímu králi a přivede s sebou svůj rozsáhlý dvůr. Ten, který dlouhá léta odolával náporu Madocovy armády. Roibenovo spojení s Nejvyšším dvorem je považováno za mistrovský diplomatický tah, za nímž navzdory Madocově přání stojí princ Dain. Dulcamara se podle všeho korunovace zúčastní.

Larkspur, jedna z nejmladších žaček, se ozve: „Co se stane, když v rodině Greenbriarů nezbude žádný potomek?“

Dulcamara se sladce usměje. „Jakmile v rodové linii nezůstanou ani dva potomci – jeden nástupce trůnu a druhý, který by ho korunoval –, moc Nejvyšší koruny bude zlomena. Všechny Lid bude své přísahy věrnosti zproštěn. A pak, kdo ví? Možná nový vládce nechá vyrobit novou korunu. Možná budete opět vést války proti menším dvorům dobrých i zlých víl. A možná se připojíte pod náš prapor na Jihozápadě.“ Svým úsměvem jasně naznačí, kterou z možností by uvítala.

Přihlásím se. Dulcamara na mě kývne. „Co když se korunu někdo *pokusí* vzít?“

Cardan se na mě zadívá. Chci ho zpražít pohledem, ale před očima mi pořád naskakuje vzpomínka na to, jak leží na dece a nechává se laskat dvěma dívkami. Opět se mi rozhoří tváře a uhnu pohledem.

„Zajímavá otázka,“ podotkne Dulcamara. „Legenda praví, že koruna nedovolí, aby ji někdo posadil na hlavu tomu, kdo nepochází z lůna královny Mab, ale královna, jak známo, po sobě zanechala velmi plodnou linii. Takže pokud by se dva z jejích potomků rozhodli trůn uzurpovat, bylo by to možné. Hlavní nebezpečí takového puče by však spočívalo v něčem jiném: koruna je prokleta. Ten, kdo jejího nositele zavraždí, přivodí sám sobě smrt.“

Znovu si vzpomenu na dopis v Balekinově pevnosti, na slova o jedu z růžovky, slova o zranitelnosti.

Po přednášce opatrně sejdu po schodech a pomyslím na to, jak jsem po nich po útoku na Valeriana horečně sbíhala. Najednou vidím rozmlženě a chce se mi zvracet, ale za okamžik to přejde. Sotva vyjdeme ven, Taryn, která jde za mnou, mě doslova zatlačí do lesa.

„V první řadě,“ spustí, zatímco mě táhne přes pás sotva rozvinutých kapradin, „nikdo neví, žes v noci nebyla doma, až na Vřesinku, a té jsem dala jeden z tvých nejkrásnějších prstenů, aby mlčela jako hrob. Ale musíš mi říct, kdes byla.“

„Locke pořádá ve svém domě večírek,“ vysvětlím. „Zůstala jsem – ale nebylo to, chci říct, nic se nestalo. Líbali jsme se. Nic víc.“

Potřese hlavou, až se jí rozlétnou kaštanové copy. „Nevím, jestli tomuhle věřím.“

Vydechnu, možná příliš dramaticky. „Proč bych ti lhala? Já netajím totožnost někoho, kdo se o mě uchází.“

Taryn sraští čelo. „Já si jenom myslím, že spát s někým v pokoji, v něčí posteli, je víc než líbání.“

Zčervenám, když si vybavím ten pocit při probuzení v jeho těsné blízkosti. Abych od sebe odvrátila pozornost, pustím se do spekulace o její osobě. „Á, možná je to princ Balekin. Budeš se vdávat za prince Balekina? Nebo je to možná Noggle a budete spolu moct počítat hvězdy.“

Snad až příliš afektovaně mě uhodí přes ruku. „Přestaň,“ sykne. „Víš, že ti to nesmím prozradit.“

„Aha.“ Utrhnu bílou silenku a zastrčím si ji za ucho.

„Takže se ti líbí?“ zeptá se. „Vážně se ti líbí?“

„Locke?“ ujistím se. „Jistěže ano.“

Věnuje mi zvláštní pohled a mě napadne, jaké starosti si o mě musela dělat, když jsem včera večer nepřišla domů.

„Balekin se mi líbí o poznání míň,“ rýpnu si. Taryn obrátí oči v sloup.

Když se vrátíme do pevnosti, dozvíme se, že Madoc je pryč a vrátí se až pozdě v noci. Pro jednu nemám žádné povinnosti. Jdu se podívat za Taryn, ale ačkoli jsem ji před několika minutami viděla jít po schodech nahoru, u sebe v pokoji není. Na posteli leží její oblečení a z otevřené skříně trčí ramínka s ledabyly pověšenými šaty, které zřejmě vytáhla ven, ale shledala je neuspokojivými.

Odešla snad na schůzku se svým ctitelem? Rozhlédnu se po místnosti jako

špeh, který se snaží zachytit nějakou stopu. Až na několik okvětních plátků růže, které uvadají na jejím stole, si ničeho neobvyklého nevšimnu.

Jdu k sobě do pokoje a lehnu si na postel. V duchu se probírám zážitky z předešlé noci. Sáhnu do kapsy a vyndám z ní nůž, abych ho konečně očistila. Spolu s ním vytáhnu i zlatý žalud. Obrátím ho v prstech.

Je to malý kovový oválek – překrásná práce. Považuji ho za pouhou okrasu, ale pak si všimnu droboučkových linek na jeho povrchu, miniaturních vrypů, které jako by označovaly pohyblivé části předmětu. Jako hlavolam.

Vršek se mi odšroubovat nepodaří, ačkoli se snažím. Ale nenapadá mě, co jiného by se s tím dalo udělat. Už to chci vzdát a pohodit žalud na toaletní stolek, když úplně vespodu postřehnu docela malinkou, téměř neviditelnou díрку. Seskočím z postele a prohrabu věci na stole ve snaze najít špendlík. Nakonec najdu vlásenku s perlou. Zasunu její špičku do dírky. Věc klade odpor, ale po chvíli zápolení uslyším cvaknutí a žalud se otevře.

Z jeho nablýskaného středu se vysunou mechanizované schůdečky, na nichž spočívá miniaturní zlatý ptáček. Pohybuje zobáčkem a mluví skřehotavým hláskem. *„Nejdražší, toto jsou poslední slova Liriope. Vypustila jsem na svobodu tři zlaté ptáčky. Tři pokusy, aby se alespoň jeden dostal do tvých rukou. Jsem příliš daleko, než abych se mohla dostat k protijedu. Pokud toto posloucháš, zanechávám tě s břemenem svých tajemství a s posledním přáním, které mám na srdci. Ochraňuj ho. Vezmi ho daleko od nebezpečí tohoto dvora. Postarej se, aby byl v bezpečí, a nikdy v životě mu neprozrad’ pravdu o tom, co se mi stalo.“*

Do pokoje vstoupí Vřesinka a nese podnos s čajem. Pokukuje po mně, aby zjistila, co dělám, ale rychle žalud zacloním druhou rukou.

Když odejde, položím ho na stůl a naliju si čaj. Zahřívám si o šálek zkřehlé ruce. Liriope je Lockeova matka. Tohle zní jako zpráva, kterou Liriope někoho – svou nejlepší přítelkyni – žádá, aby ho – Locke – odvedla mimo veškeré dění v paláci. Ve zprávě hovoří o svých posledních slovech, takže musela vědět, že zemře. Možná měly žaludy doputovat k Lockeovu otci, v naději, že s ním bude po zbytek života prozkoumávat divočinu, místo aby se zapletl do intrik u dvora.

Ale vzhledem k tomu, že Locke je pořád tady, tak se asi žádný z žaludů k příjemci nedostal. Možná ani žádný neopustil Liriopinu komnatu.

Měla bych mu žalud dát, ať sám rozhodne, jak s ním naloží. Ale v duchu se vrátím k dopisu na Balekinově stole, který naznačil Balekinovu účast na Liriopině vraždě. Měla bych Lockeovi o všem povědět?

Znám provenienci extraktu z růžovky, jak žádáš, ale co s tím uděláš, nesmí být

dáno do spojitosti se mnou.

Znovu a znovu převracím ta slova na jazyku, jako jsem převracela žalud mezi prsty, a jako bych cítila stejné švy.

Něco na té větě nehraje.

Znovu si ji přepíšu na papír, abych měla jistotu, že jsem si ji zapamatovala správně. Když jsem ji četla poprvé, měla jsem za to, že z ní vyplývá, že královna Orlagh našla pro Balekina smrtící jed. Jenže muchomůrky růžovky – ač jsou vzácné – rostou ve volné přírodě i na tomto ostrově. Sama jsem je sbírala v Mléčném lese, vedle včel s černými žihadly, které si stavějí úly vysoko v korunách stromů. (Nedávno jsem se dočetla, že z jejich medu je možné vyrobit účinný protijed.) Růžovky nejsou nebezpečné, pokud se člověk vyhne šťávě obsažené v červených krūpějích na klobouku houby.

Co když královna Orlagh ve svém vzkazu nemluví o tom, že *našla* růžovky a posílá je Balekinovi. Co když slovním obratem „znám provenienci“ chtěla vyjádřit, že ví, odkud onen *konkrétní* jed z růžovky pochází? Koneckonců říká „co s *tím* uděláš“, a ne „co s *ním* uděláš“. Varuje Balekina před tím, jak naloží s těmito informacemi, a ne s jedem.

To znamená, že Balekin prince Daina otrávit neplánuje.

Rovněž to znamená, že Balekin mohl odhalit, kdo stál za vraždou Lockeovy matky, pokud se mu podařilo zjistit, kdo měl u sebe muchomůrky, jejichž jed ji zabil. Odpověď se možná nachází mezi ostatními papíry, kterým jsem při své zbrklosti nevěnovala pozornost.

Musím se tam vrátit. Musím se vrátit do té věže. Dnes, dokud do korunovace zbývá ještě nějaký čas. Protože Balekin se možná vůbec nepokusí prince Daina zabít a Stínový dvůr má špatné informace. Anebo pokud jsou informace správné, vražda se uskuteční jinými prostředky.

Velkými hlty spolykám čaj a zezadu ze skříně vytáhnu úbor služebné. Rozpustím si vlasy a zapletu si neumělý cop, jaký nosí služebnictvo v Balekinově domě. Vysoko na stehno si upevním pouzdro s nožem a do kapsy si odsypu trošku soli ze stříbrné dózy. Nato popadnu plášť, obuji si kožené boty a vyběhnu ven. Už teď se mi začínají potit dlaně.

Z první výpravy do Pustého žlebu jsem se hodně poučila, dost na to, abych lépe zhodnotila rizika, do nichž se pouštím. To ale mé nervy neuklidní. Vzhledem k tomu, jaké scény s Cardanem jsem se stala svědkem, nejsem ani zdaleka přesvědčená, že bych přežila, kdyby mě chytili.

Zhluboka se nadechnu a připomenu si, že mě nesmí chytit.

Jak tvrdí Šváb, to je pravý úkol každého vyzvědače. Informace je až druhotná.

Cílem je nenechat se polapit.

Na chodbě se potkám s Orianou. Změří si mě pohledem. Musím odolat nutkání přitáhnout si plášť k tělu. Na sobě má šaty barvy nezralých moruší a vlasy lehce sčesané dozadu. Na špičkách uší se jí třpytí křišťálové manžetky. Trochu jí je závidím. Kdybych je měla na sobě, lidské oblíny mých uší by se v nich dobře schovaly.

„Včera ses vrátila velice pozdě,“ řekne a podrážděně zkřiví ústa. „Zmeškala jsi večeri a tvůj otec čekal, že s tebou bude šermovat.“

„Polepším se,“ slíbím a okamžitě svých slov lituji, protože ani dnes se pravděpodobně do večere nevrátím. „Od zítřka. Od zítřka budu sekat dobrotu.“

„Není na tebe spolehnutí,“ hubuje mě Oriana a provrtává mě pohledem, jako by samotnou jeho intenzitou dokázala vyčíst všechna má tajemství. „Jsi intrikářka.“

Její podezíravost mě nesmírně unavuje.

„To si myslíš odjakživa,“ namítnu. „A jednou máš prostě pravdu.“ Nechám ji tam, ať si to vyloží, jak chce. Sejdu po schodech a vyjdu z domu. Tentokrát mi nikdo nestojí v cestě, nikdo mě nepřinutí zvážit to, k čemu se chystám.

Dnes nechám ropuchu ve stáji, jsem opatrnější. Jdu pěšky lesem a všimnu si, že mi nad hlavou krouží sova. Spustím si kápi hlouběji do obličeje.

Před Pustým žlebem ukryji svůj plášť do hromady dříví a vejdu do domu přes kuchyni, kde se připravuje večere. Na stole čekají pečená holoubátka potřená růžovým želé. Nad vůní jejich křupavé kůžičky se mi sbíhají sliny v ústech a zakručí mi v břiše.

Otevřu kredenc a objevím v ní desítky svíc, všechny ve světlehnědém provedení a oražené zlatým kolkem, na němž jsou tři smějící se vrány – Balekinův osobní erbovní znak. Popadnu devět svíc a mechanickou chůzí projdu kolem stráží. Jeden strážný se na mě zvláště zadívá. Určitě je na mně něco nevěrohodného, ale už mou tvář jednou viděl a tentokrát jsem si jistější než posledně.

Alespoň do chvíle, než proti mně po schodech sestupuje Balekin.

Letmo mým směrem pohlédne. Držím hlavu sklopenou a kladu nohy na zem v pravidelném rytmu. Donesu svíce do místnosti přede mnou. Zjistím, že je to knihovna.

Spadne mi obrovský kámen ze srdce. Nezdá se, že by mě poznal. Srdce mi bije na poplach a přerývaně dýchám.

Dívka, která tehdy čistila krb, teď rovná knihy do polic. Vypadá stejně, jak si ji pamatuji – rozpraskané rty, hubená, s kruhy pod očima. Její pohyby jsou

pomalé, jako by byl vzduch hustý jako voda. V jejím nadopovaném snu pro ni nejsem o nic zajímavější nebo důležitější než kus nábytku.

Netrpělivě přelétnu pohledem po titulech v knihovně, ale nic užitečného neobjevím. Musím se dostat do věže, projít veškerou Balekinovu korespondenci a doufat, že najdu něco, co se bude týkat Lockeovy matky, Daina nebo korunovace, něco, co jsem předtím přehlédla.

Ale s Balekinem někde mezi mnou a schodištěm toho moc nenadělám.

Opět se na dívku podívám. Uvažuji, jaký tu musí mít život, o čem asi sní. A jestli kdy, byť jen na okamžik, měla šanci odtud uniknout. Díky Dainovu zaříkadlu se alespoň takového osudu nemusím bát, ani kdyby mě chytili.

Vyčkávám. Počítám do tisíce a zatím stále dokola skládám svíce na židli. Pak zvednu oči. Díkybohu, Balekin odešel. V rychlosti zamířím k točitým schodům do věže. Když míjím Cardanův pokoj, zadržím dech, ale štěstí stojí při mně. Dveře jsou zavřené.

Vyběhnu po schodech a vstoupím do Balekinovy pracovny. Postřehnu, že na několika místech stojí vázy s bylinami. Pohlížím na ně novým pohledem. Několik z nich je jedovatých, ale většinou jde o opiáty. Muchomůrky nikde nevidím. Přistoupím ke stolu a otru si ruce o hrubou látku šatů, abych nikde nezanechala upoceně otisky. Snažím se zapamatovat si rozložení papírů na stole.

Najdu dva dopisy od Madoca, ale týkají se pouze účasti jednotlivých rytířů na korunovaci a jejich rozmístění kolem centrálního pódia. Další dopisy se vztahují k převodům majetku, slavnostem, večírkům a zhýralostem. Nic o muchomůrkách, nic o jedech jako takových. Nic o Liriope a vraždě. Jediným drobným překvapením je pro mne kostrbatá báseň psaná rukou prince Daina o tajuplné ženě, jejíž totožnost autor tají. Čtenář se tak dozví jen to, že má vlasy v barvě rozbřesku a oči jako hvězdy na noční obloze.

Co je horší, nic z toho nevypovídá o plánovaném útoku na prince Daina. Jestli se Balekin opravdu chystá bratra zavraždit, je dost chytrý na to, aby za sebou nezanechal jedinou stopu. Zmizel i dopis od královny Orlagh.

Riskovala jsem cestu do Pustého žlebu zbytečně.

Nějakou dobu tam jen stojím a snažím se utřídit své myšlenky. Musím odtud odejít, aniž bych na sebe upoutala pozornost.

Posel. Budu se vydávat za posla. Z každého panství v každé denní či noční hodině odcházejí zprávy a stejně tak tam přicházejí. Popadnu nepopsaný list papíru, přeložím ho a napíšu na něj *Madoc*. Pak ho zapečetím voskem. Ve vzduchu zůstane čpět síra z použité zápalky. Jakmile se rozptýlí, vydám se s falešným vzkazem v ruce po schodech dolů.

Když procházím kolem knihovny, zaváhám. Dívka je stále uvnitř. Mechanickými pohyby zvedá knihy z hromady a ukládá je do polic. Bude v tom pokračovat, dokud nedostane jiný úkol nebo dokud se nezhroutí, dokud z ní nevyprchá život, aniž by na tom někomu záleželo. Jako by ani nebyla.

Nemohu ji tam nechat.

Já se do lidského světa nemám k čemu vrátit, ale ona možná ano. Zrazuji důvěru, kterou do mě princ Dain vložil, zrazuji celou Zemi víl. Vím to. Ale přesto ji tam nemohu nechat.

Cítím, že mi mé počínání přináší úlevu.

Vejdu do knihovny a položím vzkaz na stůl. Dívka se neotočí, ani nijak nezareaguje. Sáhnu do kapsy a nasypu si na dlaň trošku soli. Pak jí sůl nabídnu, jako bych dávala koni cukřík za odměnu.

„Sněž to,“ vybídnu ji tiše.

Obrátí se ke mně, ale stále má v očích skelný pohled. „Mám zakázáno...“ řekne chraplavě z toho, jak si odvykla mluvit. „Žádnou sůl. Neměla bys...“

Překryju jí dlaní ústa. Část soli se vysype na zem, ale většina ulpí na jejích rtech.

Jsem idiot. Impulzivní idiot.

Drapnu ji kolem ramen a zavleču ji hlouběji do knihovny. Váhá, jestli má začít křičet, nebo mě má kousnout. Škrábe mě na rukou a zarývá mi nehty do kůže. Držím ji v šachu přitisknutou ke zdi, dokud neochabne, dokud z ní nevyprchá bojovnost.

„Omlouvám se,“ zašeptám, ale nepouštím ji. „Musela jsem to udělat. Nechci ti ublížit. Chci tě zachránit. Prosím tě, dovol mi to. Dovol, abych tě zachránila.“

Konečně se na chvíli zklidní. Risknu to a sundám jí ruku z úst. Ztěžka, rychle oddechuje. Ale nekřičí a to považuji za dobré znamení.

„Dostaneme se odtud,“ ujistím ji. „Můžeš mi věřit.“

Podívá se na mě naprosto nechápavě.

„Prostě se chovej jako obyčejně.“ Pomůžu jí na nohy a uvědomím si, že po ní žádám nemožné. Kroutí očima jako šílený kuň. Nevím, za jakou dobu jí úplně přeskochí.

Nemám jinou možnost než ji z Pustého žlebu co nejrychleji vystrkat ven. Nakouknu do velkého sálu. Je stále prázdný, a tak dívku vytáhnu z knihovny ven. Rozhlíží se kolem sebe, jako by těžké dřevěné schody i galerii nad nimi viděla poprvé v životě. Pak mi dojde, že jsem na stole v knihovně zapomněla falešný vzkaz.

„Vydrž,“ řeknu jí. „Musím se pro něco vrátit a...“

Plačtivě se zajímá a pokusí se vyprostit z mého sevření. Raději ji vleču za sebou zpátky k dopisu. Zmačkám ho a nacpu si ho do kapsy. Už je mi k ničemu – strážce by si mohly vzpomenout na adresáta a dát si ho do spojitosti se zmizelou dívkou. „Jak se jmenuješ?“

Dívka zavrtí hlavou.

„Určitě si to pamatuješ,“ trvám na otázce. S hrůzou zjišťuji, že místo abych pro ni měla pochopení, její chování mě rozčiluje. *Vzchop se, napomenu ji v duchu. Přestaň všechno tak prožívat. Jde se.*

„Sophie,“ vzlykne. Do očí jí vhrknou slzy. Je mi hůř a hůř, když pomyslím na to, jak se teď budu muset zachovat.

„Ne že budeš brečet,“ osopím se na ni co nejhruběji a doufám, že ji tím přinutím k poslušnosti. Snažím se co nejvíce napodobit Madoca. Snažím se v ní vyvolat pocit, že jsem zvyklá na to, že se mé příkazy plní. „*Nesmíš brečet.* Jestli budu muset, praštím tě.“

Trhne sebou, ale ztichne. Hřbetem ruky jí otřu oči. „Rozumíš?“ zeptám se.

Když neodpoví, usoudím, že další konverzace nemá smysl. Nasměřuji ji ke kuchyni. Budeme muset projít kolem stráží, tomu se nevyhneme. Tvář jí ustrnula v nepřirozeném šklebu, ale aspoň je vidět, že na to má dost duchapřítomnosti. Větší obavy mi dělá způsob, jakým na věci okolo sebe zírám. Čím více se blížíme ke strážím, tím více intenzita jejího pohledu stoupá.

Sáhnu po improvizaci. Monotónně odrecituji naučenou větu. „Posílá pro nás princ Cardan.“

Strážce se obrátí na kolegu. „To se Balekinovi líbit nebude.“

Snažím se nereagovat, ale je to téměř nemožné. Jen stojím a čekám. Jestli se na nás vrhnou, budu je oba muset zabít.

„V pořádku,“ řekne první strážce. „Můžete jít. Ale vyříd'te principi, že ho bratr žádá, aby vás tentokrát přivedl obě zpátky.“

Jeho slova se mi ani trochu nezamlouvají.

Druhý muž pohlédne na Sophii a všimne si jejích rozšířených zorniček. „Na co koukáš?“

Cítím, jak se dívka chvěje. Třese se po celém těle. Musím něco říct dřív než ona. „Princ Cardan nám řekl, abychom byly pozornější.“ Doufám, že možné nesprávné pochopení nejednoznačného rozkazu pomůže vysvětlit Sophiino chování.

Pak projdeme přes kuchyň, kolem sluhů, které tam zanechám jejich osudu. Uvědomím si, jak je mé počínání marné. Má pomoc jednomu člověku vůbec nějaký smysl?

Jakmile získám moc, najdu způsob, jak jim pomoci všem, slíbím si v duchu. A jakmile se Dain dostane k moci, dostanu se k moci i já.

Dávám si pozor, abych své pohyby nezrychlovala. Pořádně se nadechnu, teprve až vyjdeme na čerstvý vzduch.

Ukáže se, že jsem se i přesto unáhlila. Na vysokém grošovaném koni se k nám blíží Cardan. Za ním jede dívka na jezdeckém koni – Nicasia. Jakmile vejde do domu, strážce se ho na nás budou ptát. Jakmile vejde do domu, zjistí, že je něco špatně.

Pokud si mě nevšimne už teď a nedojde mu všechno okamžitě.

Jaký by mě asi stihl trest za krádež princovy služebné? Nevím. Možná by mě proklet a proměnil v havrana. Musela bych letět na sever a strávit v ledovém paláci sedmkrát sedm let. Možná by mě stihlo něco horšího než prokletí. Poprava.

Musím vynaložit maximální úsilí, abych nezačala utíkat. Stejně dobře vím, že by se mi nepodařilo utéct až do lesa, zvláště když bych za sebou táhla Sophii. „Neciv tak,“ syknu na ni zbytečně agresivně. „Dívej se dolů.“

„Přestaň mě hubovat,“ ohradí se, ale aspoň nepláče. Sklopím hlavu, zavěším se do Sophie a společně vykročíme k lesu.

Koutkem oka zahlédnu, jak Cardan přehodí nohu přes sedlo, černé vlasy rozcuchané větrem. Podívá se mým směrem a na okamžik se zarazí. Zatajím dech a neutíkám.

Nesmím utíkat.

Nezaslechnu žádný dusot kopyt. Cardan se k nám nežene tryskem, aby nás potrestal. K mé nesmírné úlevě v nás vidí jen dvě služebné, které míří k lesu, zřejmě aby nasbíraly dřevo na topení nebo lesní plody.

Čím více se blížíme k okraji lesa, tím těžší je pro mě udělat každý další krok.

Pak se Sophii podlomí kolena. Ohlédne se za Pustým žlebem a z hrdla se jí vydere úpěnlivý sten. „Ne,“ hlesne a zavrtí hlavou. „Ne ne ne ne ne. Ne. To není pravda. Tohle se nestalo.“

Zabořím jí prsty do podpaží a šubnutím ji vytáhnu na nohy. „Jdeme,“ řeknu. „Jdeme, nebo tě tady nechám. Rozuměla jsi? Nechám tě tady a princ Cardan tě najde a dovleče zpátky.“

Pokradmu se podívám k pevnosti. Cardan sesedl z koně a vede ho ke stájím. Nicasia je ještě v sedle a se zakloněnou hlavou se směje něčemu, co Cardan řekl. I on se usmívá, ale ne svým obvyklým úšklebkem. Nevypadá jako padouch a ničema. Vypadá jako mladý muž, který si s přítelkyní vyjel na noční projížďku.

Sophie klopýtá vpřed. Teď se nesmíme nechat chytit, ne když už jsme tak

blízko.

V okamžiku, kdy vkročím na spadané jehličí v lese, hlasitě si oddechnu. Vedu Sophii až k potoku. Donutím ji brodit se vodou, ačkoli nás chlad a bahno na dně výrazně zpomalují. Ale zahladíme tak po sobě stopy.

Po nějaké době se Sophie zhroutí na břeh a propukne v pláč. Dívám se na ni a nenapadá mě, co bych řekla. Přejí si být lepší a chápavější, a ne se jen rozčilovat a strachovat, že každé otálení nás může stát život. S přemáháním se posadím u potoka na padlý kmen prožraný termity a nechám ji, aby se vyplakala. Když ale uběhnou dlouhé minuty a ona nepřestává, přejdu k ní a kleknu si na podmáčenou travu.

„Ke mně domů to není daleko,“ řeknu co nejpřesvědčivěji. „Už zbývá jen kousek.“

„Buď zticha!“ okřikne mě a vztekle máchne rukou.

Převládne ve mně pocit marnosti. Mám sto chutí na ni zařvat. Chci s ní zatrást. Kousnu se do jazyka a zatnu ruce v pěsti, abych to neudělala.

„Fajn,“ řeknu a zhluboka se nadechnu. „Všechno se děje moc rychle, já vím. Ale opravdu ti chci pomoci. Můžu tě z Elfhame dostat ven. Ještě dnes v noci.“

Dívka znovu zavrtí hlavou. „Já nevím,“ vzlyká. „Já nevím. Byla jsem na festivalu Burning Man a byl tam ten kluk, co tvrdil, že v jednom z klimatizovaných stanů s jídlem obsluhuje nějakého boháče. *Jenom si nesmíš nic vzít*, prosil mě. *Protože jinak bys mi musela sloužit tisíc let...*“

Hlas se jí vytratí, ale konečně mám představu o tom, jak se sem dostala. Asi to vyznělo jako legrace. Asi se smála a on se usmíval. A jestli pak uždibla kousek pirožku s garnátem nebo strčila do kapsy něco ze stříbrného servisu – na tom už nezáleží.

„To je v pořádku,“ řeknu naprosto nesmyslně. „Všechno bude v pořádku.“

Podívá se na mě a jako by mě poprvé opravdu uviděla. Všimne si, že jsem oblečená stejně jako ona, jako služebná, ale že na mně něco nehraje. „Kdo jsi? Co je tohle za místo? Co se s námi stalo?“

Chtěla jsem znát její jméno, tak bych jí zřejmě měla prozradit své. „Já jsem Jude. Vyrůstla jsem tady. Jedna z mých sester tě může vzít přes moře zpátky do nejbližšího lidského města. Odtamtud budeš moci někomu zavolat, aby pro tebe přijel, nebo můžeš jít na policii, kde ti pomůžou najít tvou rodinu. Už je to skoro za tebou.“

Sophie vstřebává, co jsem řekla. „Je to nějaký druh – co se stalo? Pamatuju si na věci, na nemožné věci. A chtěla jsem. Ne, přece jsem nemohla chtít...“

Opět se odmlčí a já nevím, co na to říct. Nevím, jak její větu dokončit.

„Prosím, řekni, že nic z toho není skutečné. Nemohla bych žít s představou, že se tohle všechno opravdu stalo.“ Rozhlíží se po lese, jako by hledala nějaký důkaz o tom, že není kouzelný, jako by tím mohla zpochybnit i všechno ostatní. To je ovšem hloupost. Každý les tady je kouzelný.

„Pojď,“ vyzvu ji, protože i když se mi nelíbí, jak mluví, není důvod jí lhát jenom proto, aby se cítila lépe. Bude se muset vyrovnat s tím, že ji víly chytily do pasti. Nemám žádný člun, v němž bych ji jednoduše převezla přes vodu; mám jen Vivi a její starčekové koně. „Můžeš teď kousek jít?“ Čím rychleji ji dostanu do světa lidí, tím lépe.

Až u Madocova panství si vzpomenu na svůj plášť, který jsem zmuchlala a schovala do hromady dřeva u Pustého žlebu. Znovu a znovu si nadávám. Zavedu Sophii do stájí a posadím ji do prázdné kóje. Žuchne sebou na slámu. Mám pocit, že letmý pohled na obrovskou ropuchu v ní zlomil poslední zbytky důvěry, kterou ke mně měla.

„A jsme tady,“ řeknu pokud možno povzbudivě. „Půjdu teď do domu a přivedu svou sestru. Chci, abys tady na nás počkala a nehnula se z místa. Slib mi to.“

Vrhne na mě naprosto příšerný pohled. „Nemůžu to udělat. Nezvládnou to.“

„Musíš.“ Můj hlas vyzní drsněji, než jsem chtěla. Rázným krokem vejdu do domu a co nejrychleji vyběhnu po schodech. Doufám v nemožné – že na nikoho cestou nenarazím. Bez klepání rozrazím dveře Viviennina pokoje.

Vivi, díkybohu, leží na posteli a zeleným inkoustem píše dopis, s hvězdami, srdíčky a obličejíky na okrajích. Zvedne ke mně oči a pohodí vlasy. „Zajímavý styl oblékání,“ podotkne suše.

„Udělala jsem něco vážně hloupého,“ vyhrknu.

Zvedne se a sklouzne z postele. „Co se stalo?“

„Ukradla jsem holku, lidskou holku, co slouží u Balekina. Potřebuju, abys ji dostala na druhou stranu dřív, než se to někdo dozví.“ Při těch slovech si znovu trpce uvědomím, jak absurdně jsem se zachovala – jak to bylo pošetilé a riskantní. Balekin si najde jiného člověka, který s ním bude ochoten uzavřít nevýhodnou dohodu.

Ale Vivi mě nepeskuje. „Dobře, nechej mě se about. Myslela jsem, že mi řekneš, žeš někoho zabila.“

„Proč by sis něco takového měla myslet?“ zeptám se.

Odfrkne si, zatímco hledá boty. Pustí se do zavazování a pohlédne na mě. „Jude, možná se před Madocem dál mile usmíváš, ale vidím, že pod svým úsměvem schováváš vyceněné zuby.“

Nevím, co na to mám říct.

Oblékne si dlouhý zelený plášť olemovaný kožešinou a knoflíkovými sponami ve tvaru žáby. „Kde ji máš?“

„Ve stájích,“ řeknu. „Zavedu tě...“

Vivi zavrtí hlavou. „Ani náhodou. Musíš to ze sebe svléknout. Převleč se, běž na večeri a dělej, že je všechno v nejlepším pořádku. Jestli se tě někdo bude vyptávat, řekneš mu, žeš byla celou dobu u sebe v pokoji.“

„Nikdo mě neviděl!“ ohradím se.

Vivi mi věnuje svůj nejlepší káravý pohled. „Nikdo? Víš to jistě?“

Vzpomenu si na Cardana, který se zrovna vracel z vyjížd'ky, když jsme od Balekina prchaly, a na strážného, kterému jsem lhala. „Nejspíš nikdo,“ dodám. „Nikdo, kdo by si něčeho všiml.“ Kdyby si něčeho všiml Cardan, nenechal by mě odejít. Nikdy by se nepřipravil o potěšení z toho, jakou nade mnou získal moc.

„Jo, to jsem si myslela,“ řekne a zvedne ruku s dlouhými prsty v gestu nepřipouštějícím námitky. „Jude, není to bezpečné.“

„Pojedu,“ trvám na svém. „Jmenuje se Sophie a vyvádí jako šílená...“

Vivi si odfrkne. „Aby ne.“

„Myslím, že s tebou nepůjde. Vypadáš jako jedna z nich.“ Možná se více než čehokoli jiného bojím toho, že ztratím nervy. Bojím se toho, že až z mého těla vyprchá adrenalin, budu muset čelit šíleným následkům svých činů. Když ale uvážím, že o mně Vivi pochybuje, dospěji k jednoznačnému závěru: Vivienniny kočičí oči by byly pro Sophii poslední kapkou k zešílení. „Protože jsi jedna z nich.“

„Říkáš mi to proto, kdybych náhodou zapomněla?“ zeptá se Vivi.

„Musíme jít,“ řeknu. „A já tady nezůstanu. Nemáme čas o tom diskutovat.“

„Fajn, jdeme,“ ustoupí. Sejdeme spolu po schodech, ale těsně předtím, než vyjdeme z domu, mi stiskne rameno. „Mámu zachránit nemůžeš. Je mrtvá.“

Jako by mi jednu vlepila.

„To s tím nemá...“

„Že ne?“ oponuje mi. „A o co se snažíš? Koho ve skutečnosti zachraňuješ? Cizí holku, nebo mámu?“

„Chci Sophii pomoci,“ hlesnu a vyškubnu se z jejího sevření. „Jenom Sophii.“

Vysoko na obloze svítí měsíc a barví listí na stříbrno. Vivi odejde natrhat kytici starčeků. „Tak pro tu svou Sophii dojdi.“

Najdu ji tam, kde jsem ji nechala. Houpe se, celá schoulená, dopředu a dozadu a tiše mluví sama se sebou. Uleví se mi, když ji uvidím, uleví se mi, že neutekla

a že nemusíme pročesávat les, abychom ji našly, uleví se mi, že ji tady nikdo z Balekinových lidí nevyčmuchal a neodvlekl pryč.

„Tak,“ řeknu bodře. „Jsme nachystané.“

„Ano,“ řekne a vstane. Na tvářích se jí lesknou slzy, ale už nepláče. Zdá se, že je v šoku.

„Bude to dobré,“ ujistím ji, ale nereaguje. Beze slova za mnou vyjde za stáje, kde na nás čeká Vivi spolu se dvěma kostnatými poníky se zelenýma očima a krajkovou hřívou.

Sophie se podívá na koně a pak na Vivi. Začne couvat a vrtět hlavou. Když k ní přistoupím, ucouvne i přede mnou.

„Ne ne ne,“ zamumlá. „Prosím, ne. Už dost. Už ne.“

„Nebudou to žádná velká kouzla,“ řekne Vivi rozumně, ale pořád to ujištění pochází od někoho, kdo má štětky na špičkách uší a zlatě planoucí oči. „Jenom malinká. A pak už budeš mít od kouzlení nadosmrti pokoj. Budeš zpátky ve světě lidí, na denním světle, v normálním světě. Ale tohle je jediný způsob, jak se tam dostat. Poletíme.“

„Ne,“ hlesne Sophie a hlas se jí úplně zlomí.

„Půjďme teď k útesu, který je odtud jen kousek,“ řeknu. „Uvidíš odtamtud světla, možná i několik lodí. Budeš se cítit lépe, když uvidíš svůj cíl.“

„Nemáme moc času,“ připomene mi Vivi a významně se na mě podívá.

„Není to daleko,“ argumentuji. Nevím, co jiného dělat. Zbývají jen další dvě možnosti – omráčit ji nebo požádat Vivi, aby ji začarovala. Obě jsou příšerné.

Vydáme se napříč lesem a koně vedeme za sebou. Sophie zkrotne. Chůze jako by ji uklidňovala. Cestou sbírá kameny, ohlazené valounky, které nejprve očistí od hlíny a pak si je dává do kapes.

„Pamatuješ si na svůj předchozí život?“ zeptám se jí.

Přikývne a chvíli nic neříká. Pak se však ke mně otočí. Divně, skřehotavě se zasměje. „Vždycky jsem chtěla, aby tam platila kouzla jako v pohádce,“ svěří se. „Není to směšné? Tolik jsem si přála spatřit velikonočního zajíčka a Santu Clause. A vílu Zvonilku. Pamatuju si na Zvonilku. Ale už nechci. Už nic z toho nechci.“

„Já vím,“ řeknu. A myslím to vážně. V průběhu let jsem si přála spoustu věcí, ale mým prvním skutečným přáním bylo, aby nic z toho, co se mi děje, nebyla pravda.

Na pobřeží Vivi nasedne na jednoho z koňů a posadí si Sophii před sebe. Vyhoupnu se na druhého. Sophie se rozechvěle ohlédne za lesem a pak o mě zavádí pohledem. Nezdá se, že se bojí. Jako by začínala věřit, že to nejhorší má

za sebou.

„Drž se pevně,“ vybídne ji Vivi. Její kůň se odrazí kopyty od skály a vznese se do vzduchu. Následuji je. Zmocní se mě známá, nespoutaná radost z letu a potěšeně se usměju. Pod námi o sebe bijí zpěňené vlny, před námi se mihotají světla lidských měst, jako tajemná země posetá hvězdami. Pohlédnu na Sophii a chci se na ni povzbudivě usmát.

Ale Sophie se mým směrem nedívá. Má zavřené oči. A pak, zatímco se na ni dívám, se v jednu chvíli nakloní, pustí se hřívy a spadne z koně. Vivi se ji pokusí zachytit, ale je pozdě. Sophie neslyšně plachtí noční oblohou směrem k temnému zrcadlu vodní hladiny.

Když dopadne, není slyšet ani šplouchnutí.

Hrůzou oněmím. Všechno kolem mě se zpomalí. Vybavím si Sophiiny rozpraskané rty, její slova: *Prosím, řekni, že nic z toho není skutečné. Nemohla bych žít s představou, že se tohle všechno opravdu stalo.*

Vybavím si, jak si cpala do kapes kameny.

Neposlouchala jsem ji. Nechtěla jsem ji vyslyšet. Chtěla jsem ji jen zachránit.

A teď je kvůli mně mrtvá.

KAPITOLA 18

Probudím se úplně vyčerpaná. Plakala jsem tak dlouho, dokud jsem neusnula. Oči mám oteklé a zarudlé a hlavu jako střep. Celá předchozí noc mi připadá jako horečná, děsivá noční můra. Zdá se mi nemožné, že jsem se vkradla do Balekinova domu a ukradla mu jeho služebnou. A ještě nemožnější se zdá, že si raději vzala život, než aby dál žila se vzpomínkami na Zemi víl. Polknu doušek fenyklového čaje a ledabyle si obléknu dublet, když vtom se ve dveřích objeví Hryzoun.

„Žádám o laskavé prominutí,“ řekne a krátce se ukloní. „Jude se má okamžitě dostavit...“

Vřesinka ho mávnutím ruky odežene. „Slečna není ve stavu, kdy by někoho mohla vidět. Pošlu ji dolů, jakmile ji doobléknu.“

„V salonku generála Madoca ji očekává princ Dain. Nařídil mi ji přivést bez ohledu na to, jestli je nebo není oblečená. Řekl, že bude-li to nutné, mám ji donést na rukou.“ Hryzoun očividně lituje celé situace, ale je jasné, že korunního prince nikdo z nás odmítnout nemůže.

Krev mi ztuhne v žilách. Jak jsem si jen mohla myslet, že ze všech lidí se právě on, se všemi svými špehy, nedozví, co jsem udělala? Navzdory jeho urgentní žádosti si obléknu kalhoty a obuji boty. Nikdo mi v tom nezabrání. Už jsem dost zranitelná i tak a nehodlám se nechat připravit o poslední zbytek důstojnosti.

Princ Dain stojí u okna, za Madocovým stolem. Je ke mně obrácený zády. Pohledem automaticky sklouznu k meči, který mu visí u pasu a je patrný i pod těžkým vlněným pláštěm. Když vstoupím dovnitř, neotočí se.

„Udělala jsem chybu,“ přiznávám. Jsem ráda, že ke mně stojí zády. Je snazší něco říct, když se mu nemusím dívat do očí. „A budu se všemi možnými způsoby snažit, abych...“

Vtom se obrátí. Tvář mu plane divokým hněvem. V tu chvíli si všimnu jeho

nápadné podobnosti s Cardanem. Tvrdě udeří dlaní o Madocův stůl, až na něm popadají věci. „Nevzal jsem tě snad do služby a nedal ti kouzelnou moc? Neslíbil jsem ti snad místo u dvora? A ty přesto – *přesto* – používáš to, co jsem tě naučil, jen k ohrožení mých plánů!“

Upírám pohled na zem. Má moc se mnou udělat cokoli. Cokoli. Ani Madoc by ho nemohl zastavit – ne že bych si myslela, že by se o to pokusil. A nejenže jsem prince Daina neuposlechla, ale dala jsem navíc velice jasně najevo, že má loajalita směřuje k někomu úplně jinému než k němu. Pomohla jsem smrtelné dívce. Zachovala jsem se jako člověk.

Kousnu se do spodního rtu, abych už neprosila o odpuštění. Nepřísluší mi mluvit.

„Zranění toho kluka nebylo tak vážné, ale mohlo být. Se správným nožem – delším nožem – by ta rána byla smrtící. Nemysli, že jsem tak hloupý, abych věřil tomu, že ti šlo o něco jiného.“

V neskrývaném překvapení vzhlédnu. Několik dlouhých, nepříjemných chvil se navzájem měříme pohledem. Zírám do jeho stříbřitě šedých očí a pozoruji, jak vraští čelo, až se mu na něm tvoří hluboké, znechucené vrásky. Upínám k nim pozornost, abych nemyslela na to, že jsem mu málem prozradila svůj mnohem horší prohřešek, než jaký mi vyčetl.

„Nuže?“ dožaduje se mého přiznání. „To jsi neměla žádný plán pro případ, že budeš odhalena?“

„Snažil se mě magicky donutit, abych skočila z věže,“ řeknu na svou obranu.

„Takže teď ví, že na tebe okouzlení neúčinkuje. Bravo.“ Obejde stůl směrem ke mně. „Patříš mi, Jude Duarteová. Zaútočíš jen tehdy, když tě k tomu vyzvu. V opačném případě se zbraně ani nedotkneš. Rozumíš?“

„Ne,“ automaticky se vzepřu. Jeho požadavek je absurdní. „To jsem si měla nechat ublížit?“

Kdyby věděl o všem, co jsem ve skutečnosti provedla, zuřil by ještě víc.

Prašťí dýkou o Madocův stůl. „Zvedni ji,“ přikáže a já ucítím v jeho slovech magický nátlak. Sevřu prsty okolo střenky. Všechno se najednou zamlží. Uvědomuji si, co dělám, ale současně mě obestírá nevědomost.

„Za okamžik tě požádám, aby sis probodla ruku. Až tak učiním, chci, aby sis pamatovala, kde jsou v tvé ruce kosti a kde žíly. Chci, aby ti bodnutí způsobilo co nejmenší újmu.“ Hlas má kolébavý, hypnotický, ale přesto se mi rozbuší srdce.

Proti své vůli namířím hrot dýky proti ruce a jemně ho přitlačím ke kůži. Jsem připravená.

Nenávidím ho, ale jsem připravená. Nenávidím ho a sebe také nenávidím.

„Ted’“ řekne a přestane na mou mysl magicky působit. Ustoupím o krok dozadu.

Opět mám vládu sama nad sebou a stále svírám dýku v dlani. Málem mě přinutil...

„Nezklam mě,“ řekne Dain.

Náhle si uvědomím, že jsem žádnou milost nedostala. Nepropustil mě ze své moci, aby mě ušetřil. Mohl by mě okouzlit znovu, ale neudělá to, protože chce, abych se bodla z vlastní vůle. Chce, abych mu projevila oddanost, i kdybych měla potit krev. Zaváhám – jistěže zaváhám. Je to absurdní. Je to příšerné. Takhle lidé loajálnost neprojevují. Je to jeden velký, kolosální nesmysl.

„Jude?“ zeptá se. Nedokážu odhadnout, jestli to má být zkouška, kterou mám projít, nebo zkouška, v níž nemám obstát. Vzpomenu si na Sophii, která leží na mořském dně s kapsami plnými kamení. Vzpomenu si na uspokojení, které se Valerianovi zračilo v tváři, když mi přikázal, abych skočila z věže. Vzpomenu si na Cardanovy oči, které mě vyzývají ke vzdoru.

Snažila jsem se být lepší než oni a neuspěla jsem.

Čím bych se stala, kdybych se přestala bát smrti, bolesti, všeho? Kdybych se přestala snažit mezi víly zapadnout?

Kdybych se nebála, druzí by se začali bát mě.

S pohledem upřeným na prince Daina si vrazím dýku do ruky. Bolest přijde ve vlně, která stále narůstá, ale nikdy se nepřevalí přes hřbet. Potlačím v sobě výkřik, který se mi dere z hrdla. Možná si nezasloužím potrestání kvůli Valerianovi, ale zasloužím si ho.

Dain má ve tváři zvláštní, prázdný výraz. Odstoupí ode mě, jako bych namísto splnění rozkazu udělala něco šokujícího. Pak si odkašle. „Své dovednosti zacházet se zbraněmi nikde neukazuj,“ řekne. „Neukazuj svou schopnost odolat magickému hlasu. Neukazuj všechno, co umíš. Ukaž svou moc tím, že budeš působit bezmocně. Přesně to od tebe potřebuji.“

„Rozumím,“ hlesnu a vyškubnu čepel z ruky. Na Madocův stůl se vyřine krev, mnohem více, než bych čekala. Najednou se mi zatočí hlava.

„Utři to,“ řekne. Má sevřenou čelist. Jeho překvapení, ať už bylo jakékoli, vystřídalo něco jiného.

Nemám nic jiného, čím bych mohla utřít krev ze stolu, než okrajem svého dubletu.

„Ted’ mi tu ruku podej.“ Zdráhavě ji natáhnu, ale on ji jen opatrně uchopí a obváže zeleným šátkem, který měl v kapse. Pokusím se ohnout prsty a málem

umřu bolestí. Látka provizorního obvazu se temně barví. „Až odejdu, běž do kuchyně a přilož si na to mech.“

Opět přikývnu. Nevím, jestli bych své myšlenky dokázala převést do slov. Obávám se, že už dlouho nevydržím stát, ale propnu kolena, aby se mi nepodlomila. V místě, kam dopadla čepel, zůstal v desce stolu hluboký vryp. Svítí jasnou rudou krví, která postupně ztrácí barvu.

K úleku nás obou se dveře do pracovny rozlétnou. Princ Dain pustí mou ruku. Schovám ji do kapsy, ačkoli málem omdlím bolestí. Ve dveřích stojí Oriana s podnosem, na němž spočívá kouřící konvice a tři keramické šálky. Na sobě má denní šaty ve svěžím odstínu nezralého kaki. „Princi Daine,“ řekne a půvabně se ukloní. „Sluhové mi sdělili, že jste tu o samotě s Jude, a nechtělo se mi tomu věřit. S ohledem na vaši blízcí se korunovaci je váš čas jistě příliš cenný, než aby vás o něj okrádala nějaká bláznivá holka. Prokazujete jí mimořádnou čest a vašeho ohledu si samozřejmě nesmírně vážíme.“

„O tom nepochybuji,“ procedí princ Dain mezi zuby a kysele se usměje. „Už se opravdu nemohu déle zdržet.“

„Nenapijete se alespoň čaje, než nás opustíte?“ cukruje Oriana a postaví podnos na Madocův stůl. „Všichni bychom si mohli nad šálkem čaje popovídat. Jestli Jude provedla něco, co vás pohoršilo...“

„Promiňte,“ řekne nepříteli laskavě. „Ale vaše připomenutí mých povinností mě nutí k bezodkladnému jednání.“

Protáhne se kolem Oriany, a než rozzlobeně opustí místnost, ještě se za mnou naposledy ohlédne. Netuším, jestli jsem v jeho zkoušce obstála. Každopádně mi už nevěří tolik jako předtím. Zahodila jsem svou šanci.

Ani já už mu tolik nedůvěřuji.

„Děkuji,“ řeknu Orianě. Třesu se po celém těle.

Tentokrát mě nehubuje. Neřekne ani slovo. Rukama lehce spočine na mých ramenou a já se o ni vděčně opřu. Ucítím aroma verbeny. Zavřu oči a vychutnávám si povědomou vůni. Jsem zoufalá. S povděkem přijímám jakoukoli útěchu, jakoukoli.

Nemyslím na cvičení ani na přednášky. Třesu se jako osika. Jdu rovnou do svého pokoje a vlezu si do postele. Vřesinka mi krátce pročesá vlasy jako urousané kočce a pokračuje v třídění mého oblečení. Mé nové šaty mají dorazit během

dnešního dne. Korunovace je už zítra. Poté co bude Dain jmenován novým Nejvyšším králem, odstartuje měsíc radovánek, který potrvá tak dlouho, dokud se na obloze nevystřídají všechny fáze Měsíce.

Ruka mě tak neskutečně bolí, že si ani nedokážu dojít do kuchyně pro mechový obklad a přiložit ho k ráně. Držím ji úlevně skrčenou u hrudníku.

Ruka mi pulzuje bolestí a každý záškrub je jako nové bodnutí, jako nepravdělná ozvěna tlukoucího srdce. Nejsem schopná nic dělat, jen ležet a čekat, až šílená bolest odezní. Hlavou mi víří myšlenky.

Z celé Země víl se zatím sjíždějí urození pánové, dámy a leníci ze vzdálených dvorů, aby vzdali hold novému Nejvyššímu králi. Víly noci i víly jasného dne, nezávislé víly i víly z divočiny. Poddaní Nejvyššího krále a vazalové, s nimiž bylo uzavřeno, jakkoli vratké, příměří. Korunovace se zúčastní dokonce i královna Orlagh z Podmořského světa. Mnoho vládců se novému králi zaváže slibem věrnosti výměnou za jeho moudrost a ochranu. Oficiálně příslibí, že ho budou bránit, a v případě nutnosti ho pomstí. Pak se na výraz úcty oddají prostopášnému hýření, dokud jim nedojdou síly.

Účast na radovánkách se očekává i ode mě. Měsíc tance, jídla a pití, řešení hádanek a nesčetných duelů.

Všechny mé nejlepší šaty je potřeba oprášit, přežehlit a dát do pucu. Kolem roztřepených okrajů rukávů Vřesinka přišívá rafinované manžety z šupin borových šišek. Drobné trhlínky na sukních spraví umné výšivky ve tvaru lístků, granátových jablíček nebo – v jednom případě – i skotačící lišky. Vřesinka mi ušila tučt kožených střevíčků. Očekává se, že se natolik oddám tanci, že každou noc protančím jedny z nich.

Alespoň budu moct tančit s Lockem. Namísto bolesti v ruce si zkusím připomenout jeho jantarové oči.

Zatímco se Vřesinka pohybuje po místnosti, zavřu oči a upadnu do zvláštního, posilujícího spánku. Když se probudím, je hluboká noc a šaty mám úplně propocené. Cítím nezvyklý klid, jako by slzy, bolest a panika zázrakem odezněly. Palčivá bolest se změnila v tupé záškuby.

Vřesinka odešla. Na kraji mé postele sedí Vivi. Kočičí oči se jí lesknou měsíčním svitem a bylinným likérem.

„Přišla jsem se podívat, jestli jsi v pořádku,“ řekne. „I když v pořádku pochopitelně nejsi.“

S námahou se opět posadím a zdravou rukou se podepřu. „Mrzí mě to – že jsem něco takového po tobě chtěla. Neměla jsem. Vystavila jsem tě nebezpečí.“

„Jsem tvá starší sestra,“ připomene mi. „Nemusíš mě ochraňovat před mými

vlastními rozhodnutími.“

Poté co se Sophie vrhla do moře, jsme se s Vivi dlouhé hodiny až do úsvitu potápěly v ledové vodě, volaly ji, snažily se po ní najít nějakou stopu. Plavaly jsme pod černou hladinou a křičely její jméno až do ochraptění.

„I tak,“ řeknu.

„*I tak*,“ zopakuje prudce. „Chtěla jsem pomoci. Chtěla jsem té holce pomoci.“

„Do smrti si to budu vyčítat.“ Slova se mi zadrhnou v hrdle.

Vivienne pokrčí rameny. Znovu si uvědomím, jak jsme úplně nepochopitelným způsobem jiné, přestože jsme sestry. „To, cos udělala, bylo statečné. Za to buď ráda. Ne každý dokáže být statečný. Já často nejsem.“

„Co tím myslíš? Žes pořád ještě neřekla Heather, jak se věci mají?“

Udělá na mě grimasu, ale usměje se. Je vděčná, že můžeme mluvit o něčem méně tíživém – a přitom jsme se v myšlenkách přenesly od jedné smrtelné dívky k jiné, od mrtvé k milované. „Před pár dní jsme spolu ležely v posteli,“ prozradí Vivi. „A ona mi začala přejíždět prstem po uchu. Myslela jsem, že se na to zeptá a že mi tak dá příležitost jí k tomu něco říct. Ale ona jen řekla, že jsem si ty uši nechala hezky vylepšit. Věděla jsi, že někteří lidi si nechají naříznout uši a sešít je tak, aby pak byly do špičky?“

Nepřekvapuje mě to. Chápu, že po takových uších někdo může toužit. Po zašpičatělých uších s jemnými štětinkami, jako má Vivi, prahnu půlku života.

Neřeknu jí ale, že nikdo, kdo si na uši sáhne, by nemohl uvěřit tomu, že je nemáš od narození. Heather buď lže Vivi, nebo sama sobě.

„Nechci, aby se mě bála,“ řekne Vivi.

Vzpomenu si na Sophii a jsem si jistá, že i Vivi na ni myslí, na její kapsy plné kamení. Na Sophii na dně moře. Možná se to Vivi přece jen dotklo více, než by si byla ochotná přiznat.

Ze zdola k nám dolehne Tarynino volání. „Už jsou tady! Šaty už dorazily! Pojdte sem!“

Vyklouznu z postele a Vivi se na mě usměje. „Aspoň jsme zažily dobrodružství. A čeká nás další.“

Nechám ji jít napřed, abych si na obvázanou ruku navlékla rukavici. Překryji si ránu knoflíkem utrženým z pláště, abych ji měla v případě přímého tlaku chráněnou. Pak sejdu po schodech do přízemí. Musím doufat, že vyboulenina na mé dlani nevzbudí pozornost.

Naše sváteční šaty leží rozprostřené na třech židlích a na pohovce v Orianině salonku. Madoc trpělivě naslouchá, jak se Oriana rozplývá nad jejich

dokonalostí. Její šaty mají totožný odstín jako její oči, růžový s nádechem do červena, a zdá se, že jsou zhotoveny z velkých okvětních lístků, které se ve spodní části rozšiřují do vlečky. Látka Taryniných šatů je nádherná, honzík je dokonale našasený a živůtek umně střižený. Také Doubek dostal svůj rozkošný kostýmek a na Madoca tu čeká nový dublet a plášť v jeho oblíbeném odstínu zaschlé krve. Vivi zvedne své stříbřitě šedé šaty s roztřepenými lemy a věnuje mi úsměv.

Své šaty poznám už od dveří. Když je zdvihnu, Taryn zalapá po dechu.

„Takové sis ale neobjednala!“ poznamená vyčítavě. Jako bych ji úmyslně oklamala.

Má pravdu, jsou to jiné šaty než ty, které mi Nitka naskicovala. Je to něco dočista jiného a připomene mi to bláznivé, úchvatné róby z šatníku Lockeovy matky. Šaty s ombré efektem, jejichž odstín přechází z bílé v oblasti hrdla do slabounce bleděmodré až po nejtemnější indigovou v úrovni kotníků. Tkaninu zdobí kontrastní výšivka linie stromů, která do nejmenšího detailu odpovídá mému výhledu z okna za soumraku. Švadlena na ně dokonce našila křišťálové perličky namísto hvězd.

O takových šatech se mi ani nesnilo. Jsou tak dokonalé, že se na chvíli nechám pohltit jejich krásou a nevnímám nic jiného.

„Já... myslím, že nejsou pro mě,“ vypravím ze sebe. „Taryn má pravdu. Vůbec se nepodobají návrhu.“

„Ale stejně jsou půvabné,“ řekne Oriana konejšivě, jako by chtěla rozptýlit mé rozčarování. „A je k nim přišpendlen lístek s tvým jménem.“

Jsem ráda, že mě nikdo nenutí je vrátit. Nevím, proč jsem takové šaty dostala, ale jestli existuje způsob, jak se do nich dostat, udělám pro to nemožné.

Madoc povytáhne obočí. „Bude na nás všechny radost pohledět.“ Když kolem mě cestou ze salonku prochází, rozčepýří mi vlasy. V takových chvílích je téměř nemožné si myslet, že nás dělí řeka prolité krve.

Oriana tleskne rukama. „Dívky, pojďte sem na chvíli za mnou a pozorně poslouvejte.“

Všechny tři se posadíme na pohovku vedle ní a v rozpacích čekáme, co řekne.

„Zítra se budete pohybovat mezi šlechtici z mnoha odlišných dvorů. Těšíte se Madocově ochraně, ale většina hostů to nebude vědět. Nesmíte se nechat zlákat k žádným dohodám nebo slibům, které mohou být použity proti vám. A především, nikoho ani náznakem nesmíte urazit, abyste nezavdaly příčinu k nelaskavému zacházení. Nebuďte pošetilé a nevydávejte se do cizí moci.“

„Nikdy se nechováme pošetile,“ řekne Taryn. Nehorázná lež.

Orianin obličej se zkříví bolestí. „Kdyby to bylo na mně, nepustila bych vás tam, ale Madoc mi výslovně nařídil, že vaše účast na slavnosti je žádoucí. Držte se prosím mých rad. Buďte obezřetné a možná objevíte způsob, jak se dobře pobavit.“

Měla jsem to čekat – další varování, další přednáška. Jestli nevěří, že se budeme umět chovat během slavnosti, rozhodně nám nebude věřit v průběhu korunovace. Oriana nás propustí, ale ještě předtím nám každé vtiskne svými mrazivými rty polibek na tvář. Přijdu na řadu jako poslední.

„Nedělej si přílišné ambice,“ řekne mi tiše.

Chvilí nechápu, proč to řekla. Potom mi s hrůzou dojde, kam tím míří. Po dnešním odpoledni je přesvědčená, že jsem milenkou prince Daina.

„Nedělám,“ vyhrknu. Jistě, Cardan by řekl, že *všechno*, co mám, vysoce převyšuje mou úroveň.

S lítostivým pohledem mě vezme za ruku.

„Myslím jen na tvou budoucnost,“ dodá stále ještě tiše. „Ti, kteří mají blízko k trůnu, mají jen zřídkakdy blízko k někomu jinému. A smrtelná dívka by měla spojenců ještě méně.“

Přikývnu, jako bych její radu přijala. Jestli mi nedůvěřuje, udělám nejlépe, když budu hrát její hru. Její domněnka opravdu dává větší smysl než pravda – že si mě Dain vybral do svého hnízda zlodějů a vyzvědačů.

Něco v mém výrazu ji přiměje chytit mě za obě ruce. Trhnu sebou, když mi zatlačí na ránu. „Než jsem se provdala za Madoca, byla jsem jednou z Eldredových žen. Poslechni mě, Jude. Být milenkou Nejvyššího krále není jednoduché. Znamená to být vždy vystavena nebezpečí. Znamená to být vždy pouhým pěšcem na šachovnici.“

Zůstanu na ni zírat. Jsem v šoku. Nikdy jsem nepřemýšlela nad tím, jaký život vedla předtím, než k nám přišla. Najednou mi její starost o nás dává docela jiný smysl. Byla zvyklá na zcela odlišná pravidla. Mám pocit, že podlaha pod mýma nohama se začíná houpát. Vůbec tuto ženu, která přede mnou stojí, neznám. Nevím, co musela vytrpět, než se ocitla v tomto domě. Dokonce ani nevím, jak se to stalo, že se s ní Madoc oženil. Milovala ho, nebo se rozhodla pro sňatek z rozumu, aby získala jeho ochranu?

„To jsem nevěděla,“ breptnu hloupě.

„Nikdy jsem Eldredovi nedala dítě,“ pokračuje. „Ale jiná jeho milenka téměř ano. Když před porodem zemřela, všichni si šeptali, že ji otrávil jeden z princů, aby si pojistil svůj nástup na trůn.“ Oriana se mi svými bledě růžovými očima zahledí do tváře. Vím, že mluví o Liriope. „Nemusíš mi věřit. Takových

hrůzných historek existují celé desítky. Když se někde soustřeďuje velká moc, objeví se spousta malých soust, o něž lze bojovat. Když zrovna nikdo nikoho netráví jedem, tráví ho žlučí. Do takového prostředí se nehodíš.“

„Proč si to myslíš?“ zeptám se rozmrzele. Připomíná mi Madoca, který smetl ze stolu mé šance na hodnost rytíře. „Možná jsem pro takový život stvořená.“

Opět mi přejede prsty po tváři a sčísne mi vlasy dozadu. Mělo to být něžné gesto, ale vnímám ho jako pokus mě zhodnotit. „Musel vaši matku velmi milovat,“ odtuší. „Je vámi posedlý. Kdybych byla na jeho místě, už dávno bych vás poslala pryč.“

O tom nepochybuji.

„Jestliže i přes mé varování prince Daina vyhledáš, jestliže s ním počneš dítě, neříkej o tom nikomu, dokud to nepovíš mně. Přísahej mi na hrob své matky.“ Spočine rukou na mém zátylku a lehce mi zaryje nehty do kůže. Ucuknu. „Nikomu. Rozumíš?“

„Slibuji.“ Dodržet tenhle slib mi nebude dělat problém. Pokusím se dodat svým slovům váhu, aby uvěřila, že to myslím vážně. „Opravdu. Slibuji.“

Pustí mě. „Můžeš jít. Dobře se vyspi, Jude. Až zítra vstaneš, bude nás čekat korunovace a na odpočívání nebude čas.“

Ukloním se a odejdu.

Na chodbě na mě čeká Taryn. Sedí na lavici s vyřezávanými stočenými hady a houpe nohama ve vzduchu. Když cvaknou dveře, zvedne ke mně oči. „Co to do ní vjelo?“

Potřesu hlavou, abych ze sebe setřásla směsici pocitů. „Věděla jsi, že Oriana byla kdysi Eldredova milenka?“

Taryn vylétnou obočí vzhůru, pak si potěšeně odfrkne. „Ne. To ti řekla?“

„To mi řekla.“ Myslím na Lockeovu matku a zpívajícího ptáčka ve zlatém žaludu, na Eldreda na trůnu, s hlavou skloněnou pod tíhou koruny. Je pro mě těžké si ho představit v roli milovníka – přestože musel pojmout tolik žen, aby s nimi zplodil takové množství dětí, které se zcela vymyká zdejšími poměry. Ale možná mám jen chabou představivost.

„Hmm.“ Zdá se, že Taryn má podobně slabou představivost jako já. Zamračí se, jako by si s něčím nevěděla rady, a pak jako by si vzpomněla, kvůli čemu na mě za dveřmi na chodbě čekala. „Víš, proč tady dnes byl princ Balekin?“

„Byl tady?“ Mám pocit, že další překvapení už neunesu. „U nás v domě?“

Přikývne. „Přijel s Madocem a na celé hodiny se zavřeli do pracovny.“

Napadne mě, jak dlouho po odjezdu prince Daina asi přijeli. Snad dost dlouho na to, aby Dain nezaslechl nic o Balekinově pohřešované služebné. V ruce mi

škubne, kdykoli s ní pohnu, ale jsem ráda, že s ní vůbec dokážu hnout. Představa dalšího potrestání mi nahání husí kůže.

Ale nezdálo se mi, že by na mě byl Madoc našťvaný, když jsme si před chvílí prohlíželi nové šaty. Choval se normálně, možná měl i radost. Třeba s Balekinem probírali jiné věci.

„Jsou věci mezi nebem a zemí,“ řeknu sestře. Mám zakázáno jí prozradit, že jsem teď Dainův špeh, a nejsem s to jí povědět o Sophii.

Jsem ráda, že korunovace je už zítra. Chci, aby už bylo zítra, a ve víru oslav všechno zmizelo.

V noci podřimuji na posteli oblečená a čekám, kdy dorazí Přízrak. Dvakrát po sobě jsem ho nechala na holičkách – předevcírem, když jsem byla u Lockeana na večírku, a včera, když jsem hledala Sophii v hlubinách moře. Bude pěkně našťvaný, až přijde.

Snažím se tu myšlenku vytěsnit z hlavy a soustředit se jen na odpočinek. Nádech, výdech.

Když nás sem Madoc jako děti dovezl, často jsem nemohla spát. Člověka by napadlo, že jsem trpěla nočními můrami, ale těch si moc nepamatuji. Mé sny se hrůze každodenního života nevyrovnaly. Ale dělalo mi potíže se zklidnit. Byla jsem schopná se celou noc i ráno s rozbušeným srdcem převalovat, až jsem konečně pozdě odpoledne upadla s bolestí hlavy do spánku, právě když ostatní bytosti ze Země víl začínaly svůj den. Bloumala jsem po chodbách domu jako duch, který nemá stání, listovala jsem starobylými knihami, posunovala figurkami na šachovnici, ochutnávala sýr v kuchyni nebo zírala na Madocovu kápi zmáčenou krví, jako by se ve vrásách zaschlé krve skrývaly odpovědi na tajemství vesmíru. Jeden ze skřítků, kteří tehdy v domě pracovali, mě pak vždy zavedl zpátky do ložnice a nabádal mě, že jestli nemůžu usnout, mám alespoň ležet se zavřenýma očima. Tak si prý tělo odpočine, i když mysl stále těká.

Ležím a nehýbu se, když vtom zaslechnu, jak něco na balkoně zašustí. Otočím se a jsem si téměř jistá, že se blíží Přízrak. Už ho chci pokárat za to, že se sem nepřikradl zcela neslyšně, když si s leknutím uvědomím, že osoba lomozíci s dveřmi se mu ani trochu nepodobá. Je to Valerian. V jedné ruce svírá dlouhý zahnutý nůž a rty má zkřivené ve stejně ostrém úšklebku.

„Co...“ snažím se posadit. „Co tady děláš?“

Uvědomím si, že šeptám, jako bych se obávala, že ho někdo objeví.

Patříš mi, Jude Duarteová. Zaútočíš jen tehdy, když tě k tomu vyzvu. V opačném případě se zbraně ani nedotkneš.

Naštěstí na mě princ Dain nepoužil kouzelný hlas, jinak bych ho musela poslechnout.

„Proč bych tady neměl být?“ namítne Valerian a kráčí ke mně. Je z něj cítit borovicový likér a spálené vlasy. Na jedné tváři má jemný nános zlatého prášku. Nevím, odkud sem přišel, ale je vidět, že má upito.

„Tohle je můj domov.“ Jsem nachystaná na trénink s Přízrakem. V botě mám zastrčený nůž a další v pouzdře na boku, ale připomínám si, k čemu mě Dain nabádal a že ho už nesmím zklamat, a tak po žádném nesáhnou. Jsem vyvedená z míry, že je Valerian tady, u mě v pokoji.

Přejde k mé posteli. Způsob, jakým drží nůž, vypovídá o dobrém výcviku, ale nemám dojem, že je v zacházení s ním zběhlý. Není synem generála.

„*Nic z toho tady není tvůj domov,*“ zavrčí. Hlas se mu třese zlostí.

„Jestli tě k tomuhle navedl Cardan, měl by ses vážně zamyslet nad konceptem přátelství,“ pronesu po chvíli. Začínám se bát. Můj hlas se zázrakem nechvěje. „Stačí, abych vykřikla, a příběhnou sem stráže. A mají velké nabroušené meče. Obrovské. Tvůj přítel tě poslal na smrt.“

Ukaž svou moc tím, že budeš působit bezmocně.

Podle všeho stejně nevnímá, co říkám. Oči má divoké, bělmo zarudlé a jeho pohled je rozostřený. „Víš, co mi řekl, když se dozvěděl, žeš mě bodla? Řekl mi, že jsem si nic jiného nezasloužil.“

To není možné. Valerian se musel přeslechnout. Cardan se mu zřejmě vysmíval, že jsem se mu dostala pod kůži.

„A co jsi čekal?“ udeřím otázkou a snažím se zakrýt své překvapení. „Nevím, jestli sis toho už všiml, ale je to debil s velkým D.“

Jestli do této chvíle Valerian váhal, zda mě bodnout, či ne, právě jsem jeho pochyby rozptýlila. Skočí po mně a máchne. Nůž se zanoří do matrace, ale stačím se odvalit stranou a postavit na nohy. Když čepel vytrhne ven, vzduchem se rozlétne husí peří a poletuje mezi námi jako sněhové vločky. Seskočí z postele. Tasím dýku.

Své dovednosti zacházet se zbraněmi nikde neukazuj. Neukazuj svou schopnost odolat magickému hlasu. Neukazuj všechno, co umíš.

Těžko mohl princ Dain vědět, že mé skutečné umění spočívá v tom, jak rychle dokážu soupeře naštvat.

Valerian mě znovu napadne. Je opilý, rozběsněný a ne tak dobře trénovaný,

ale je jedním z nich, narodil se s kočičími reflexy a dostal do vínku vysokou postavu, která ho zvýhodňuje v kontaktním boji. Cítím, jak mi srdce buší až v hrdle. Měla bych křičet o pomoc. Měla bych křičet.

Otevřu ústa, ale vtom se na mě Valerian vrhne. Místo výkřiku jen prudce vydechnu, jak ztratím rovnováhu. Tvrdě dopadnu na rameno a odkutálím se. Navzdory úleku využiji nacvičené situace a vykopnu mu nůž z ruky. Čepel zazvoní o podlahu.

„Fajn,“ řeknu, jako bych se nás oba snažila uklidnit. „Fajn.“

Nezastaví se. Znovu mi skočí po krku, ačkoli jsem to já, kdo drží v ruce nůž, ačkoli jsem už dvakrát jeho útok odrazila a odzbrojila ho, ačkoli jsem ho už v minulosti bodla. Zaryje mi prsty do masa. Vzpomenu si, jaký to byl pocit, mít ústa nacpaná vílím ovocem a na zubech cítit jablečnou dužinu. Znovu prožívám, jak se zalykám sladkou šťávou a dřením, zatímco se mě zmocňuje děsivá blaženost, která mě zbavuje i pudu sebezáchovy. Už tehdy mě chtěl vidět umírat, bojovat o poslední dech tak, jak o něj zápasím nyní. Pohlédnu mu do očí a naleznu v nich ten samý chtíč.

Nejsi nic. Skoro ani neexistuješ. Tvým jediným cílem je nadělat sobě podobné haranty a pak zbytečně v bolestech chcípnout.

V tom se ve mně mýlí. Hodlám ve svém jepičím životě něco dokázat.

Nebudu se bát ani jeho, ani kritiky prince Daina. Jestli nemohu být lepší než oni, budu tedy mnohem horší.

Přestože mi svírá dýchací trubici, přestože se mi začíná kalit zrak, namířím dýku do správného úhlu a přesným pohybem udeřím do jeho hrudníku. Do srdce.

Valerian se ode mě s chrčivým zvukem odpotácí. Zběsile lapám po dechu. Pokusí se vstát, ztratí rovnováhu a opět klesne na kolena. S mžitkami před očima se na něj podívám – z hrudníku mu trčí rukojeť mé dýky. Červený samet jeho dubletu se barví do temně rudé.

Sáhne po dýce, jako by si ji chtěl vytáhnout z rány.

„Ne!“ zvolám automaticky, protože tím by ránu ještě více prohloubil. Zašátrám kolem sebe – nahmatám pohozenou spodničku, abych ránu utěsnila. Sveze se na bok, zády ke mně a šklebí se, i když stěží otevře oči.

„Musíš mě nechat ti...“ začnu.

„Proklínám tě,“ zašeptá. „Proklínám tě. Třikrát tě proklínám. Za to, že jsi mě zavraždila, nechť jsou tvé ruce vždy potřísněné krví. Nechť je tvým jediným společníkem smrt. Nechť...“ Náhle se odmlčí a rozkašle se. Když přestane, zůstane nehybně ležet. Oči má stále napůl přivřené, ale vytrácí se z nich lesk.

Poraněná ruka mi hrůzou vylétne k ústům, jako by měla utlumit můj výkřik,

jenže já nekřičím. Doted' jsem nevykřikla, a když už nemám co ztratit, tak s tím začínat nebudu.

Minuty ubíhají a já stále sedím vedle Valeriana. Dívám se, jak se mu z obličeje vytrácí krev, jak jeho rty získávají modrozelený odstín. Umírá stejně jako smrtelní lidé, ačkoli ta myšlenka by pro něj byla nesnesitelná. Nebýt mě, mohl žít tisíc let.

Ruka mě bolí jako ještě nikdy. Musela jsem se do ní praštit.

Rozhlédnu se a v zrcadle na protější straně pokoje spatřím svůj obraz: lidská dívka s rozčuchanými vlasy, horečnatýma očima a kaluží krve u nohou.

Blíží se Přízrak. Bude vědět, jak naložit s mrtvým tělem. Určitě už někoho někdy zabil. Ale principi Dainovi jsem už i tak hnula žlučí, že jsem zranila dítě šlechtice, který se těší jeho přízni. Zabití téže osoby večer před korunovací mi jen tak neprojde. Dainovi špehové jsou těmi posledními, kteří by se o tom měli dozvědět.

Ne, musím tělo ukrýt sama.

Přelétnu zrakem po místnosti v naději, že dostanu nějaký nápad. Jediné místo, kam bych mohla tělo dočasně schovat, je pod postel. Rozprostřu spodničku vedle Valerianova těla a převalím ho na ni. Chce se mi zvracet. Jeho tělo je ještě teplé. Zakážu si cokoli cítit a táhnu tělo k lůžku. Odtlačím ho i se spodničkou pod postel, nejprve rukama, potom nohama.

Na podlaze zůstane jen krvavá šmouha. Uchopím džbán s vodou, který stojí u podložní mísy, a cáknu trochu vody na dřevěná prkna. Pak si opláchnu obličej. Když jsem u konce s vytíráním, zdravá ruka se mi třese vyčerpáním. Klesnu k zemi a schovám hlavu do dlaní.

Nejsem v pořádku.

Nejsem v pořádku.

Nejsem v pořádku.

Ale když se na balkoně objeví Přízrak, nic na mně nepozná a na tom jediném záleží.

KAPITOLA 19

Přízrak mi ukáže, jak vylézt ještě mnohem výše než k podestě, kde jsme s Taryn posledně mluvily. Dolezeme až ke krokvím nad velkou síní a posadíme se na mohutné dřevěné nosníky. Kolem nich se ovíjí spleť kořenů, které nabývají tvaru klecí, balkonů a někdy spíše visutých lan. Přípravy na korunovaci jsou pod námi v plném proudu. Na stolech leží rozvinuté ubrusy z modrého sametu, tepaného stříbra a splétaného zlata, každý je ozdobený erbovním znakem rodu Greenbriarů – stromem s květinami, trny a kořeny.

„Myslíš, že se něco změní k lepšímu, až se princ Dain stane Nejvyšším králem?“ zeptám se.

Přízrak se neurčitě usměje a smutně potřese hlavou. „Věci budou stejné jako vždycky. Ale ještě víc.“

Nevím, jak si mám jeho slova vyložit, ale usoudím, že je to typická vílí odpověď a že z něj stejně nic víc nevypáčím. Pomyslím na Valerianovo tělo pod svou postelí. Víly se nerozkládají jako lidé. Jejich těla někdy poroste lišejník nebo koberec hub. Slyšela jsem příběhy o bojištích, která se proměnila v zelené kopce. Přála bych si vrátit se domů a shledat, že místo Valeriana je pod mou postelí hromada kompostu, ale takové štěstí zřejmě mít nebudu.

Neměla bych myslet na jeho tělo, měla bych myslet na *něj*. Měla bych se strachovat o víc než jen o to, že by mě mohli chytit.

Kráčíme bez povšimnutí po kořenech a břevnech a tiše přeskakujeme vysoko nad hlavami sluhů v livrejích. Obrátím se k Přízrakovi a sleduji jeho klidnou tvář, jeho dokonalé našlapování. Snažím se ho napodobit. Bolavou ruku pokud možno používám jen k udržení rovnováhy. Mám pocit, že si jí všiml, ale neptá se. Možná už ví, co se přihodilo.

„Teď počkej,“ vybídne mě, když se usadíme na silném břevnu.

„Na něco konkrétního?“ chci vědět.

„Mám informaci o tom, že tudy bude projíždět posel z Balekinova panství,

oblečený jako Eldredovi lidi,“ sdělí mi. „Máme ho zabít dřív, než se dostane ke komnatám krále.“

Řekne to s bohorovným klidem. Zajímalo by mě, jak dlouho už pro Daina pracuje. Jestli i jeho Dain požádal, aby si probodl ruku, jestli je všechny tímto způsobem vyzkoušel, nebo to byla speciální zkouška jen pro nás, smrtelníky.

„Má Daina zavraždit?“ zeptám se.

„To se doufám nedozvíme.“

Cukráři pode mnou právě zakončují své výtvary z cukrové vaty vysokými krystalickými věžičkami. Jablek potřených zlatým práškem *nikdyvíc* je na hodovních stolech takové množství, že by dokázala uspat polovinu dvora.

Vybavím si Cardanovy rty poseté zlatými třpytkami. „Určitě pojede tudy?“

„Určitě,“ zamručí Přízrak a už nic neříká.

A tak čekáme. Minuty přecházejí v hodiny, snažím se nevrtnět. Provádím jen nezbytně nutné pohyby, aby mi zcela neztuhly svaly. Čekání je součást výcviku – Přízrak tvrdí, že po neslyšné chůzi hned ta nejpodstatnější. Je schopný mi donekonečna opakovat, že to, co dělá vraha vrahem a zloděje zlodějem, je umění čekat. Nejtěžší na tom je nedovolit své mysli odbíhat k jiným věcem. Asi má pravdu. Když seshora přihlížím mumraji a povyku pod sebou, v duchu se zaobírám zítřejší korunovací, utonulou dívkou, Cardanem jedoucím na koni, když jsem prchala z Pustého žlebu, smrtelným úsměvem, který Valerianovi zamrzl na rtech.

S vypětím upnu pozornost k přítomnosti. Pode mnou cupitá tvor, který v prachu za sebou vláčí dlouhý holý ocas. Nejdřív mě napadne, že to je nějaký kuchtík. Ale brašna, kterou nese, je příliš špinavá a na jeho šatech něco nehraje. Není oblečený jako Balekinův sluha, ale jeho uniforma ani neodpovídá palácovému stylu.

Letmo pohlédnu, co na to Přízrak.

„Dobře,“ pochválí mě. „Teď vystřel.“

Zpocenýma rukama vytáhnu miniaturní kuš a ustálím ji proti paži. Vyrostla jsem v domě řezníka. Trénovala jsem přesně na tohle. Mou hlavní vzpomínkou na dětství je prolitá krev. Už jsem dnes v noci zabila. A přesto na okamžik podlehnu přesvědčení, že to nezvládnu.

Nejsi zabiják.

Vydechnu a uvolním západku. Ze zpětného rázu dostanu do ruky křeč. Tvor se zhroutí k zemi a po zemi se rozsype hromádka zlatých jablek. Přitisknu se ke změti kořenů, jak mě to Přízrak učil, abych se zamaskovala. Sluhové ztropí povyk a rozhlíží se po střelci.

Přízrak se vedle mě koutkem úst usmívá. „To byl tvůj první?“ zeptá se. A když se na něj bez výrazu podívám, upřesní: „Už jsi někoho někdy zabila?“

Necht' je tvým jediným společníkem smrt.

Zavrtím hlavou, protože nevěřím, že bych dokázala přesvědčivě zalhat.

„Lidé se někdy pozvrací nebo rozpláčou,“ dodá a je očividně rád, že nic z toho nedělám. „Není třeba se za to stydět.“

„Jsem v pohodě,“ odpovím, zhluboka se nadechnu a založím do kuše další šíp.

Ve skutečnosti jsem nervózní, ale adrenalin mě udržuje ve střehu. Jako bych překročila neviditelný práh. Předtím jsem nevěděla, jak daleko budu schopná zajít. Zdá se, že teď už znám odpověď. Zajdu tak daleko, kam jen to bude možné. A poté ještě dál.

Povytáhne obě obočí. „V tomhle jsi dobrá. Máš přesnou mušku a máš na to žaludek.“

Překvapí mě to. Přízrak si na lichotky nepotrpí.

Přisahala jsem, že budu krvelačnější než mí nepřátelé. Dvě vraždy za jedinou noc, to je slušný začátek. Madoc se ve mně nemohl více zmýlit.

„Dětem šlechticů obvykle schází trpělivost,“ řekne. „A nejsou zvyklé si zamazat ruce.“

Nevím, co na to říct. Valerianovo prokletí je příliš čerstvé. Možná se ve mně něco zlomilo už tehdy, když mi Madoc před očima zavraždil rodiče. Možná se nepřevrátil vzhůru nohama jen můj život, ale i já sama. Nebo mě Madoc vychoval tak, abych jednou převzala rodinné žezlo hrdlořezů? Jsem taková kvůli tomu, co udělal mým rodičům, nebo protože on byl mým rodičem?

Necht' jsou tvé ruce vždy potřísněny krví.

Přízrak mě nečekaně popadne za zápěstí, a než se mu stačím vyškubnout, ukáže na bledé pŕlměsíčky na mých nehtech. „Když mluvíme o rukou, tvá lůžka nehtů mluví sama za sebe. Namodralá můžou být jen z jediného důvodu. Cítím to i z tvého potu. Experimentuješ s jedy.“

Polknu, ale není důvod zapírat. Přikývnu.

„Proč?“ To na něm mám ráda, že se neptá proto, aby mi dělal výchovnou přednášku, ale z čiré zvědavosti.

Ani nevím, jak mu to vysvětlit. „Obyčejný smrtelný člověk se musí víc snažit.“

Přízrak si prohlíží mou tvář. „Někdo ti navěsil pěkné bulíky na nos. Mnoho lidí je ve spoustě věcí lepší než víly. Proč myslíš, že bychom je sem jinak odváděli?“

Chvilí mi trvá, než pochopím, že to myslí vážně. „Takže bych mohla být...?“

Nedokážu tu větu dokončit.

Odfrkne si. „Lepší než já? Nezkoušej své štěstí.“

„To jsem nechtěla říct,“ namítnu, ale on se široce usměje. Shlédnu dolů. Tělo ještě nikdo neodklidil. Semkl se kolem něj hlouček rytířů. Jakmile ho odnesou, zmizíme odtud. „Chci jen být schopná porazit své nepřátele. Nic víc.“

Podiví se. „A máš hodně nepřátel?“ Možná si mě představuje mezi dětmi z urozených rodin, které mají jemné ruce a sametové šaty. Napadnou ho drobné zákeřnosti, bezvýznamné urážky, opovržlivá přehlížení.

„Moc ne,“ odpovím a v duchu si připomenu Cardanův pomalý, nenávistný pohled, který mu zazářil z očí ve světle pochodní v Lockeově labyrintu. „Ale těch málo stojí za to.“

Když rytíři konečně zvednou tělo a odnáší ho pryč a po nás už nikdo neslídí, Přízrak mě převede zpátky přes kořeny. Plížíme se chodbami, dokud se Přízrakovi nepodaří přikrást se do těsné blízkosti poslovy brašny a hbitými zlodějskými prsty projít všechny papíry uvnitř. Pohlédnu zblízka na mrtvého posla a krev mi ztuhne v žilách. Podnikl cestu v přestrojení. Byla to žena, a zatímco její ocas byl umělý, její dlouhý nos připomínající petržel byl skutečný. Byla to Madocova špionka.

Přízrak si zastrčí dopis do kabátu a neotevře ho, dokud nejsme zpátky v lese a naším jediným společníkem není měsíc. Přelétne očima po zprávě a jeho tvář zkamení. Svírá papír tak silně, až se mu kroutí pod prsty.

„Co je tam napsáno?“ chci vědět.

Obrátí papír ke mně. Je na něm naškrábáno pět slov: POSLA TÉTO ZPRÁVY OKAMŽITĚ ZABIJTE.

„Co to má znamenat?“ zeptám se úzkostlivě.

Přízrak pohodí hlavou. „To znamená, že na nás Balekin ušil boudu. Pojd'. Musíme si pospíšet.“

Vtáhne mě do stínů a společně se vytratíme. Neřeknu mu, že posel asi pracoval pro Madoca. Snažím se tu hádanku rozlousknout sama. Ale nemám dost informací.

Co má Liriopina vražda společného s korunovací? Co má se vším společného Madoc? Mohla být jeho špionka dvojí agentkou a pracovat současně pro Balekina i Madoca? A pokud ano, znamená to, že vynášela informace i z našeho domu?

„Někdo se nás snaží odlákat,“ poznamená Přízrak. „Aby mohl v klidu nastražit svou past. Buď zítra ve střehu.“

Konkrétnější rozkaz mi Přízrak nedá, ani se mě nesnaží odradit od požívání

stopového množství jedů. Neřekne mi, abych dělala něco jinak. Za rozbřesku mě zavede domů, abych se alespoň trochu vyspala. Když se máme rozloučit, nejradši bych se mu vrhla okolo krku a vydala se mu na milost. *Udělala jsem něco strašného, chci se svěřit. Pomoz mi s tělem. Pomoz mi.*

Ale všichni toužíme po hloupostech. To ovšem neznamená, že je máme dostat.

Valerianovo tělo zakopu do země u stájí, ale mimo výběh, aby ho snad Madocovi krvelační hřebci s ostrými zuby nevyhrabali a nezačali ohryzávat jeho kosti.

Pohřbít tělo není jednoduché. Zvláště není snadné pohřbít tělo tak, aby si toho nikdo na panství nevšiml. Musím Valeriana odvalit na balkon a pak ho svrhnout do keřů pod ním. Potom ho musím jednou rukou odtáhnout pryč. Než tělo dovedu na vhodné místo porostlé orosenou trávou, jsem celá zpocená a vysílená. Pod blednoucí oblohou se probouzejí ptáci a volají jeden na druhého.

Chvilí netoužím po ničem jiném než si lehnout do trávy.

Ale musím vykopat hrob.

Následující odpoledne, strávené líčením, zaplétáním vlasů, oblékáním a stahováním korzetů, mi splyne z nevyspání v jednu rozmazanou šmouhu. Madoc si ozdobil ušní boltec třemi zlatými náušnicemi a na prsty si nasadil dlouhé zlaté pařáty. Oriana vedle něj vypadá jako růže v rozkvětu, její hrdlo zdobí masivní náhrdelník z nebroušených smaragdů, který by díky své velikosti mohl plnit funkci pancíře.

U sebe v pokoji si odmotám obvaz z ruky. Rána vypadá hůř, než jsem doufala – vlhká a lepkavá, nezacelená. Oteklá. Rozhodnu se uposlechnout Dainovu radu a dojdu si do kuchyně pro mech. Omyji ránu, znovu si ji ovážu a opatřím provizorní knoflíkovou výztuhou. Neměla jsem v úmyslu mít na korunovací rukavice, ale nemám na vybranou. Po pečlivém prozkoumání zásuvek vylovím pár z tmavomodrého hedvábí a obléknu si je.

Představuji si, jak mě dnes večer bude Locke držet za ruce, jak spolu obtančíme celý kopec. Doufám, že neucuknu bolestí, když mi ruku stiskne příliš

silně. Nesmí ho ani napadnout, co se Valerianovi stalo. Možná jsem se mu zalíbila, ale kdyby se dozvěděl, že jsem jeho příteli vykopala hrob, polibky by mu na rtech zhořkly.

Na chodbě se potkám se sestrami. Všechny horečně pobíháme ve snaze najít zbývající drobnosti, bez nichž se neobejdeme. Vivienne se probírá mojí šperkovnicí, protože ve své nenašla nic, co by ladilo k jejím přízračným šatům.

„Takže ty vážně jdeš s námi,“ prohodím. „Madoc z toho bude dočista vedle.“

Krk mi obepíná těsný náhrdelník, který doufám zamaskuje modřiny po škracení. Když si Vivi klekne, aby rozmotala několik zašmodrchaných náušnic, trnu hrůzou, aby nezabloudila pohledem pod postel a nevšimla si náhodných krvavých šmouh. Ve své úzkosti si ani nevšimnu, že se usmívá.

„Chci mít jistotu, že na sebe upoutám pozornost,“ řekne. „Kromě toho si chci poklábosit s princeznou Rhyiou a užít si podívanou, na kterou se sjeli papaláši ze všech končin. A ze všeho nejvíc chci konečně poznat Tarynina tajného ctitele. Jsem zvědavá, co na to řekne Madoc.“

„Tušíš, o koho jde?“ zeptám se. Ve sledu událostí jsem na něj docela zapomněla.

„Nemám páru. A ty?“ Vivi najde, co hledala – měňavě šedé kapky labradoritu, které mi dala Taryn k mým šestnáctým narozeninám. Musela tenkrát toho potulného goblina na oplátku třikrát políbit.

Ve chvílích volna jsem si nad jejím nápadníkem mnohokrát lámala hlavu. Vzpomenu si, jak ji Cardan odtáhl stranou a jak ji rozplakal. Jak po ní Valerian pošilhával. Jak do mě nečekaně prudce strčila, když jsem si ji dobírala kvůli Balekinovi, ačkoli jsem si téměř jistá, že on jejím ženichem není. Zamotá se mi hlava. Mám chuť si lehnout na postel a zavřít oči. Bože, ať to není nikdo z nich. Ať je to někdo milý, koho neznáme.

Připomenu si její slova: *myslím, že by se ti líbil.*

Obrátím se k Vivi, abych s ní probrala seznam bezpečnějších kandidátů, když vtom vejde do pokoje Madoc. V ruce drží štíhlý meč ve stříbrné pochvě.

„Vivienne,“ řekne a mírně u toho sklopí hlavu, „mohla bys mě nechat na chvíli o samotě s Jude?“

„Ale jistě, *tati*,“ popíchne ho Vivi a s mými náušnicemi v dlani opustí místnost.

Madoc si poněkud rozpačitě odkašle a podá mi stříbrný meč. Záštit a hlavice meče jsou nezdobené, avšak elegantně tvarované. Podél žlábků čepele je vytepaný sotva znatelný vzor vinné révy. „Mám něco, co bych chtěl, abys dnes večer měla u sebe. Je to dárek.“

Bezděčně zalapám po dechu. Je to opravdu přenádherný meč.

„Trénovala jsi tak pilně, že nemám jinou možnost než ti ho dát. Kovář, který ho ukoval, mu dal jméno Smrtihlav, ale samozřejmě mu můžeš říkat jinak nebo nijak. Má svému nositeli přinášet štěstí, ale to se říká o každém meči, že? Je to rodinné dědictví.“

V uších mi zazvoní Orianina slova: *Je vámi posedlý. Musel vaši matku velmi milovat.* „Ale co Doubek?“ breptnu. „Co když ho bude chtít on?“

Madoc se pousměje. „A ty ho chceš?“

„Ano,“ řeknu. Nemůžu si pomoci. Když ho vytáhnu z pochvy, padne mi do ruky jako ulitý. Je dokonale vyvážený. „Ano, jistěže ho chci.“

„To je dobře, protože ten meč ti právem náleží. Ukoval ho pro mě tvůj otec Justin Duarte. On ho navrhl, on mu dal jméno. Je to tvé rodinné dědictví.“

Přestanu dýchat. Madoc přede mnou ještě nikdy nahlas nevyslovil jméno mého otce. Nikdy jsme přímo nemluvili o tom, že zavraždil mé rodiče; vždy to byla tichá samozřejmost.

A rozhodně nikdy nemluvíme o době, kdy byli ještě naživu.

„Ten meč vyrobil můj otec,“ vyslovím pečlivě, abych se ujistila. „Můj otec tady byl? V Elfhame?“

„Ano, několik let. Mám jen dvě jeho věci, jednu pro tebe a jednu pro Taryn.“ Udělá grimasu. „Tvá matka ho potkala právě tady. Pak spolu utekli zpátky do světa lidí.“

Prerývaně se nadechnu a sbírám odvahu položit mu otázku, kterou jsem si často kladla, ale nikdy se ji neodvážila vyslovit nahlas. „Jací byli?“ Jen to dořeknu, trhnu sebou. Ani nevím, jestli to od něj chci slyšet. Někdy ji prostě jen chci nenávidět. Protože kdybych ji nenáviděla, pak bych si nemusela vyčítat, že mám Madoca ráda.

Ale je to pořád moje matka. Můžu se na ni opravdu zlobit jenom kvůli tomu, že tady není, a to rozhodně není její vina.

Madoc se posadí na stoličku s kozími nohama před mým toaletním stolem a natáhne před sebe chromou nohu. Tváří se, jako by se mi chystal vyprávět tu nejsladší pohádku na dobrou noc. „Tvá matka byla chytrá. A mladá. Když jsem ji do Země víl přivedl, často celé týdny jen tancovala a pila. Nenechala si ujít jediný ples. Ne vždy jsem ji mohl doprovázet. Na východě zuřila válka s králem temných víl, který měl velké území a pražádnou touhu se podrobit Nejvyššímu králi. Ale když jsem s ní mohl být, těšil jsem se z její radosti. Měla ten dar, že každý v její přítomnosti nabýval dojmu, že nic není nemožné. Přičítal jsem to její smrtelnosti, ale vím, že jsem se mýlil. Bylo to něčím jiným. Možná její

troufalostí. Nikdy ji nic nezastrašilo, žádná magie, nic.“

Myslela jsem, že na ni pořád má zlost, ale vidím, že tomu tak není. Naopak, z jeho hlasu zaznívá nečekaná něha. Posadím se na lavici před postelí a opřu se o svůj nový meč.

„Tvůj otec byl zajímavý. Asi sis myslela, že jsem ho neznal, ale on byl v mém domě – v mém starém domě, co vypálili – mnohokrát. V zahradách jsme spolu popíjeli medové víno, všichni tři. Miloval meče, tvrdil, že prý už od dětství. Když mu bylo asi tolik jako tobě, přesvědčil rodiče, aby mu dovolili postavit si na dvorku první kovárnu.

Místo studií se dal do učení k mistru kováři. Odtud už byl jen krůček k tomu, aby získal práci asistenta kurátorky v muzeu. Po zavírací době ho často tajně propašovala dovnitř a dovolila mu studovat starobylé meče a zdokonalovat své umění. Pak se ale doslechl o mečích, které dokážou ukovat jen víly, a to ho sem přitáhlo.

Jako mistr kovář už sem přišel a odešel ještě zkušenější. Nedokázal však udržet jazyk za zuby a vychloubal se, jak spolu s nevěstou uloupil i naše tajemství. Po čase se to doneslo Balekinovi a ten o tom pověděl mně.“

Kdyby můj otec někdy s Madocem skutečně hovořil, muselo mu přece dojít, že chvástat se ukradeným tajemstvím by byl holý nerozum. Ale sama jsem stála na ulicích v lidském světě a vím, jak daleko se zdají být od světa víl. Jak roky plynuly, jeho pobyt v Zemi víl mu musel připadat jako mlhavý sen.

„Není ve mně mnoho dobrého,“ dodá Madoc, „ale něco ti dlužím a přísahal jsem, že se k tobě budu chovat, jak nejlépe dovedu.“

Vstanu a přistoupím k němu. Rukou v rukavici se dotknu jeho pobledlé zelené tváře. Zavře kočičí oči. Nemohu mu odpustit, ale ani ho nemohu nenávidět. Dlouhou chvíli tak stojíme, pak ke mně vzhledne, uchopí mě za zdravou ruku a přes rukavici ji políbí.

„Po dnešku bude všechno jiné,“ řekne. „Počkám na tebe v kočáře.“

Odejde. Schovám hlavu do dlaní. Nedokážu se soustředit. Ale když vstanu, připnu si k pasu svůj nový meč. Cítím, jak je v mých rukou chladný a pevný, zavazující jako slib.

KAPITOLA 20

Před kočárem poskakuje Doubek ve svých cvrčkově zelených šatečkách. Když mě spatří, rozběhne se ke mně. Chce, abych ho vzala do náruče, ale pak se odběhne pomazlit s koňmi dřív, než stačím rozpráhnout ruce. Je to malá víla s rozmary, jaké k tomu patří.

Taryn vypadá ve svých bohatě vyšíváných šatech úchvatně a Vivi v tlumené fialově šedé celá září. Umně vyšité mûry jako by jí vylétaly z ramenou k hrudníku, aby se vzápětí připojily k jinému roji v úrovni pasu. Uvědomím si, jak zřídka ji vídávám v opravdu skvostném úboru. Vlasy má vyčesané a v uších, porostlých jemnými chloupky, se jí třpytí mé náušnice. Z přítmí se lesknou její kočičí oči, které jsou dokonalou kopií Madocových. Pro jednu se nad tím usměju. V nezraněné ruce sevru Taryninu dlaň a ona ji silně stiskne. Zazubíme se na sebe a jsme na chvíli opět dvojicí spiklenců.

V kočáru objevíme koš s jídlem, což bylo od kuchařů velmi prozíravé vzhledem k tomu, jak málo času jsme přes den měly na pořádné jídlo. Sundám si rukavici a sním dvě lehounké, nadýchané briošky, které se mi doslova rozpustí na jazyku. Jsou plněné směsí ořechů a rozinek s medem, jejíž sladkost mi vžene slzy do očí. Madoc mi podá silný plátek nažloutlého sýra a krvavý kousek zvěřiny s krustou z jalovce a pepře. Košík s jídlem se brzy vyprázdní.

Všimnu si, že Madocovi čouhá z přední kapsy pláště jeho rudá kápě. Zřejmě jeho verze medaile, kterou nosí jen při mimořádných státních událostech.

Nikdo z nás prakticky nemluví. Nevím, o čem ostatní přemýšlejí, ale já si náhle uvědomím, že budu muset tančit. Tanec je má výrazně slabá stránka. Až na ponižující lekce školního tance, kde roli mého partnera vždy zastávala Taryn, nemám žádné zkušenosti.

Přízrak, Šváb a Puma budou jistě všemi možnými prostředky chránit prince Daina před Balekinovým útokem, ať už bude jakýkoli. Kéž bych věděla, co dělat, jak jim pomoci.

POSLA TÉTO ZPRÁVY OKAMŽITĚ ZABIJTE.

Pohlédnu na Madoca, který popíjí kořeněné víno. Působí naprosto uvolněně, jako by se ani nedoslechl o tom, že ztratil jednoho ze svých špionů – anebo se tím nevzrušuje.

Cítím, jak se mi zrychlil tep. Neustále si připomínám, že si nesmím otírat dlaně o šaty, abych je nezamazala od jídla. Oriana nakonec na otření rukou vytáhne kapesníčky vlhčené růžovou a mátovou vodou. Doubek protestuje a snaží se hygieně vyhnout. V kočáře nemá kam utéct, ale přesto nás všechny důkladně pošlape, než se ho Orianě konečně podaří polapit.

Nechám se hrou natolik pohltit, že se tentokrát ani nestihnu v duchu připravit na průnik do kopce. Než mi dojde, že jsme právě prolétli skálou přímo do paláce, kočár prudce zabrzdí a zakymácí se. Lokaj otevře dvířka a my vystoupíme na nádvoří. Ze všech stran se ozývá hudba a hlasy a zábava je v plném proudu. Všude hoří svíce, celý les svíc, a odkapávající vosk tuhne v pokroucených tvarech podobných chodbičkám termitů. Svíce jsou umístěny v kořenech stromů a jejich plamínky se mihotají ve vzduchu rozvířeném záplavou komíhajících se šatů. Jejich semknuté řady podél zdí připomínají strážce a na kamenech se tísní v hloučcích. Celý kopec tak ve výsledku tone v jejich záři.

„Připravená?“ zašeptá ke mně Taryn.

„Ano,“ vydechnu přiškrceně.

Vyhrneme se z kočáru ven. Oriana připne Doubkovi k zápěstí krátké stříbrné vodítko. Nepřipadá mi to jako špatný nápad, zato Doubek kňourá a vzpouzí se na špinavé zemi jako neposedné kotě.

Vivienne se rozhlédne po paláci. V jejím pohledu je něco nezkrotného. Chřípí nosu má rozšířené. „Máme se Nejvyššímu králi ještě naposledy poklonit?“ zeptá se Madoca.

Zamítavě pohodí hlavou. „Ne. Zavolají nás, až bude čas přísahat věrnost novému králi. Do té doby musím být s princem Dainem. Vy se dobře bavte. Až se rozezvoní zvony, Val Moren zahájí ceremoniál. Přijďte do trůnního sálu. Tam bude probíhat korunovace. Chci, abyste stály blízko pódia, aby na vás moji rytíři mohli dohlížet.“

Obrátím se na Orianu. Čekám, že mě bude znovu nabádat, abych se nezapletla do nějakého maléru nebo abych mezi urozenými pány krotila svůj apetit, ale má příliš práce s tím, jak se snaží dostat neposedného Doubka z příjezdové cesty.

„Party začíná,“ řekne Vivi a táhne mě i Taryn směrem k hostům. Vmísíme se do davu a o chvíli později už nás jeho proud nemilosrdně unáší s sebou.

Elfhamský palác praská ve švech. Víly, které se králi nepodrobily, dvořané a panovníci tvoří dohromady pestrá směsice. Selkie z Podmořského světa královny Orlagh spolu rozmlouvají vlastním jazykem, volná kůže u krku jim spadá přes ramena jako kápě. Zhlédnu lorda Roibena ze Dvora termitů, který se prý nešťítil zavraždit vlastní milenkou, aby mohl usednout na trůn. Stojí u jednoho z dlouhých hodovních stolů, a přestože je v síni přelidněno, kolem Roibena je překvapivě dost místa. Jako by se k němu nikdo neodvažoval přiblížit. Jeho vlasy mají barvu soli, je celý v černém a u boku mu visí odstrašující zahnutá šavle. Drobná víla se zelenou pletí v perlově šedých, minimalistických šatech na ramínka a těžkých šněrovacích botách – zjevně pořízených ve světě lidí – působí vedle něj zcela nesourodým dojmem. Dívku z každé strany doprovází livrejovaný rytíř. Jedním z nich je Dulcamara, která nám přednášela o královské koruně. Šarlatové vlasy má zapletené kolem hlavy jako korunu.

Některé postavy znám pouze z balad: Stříbrná Rue z Nového Avalonu, která odřízla svůj ostrov od kalifornského pobřeží, rozmlouvá s Alderkingovým synem Severinem, kterého vyhnal otec ze země. Nyní by se mohl stát spojencem nového Nejvyššího krále nebo se připojit ke dvoru lorda Roibena. Doprovází ho lidský chlapec s ryšavými vlasy přibližně v mém věku, který zaujme mou pozornost. Je to jeho sluha? Je okouzlený? Jenom podle toho, jak se rozhlíží po místnosti, to nepoznám, ale když si všimne, že se na něj upřeně dívám, široce se usměje.

Rychle se odvrátím.

Ve stejné chvíli se selkie dají do pohybu a já postřehnu, že je s nimi ještě někdo. Postava s šedou kůží a modrými rty, s rozpuštěnými vlasy, které rámuje její obličej s vpadlými očima. Přesto ji poznávám. Sophie. Slyšela jsem příběhy o tom, že si mořské panny z podmořského království vydržují utonulé námořníky, ale nevěřila jsem tomu. Když Sophie otevře ústa, všimnu si, že má ostré zuby. Hrůzou se mi roztřesou ramena.

Klopýtám za Vivi a Taryn. Když se ohlédnu, Sophii už nevidím a nejsem si jistá, jestli jsem si ji nevymyslela.

Proklouzneme tiše kolem strašidelné muly s planoucím očima a obrovského černého psa s vyceněnými tesáky. Všichni se příliš nahlas smějí, všichni příliš divoce tančí. Když mímám hosta s maskou goblina, nečekaně nadzvedne svou škrabošku a mrkne na mě. Šváb.

„Slyšel jsem o včerejší noci. Dobrá práce,“ řekne. „Měj oči otevřené, kdyby se někde něco dělo. Pokud Balekin proti Dainovi vytáhne, udělá to před začátkem obřadu.“

„Budu,“ slíbím a vytrhnu se sestrám, abych mohla se Švábem prohodit pár slov. V takovém davu je snadné se ve vteřině ztratit.

„Dobrá. Přišel jsem se na vlastní oči přesvědčit, jak princ Dain přebírá korunu.“ Sáhne do kapsy svého listově hnědého kabátu a vyndá stříbrnou lahev. Odzátkuje ji a přihne si. „A rád se podívám, jak bude panstvo dovádět a dělat ze sebe šašky.“

Natáhne ke mně ruku s šedozelenými pařáty a nabízí mi lahev. Už podle vůně tuším, co je uvnitř – čpavý dryák zapáchající bažinou. „Ne, nic nepotřebuji,“ řeknu a zavrtím hlavou.

„O tom nepochybuji,“ uchechtne se a stáhne si masku přes obličej.

S úsměvem sleduji, jak mizí v davu. Setkání s ním mě naplnilo pocitem, že sem konečně patřím. Šváb, Přízrak a Puma nejsou přímo mými přáteli, ale myslím, že mě mají rádi, a nemám ve zvyku hledat na všem nějaké mouchy. Patřím k nim a spojuje nás stejný cíl.

„Kde vězíš?“ peskuje mě Vivi a chytí mě. „Potřebovala bys vořítko jako Doubek. Pojd', jdeme tancovat.“

Nechám se strhnout vírem. Hudba vyplňuje všechnen prostor a nadzvedává mi nohy od země. Vábení vílích písní prý nelze odolat, což není tak úplně pravda. Ale jakmile člověk začne tančit, tak nedokáže přestat, dokud hraje hudba. A ta hraje celou noc, jeden tanec stíhá druhý, jedna píseň se přelévá v druhou, aniž by dávala možnost se nadechnout. Je vzrušující nechat se unášet na vlnách tónů, nechat se uchvátit přílivem emocí. Jediná Vivi, která je jednou z nich, může kdykoli přestat. Může nás vytrhnout z kola ven, takže tancovat s ní je téměř bezpečné. Až na to, že Vivi na bezpečnost příliš nedá.

Ale já jsem ta poslední, kdo by měl něco vykládat o bezpečnosti.

Pevně se chytíme za ruce a zapojíme se do kruhového tance, poskakujeme v jeho rytmu a smějeme se. Jako by ta píseň volala mou krev, posouvala ji mými žilami ve stejném nepravidelném rytmu, těmi stejnými sladkými akordy. Kruh se rozpadne a najednou zjistím, že se držím za ruce s Lockem. Euforicky se se mnou zatočí.

„Jsi překrásná,“ řekne. „Jako zimní noc.“

Lišáckýma očima se na mě usměje. Kolem špičatých uší se mu krouží prstýnky rusých vlasů. Na jednom uchu se mu komíhá zlatá náušnice, v níž se odráží světlo svíc jako v zrcadle. To on je překrásný, to on oplývá nelidskou, dechberoucí krásou.

„Jsem ráda, že se ti mé šaty líbí,“ vypravím ze sebe.

„Pověz, mohla bys mě milovat?“ zeptá se mě zdánlivě zničehonic.

„Jistě.“ Zasměju se, protože si nejsem jistá, jakou odpověď ode mě očekává. Svou otázku však formuloval natolik zvláštně, že bych se musela zapřít, abych ho odmítla. Mám ve svém srdci místo pro vraha svých rodičů, proč bych ho nemohla mít pro kohokoli jiného? *Ráda* bych Locke milovala.

„Říkal jsem si,“ pokračuje Locke, „co bys pro mě byla ochotná udělat?“

„Nevím, jak to myslíš.“ Tato osoba plná hádanek s tvrdýma očima není ten Locke, který se mnou stál na střeše věže a byl ke mně tak něžný, ten, s nímž jsem se se smíchem honila po chodbách. Nevím, kdo je tento Locke, ale zajisté mě zcela vyvedl z rovnováhy.

„Zřekla by ses kvůli mně svého slibu?“ Usmívá se na mě, jako by jen žertoval.

„Jakého slibu?“ Roztočí mě kolem sebe, až mé kožené střevíčky kreslí na udusané hlíně piruety. V dálce se rozezní dudy.

„Jakéhokoli,“ řekne lehce, jako by po mně žádal snadnou věc.

„Záleží na tom,“ odpovím, protože nikdo nechce na svou žádost slyšet kategorické ne.

„Miluješ mě tak, aby ses mě vzdala?“ Nedokážu zastřít svůj údiv. Nakloní se blíže. „Není právě to pravá zkouška lásky?“

„Já-já nevím,“ zakotám. Musí tím někam směřovat, buď k vyznání svých citů, nebo k jejich popření.

„Miluješ mě tak, abys pro mě plakala?“ Ta slova mi zašeptá těsně u krku. Cítím na kůži jeho dech, pod nímž mi vstávají jemné chloupky na krku a který mě rozechvívá zvláštní kombinací touhy a znepokojení.

„Myslíš, kdybys byl zraněný?“

„Kdybych zranil já tebe.“

Začne mě svědit kůže. Tohle se mi nelíbí. Alespoň vím, co odpovědět. „Kdybys mě zranil, neplakala bych. Vrátila bych ti to.“

Jeho taneční krok znejistí. „Určitě bys...“

Pak se odmlčí a ohlédne se. V hlavě mám prázdno. Tváře mi hoří. Děším se toho, co ještě řekne.

„Výměna partnerů,“ ozve se vedle nás hlas, a když se podívám, spatřím tu nejhorší možnou osobu: Cardana. „Omlouvám se,“ řekne Lockeovi, „není to tvoje hláška?“

Jeho hlas zní nepřátelsky, a jakkoli jeho slova v duchu rozebírám, nijak mě neuklidňují.

Locke mě přenechá nejmladšímu princovi, jak si jeho postavení žádá. Koutkem oka upozoruji, že Taryn všemu přihlíží. Stojí jako socha uprostřed tanečního víru a vypadá ztraceně. Víly zatím krouží kolem ní a roztácejí své partnerky do

závratných spirál. Zajímalo by mě, jestli Cardan nejprve obtěžoval ji, než se vydal za mnou.

Vezme mě za zraněnou ruku. Má černé rukavice, cítím z nich teplo i přes hedvábí svých rukavic, a černý oblek. Horní část jeho dubletu je pošitá havraním peřím a jeho boty mají přehnaně ostré kovové špičky. Uvědomím si, jak snadno by mě s nimi mohl nelítostně kopnout, jakmile se dáme do tance. Na hlavě má korunu, spletenou z kovových prutů a posazenou mírně nakřivo. Líce má natřené temně stříbrným líčidlem a víčka zvýrazněná černou oční linkou. Levé má rozmazané, jako by zapomněl na líčení a protřel si oko rukou.

„Co chceš?“ zeptám se ho zdráhavě. Stále myslím na Locke, stále se potácím mezi tím, co řekl a co zůstalo nevyřčeno. „Do toho. Začni mě urážet.“

Povytáhne obočí. „Nenechám si rozkazovat od lidí,“ řekne se svým typicky krutým úšklebkem.

„Takže na mě budeš milý? Ale jdi. Víly přece neumí lhát.“ Chci na něj mít zlost, ale v tuto chvíli k němu cítím vděčnost. Krev z tváří mi vyprchala a oči už mě nepálí. Jsem připravená bojovat, což je daleko lepší. Ačkoli jsem si jistá, že to rozhodně neměl v úmyslu, prokázal mi neobyčejnou službu, když mě během chvilky Locke zbavil.

Jeho ruka na mém boku sklouzne níže. Přimhouřím na něj oči.

„Ty mě vážně nenávidíš, že?“ zeptá se a čím dál více se usmívá.

„Skoro tak jako ty mě,“ odseknu a vzpomenu si na papír celý popsaný mým jménem. Vybavím si, jak se na mě díval v živém labyrintu, když byl opilý. Stejně se na mě dívá teď.

Pustí mou ruku. „Těšilo mě,“ řekne a ukloní se. Mám pocit, že se mi vysmívá.

Dívám se za ním, jak se nejistě proplétá davem, a nevím, co si mám o tomto rozhovoru myslet.

Zvon, který ohlašuje začátek obřadu, se rozezní. Hudebníci sklídí housle a harfy. Na dlouhou chvíli kopec ztichne a naslouchá, potom se lidé dají do pohybu, aby zaujali svá místa. Protlačím se dopředu, kde se shromažďují šlechtici Nejvyššího krále a kde mě čeká má rodina. Oriana už stojí vedle jednoho z nejlepších Madocových rytířů a tváří se, jako by si nepřála nic jiného než být někde jinde. Doubek není na vodítku, ale sedí Taryn na ramenou. Taryn něco vysvětluje Lockeovi, který se směje.

Zarazím se. Dav se kolem mě valí ze všech stran, ale já stojím jako přikovaná a sleduji, jak se Taryn nakloní k Lockeovi a zastrčí mu uvolněný pramen vlasů za ucho.

V tom malém gestu se ukrývá všechno. Nejdřív se snažím sama sebe přesvědčit, že to nic neznamena, ale po tom divném rozhovoru s Lockem to nedokážu. Ale Taryn má přece milence, který ji dnes večer požádá o ruku. A ví, že Locke a já jsme... ať už jsme cokoli.

Miluješ mě tak, aby ses mě vzdala? Není právě to pravá zkouška lásky?

Z houfu shromážděných se vynoří Vivienne. Kočičí oči jí září, vlasy má rozpuštěné. Vezme Doubka do náruče a zatočí se s ním několikrát dokola, až oba spadnou na Vivienniny rozvířené sukně. Měla bych se k nim připojit, ale nemohu.

Ještě se nedokážu s Taryn potkat, ne, dokud chovám takovou hříšnou myšlenku.

Místo toho se stáhnou do pozadí a sleduji, jak se pódium plní členy královské rodiny. Nejvyšší král sedí na trůnu ze splétaných větví, na hlavě má těžkou korunu. Bystrýma bronzovým očima, které vystupují z hlubokých vrásek na jeho tváři, pozoruje dění kolem sebe jako sova. Na prosté dřevěné stoličce po jeho boku sedí princ Dain v čistě bílém šatu, s holýma rukama a bosý. Zbytek královské rodiny stojí za trůnem – Balekin a Elowyn, Rhyia a Caelia. Korunovace se dokonce účastní i Dainova matka Taniot v zářivě zlatých šatech. Jediný, kdo z rodiny chybí, je Cardan.

Nejvyšší král Eldred vstane a celé shromáždění utichne. „Vládl jsem této zemi dlouhou dobu a dnes vás opustím.“ Jeho slova zní ozvěnou po celém kopci. K takovému velkému davu promluvil za dobu své vlády jen zřídka. Užasnu nad zvučností jeho hlasu, který je v příkrém rozporu k jeho křehkému tělu. „Když jsem poprvé zaslechl volání Zaslíbené země, myslel jsem, že jen blouzním. Ale volání sílí a už mu nedokážu vzdorovat. Dnes odložím královskou korunu a stanu se obyčejným poutníkem.“

Ačkoli všichni přítomní vědí, co se tu dnes má odehrát, ze všech stran se ozvou žalostné výkřiky. Nějaký skřítek vedle mě se rozplácne a zaboří hlavu do srsti púky s kozlí hlavou.

Z jedné strany pódia se vynoří dvorní básník a senešal Val Moren. Jeho hubené vytáhlé tělo je celé shrbené, dlouhé vlasy má samou větvičku a na rameni mu sedí šedá vrána. Plnou vahou se opírá o hladkou dřevěnou hůl, na jejímž konci raší pupeny, jako by byla stále živá. Proslýchá se, že ho v mládí víly přivábily do Země víl, aby těšil krále Eldreda na jeho loži. Zajímalo by mě, co si

teď bez krále počne.

„S velkým zdráháním vás propouštíme, můj pane,“ prohlásí a jeho slova znějí zvláště sladkobolně.

Eldred sepne ruce. Větve trůnu se zatřesou a začnou růst, vyhánějí mladé zakroucené šlahouny, na nichž se rozvíjejí nové listy a rozkvétají pupeny květů. Kořeny na stropě se začnou prodírat hlínou, prodlužují se jako vinná réva a plazí se po stěnách kopce. Vzduchem zavane zvláštní vůně, jako letní vánek nesoucí příslib jablečné sklizně. „Mé místo zaujme jiný. Žádám vás o propuštění.“

Dav shromážděných proneše, k mému údivu, sborovým hlasem: „*Propouštíme tě.*“ Ozvěna tato slova mnohonásobně opakuje.

Nejvyšší král nechá ze svých ramenou sklouznout těžký státnický šat. Drahocenná látka utvoří na kamenné dlažbě hromádku posetou klenoty. Pak si král sejme z hlavy korunu se symbolem dubového listu. Napřímí se. Čiší z něj znervózňující dychtivost. Eldred zastával roli Nejvyššího krále déle, než kam sahá paměť většiny přítomných. Vždy mi připadal jako stařec, ale spolu s královským pláštěm jako by z něj léta spadla.

„Koho určíte svým nástupcem, naším novým Nejvyšším králem?“ zeptá se Val Moren.

„Svého třetirozeného syna, prince Daina,“ oznámí Eldred. „Přístup blíže, dítě.“

Princ Dain vstane ze své skromné stolice. Jeho matka z něj svlékne bílý šat. Princ stane přede všemi v celé své nahotě. Zamrkám. Na jistou míru nahoty jsem mezi vílami zvyklá, ale ne u členů královské rodiny. Vedle ostatních sourozenců oděných do těžkého brokátu a vyšívané okázalosti působí nanejvýše zranitelně.

Napadne mě, že mu musí být zima. Vzpomenu si na své zranění a doufám, že mu zima je.

„Přijímáte, princi?“ táže se Val Moren. Šedá vrána na jeho rameni zamává křídly, která má na koncích černá. Nevím, jestli i to má být součástí obřadu.

„Přijímám tíhu i čest královské koruny,“ proneše Dain vážně a v té chvíli dostane jeho nahota jiný význam – stane se odznakem moci. „Ponesu ji.“

„Temný dvore, jenž jsi domovem noci, přístup blíže a uděl králi obřadní pomazání,“ zvolá Val Moren.

K vyvýšenému pódiu se přikolébá skřetice. Její tělo je pokryté hustými zlatými chlupy a paže má tak dlouhé, že kdyby je nedržela ohnuté, vláčela by je po zemi. Mohla by prince Daina přelomit vpůli. Kolem pasu má upevněnou sukni ze sešívaných kožešin a v jedné mohutné ruce drží něco jako kalamář. Krví z kalamáře mu začne na levou paži kreslit spirály a pokračuje přes břicho

k levé noze a po celé její délce dolů. Princ Dain při tom nehne brvou. Když je hotova, odstoupí, aby se pokochala pohledem na své strašlivé dílo, a pak se před Eldredem mírně ukloní.

„Dobré víly, strážkyně soumraku, přistupte blíže a udělte novému králi pomazání,“ vyvolá Val Moren.

K pódiu přistoupí maličký skřítek, jehož oděv připomíná březovou kůru a jehož nečesané vlasy trčí do všech stran. Na zádech se mu leskne pár drobných bledě zelených křídel. Pomaže Dainovi druhou ruku a nohu hustou vrstvou pylu, žlutého jak máslo.

„Divoké víly z Nesmělého lidu, přistupte blíže a udělte novému králi pomazání,“ pokračuje Val Moren.

Tentokrát předstoupí šotek, nastrojený v pečlivě ušitém kostýmku. Nese v hrsti bláto, kterým pomaže principi hrud' přímo nad srdcem.

Konečně v davu zahlédnu Cardana. Znatelně vrávorá a v ruce svírá měch s vínem. Zdá se, že si dnes pořádně dopřál. Když pomyslím na stříbrné šmouhy na jeho obličeji a na to, jak sjel rukou po mém boku, dojde mi, že musel být přiopilý už tou dobou. Zaplaví mě pocit nesmírného, škodolibého uspokojení, že se Cardan neúčastní po boku své rodiny nejdůležitějšího momentu Nejvyššího dvora za celá staletí.

Zadělal si na velké problémy.

„Kdo krále oblékne?“ zvolá Val Moren a místo odpovědi mu každá ze sester a následně i matka přinesou bílou tuniku a kožené kalhoty, zlatý límec a vysoké kozinkové boty. Vypadá jako král z pohádky, který bude moudře a spravedlivě vládnout. Přízrak ukrytý mezi krokvemi a Šváb za svou maskou teď jistě s hrdostí přihlížejí. I já pocítím hrdost pramenící z toho, že jsem se mu zavázala sloužit.

Na jeho slova však nezapomenu: *patříš mi, Jude Duarteová.*

Zraněnou rukou se dotknu jílce stříbrného meče, který ukoval můj otec. Po dnešním večeru budu špionkou Nejvyššího krále a právoplatným členem královského dvora. Budu lhát jeho nepřítelům, a pokud to nebude stačit, najdu jiný způsob, jak se jim dostat pod kůži. A jestli mě Dain dopálí, najdu způsob, jak obejít i jeho.

Val Moren zprudka udeří holí o zem. Mohutnými otřesy se mi až rozdrkotají zuby. „A kdo krále korunuje?“

Eldred se zatváří pyšně. Koruna se v jeho sukovitých rukou celá blyští, jako by přímo z ní vycházely paprsky slunce. „Já.“

Stráže se rafinovaně přeskupí, část rytířů možná vyprovodí Eldreda z paláce.

Na okrajích davu nyní hlídkuje mnohem více rytířů než na začátku obřadu.

Nejvyšší král promluví. „Pojď, Daine. Poklekni přede mnou.“

Korunní princ se skloní před otcem i celým shromážděním.

Krátce pohlédnu k Taryn, která stále stojí vedle Locke. Oriana drží Doubka ochranně kolem ramen, zatímco se k ní sklání jeden z Madocových poručíků a něco jí říká. Pokyne směrem k východu. Oriana něco řekne Vivi a vykročí ke dveřím. Taryn a Locke se vydají za nimi. Stisknu zuby a razím si k nim cestu. Nechci se zostudit jako Cardan kvůli tomu, že nejsem tam, kde mám být.

Mé myšlenky rozčísne hlas Vala Morena. „A ty, Lide elfhamský, přijímáš prince Daina za svého Nejvyššího krále?“

Z davu zacvrlikají tenké hlásky i zařičí zvučné barytony: „Ano.“

Zabloudím pohledem k rytířům okolo pódia. V jiném životě bych možná byla jednou z nich. Po chvíli si však uvědomím, že se dívám na povědomé tváře. Na Madocovy nejlepší velitele. Válečníky, kteří jsou zatvrzele loajální.

Nemají na sobě obvyklé uniformy. Přes nablýskanou zbroj si oblékli livreje Greenbriarů. Možná je Madoc jen opatrný. Možná jen dosadil na tato místa své nejlepší lidi. Ale špionka, kterou jsem zabila a která nesla výsměšnou zprávu, také pracovala pro Madoca.

Oriana, Doubek a mé sestry zmizeli. Madocovi poručíci je odvedli z paláce právě ve chvíli, kdy se počet stráží kolem pódia podezřele rozrostl.

Mám plán, který nám zajistí budoucnost.

Musím najít Švába. Musím najít Přízraka. Musím jim říct, že se k něčemu schyluje.

Někde totiž zcela jistě čeká na svou příležitost ostrýlený strateg.

Protlačím se kolem trojice goblinů, nějakého trolla a víly, která přináležel k Tichému lidu. Jeden stromový skřet na mě vycení zuby, ale nevěnuji mu pozornost. Korunovace se blíží ke konci. Pořadatelé již plní poháry a kovové džbánky.

Nahoře na pódiu zatím Balekin opustil spolu s ostatními princí a princeznami své místo. Na okamžik získám dojem, že je to součást ceremoniálu – dokud nevytasí dlouhý tenký meč, který poznávám z jeho hrůzného duelu s Cardanem. Ochromeně se zastavím.

„Bratře,“ napomene ho princ Dain.

„Já tě nepřijímám,“ řekne Balekin. „Vyzývám tě na souboj o korunu.“ Všichni rytíři kolem pódia tasí meče.

Avšak ani Elowyn, ani Eldred, ani nikdo z ostatních – Val Moren, Taniot a Rhyia – nejsou ozbrojeni. Jen Caelia vytáhne ze svého živůtku nůž, ale příliš

krátký, než aby se s ním mohla efektivně bránit.

Chci tasit svůj meč, ale lidé se na mě tak těsně mačkají, že to není možné.

„Balekine,“ osloví Eldred stroze svého syna. „Dítě. Nejvyšší dvůr nemůže být jako nižší dvory. Neplatí tu dědičné právo. I kdybys souboj s bratrem vyhrál, nemůžeš mě donutit posadit královskou korunu na tvou hlavu, která si ji nezasluhuje. Spokoj se s mou volbou. Neponižuj sám sebe před zraky celé země.“

„Je to jen mezi námi dvěma,“ hovoří Balekin dál k Dainovi, jako by otce vůbec nevnímal. „V tuto chvíli není žádný Nejvyšší král. Jsme jen my dva a koruna.“

„Nemusím s tebou bojovat,“ namítne Dain a mávne rukou směrem k rytířům obklopujícím královskou rodinu a čekajícím na rozkaz. Mezi nimi je i Madoc, ale nejsem dost blízko na to, abych viděla více. „A ty takového ohledu ani nejsi hoden.“

„Pak tedy měj na svědomí toto.“ Balekin udělá dva kroky a provede výpad. Ani se tím směrem nepodívá, ale jeho čepel bezpečně probodne princezně Elowyn hrdlo. Někdo zavřeští, vzápětí se strhne křik ze všech stran. Na okamžik vypadá rána na kůži jen jako kaňka, ale pak se z ní vyřine červená řeka krve. Princezna se zapotáčí dopředu a dopadne na ruce a na kolena. Zlatá látka a třpytivé drahokamy tonou v jasně červené.

Bylo to jen jediné kmitnutí čepele, téměř nonšalantní gesto.

Eldredova ruka vylétne vzhůru. Jako by chtěl použít stejné kouzlo, díky němuž začaly kořeny růst a větve trůnu rašit a kvést. Ale ta moc je pryč; odevzdal ji spolu se svým kralováním. Sotva rozvinuté květy na trůnu namísto toho hnědnou a uvadají.

Vrána na Val Morenově rameni vzlétne a s krákoráním zamíří ke kořenům visícím z vypoulené střechy podzemního paláce.

„Stráže,“ pronese princ Dain hlasem, který nepřipouští odmítnutí. Žádný z rytířů však neudělá ani krok. Jako jedno tělo se obrátí zády ke královské rodině a namíří meče ke shromážděným. Umožňují Balekinovi pokračovat, umožňují mu provést jeho puč.

Nemohu však uvěřit, že to celé je Madocův plán. Dain je jeho přítel. Dain bojoval ve válkách po jeho boku. Dain se mu za jeho služby odvděčí, až se stane Nejvyšším králem.

Dav se dá do pohybu a strhne mě s sebou. Každý se někam dere, k pódiu nebo pryč od děsivého výjevu. Postřehnu, jak se bělovlasý lord Roiben z Dvora termitů snaží probojovat ke královské rodině, ale jeho vlastní rytíři mu zastoupí

cestu a nepustí ho dál. Má rodina je pryč. Rozhlédnu se, jestli nespatřím Cardana, ale zmizel někde v chumlu lidí.

Vše se děje tak překotně. Caelia přeběhla na Eldredovu stranu. Má svůj malý nůž, který ani nelze považovat za plnohodnotnou zbraň, ale drží ho statečně. Taniot klečí na těle Elowyn a látkou svých šatů se pokouší zastavit příliv krve.

„Co řekneš nyní, otče?“ zeptá se Balekin. „Bratře?“

Odněkud ze stínů zasviští dva krátké šípy, zasáhnou Balekina do boku a on zavravorá. Roztrženou látkou jeho dubletu zasvitne kovový lesk. Zbroj. Přelétnu pohledem po střešních trámech, ale Přízrak se dobře schoval.

Jsem princův agent stejně jako on. Dostat se k Dainovi je mou povinností. Znovu se začnu drát dopředu. V duchu spatřím vizi budoucnosti jako příběh, který vyprávím sama sobě jasným, čistým slohem, tolik kontrastujícím s okolním chaosem. Nějakým způsobem se dostanu k princovi a bráním ho před zrádci, dokud se k nám neprobojují loajální členové královské stráže. Budu hrdina, budu ten, který se postavil mezi jidáše a svého krále.

Madoc se tam dostane přede mnou.

Na krátký okamžik pocítím úlevu. Jeho vojevůdci mohli převléknout plášť, ale Madoc sám by nikdy...

Bodne Daina do hrudi takovou silou, až mu čepel vyjede ze zad. Pak škubne mečem a rozpáře mu hrudní koš až k srdci.

Znehybním a nechám kolem sebe proudit dav. Stojím bez pohnutí jako zkamenělá.

Zahlédnu záblesk bílé kosti, vlhkého červeného svalu. Princ Dain, který se měl v příštím okamžiku stát Nejvyšším králem, padne na červený státnický plášť posetý drahokamy, mezi nimiž se proud rudé krve ztratí jako v džungli.

„Zrádci,“ zašeptá Eldred, ale prostor jeho hlas zesílí. Slovo se rozezvoní celou síní.

Madoc se zarazí a sevře čelisti, jako by konal nějakou neradostnou povinnost. Má teď na hlavě svou rudou kápi, které jsem si cestou na korunovací všimla v jeho kapse. Tu, kterou jsem si prohlížela ve zbrojnici. Dnes ji znovu smočí v krvi. Dnes na ní přibydou čerstvé vrásky. Ale nemohu uvěřit, že takto jedná na něčí rozkaz.

Musel se spojit s Balekinem, musel zmást Dainovy špehy. Musel do řad stráží dosadit vlastní velitele, aby odstříhl královskou rodinu od jakékoli možné pomoci zvenčí. Přimět Balekina, aby provedl svůj pečlivě připravený útok v čase, kdy to nikdo nečekal. A vykoumat, že jediný způsob, jak na sebe nepřivolat kletbu koruny, je zaútočit ve chvíli, kdy nebude nikomu spočívat na

hlavě. Jak Madoca znám, vím jistě, že puč naplánoval on.

Madoc zradil Eldreda. Dain je po smrti a s ním zemřely i mé velkolepé naděje a plány.

Korunovace je časem, kdy se mnohé věci stávají možnými.

Balekin se tváří, že je se sebou navýsost spokojen. „Dej mi tu korunu.“

Eldred upustí korunu z ruky. Odkutálí se o kus vedle. „Vezmi si ji sám, jestli po ní tak toužíš.“

Caelia srdceryvně kvílí. Rhyia zděšeně zírá na dav. Val Moren, básník s pobledlou tváří protáhlou žalem, stojí vedle Eldreda. S kruhem rytířů působí pódium jako hrůzné jeviště, na němž všichni herci dříve nebo později ochutnají smrt.

Madocovy ruce jsou celé rudé od krve. Nedokážu od nich odtrhnout oči.

Balekin pozdvihne Nejvyšší korunu. Její zlaté dubové lístky se v záři svíc oslnivě třpytí. „Příliš dlouho jsi svůj odchod odkládal, otče. Stal ses slabým. Necháváš léna spravovat zrádci, nižší dvory se vymykají tvé kontrole a divé víly si dělají, co chtějí. Dain by byl jako ty, zbabělec, který by se schovával za intriky. Ale já se krveprolití nebojím.“

Eldred mlčí. Neučiní jediný pohyb ke koruně nebo k meči. Vyčkává.

Balekin nařídí někomu z rytířů, aby přivedl Taniot. Žena ve zbroji vykročí na pódium a popadne ji. Taniot se vzpouzí, zuřivě hází hlavou dopředu a dozadu, až svými dlouhými černými rohy poraní ženě rameno. Nezáleží na tom. Nic z toho nemá význam. Rytířů je tu příliš mnoho. Do situace se vloží dva další a Taniot pochopí, že je to marný boj.

Balekin se vztyčí před otcem. „Jmenuj mě Nejvyšším králem, posad' mi korunu na hlavu a můžeš odtud odejít svobodný a bez újmy na zdraví. Mým sestrám se dostane ochrany. Tvá žena bude žít. V opačném případě Taniot zabiju. Tady, před zraky všech, a všichni budou vědět, že jsi to sám dovolil.“

Pohlédnu na Madoca, ale ten stojí na schodech a tlumeným hlasem hovoří k jednomu ze svých velitelů, k trollovi, který s námi jedl u stolu, špičkoval s Doubkem a rozesmíval ho. I já jsem se tehdy smála s nimi. Ted' se mi třesou ruce a chvějí se po celém těle.

„Balekine, můj prvorozený synu, můžeš prolít krve, kolik chceš, ale Elfhame nikdy neovládněš,“ prohlásí Eldred. „Nejsi koruny hoden.“

Zavřu oči a vzpomenu si, co mi Oriana kladla na srdce: *být milenkou Nejvyššího krále není jednoduché. Znamená to být vždy pouhým pěšcem na šachovnici.*

Taniot si i při odchodu na věčnost zachová důstojnost. Je klidná. V jejím

držení těla je královská hrdost a chmurnost, jako by se už vydala na cestu do světa balad. Ruce má sepjaté, prsty propletené. Nevydá ani hlásku, když jí jeden z rytířů – žena s poraněným ramenem – jedním mocným úderem setne hlavu. Dokutálí se k Dainovu tělu.

Ucítím na tváři něco vlhkého, jako déšť.

Řada víl má z vraždění požitky, a ještě mnohem více se baví dobrým představením. Dav propadne zvláštní, šílené euforii a dychtí po další prolité krvi. Obávám se, že dnes budou jejich touhy naplněny až příliš. Dva rytíři se chopí Eldreda.

„Podruhé už se tě prosit nebudu,“ sykne Balekin.

Ale Eldred se jen rozesměje. Směje se dál, i když ho Balekin probodne mečem. Neklesne k zemi jako ostatní. Místo krve se z jeho rány vyrojí červené můry a vylétnou vzhůru. Vyřítí se z něj tak rychle, že během chvíle se tělo Nejvyššího krále rozplyne a zůstanou po něm jen rudé můry, jejichž mračno víří vzduchem a připomíná tornádo tlukoucích křídel.

Avšak kouzlo, které jim vdechlo život, účinkuje jen chvíli. Pak začnou padat k zemi a pokryjí pódium jako listí odváte větrem. Zdá se to neskutečné, ale Nejvyšší král je mrtev.

Pódium se proměnilo v krvavé pohřebiště. Val Moren klesne na kolena.

„Sestry,“ křikne Balekin a rázným krokem k nim vykročí. Z jeho hlasu se vytratí arogance. Vystřídá ji děsivá něha. Vyhlíží jako člověk prožívající hrůzostrašný sen, z něhož se nechce probudit.

„Která z vás mě korunuje? Která z vás si zachrání život?“

Vzpomenu si na Madoca, který mé matce říkal, aby neutíkala.

Caelia udělá krok vpřed a upustí nůž na zem. Má zlatý živůtek a modrou sukni, vlasy ozdobené diadémem z lesních plodů.

„Udělám to,“ hlesne. „Už to stačilo. Učiním tě Nejvyšším králem, přestože tvá vláda bude navždy poznamenána tím, čeho ses dnes dopustil.“

Nikdy je jako navždy, pomyslím si a vzápětí na sebe dostanu zlost, že si připomínám Cardanova slova právě v tuto chvíli. Vlastně se mi částečně uleví, že se Caelia Balekinovi podvolila. Je děsivý, a taková bude i jeho vláda, ale dnešní vraždění už tím skončí.

Ze stínů krovu přilétne šíp – dráha jeho letu je zcela odlišná než u předchozí střely. Zasáhne Caelii do hrudi. Oči se jí rozšíří, ruce spontánně vylétnou k srdci, jako by rána na prsou byla něčím nemravným a potřebovala zakrýt. Vzápětí obrátí oči v sloup a padne bez hlesu k zemi. Balekin frustrovaně vykřikne. Madoc vydá rozkaz svým mužům, ukazuje ke stropu. Z řady rytířů se oddělí šik,

který odběhne ke schodišti. Několik strážců s tasenými meči vzlétne na bledě zelených křídlech do vzduchu.

Zabil ji. Přízrak ji zabil.

Slepě si razím cestu k pódiu kolem hordy přihlížejících, kteří žízní po další krvi. Nemám ponětí, co udělám, až se tam dostanu.

Rhyia zvedne třesoucí se rukou sestrin nůž ze země. V modrých šatech vypadá jako pták lapený dříve, než mohl ulétnout. Je to v celé Zemi víl Viviennina jediná skutečná přítelkyně.

„Vážně se mnou chceš bojovat, sestřičko?“ zeptá se Balekin posměšně. „Nemáš meč ani brnění. Ale no tak, na to už je pozdě.“

„Máš pravdu, už je pozdě,“ odpoví Rhyia. Přiloží si nůž ke krku a jeho špičkou zatlačí do bodu těsně pod uchem.

„Ne!“ vykřiknu, ačkoli můj hlas zanikne ve vřavě davu, v Balekinově skřeku. A pak, protože už nesnesu pohled na další smrt, zavřu oči. Držím je stále zavřené, když do mě vrazí něco těžkého a chlupatého. Balekin začne řvát, ať mu někdo najde a přivede Cardana, a já automaticky oči otevřu. Ale Cardan nikde na dohled není. Jen Rhyino bezvládné tělo a další hrůza.

Okřídlení lukostřelci zamíří na spleť kořenů, kde se ukrýval Přízrak. V příštím okamžiku se jeho tělo zřítí mezi diváky. Zatajím dech v obavě, že byl zasažen. Ale on se odvalí, vstane a vyběhne po schodech s vojáky v patách.

Nemá šanci. Je jich příliš mnoho a skulin v davu příliš málo. Nemá kam utéct. Chci mu pomoci, chci jít za ním, ale jsem obklopená rozvášněným obecnstvem. Nemůžu dělat vůbec nic. Nejsem schopná nikoho zachránit.

Balekin se obrátí k dvornímu básníkovi a ukáže na něj. „Nasadíš mi korunu. Začni s proslovem.“

„Nemohu,“ odvěti Val Moren. „Nejsem z rodiny, nemám ke koruně žádný vztah.“

„Udělej,“ sykne Balekin.

„Ano, pane,“ odpoví Val Moren roztřeseným hlasem. Překoktá zkrácenou verzi korunovace, zatímco Lid pod kopcem ztichne. Když se jich však zeptá, jestli přijímají nového Nejvyššího krále, nikdo se neozve. Zlatá koruna s dubovými listy spočívá v Balekinových rukou, ale ještě ne na jeho hlavě.

Balekin přelétne pohledem po davu, a i když vím, že mě nezahlédne, přesto ucuknu. Jeho hlas zahřmí. „Přisahejte mi věrnost!“

Nepřísaháme. Monarchové nepokleknou. Šlechta nepromluví. Divoké víly Balekina pozorují a zvažují situaci. Všimnu si, že královna Annet, která vládne jednomu z nejjižnějších temných dvorů, dá družině pokyn, aby opustili síň.

S pohrdlivým úšklebkem se od Balekina odvrátí.

„Složili jste slib Nejvyššímu králi,“ zaburácí Balekin. „A tím jsem teď já.“ Balekin pozdvihne korunu a sám si ji posadí na hlavu. Vzápětí zaskučí a strhne si ji z hlavy. Na čele má vypálený cejch, rudý stín diadému.

„Nepřisaháme králi, ale koruně,“ ozve se kdosi. Lord Roiben ze Dvora termitů. Prodral se mezi rytíři a postavil se do jejich čela. A přestože je mezi ním a Balekinem více než desítka strážců, zdá se, že Roibena to ani v nejmenším nevzrušuje. „Máš tři dny na to, aby tě někdo korunoval, bratrovrahu. Tři dny, než odtud odejdu bez přísahy, s neomezenou mocí a nezávislým. A jsem si jistý, že nebudu sám.“

Sem tam je slyšet smích a šepot. Pod kopcem se stále městná pestrá směsice víl: víly Světla planoucí jasem i děsivé víly Temna; divoké víly, které zřídka kdy opouštějí své kopce, řeky a pohřební mohyly; goblini a čarodějnice, okřídlení skřítki a púkové. Všichni na vlastní oči viděli, jak se prakticky celá královská rodina během pár chvil vyvraždila. Pomyslím na to, jak velká vlna násilí se vzedme, pokud na trůn nenastoupí žádný nový král, který by je svou mocí zastrašil. Napadne mě, kolik z nich takovou situaci uvítá.

Vzduchem čpícím čerstvě prolitou krví poletují víly světloňky. Uvědomím si, že radovánky budou pokračovat. Všechno bude pokračovat.

Ale nevím, jestli to dokážu já.

KNIHA DRUHÁ

*Ze srdce vypud'te smrtelný sen.
Jak víří listí, když větry se zvednou,
nám vlasy vlají a tváře blednou,
hrud' dme se a zrak je rozjiskřen
a mávají ruce, rty rozevřeny –
A kdo by teď na nás pohlížel –
my zmaříme čin, jež konat chtěl
a naděje zhasnou mu nesplněny.*

William Butler Yeats,
„Výprava sidhů“

KAPITOLA 21

Jsem opět dítětem, schovávám se pod stolem, zatímco kolem mě víří víly v tanci.

Přitisknu si dlaň na srdce a cítím, jak mi zrychleně buší. Nedokážu myslet. Nedokážu myslet. Nedokážu myslet.

Na šatech mám krev. Do blankytně modré se vpíjí několik rudých kaněk.

Myslela jsem, že mě pohled na smrt nemůže vyděsit, ale bylo jí dnes *tolik*. Až směšně, komicky mnoho. V duchu se vracím k bílým žebrům prince Daina, k prýštění krve z hrdla princezny Elowyn, k Nejvyššímu králi, který i ve chvíli své smrti vytrvale odpíral Balekinovi právo na trůn. K nebohé Taniot, Caelii a Rhyii, které okolnosti postupně dovedly k trpkému zjištění, že Nejvyšší koruna je cennější než jejich životy.

Přemýšlím o tom, jak byl Madoc po celé roky Dainovou pravou rukou. Víly možná nedovedou přímočaře lhát, ale Madoc klamal pokaždé, když se zasmál, když prince poplácal po zádech nebo když s ním vypil sklenici vína. Madoc, který chtěl, abychom se vyšňořily, a daroval mi překrásný meč, jako bychom se skutečně vypravovali na večírek plný zábavy.

Věděla jsem, jaký je, snažím se domluvit si. Viděla jsem zaschlou krev na jeho rudé kápi. Jestli jsem se nechala ošálit, dobře mi tak.

Ještě že rytíři odvedli mou rodinu dřív, než se začalo zabíjet. Aspoň se na to nikdo z nich nemusel dívat, ačkoli pokud nebyli opravdu hodně daleko, nemohli neslyšet zděšené výkřiky. Aspoň Doubek nebude vyrůstat jako já, s krveprolitím jako svým dědičným právem.

Sedím pod stolem, dokud se můj tep nezpomalí. Musím se dostat z kopce ven. Hýření se brzy promění v nespoutané orgie a bez Nejvyššího krále na trůně se hodovníci nebudou zdráhat pohroužit se do *jakékoli* formy zábavy. Nejvyšší čas, aby člověk zmizel.

Snažím se představit si trůnní sál z ptačí perspektivy, jak jsem ho viděla s Přízrakem z krovu. Snažím se vzpomenout si, kde se nacházejí vstupy do

hlavní části paláce.

Kdybych dokázala najít někoho ze stráží a přesvědčit je, že patřím k Madocovi, možná by mě zavedli k mé rodině. Ale nechci tam jít. Nechci spatřit Madoca, jak celý od krve sedí vedle Balekina. Nechci předstírat, že to, co se stalo, bylo cokoli jiného než zrudnost. Nechci své znechucení ničím maskovat.

Existuje i jiná úniková cesta. Když se proplížím pod stoly ke schodišti, budu po nich moct vyjít na římsu, odkud je to jen několik kroků k Madocově strategické pracovně. Mám za to, že odtamtud by neměl být problém vyšplhat po kořenech nahoru a dostat se do části paláce, která je touto dobou pravděpodobně opuštěná – a nabízí přístup to tajných chodeb. Těmi budu moct uniknout bez ohledu na stráž, rytíře nebo kohokoli jiného. Adrenalin ve mně probudí touhu dát se do pohybu, ale přestože se zdá, že mám plán, zbývá mi ještě vyřešit jednu zásadní věc: kam se vydám, pokud se mi podaří dostat se ven z paláce.

Nějak to dopadne, nabádá mě vnitřní hlas.

Fajn, půl plánu musí stačit.

Začnu se po čtyřech sunout pod stoly, bez ohledu na šaty, bez ohledu na rýhu, kterou za sebou v udusané hlíně zanechává pouzdro mého meče, bez ohledu na palčivou bolest v poraněné ruce. Nade mnou hraje hudba. Slyším i jiné zvuky – prasknutí, jako když se zlomí kost, zakňourání, zavytí. Snažím se nic z toho nevnímat.

Vtom se ubrus kolem mne zvedne, a zatímco se mé oči pokoušejí přivyknout světlu svic, postava v masce mě popadne za paži. Takto shrbená pod stolem nejsem schopná tasit meč, tak alespoň sáhnu po noži ukrytém v živůtku. Už chci dotyčného bodnout, když vtom ty směšné boty s ostrými špičkami poznám.

Cardan. Jediný, kdo může Balekina legitimně korunovat Nejvyšším králem. Jediný zbylý potomek rodu Greenbriarů. Tady ho máme, nejhledanější osobu v Zemi víl. Potlouká se tu v chabé stříbrné škrabošce, která má připomínat lišku, přiopile na mě hledí a mírně se kymácí. Málem vyprsknu smíchy. Že zrovna já na něj natrefím!

„Jsi člověk,“ oznámí mi. V ruce drží prázdný pohár obrácený vzhůru nohama, jako by zapomněl, že ho stále nese. „Není to tu pro tebe bezpečné. Zvláště když chceš každého na setkání bodnout.“

„Není to tu bezpečné pro mě?“ Když pominu absurdnost jeho výroku, nemám nejmenší ponětí, proč se najednou chová tak, jako by někdy v životě pomyslel na mé bezpečí. O to se zajímal jen tehdy, když mě o ně sám připravil. Připomenu si, že je nejspíše v šoku a plný zármutku, a možná proto se tak divně chová, ale je

těžké o něm přemýšlet jako o někom, komu by na komkoli mohlo záležet natolik, aby pro něj truchlil. Zdá se, že mu v tuto chvíli nezáleží ani na sobě samém. „Zalez sem dřív, než tě někdo pozná.“

„Hrát si na schovávanou pod stolem? Lézt v prachu a hlíně? To je možná typické pro tvůj druh, ale rozhodně je to pod mou důstojnost.“ Nejistě se zasměje, jako by čekal, že se dám do smíchu také.

Nedám. Zatnu ruku v pěst a vrazím mu jednu do žaludku, protože vím, že tam ho to bude bolet. Podlomí se v kolenou. Jeho pohár dopadne na zem a hluše zazvoní. Zachroptí a nechá mě, abych ho stáhla pod stůl.

„Dostaneme se odtud tak, aby si nás nikdo nevšiml,“ řeknu. „Zůstaneme pod stoly a pak se protlačíme po schodech do hořejších pater paláce. A netvrď mi, že lézt po čtyřech je pod tvou důstojnost. Jsi tak opilý, že se stejně na nohou neudržíš.“

Slyším, jak si odfrkne. „Když na tom trváš,“ opáčí. Je příliš velká tma, abych poznala, jak se tváří, a i kdyby nebyla, přes masku bych nic neviděla.

Pomalů se plazíme pod stoly. Nad námi zní balady a pijácké písně, ve vzduchu se mísí výkřiky a šeptaná slova, střevíce tanečníků lehce pleskají o zem jako déšť. Srdce mi buší v ozvěnách masakru i z toho, že je Cardan tak blízko, že jsem ho bezhlavě udeřila a nemyslela na následky. Soustředím se na něj, jak se vleče za mnou. Vzduch je prosycen vůní hlíny, rozlitého vína a krve. Cítím, jak mě opouští jasné vědomí, jak se začínám třást strachy. Kousnu se zevnitř do rtu, aby mě nová bolest přinutila se soustředit.

Musím to ustát. Nemůžu se teď zhroutit, ne když by mě Cardan viděl.

A ne když se v mé hlavě začíná rodit plán, který se bez tohoto prince neobejde.

Ohlédnu se za sebe a všimnu si, že se zastavil. Sedí na zemi a hledí na svou ruku. Na svůj prsten. „Opovrhoval mnou.“

„Balekin?“ zeptám se a připomenu si, co jsem viděla v Pustém žlebu.

„Můj otec.“ Cardan si odfrkne. „Ani jsem je neznal, své bratry a sestry. Není to k smíchu? Dain mě v paláci nechtěl, tak mě odsunul jinam.“

Čekám. Nevím, co říct. Znepokojuje mě vidět ho v tomto stavu, jako někoho, kdo by mohl něco cítit.

Po chvíli jako by procitl. Upře na mě pohled, oči mu ve tmě svítí. „Teď jsou všichni mrtví. A může za to Madoc. Náš ctihodný generál. Nikdy mu neměli věřit. Ale na to tvá matka přišla už dávno, že?“

Přimhouřím oči. „Lez dál.“

Koutkem úst se ušklíbne. „Až po tobě.“

Lezeme od stolu ke stolu, až se konečně ocitneme tak blízko schodišti, jak jen to jde. Cardan odhrne ubrus a natáhne ke mně ruku, jako džentlmen pomáhající dámě, s níž strávil romantický večer. Cardan bude možná tvrdit, že to udělal kvůli přihlížejícím, ale oba víme, že se mě snaží zesměšnit. Vylezu zpod stolu bez jeho pomoci.

Záleží jen na tom, abychom se dostali ze síně dřív, než se rej promění v krvavou zábavu a než nějaké zvrhlíky napadne, že by se se mnou mohli dobře pobavit. Dřív než Cardanovi podrízne krk někdo, kdo už o žádného Nejvyššího krále nestojí.

Zamířím ke schodům, ale Cardan mě zastaví. „Takhle ne. Madocovy strážce tě poznají.“

„Mě nikdo nehledá,“ namítnu.

Ačkoli jeho výraz zakrývá maska, podle jeho rtů poznám, že svraštil čelo. „Ale jistě je bude zajímat, kdo tě doprovází.“

Je to protivné, ale má pravdu. „Kdyby mě jen trochu znali, věděli by, že bych s tebou nikdy být nemohla.“ Je to směšné, protože vedle něj právě stojím, ale cítím se lépe, když to můžu říct. S povzdechem si rozpletu copy a prsty si načechrám vlasy, až mi nespoutaně spadají do obličeje.

„Vypadáš...“ řekne a pak se mu vytratí hlas. Několikrát zamrká, jako by nebyl schopen větu dokončit. Zdá se, že můj trik s vlasy zafungoval lépe, než předpokládal.

„Dej mi vteřinu,“ řeknu a vpluji do davu. Nerada ho nechávám bez dozoru, ale zakrýt si tvář je z hlediska naší bezpečnosti na prvním místě. Vyhlédnu si vílu s černou sametovou maskou, která si vychutnává vrabčí srdce nabodnuté na dlouhé jehlici. Tiše se za ni příkradu, přeříznu stuhy a zachytím masku, ještě než dopadne na zem. Víla se obrátí a poohlídá se po masce, ale to už jsem pryč. Brzy svého pátrání zanechá a vyhlédne si další lahůdku – nebo v to alespoň doufám. Je to koneckonců jenom maska.

Když se vrátím ke Cardanovi, najdu ho, jak do sebe nalévá další víno a vpíjí se do mě pohledem. Netuším, na co hledí ani co ve mně hledá. Po tváři mu stéká pramínek zeleného alkoholu. Sáhne po těžkém stříbrném džbánu, aby si nalil další pohár.

„Jdeme,“ oznámím mu a chytím ho za ruku v rukavici.

Už jsme téměř na schodech vedoucích ze síně, když nám cestu zastoupí trojice rytířů. „Běžte se muchlovat jinam,“ houkne na nás jeden. „Tohle je vchod do paláce, sem nemá veřejnost přístup.“

Cítím, jak Cardan vedle mě ztuhl, protože je to idiot, kterému více než na

bezpečí, byť i svém vlastním, záleží na tom, že někdo nepoznal jeho urozený původ. Zatahám ho za ruku. „Omlouváme se, už nás tu neuvidíte,“ ujišťuji rytíře a snažím se odtamtud Cardana dostat dříve, než udělá něco, čeho budeme oba litovat.

Ale ani s ním nehnu. „Velmi jste se v nás zmýlil.“

Zmlkni. Zmlkni. Zmlkni.

„Nejvyšší král Balekin je přítelem dvora mé paní,“ sdělí jim Cardan. Jeho hlas je jako tekuté stříbro a stříbrná liščí maska jeho tón jen podtrhuje. Nenuceně se usmívá na půl úst. Mluví jazykem privilegovaných, svým pomalým stylem řeči, chová se nenuceně a uvolněně, jako by mu patřilo vše, co vidí. Je přesvědčivý, i když je opilý. „Asi už jste slyšeli o královně Gliten ze Severovýchodu. Princ Balekin jí poslal zprávu o pohřešovaném princí. Čeká na odpověď.“

„Máte důkaz?“ zeptá se jeden z rytířů.

„Ovšem.“ Cardan k němu natáhne ruku sevřenou v pěst a rozevře ji. Na dlani mu zasvítí královský prsten. Netuším, kdy si ho stáhl z prstu – i pro střízlivého by to byl hotový kouzelnický trik. „Dostal jsem tento důkaz, abyste mě poznali.“

Při pohledu na prsten se rytíři rozestoupí. S odporným, nechutně okouzlejícím úsměvem mě Cardan popadne za ruku a protáhne mě kolem nich. Zatnu zuby a dovolím mu to. Jsme na schodech, a to jen díky němu.

„Co ta holka?“ křikne za ním stráž. Cardan se otočí.

„Pánové, *ne ve všem* jste se spletli. Chtěl jsem si nechat něco z večírku pro sebe,“ řekne Cardan a stráž se přihloupě zakření.

Musím se ze všech sil ovládnout, abych ho na místě nesrazila k zemi, ale není pochyb o tom, že má obratný jazyk. Podle barokních pravidel vyjadřování, kterými jsou víly zavázány, vše, co řekl, byla pravda, pokud se člověk soustředí jen na slova. Balekin je Madocův přítel a já patřím k Madocově dvoru, když to trochu přezenu. Takže je o mně možné mluvit jako o „dámě“. A o královně Gliten rytíři nepochybně *někdy* slyšeli, její pověst je známá po celé zemi. Balekin zcela jistě *očekává* zprávu o svém zmizelém bratrovi. Dychtivě očekává. A nikdo nemůže zpochybnit, že Cardanův prsten je znamením, podle něhož lze jeho nositele identifikovat.

A pokud jde o to, co si chtěl Cardan nechat z večírku pro sebe, tím je možné označit širokou škálu věcí.

Cardan je chytrý, ale v jeho důvtipu je zlomyslnost. Vykazuje až přílišnou podobnost s mým sklonem ke lhaní a to mě rozčiluje. Přesto – jsme na svobodě. To, co mělo být oslavou u příležitosti korunovace nového Nejvyššího krále, za námi pokračuje: ryk, hodování a víření v nekončícím kolovém tanci. Cestou po

schodišti se jednou ohlédnou, abych spatřila moře těl a křídel, inkoustových očí a ostrých zubů.

Zachvěji se.

Společně vyjdeme po schodech. Nechám ho, aby mi dál majetnický svíral ruku a vedl mě kupředu. Nechám ho odemknout dveře jeho vlastními klíči. Nechám ho dělat, co chce. Ale jakmile se ocitneme v prázdné síni v jednom z horních pater paláce, otočím se a přitisknu mu do jamky pod bradou hrot nože.

„Jude?“ zeptá se, přimáčkнутý ke zdi. Vysloví mé jméno pečlivě, snad aby mě neurazil. Ani nevím, jestli jsem ho někdy slyšela vyslovit mé jméno.

„Překvapený?“ zeptám se a uvědomuji si, že se mi na tváři rýsuje nelítostný úšklebek. Nejdůležitější osoba v celé zemi a můj úhlavní nepřítel je konečně v mé moci. Je to ještě lepší pocit, než jsem čekala. „Neměl bys být.“

KAPITOLA 22

Zatlačím mu hrot do kůže na krku, aby ho to bolelo. S novou intenzitou na mě upře své černé oči. „Proč?“ zeptá se. Nic víc.

Málokdy v životě jsem cítila takovou radost z triumfu. Musím se soustředit, aby mi nestoupla do hlavy jako opojné víno. „Protože máš děsnou smůlu a já neuvěřitelné štěstí. Udělej, co řeknu, a touze ti ublížit ještě chvíli odolám.“

„Copak? Chceš vidět víc královské krve?“ Ušklíbne se a pohne se, jako by chtěl můj nátlak přejít bez povšimnutí. Také udělám krok a znovu mu přitisknu nůž ke krku. Pořád má potřebu mluvit. „Tebe asi mrzí, že tě dneska nepřizvali do hry.“

„Jsi opilý,“ podotknu.

„A jak!“ Opře se hlavou o kámen a zavře oči. Ve svitu nedaleké pochodně dostaly jeho černé vlasy bronzový nádech. „Ale ty si vážně myslíš, že tě nechám, abys se mnou napochodovala před generála, jako bych byl nějaký přízemní...“

Přitlačím nůž silněji. Sípavě se nadechne a nechá větu nedokončenou. „Ovšem,“ dodá vzápětí a posměšně se zasměje sám sobě. „Když mou rodinu vyvraždili, spal jsem jako dudek. Hluběji už klesnout nejde.“

„Přestaň mluvit,“ zarazím ho a zaženu jakýkoli náznak soucitu. On ho se mnou nikdy neměl. „Hni se.“

„Nebo co?“ zeptá se, stále se zavřenýma očima. „Přece mě vážně neprobodneš.“

„Kdys naposledy viděl svého drahého přítele Valeriana?“ zašeptám. „Dnes to nebylo, ačkoli musel vědět, že jeho nepřítomnost tě jistě velmi popudí. Nepodívoval ses tomu?“

Otevře oči. Tváří se, jako bych mu dala políček, aby se probral. „Podívoval. Kde je?“

„Hni je v zemi vedle Madocových stájí. Zabila jsem ho a pohřbila ho tam. Takže mi věř, když ti vyhrožuju. Je to sice k nevěře, ale momentálně jsi

nejhledanější osoba v celé zemi. Ten, kdo tě zajal, má moc. A já chci mít moc.“

„Uznávám, že jsi měla pravdu.“ Prohlíží si mou tvář, zatímco si sám zachovává kamenný výraz. „Uznávám, že jsem netušil, čeho všeho jsi schopná.“

Snažím se nedat na sobě najevo, jak moc mě jeho klid děsí. Mám pocit, jako by nůž, který svírám v ruce a který by mi měl dodat autoritu, nestačil. Mám chuť mu ublížit jen proto, abych si dokázala, že ho něco může vyděsit. Právě přišel o celou svou rodinu, neměla bych takhle uvažovat.

Ale pořád ve mně převládá pocit, že jakýkoli můj projev účasti nebo slabosti Cardan zneužije proti mně.

„Je čas jít,“ řeknu tvrdě. „Běž k prvním dveřím a otevři je. Jakmile vejдемe dovnitř, zamíříme ke skříni. Za ní je průchod do chodby.“

„Fajn,“ odpoví naštvane a pokusí se odstrčit mou ruku s nožem stranou.

Držím ho pevně, takže mu čepel lehce nařízne kůži. Zakleje a přiloží si krvácející prst k ústům. „To bylo za co?“

„To bylo z legrace,“ řeknu a pak zvolna, rozvážně oddálím čepel od jeho krku. Ohrnu ret, ale jinak se snažím nedat emoce najevo, schovávám je za krutou, chladnou masku připomínající tvář, která mě pronásleduje ve zlých snech. Teprve nyní, když se takto chovám, si uvědomím, koho vlastně napodobuji a čím tvář mě děsí natolik, že ji chci mít za svou vlastní.

Jeho.

Srdce mi buší tak prudce, až se mi dělá zle.

„Řekneš mi aspoň, kam jdeme?“ zeptá se, zatímco ho volnou rukou postrkuje před sebou.

„Ne. Pohni,“ zavrčím vztekle a tentokrát nikoho nenapodobuji.

Ani se mi nechce věřit, když mě poslechne. Potácí se přede mnou po chodbě, potom na můj pokyn vejдемe do pracovny. Když se dostaneme k tajnému průchodu, vrhne na mě jediný nevyzpytatelný pohled a vleze dovnitř. Možná toho vypil víc, než jsem předpokládala.

Na tom nesejde. Však z toho brzy vystřízliví.

Jakmile se ocitneme na základně Stínového dvora, přivážu Cardana cárem svých špinavých šatů k židli. Pak nám oběma sundám masky. Nevzpouzí se ani při jednom, jen se na mě zvláště dívá. Kromě nás tu nikdo není a nemám ponětí, kdy nebo jestli vůbec sem někdo zavítá.

Na tom nezáleží. Poradím si i bez nich.

Koneckonců, sem jsem to také zvládla sama. Když mě Cardan objevil pod tím stolem, bylo mi hned jasné, že mou jedinou šancí, jak ovlivnit svůj osud v Zemi víl, je dostat Cardana pod kontrolu.

Vzpomenu si na všechny sliby, kterými jsem se princi Dainovi zavázala, včetně toho, který jsem nikdy nevyslovila nahlas: *kdybych se nebála, druzí by se začali bát mě*. Jestliže mi Dain nemůže dát moc, vezmu si ji sama.

Vzhledem k tomu, že jsem u Stínového dvora teprve krátce, neznám jeho tajemství. Procházím místnostmi, otevírám těžké dřevěné dveře, nakukuji do skříní a dávám dohromady inventář zásob. Objevím spižírnu, která je napěchovaná nejrůznějšími jedy, stejně jako vybranými sýry a uzeninami, a také cvičnou arénu vysypanou pilinami. Na stěnách visí zbraně a uprostřed se vyjímá nový dřevěný panák, jehož hrubě načrtnutou tvář křiví znepokojivý škleb. Vejdu do místnosti úplně vzadu. Na zemi leží čtyři kavalce, několik hrnků a poblíž nich několikery staré šaty. Na nic nesahám, dokud nevкроčím do místnosti s mapami, kde se nachází stůl. Dainův stůl, zavalený svitky, pery a pečetním voskem.

Na chvíli mě zachvátí hrůza z toho, jak zásadní události se dnes večer odehrály. Princ Dain je pryč, navždy. A spolu s ním i jeho otec a všechny tři sestry.

Vrátím se do hlavní síně a dovleču Cardana i se židlí do Dainovy pracovny. Opřu židli o otevřené dveře, abych na něj mohla dohlížet. Ze zdi v tréninkové místnosti sundám kuši a několik krátkých šípů. Založím šíp do kuše, zajistím ho a odložím ji vedle sebe. Pak si sednu na Dainovu židli a svésím hlavu do dlaní.

„Můžeš mi laskavě říct, kde to jsme, když už jsi mě ke své libosti spoutala?“ Mám chuť mu jednu vrazit a pak další a další, dokud mu z obličeje nezmizí ten jeho samolibý výraz. Ale kdybych to udělala, jen bych tím na sebe prozradila, jak obrovský z něj mám strach.

„Jsi v místě, kde se scházejí špioni prince Daina,“ informuji ho a snažím se ze sebe setřást strach. Musím se soustředit. Cardan je nicka, jen figurka, zapisovatel skóre.

Provrtává mě zvláštním vyplašeným pohledem. „Jak to víš? Co tě to popadlo, přivést mě sem?“

„Potřebuji si rozmyslet, co udělám dál,“ odpovím upřímně, ačkoli je mi to nepříjemné.

„A když se někdo z vyzvědačů vrátí?“ zeptá se, jako by se konečně probíral z alkoholové otupělosti a začínal si dělat obavy. „Najdou tě ve svém doupěti a...“

Když si všimne mého drzého úšklebku, odmlčí se a užasle zírá. Vidím, jak se mu v tom okamžiku rozsvítí v hlavě, když mu dojde, že jsem jedna z nich. Že sem patřím.

Cardan se opět ponoří do ticha.

Konečně. Konečně se mi podařilo jím otrást.

Udělám něco, čeho jsem se nikdy předtím neodvážila. Začnu se probírat Dainovými věcmi na stole. Objevím celé stohy korespondence. Dopisy. Vzkazy neadresované Dainovi ani jím nenapsané, pravděpodobně ukradené. A jsou tu další písemnosti – přesuny vojáků, hádanky, návrhy zákonů. Formální pozvání. Neformální a nevinné dopisy, včetně několika od Madoca. Ani nevím, co hledám. Jen se v rychlosti snažím odhalit nějakou stopu, vodítko, které by mi pomohlo objasnit, proč byl princ Dain zrazen.

Celý život jsem prožila ve víře, že Nejvyšší král a princ Dain jsou naši nezpochybnitelní vládci. Věřila jsem, že Madoc je k nim bezvýhradně loajální; i já jsem byla. Věděla jsem, že Madoc touží po krvi. Lhala bych sama sobě, kdybych tvrdila, že nechce dobývat, válčit, bojovat. Ale domnívala jsem se, že on sám považuje bojechtivost za součást své role generála, zatímco Eldred ho ze své pozice držel na uzdě. Madoc často hovořil o cti, o závazku, o povinnosti. Ve jménu těchto hodnot nás s Taryn vychoval. Zdálo se logické, že je ochoten snášet i jiné věci, které se mu protiví.

Ani jsem netušila, že má Madoc Balekina *rád*.

V duchu si vybavím mrtvého posla, kterého jsem sama zabila, a jeho zprávu: POSLA TÉTO ZPRÁVY OKAMŽITĚ ZABIJTE. Byla to falešná stopa, která sledovala jediný cíl: zaměstnat Dainovy špehy, aby se honili za vlastním ocasem, zatímco Balekin a Madoc plánovali zaútočit v jediném místě, které nikdo nesledoval – před očima všech.

„Tys o tom věděl?“ zeptám se Cardana. „Věděl jsi, co Balekin chystá? Proto jsi tam se zbytkem rodiny nebyl?“

Vyštěkne smíchy. „Jestli si tohle myslíš, proč jsem se teda nerozběhl za Balekinem a nepadl mu do milující náruče?“

„Stejně to chci slyšet.“

„Nevěděl jsem to,“ opáčí. „A ty? Madoc je přece tvůj otec.“

Zvednu z Dainova stolu dlouhý pečetní váleček, na jednom konci začerněný.

„Záleží na tom, co řeknu? Vždyť můžu lhát.“

„Stejně to chci slyšet.“

Vážně bych mu nejraději jednu vlepila.

„Ani já jsem to nevěděla,“ připustím, ale nepodívám se na něj. Upírám pohled

na hromadu poznámek, na otisky pečetidel v jemném vosku, na intaglii s hloubeným motivem. „Měla jsem.“

Stočím pohled na Cardana. Přejdu k němu, dřepnu si a chci mu stáhnout z prstu pečetní prsten. Pokusí se mi vysmeknout, ale má ruce svázané tak, že to není možné. Strhnu mu ho z prstu.

Nesnáším ten pocit, který se mě v jeho blízkosti vždy zmocní. Onu bezdůvodnou paniku, když se dotknu jeho kůže.

„Jen si půjčím tvůj pitomý prsten.“ Signet dokonale zapadne do otisku na dopise. Prsteny všech princů a princezen jsou tedy identické. Otisky jejich pečetidel jsou si k nerozeznání podobné. Vezmu si čistý list papíru a pustím se do psaní.

„Asi tu nemáš něco k pití,“ prohodí Cardan. „Předpokládám, že se v nejbližších hodinách nemám na co těšit, a všechno bude snazší, když zůstanu opilý.“

„Vážně si myslíš, že mi záleží na tom, aby to pro tebe bylo snazší?“ zeptám se.

Vtom zaslechnu kroky a vstanu od stolu. Ve společné místnosti zařinčí sklo. Ukryji Cardanův prsten do živůtku, kde mě nepohodlně tlačí, a zamířím do síně. Šváb srazil z police s knihami řadu džbánů a rozmlátil dvířka od skříňky. Po kamenné dlažbě se válejí střepy a rozlité výluhy. Mandragora. Ageratina. Stračka. Přízrak se snaží chytit Švába za ruku a zabránit mu v rozbíjení věcí. Přestože mu po noze stékají pramínky krve, přestože se jen s obtížemi pohybuje. Očividně se vrátil z boje.

„Ahoj,“ pozdravím je.

Oba dva ke mně překvapeně vzhlednou. O to větší je jejich překvapení, když si všimnou Cardana přivázaného k židli na prahu místnosti s mapami.

„Neměla bys s tatínkem oslavovat?“ vyštěkne na mě Přízrak. Dosud byl pro mne ztělesněním dokonalého, až nepřirozeného klidu. Teď jsou vztekli oba dva. „Puma tam ještě pořád je. Oba za to málem zaplatili životem, než mě z džungle kolem Balekina vysekali, a ty si tady zatím sedíš a chceš se chvástat.“

„Ne!“ vykřiknu, abych se obhájila. „Přemýšlej. Kdybych věděla, co se chystá, kdybych byla na Madocově straně, mohla bych se sem dostat jedině v doprovodu stráží. A ti by tě hned ve dveřích zastřelili. A asi těžko bych sem propašovala zajatce, za kterého by teď Madoc dal nevímco.“

„Klid, oba dva. Všem nám z toho trochu hrabe,“ řekne Šváb při pohledu na spoušť, kterou udělal. Potřeše hlavou a pak se zadívá na Cardana. Dojde k němu, aby si ho lépe prohlédl. Zvažuje situaci a své černé rty roztáhne do příznačné

grimasy. Když se obrátí zpátky ke mně, neskrývá své ohromení. „Zdá se, že aspoň někdo z nás si zachoval chladnou hlavu.“

„Zdravím,“ řekne Cardan, povytáhne obočí a dívá se na Švába, jako by spolu měli popíjet odpolední čaj.

Je neupravený – lezení po zemi a zápolení se mnou tomu nepřidalo – a zpod bílého okraje košile mu vyčuhuje jeho nechvalně známý ocas. Je tenký, téměř holý, jen na špičce s černou štetinkou. Neustále se vlní, zmítá tam a zpět a zrazuje jeho kamennou tvář svým vlastním příběhem nejistoty a strachu.

Nedivím se, že ho jindy pečlivě ukrývá pod šaty.

„Měli bychom ho zabít,“ prohlásí Přízrak, který se musí pod nízkým stropem hrbít. Světle hnědé vlasy mu spadají do čela. „Je to jediný člen královské rodiny, který může Balekina korunovat. Bez Cardana Nejvyšší trůn zanikne a my pomstíme Daina.“

Cardan se krátce, zostra nadechne a pak pozvolna vydechne. „Raději bych žil.“

„Už pro Daina nepracujeme,“ připomene Šváb Přízrakovi. Chřípí jeho dlouhého zeleného nosu připomínajícího dýku jsou rozšířená. „Dain je mrtvý a nějaký trůn nebo koruna už mu jsou ukradené. Prodejme Cardana Balekinovi za nejvyšší možnou sumu a vypadněme odtud. Můžeme se uchytit u některého z nižších dvorů nebo u Stromového lidu. Čeká nás spousta legrace a zlata. Můžeš jít s námi, Jude. Jestli chceš.“

Je to lákavá nabídka. Udělat za vším tlustou čáru. Utéct. Začít znova někde, kde mne nikdo kromě těch dvou nezná.

„Nechci Balekinovy prachy.“ Přízrak si odplivne. „A k ničemu jinému nám tenhle kluk není. Je příliš mladý, příliš slabý. Když ne kvůli Dainovi, zbavme se ho kvůli celé téhle zemi.“

„Příliš mladý, příliš slabý, příliš podlý,“ doplním.

„Počkejte,“ vyhrkne Cardan. Mnohokrát jsem si ho představovala ustrašeného, ale skutečnost daleko předčí má očekávání. Když vidím, jak se mu zrychlil dech, jak cloumá mými pečlivě utaženými uzly, zakouším pocity blaženosti. „Počkejte! Mohl bych vám říct, co vím, všechno, co vím, cokoli o Balekinovi, cokoli chcete. Jestli chcete zlato a šperky, opatřím vám je. Znáám cestu k Balekinově pokladnici. Mám deset klíčů od deseti palácových zámků. Mohl bych být užitečný.“

Takového Cardana znám jenom ze svých snů. Cardana prosícího. Cardana zoufalého. Cardana bezmocného.

„Co jsi věděl o bratrově plánu?“ zeptá se Přízrak a odlepí se od zdi. Dokulhá

k němu.

Cardan potřese hlavou. „Jenom to, že Balekin Daina nesnášel. Já jsem ho taky nesnášel. Byl opovržením hodný. Nevěděl jsem, že o tom přesvědčil i Madoca.“

„Co tím myslíš, opovržením hodný?“ zeptám se ho rozhořčeně i přes neustálou tepající bolest v dosud nezahojené ruce. Dainova smrt zcela smyla veškerou averzi, kterou jsem k němu poslední dobou cítila.

Cardan na mě nevyzpytatelně pohlédne. „Dain otrávil své vlastní nenarozené dítě. Zpracovával našeho otce tak dlouho, až nevěřil nikomu jinému než jemu. Zeptej se jich – Dainovi špioni určitě vědí, jak Eldredovi namluvil, že Elowyn proti němu osnuje spiknutí, nebo jak ho přesvědčil, že Balekin je blázen. Dain se postaral o to, aby mě vyhostili z paláce, takže mi nezbylo než jít k Balekinovi nebo zůstat u dvora bez domova. Dokonce přiměl Eldreda, aby mu trůn postoupil. Nejdříve mu ale otrávil víno, po jehož vypití Eldred onemocněl a začal ztrácet sílu – na to se kletba koruny nevztahuje.“

„To nemůže být pravda.“ Vzpomenu si na Liriope, na onen dopis, na to, jak Balekin prahnul po důkazu, který se týkal jedu. Ale Eldreda určitě neotrávili jedem z růžovky.

„Zeptej se svých přátel,“ zopakuje Cardan a ukáže na Švába a Přízraka. „Jed, který zabil matku i dítě, opatřil jeden z nich.“

Potřesu hlavou, ale Přízrak můj pohled neopětuje. „Proč by to Dain dělal?“

„Protože se zapletl s jednou z Eldredových manželek a udělal jí dítě. Báł se, že to Eldred zjistí a za svého nástupce si raději vybere někoho z nás.“ Podle všeho má Cardan radost, že se mu podařilo mě překvapit – *nás* překvapit, když vidím, jak se Šváb i Přízrak tváří. Nelíbí se mi, jak na něj teď pohlížejí, jako by přece jen mohl mít nějakou cenu. „Ani Nejvyššímu králi se nelíbí představa, že mu místo v posteli milenky okupuje vlastní syn.“

Nemělo by mě překvapovat, že u Nejvyššího dvora vládne korupce a vulgární způsoby. Věděla jsem to, stejně jako jsem věděla, že Madoc je schopný spáchat příšernosti i na těch, na nichž mu záleží. Stejně tak jsem věděla, že Dainovi je jakákoli laskavost cizí. Přinutil mě probodnout si ruku skrz naskrz. Najal si mě, protože jsem mu mohla být užitečná, pro nic víc.

Země víl může být krásná, ale její krása je jako mršina zlatého jelena, v jehož útrobách se hemží červi a co nevidět se vyřinou z těla ven.

Z všudypřítomného pachu krve se mi zvedá žaludek. Mám krev na šatech, pod nehty, v nose. Jak mám být horší než víly?

Prodej Cardana zpátky Balekinovi. Převracím tu myšlenku v hlavě. Balekin by byl mým dlužníkem. Zajistil by mi místo u dvora, jak jsem vždy chtěla. Dal

by mi všechno, o co bych si řekla, všechno, co mi Dain nabídl a ještě víc: půdu, titul rytíře, znamení lásky na čelo, které by všechny muže zchvátilo touhou mě mít, i meč, z něhož by s každým máchnutím prýštila kouzla.

A přesto mi už žádná z těchto věcí nepřipadá cenná. V žádné z nich nespočívá skutečná moc. Skutečnou moc nelze udělit. Skutečnou moc nelze odejmout.

Uvažuji, jaké by to bylo, mít za Nejvyššího krále Balekina, jaké by to bylo, kdyby jeho Kruh černých vran pohltil všechny ostatní kruhy, které se těší nějakému vlivu. Vybavím si jeho podvyživené služebnictvo. Jak nutil Cardana, aby jednoho z nich jen tak cvičně zabil. Jak nařídil, ať sluha Cardana zmrská, zatímco se odvolával na lásku k rodině.

Ne, Balekinovi bych sloužit nemohla.

„Princ Cardan je *můj* zajatec,“ připomenu jim oběma, zatímco přecházím sem a tam. Nejsem dobrá v mnoha věcech a jako špiónka jsem úspěšně fungovala jen velmi krátkou dobu. Nejsem připravená to zahodit za hlavu. „Já rozhodnu, co se s ním stane.“

Šváb s Přízrakem si vymění pohledy.

„Ledaže byste se mnou chtěli bojovat,“ dodám, protože nejsou mými přáteli a nesmím na to zapomínat. „Ale já mám přístup k Madocovi. Mám přístup k Balekinovi. Jsem vaše největší naděje na uzavření dohody.“

„Jude,“ varuje mě Cardan ze židle, ale nejsem ve stavu, kdy bych byla ochotná uposlechnout cizí varování, zvláště ne od něj.

Zavládne napjaté ticho, které Šváb po chvíli prolomí grimasou. „Ne, holka, nebudeme se bít. Jestli máš plán, sem s ním. Já na nějaké spekulování moc nejsem, pokud nejde o to, jak odněkud vydolovat pěkný drahokam. Ty jsi sem prince dovedla. Je to tvá hra, pokud si ji troufneš hrát.“

Přízrak se zamračí, ale neodporuje mu.

Musím poskládat části hádanky k sobě. Jedno mi stále nejde do hlavy – proč Madoc kryje Balekinovi záda? Balekin je krutý a vrtkavý, což jsou dvě vlastnosti, které nejsou u panovníka žádoucí. I kdyby Madoc věřil, že mu Balekin poskytne tolik příležitostí k válčení, kolik bude chtít, je to opravdu jediný způsob, jak se k boji dostat?

Přemýšlím o dopise, který jsem našla na Balekinově stole a který byl určený Nicasiině matce: *znám provenienci extraktu z růžovky, jak žádáš*. Proč by nyní, po takové době, Balekin chtěl mít důkaz o tom, že za Liriopinou vraždou stál Dain? A jestli ten důkaz dostal, proč ho nepředložil Eldredovi? Tedy pokud to *neudělal* a Eldred mu neuvěřil. Nebo to nepovažoval za důležité. Nebo... pokud nebyl důkaz pro někoho jiného.

„Kdy byla Liriope zavražděna?“ vyhrknu.

„Před sedmi lety, v měsíci bouří,“ odpoví Přízrak a zkřiví ústa. „Dain mi řekl, že měl o tom dítěti předtuchu. Je to důležité, nebo se ptáš jen ze zvědavosti?“

„Čeho se ta předtucha týkala?“ pokračuji další otázkou.

Zavrtí hlavou, jako by na to nechtěl vzpomínat, ale odpoví mi. „Jestli se chlapec narodí, Dain se nikdy nestane králem.“

Typická vílí věštba – varuje před ztrátou, ale nikdy nic oplátkou neslibuje. Chlapec je mrtvý a princ Dain už se králem nikdy nestane.

Nesmím být takový blázen, abych svou strategii založila na hádankách.

„Takže je to pravda,“ zamručí Šváb. „Ty jsi ji zabil.“ Vrásky na Přízrakově čele se ještě prohloubí. Až do této chvíle mě nenapadlo, že by o svých úkolech navzájem nemuseli vědět.

Oba se zjevně cítí nepříjemně. Zajímalo by mě, jestli by ji Šváb také zabil. Zajímalo by mě, co to znamená, že to Přízrak udělal. Když se na něj teď dívám, sama nevím, co v něm vidím.

„Půjdu domů,“ oznámím. „Budu předstírat, že jsem se ztratila v davu. Snad zjistím, jakou má Cardan pro Madoca cenu. Zítra se sem vrátím a budeme se bavit o podrobnostech, i s Pumou, jestli tu bude. Dejte mi den na to, abych zjistila, co můžu dělat, a své slovo, že do té doby nepodniknete žádné kroky.“

„Jestli má Puma víc rozumu než my, už dávno se zašila někam pod zem.“ Šváb ukáže na kredenc. Přízrak beze slova vyrazí a vyndá z ní lahev. Postaví ji na omšelý dřevěný stůl. „Jak poznáme, že jsi nás nezahladila? I když si myslíš, že jsi teď na naší straně, možná si to po návratu k Madocovi rozmyslíš.“

Hloubavě se na ně zadívám. „Budu vám muset Cardana svěřit do péče, což znamená vám věřit. Máte mé slovo, že vás nezahladím, a vy slibte mně, že tu prince zítra najdu.“

Vidina toho, že se události, ať už budou jakékoli, o den odloží, Cardanovi očividně uleví. Nebo se pocit úlevy dostavil jen na základě lahve na stole.

„Mohla bys na trůn dosadit nového krále,“ řekne Přízrak. „To je lákavá představa. Mohla bys zařídit, že Balekin bude tvému otci ještě více zavázán.“

„Není to můj otec,“ opravím ho břitce. „A jestli se rozhodnu, že do toho půjdu s Madocem, co se pro vás změní, když dostanete zapláceno?“

„Asi nic,“ odpoví Přízrak zdráhavě. „Ale jestli sem zítra přijdeš s Madocem nebo kýmkoli jiným, Cardana zabijeme. A pak tebe. Jasně?“

Přikývnu. Kdybych nebyla pod Dainovým ochranným kouzlem, mohli mě k souhlasu přinutit. Pochopitelně nevím, jestli to zaříkávání účinkuje i po jeho smrti, a bojím se to zjistit.

„A jestli se nevrátíš do zítřka, jak slibuješ, zabijeme ho a oželíme ztráty,“ pokračuje Přízrak. „Zajatci jsou jako slívy. Čím déle je člověk schovává, tím jsou bezcennější. A nakonec se zkazí. Den a noc. Nezpozdívá se.“

Cardan sebou trhne a snaží se zachytit můj pohled, ale nevěnuji mu pozornost.

„S tím souhlasím,“ řeknu, protože nejsem bláhová. Nikdo z nás nemá v tuto chvíli kapacitu někomu důvěřovat. „Pokud slíbíte, že tu zítřka najdu Cardana živého, zdravého a samotného.“

A protože ani oni nejsou pošetilí, odpřisáhnou mi to.

KAPITOLA 23

Nevím, co si od návratu domů slibuji. Mám před sebou dlouhou cestu přes les, o to delší, že musím obejít oklikou tábory všech, kteří sem zavítali kvůli korunovaci. Šaty mám špinavé, spodní okraje potrhané, nohy celé prochladlé a samý šrám. Když konečně dorazím domů, Madocovo panství vyhlíží stejně jako vždy, jako důvěrně známé místo.

Pomyslím na všechny zbylé šaty, které mi visí ve skříni a čekají, až si je obléknu, na všechny střevíčky, které jsem měla protančit. Pomyslím na budoucnost, kterou jsem si pro sebe malovala, a na tu, která se přede mnou rozevírá jako jícen propasti.

Ve vstupní hale narazím na mnohem více rytířů, než je tu zvykem. Postupně vcházejí do Madocovy pracovny a zase z ní vycházejí ven. Služebnictvo pobíhá sem a tam, nosí džbánky s pivem, kalamáře, mapy, zkrátka co je potřeba. Málokdo o mě zavadí pohledem.

Na opačném konci haly někdo vykřikne. Vivienne. Jsou spolu s Orianou v salonku. Vivi se ke mně rozběhne a sevře mě v náručí.

„Chystala jsem se ho zabít,“ přiznává. „Chtěla jsem ho zabít, kdyby ti ten jeho šílený plán ublížil.“

Uvědomím si, že jsem se dosud nepohnula. S přemáháním zvednu ruku, dotknu se jejích vlasů a pak sklouznu prsty k jejímu ramenu. „Jsem v pořádku,“ ujistím ji, „strhl mě dav. Jsem v pořádku, všechno je v pořádku.“

Samozřejmě že nic není v pořádku. Ale nikdo mi to nerozmlouvá. „Kde jsou ostatní?“

„Doubek je v posteli,“ řekne Oriana. „A Taryn je před Madocovou pracovnou. Za chvíličku sem přijde také.“

Při zmínce o Taryn se Viviennin výraz změní, ale nevím, co z něj mám vyčíst.

Vyjdu po schodech do svého pokoje a smyji si barvu z obličeje a bláto z nohou. Vivi jde za mnou a posadí se na stoličku. V záři slunce pronikající

balkonem do místnosti vypadají její kočičí oči jako ze zlata. Mlčky sleduje, jak sáhnu po hřebenu a začnu si rozčesávat zacuchané vlasy. Obléknu se do tmavých barev – temně modré tuniky se stojáčkem a obepnutými rukávy a lesklých černých bot. Navléknu si nové rukavice. Svůj stříbrný meč si připnu na těžší opasek a do kapsy si tajně vhodím královský pečetní prsten.

Připadá mi to až neskutečné stát u sebe v pokoji, kolem sebe mám plyšové hračky, knihy a svou sbírku jedů. Na mém nočním stolku leží *Alenka v kraji divů* a *Za zrcadlem*. Zachvátí mě nová vlna paniky. Mám vymyslet, jak využít zajatého pohřešovaného prince ve svůj prospěch. Tady v domě, kde jsem prožila dětství, mi má troufalost najednou připadá k smíchu. Na co si to tady hraji?

„Co máš s krkem?“ zeptá se Vivi a zamračí se. „A co se ti stalo s rukou?“

Zapomněla jsem, jak pečlivě jsem celou dobu svá zranění skrývala. „Na tom po tom všem nezáleží. Proč to udělal?“

„Myslíš, proč Madoc pomohl Balekinovi?“ řekne tlumeným hlasem. „Nevím. Politika. Vražda sem, vražda tam, je mu to jedno. Nezáleží mu na tom, že Rhyia kvůli němu zemřela. Je mu to totálně jedno, Jude. Vždycky bylo. A to z něho dělá zrůdu.“

„Madoc přece nemůže chtít, aby Balekin vládl celé zemi.“ Na celá staletí by Balekin ovlivnil vztahy mezi světy víl a lidí, určoval by, kolik krve bude prolito a čím. Celá Země víl by se proměnila v Pustý žleb.

Dole pod schody zaslechnu Tarynin hlas. „Locke už je tam s Madocem zavřený celou věčnost. O tom, kde se Cardan ukrývá, nic neví.“

Vivi ztichne a zahledí se mi do tváře. „Jude...“ řekne. Jako by mé jméno jen vydechla.

„Madoc se ho pravděpodobně jen snaží vystrašit,“ slyším Orianu. „Do toho všeho aby ještě strožil svatbu...“

Než mi Vivi stačí dopovědět, co mi chtěla říct, než mě stihne zastavit, dojdu ke schodům.

Vybavím si, co mi Locke řekl poté, co jsem bojovala na turnaji a poštvála proti sobě Cardana: *Jsi jako příběh, který se teprve stane. Chci vidět, co uděláš. Chci být u toho, až se tvůj příběh bude odvíjet*. Když řekl, že chce vidět, co udělám, myslel tím, že chce zjistit, co se stane, když mi zlomí srdce?

Když nemůžu najít žádný slušný příběh, nějaký si vymyslím.

V hlavě mi zazní Cardanova slova, když jsem se ho zeptala, jestli má pocit, že si Locke nezasloužím. *Kdepak*, odpověděl a ušklíbl se. *Dokonale se k sobě hodíte*. A během korunovace: *Výměna partnerek*. *Omlouvám se, není to tvoje hláška?*

Věděl to. Jak se musel smát! Jak se všichni museli smát!

„Zdá se, že už vím, kdo je tvůj tajný ctitel,“ zavolám na sestru.

Taryn vzhlédne a zbledne. Zvolna, obezřetně sejdu po schodech.

Napadne mě, jestli se bavila s nimi, když se mi Locke a jeho kamarádi smáli.

Všechny ty zvláštní pohledy, to napětí v jejím hlase, když jsem o Lockeovi mluvila, a s jakou naléhavostí se zajímala o to, co jsem s Lockem ve stájích dělala nebo co jsme dělali u něj doma – to vše mi najednou dává děsivý smysl. Její zrada mě bodne jako nůž.

Tasím svůj Smrtihlav.

„Vyzývám tě,“ řeknu jí. „Vyzývám tě na souboj ve věci cti, kterou jsi hrubě pošpinila.“

Taryn se rozšíří oči údivem. „Chtěla jsem ti to říct,“ hlesne. „Tolikrát jsem se o to pokusila, ale nemohla jsem. Locke mi tvrdil, že když to vydržím, obstojím ve zkoušce.“

Vzpomenu si na to, co mi řekl na oslavě: *Miluješ mě tak, aby ses mě vzdala? Není právě to pravá zkouška lásky?*

Zdá se, že Taryn ve zkoušce obstála, zatímco já selhala.

„Takže tě požádal o ruku,“ oduším. „Zatímco masakrovali královskou rodinu. Jak romantické!“

Oriana zalapá po dechu. Zřejmě se obává, že by mě Madoc mohl slyšet, že by se mu můj popis situace nemusel líbit. Také Taryn vypadá pobledle. Vzhledem k tomu, že ani jedna u toho nebyla, Madoc jim mohl namluvit úplně cokoli. Víla nemusí lhát, aby někoho oklamala.

Pevněji sevřu jílec meče. „Co ti Cardan řekl den poté, co jsme se vrátili ze světa lidí, že ses kvůli tomu rozbřečela?“

Vybavím si, jak jsem ho popadla za sametový dublet a strčila do něj, až narazil zády o strom. A jak později Taryn popřela, že to mělo co do činění se mnou. Jak mi nechtěla prozradit, o co opravdu šlo.

Dlouhou chvíli zvažuje odpověď. Poznám na ní, že mi nechce říct pravdu.

„Šlo o tohle, že? Věděl to. Všichni to věděli.“ Vzpomenu si na Nicasii sedící za jídelním stolem u Lockeova v domě, která si ze mě tehdy na krátkou chvíli udělala důvěrnici. *Rád všechno ničí. To se mu líbí. Všechno ničit.*

Myslela jsem, že tehdy mluvila o Cardanovi.

„Řekl mi, že ti kopnul hlínu na jídlo kvůli mně,“ řekne Taryn tiše. „Locke to navlékl tak, aby si všichni mysleli, žeš ho přebrala Nicasii. Proto se do tebe tak pustili. Cardan řekl, že trpíš místo mě, a že kdybys věděla proč, tak by ses podvolila, ale já jsem ti to nemohla říct.“

Dlouho její slova vstřebávám. Pak mezi nás hodím na zem meč. Zazvoní o dlažbu. „Zvedni ho,“ vybídnu ji.

Taryn zavrtí hlavou. „Nechci s tebou bojovat.“

„Vážně?“ Stoupnu si před ni, nepříjemně blízko. Cítím, jaké obrovské úsilí vynakládá, aby mě nechytila za ramena a neodstrčila. Muselo jí to hnout žlučí, že jsem se s Lockem líbala, že jsem spala u něj v posteli. „Já myslím, že možná chceš. Myslím, že bys mi moc ráda jednu vrazila. A věř mi, že já tobě taky.“

Vysoko na zdi nad krbem visí meč. Je zakrytý hedvábným praporem, na němž je vyšitý Madocův erbovní znak obráceného půlměsíce. Vylezu na židli, stoupnu si na římsu a nadzvednu meč z háku. Bude mi muset stačit.

Seskočím dolů, přejdu k Taryn a namířím jí hrot meče proti srdci.

„Vyšla jsem ze cviku,“ hájí se Taryn.

„Já ne.“ Zmenším vzdálenost mezi námi. „Ale máš lepší meč a právo na první výpad. To mi připadá fér, víc než fér.“

Taryn si mě dlouhou dobu prohlíží, potom zvedne můj Smrtihlav. Ustoupí o několik kroků dozadu a zaujme pozici.

Oriana se na protější straně haly vymrští na nohy a zalapá po dechu. Ale nejde k nám. Nesnaží se nás zastavit.

Je tolik věcí, které se pokazily a které neumím napravit. Ale bojovat umím.

„Nebuďte blázni!“ zařve na nás Vivi z balkonu. Nemůžu jí věnovat pozornost. Plně se soustředím na Taryn, která ke mně míří. Madoc učil šermovat nás obě a naučil nás to dobře.

Máchne.

Vykryji úder blokem. Čepele zařinčí. Kovový zvuk se rozlehne halou jako zvonění. „Byla to zábava mě tahat za nos? Líbil se ti ten pocit, že máš eso v rukávu? Líbilo se ti, že Locke se mnou flirtuje a líbá mě, zatímco ti slibuje, že se staneš jeho ženou?“

„Ne!“ S menšími obtížemi odrazí mou první sérii útoků, ale její svaly si techniku pamatují. Vycení zuby. „Bylo to k nesnesení, ale nejsem jako ty. Chci sem patřit. Vzдорovat jim všechno jen zhoršuje! Nikdy předtím, než jsi Cardanovi vyhlásila válku, ses mě nezeptala – možná to začal kvůli mně, ale tys to pořád rozdmýčovala. Bylo ti jedno, jaké následky za to obě dvě poneseme. Musela jsem Lockeovi dokázat, že jsem jiná.“

Několik služebných utvořilo hlouček a sledují nás.

Nevšímám si jich ani toho, jak mě bolí svaly na ruku od včerejšího kopání hrobu, ignoruji bodavou bolest v ráně na dlani. Protnu mečem Taryniny šaty téměř až na kůži. Oči se jí rozšíří a klopýtne vzad.

Vyměníme si několik rychlých úderů. Ztěžka oddychuje, jak není zvyklá čelit takové výzvě, ale nevzdává se.

Provedu další výpad, aniž bych jí dala více času než na nezbytnou obranu. „Takže šlo o *pomstu*?“ Když jsme byly malé, z legrace jsme spolu šermovaly dřevěnými meči. Často jsme se tahaly za vlasy, křičely na sebe nejrůznější nadávky, ignorovaly se – ale nikdy jsme spolu nebojovaly doopravdy, s ocelovými meči.

„Taryn! Jude!“ zavřeští Vivi a vyřítí se k točitému schodišti. „Přestaňte, nebo vás zastavím já!“

„Ty víly nesnášíš.“ Taryn blýskne v očích a zavíří mečem v elegantním útoku. „Nikdy ti na Lockeovi nezáleželo. Byl pro tebe jen něčím dalším, o cos mohla Cardana připravit.“

Pokračuje. „Myslíš si, že jsem slaboch.“

„Jsi slaboch,“ potvrdím. „Jsi slaboch, jsi trapná a jsi...“

„Jsem zrcadlo!“ zakřičí. „Jsem tvoje zrcadlo, do kterého se odmítáš podívat.“

Přitočím se k ní a opřu se do úderu celou svou vahou. Mám obrovský vztek na tolik věcí. Štve mě, jak jsem byla hloupá. Štve mě, že na mě ušili boudu. Zuřivý amok přehluší všechny mé ostatní myšlenky.

V blyštivém oblouku máchnu mečem k jejímu boku.

„Řekla jsem, přestaňte!“ zařve Vivi. Použila magický hlas. „*Přestaňte*, hned!“

Taryn ochabne, uvolní paže i prsty, jimiž svírá rukojeť meče, a svěsí Smrtihlav k zemi. Na tváři má neurčitý úsměv, jako by v dálce zaslechla hudbu. Pokusím se zbrzdit švihnutí meče, ale je pozdě. Meč mi vylétne z rukou a pokračuje hybnou silou až k polici s knihami. Prudký náraz shodí z police lebku berana. Vlivem setrvačnosti se rozplácnu na zemi.

Zděšeně se obrátím k Vivienne. „Na to nemáš právo.“ Slova se mi vyvalí z úst před těmi důležitějšími – že jsem málem Taryn rozsekla na dvě poloviny.

Vivi se tváří stejně užasle jako já. „Máš na sobě ochranu proti kouzlům? Viděla jsem, jak se převlékáš, a žádnou jsi neměla.“

Dainovo zaříkadlo. Působí i po jeho smrti.

Cítím, že jsem si sedřela kůži na kolenou. V ruce mi škube. Pálí mě šrám na boku, který mi Taryn udělala. Jsem vzteky bez sebe, že Vivi ukončila náš souboj. Zuřím, že na nás použila magii. Postavím se na nohy. Namáhavě dýchám. Čelo mám orosené potem a ruce i nohy se mi třesou.

Zezadu mě popadnou čísi ruce. Tři sluhové se mezi nás s vervou vloží a zablokují mi paže. Dva další se chopí Taryn a odtáhnou ji z mého dosahu. Vivi jí foukne do tváře. Taryn se probere a začne něco rozrušeně drmolit.

Vtom si všimnu, jak Madoc vyjde ze salonku, obklopený skupinou vojenských velitelů a rytířů. Mezi nimi je Locke.

Je mi nanic.

„Co to do vás vjelo?“ zahřmí Madoc. Ještě nikdy jsem ho takhle rozzuřeného neviděla. „Nebylo už toho zabíjení dnes dost?“

Jak absurdně to zní právě z jeho úst! Vždyť on sám vraždy naplánoval!

„Obě dvě na mne počkáte v herní místnosti.“ Nedokážu myslet na nic jiného než na to, jak stál na pódiu a rozpáral Dainovi hrud', až mu všechna žebra popraskala. Nedokážu se mu podívat do očí. Celá se třesu. Chce se mi ječet. Chci se na něj rozběhnout. Opět se cítím jako dítě, bezmocné dítě v domě smrti.

Chci něco udělat, ale na nic se nezmůžu.

Obrátí se na Hryzouna. „Běž s nimi. Postarej se o to, aby si neublížily.“

Odvedou mě do herny. Posadím se na zem a schovám hlavu do dlaní. Když je po chvíli oddálím, jsou celé mokré od slz. Rychle si je otřu o kalhoty, aby si toho Taryn nevšimla.

Čekáme aspoň hodinu. Nepromluví s Taryn jediné slovo, ani ona nic neříká. Popotahuje, ale pak si utře nos. Nepláče.

Pomyslím na Cardana přivázaného k židli, abych se rozveselila. Pak si vzpomenu, jak na mě pohlédl přes clonu havraních vlasů, jak se mu v přiopilém úsměvu zvlínily koutky úst, a nepocítím žádnou úlevu.

Cítím se naprosto vyčerpaná a hořce, drtivě poražená.

Nenávidím Taryn. Nenávidím Madoca. Nenávidím Locke. Nenávidím Cardana. Nenávidím je všechny. Ale pořád je nenávidím málo.

„Co ti dal?“ prolomím konečně ticho. „Madoc mi dal meč, který vyrobil táta. Ten, se kterým jsi bojovala. Říkal, že pro tebe má taky něco.“

Mlčí takovou dobu, až už si myslím, že neodpoví. „Sadu nožů, stolních. Vypadají, že bez problémů propíchnou kost. Meč je lepší. Má jméno.“

„I steakové nože můžeš pojmenovat. Masař starší. Nebo Lamač chrupavek,“ navrhu, až si neznatelně odfrkne, jako by potlačovala smích.

Potom se ponoříme zpátky do ticha.

Konečně do místnosti vstoupí Madoc a ještě před ním jeho stín, který se plazí po zemi jako koberec. Na zem přede mě hodí můj Smrtihlav zasunutý v pouzdře a usadí se na pohovku, jejíž nohy mají připomínat ptačí pařáty. Pohovka zavrže,

jak není zvyklá nést takovou váhu. Hryzoun kývne na Madoca a odejde.

„Taryn, rád bych s tebou pohovořil o Lockeovi,“ řekne Madoc.

„Ublížil jsi mu?“ Taryn se neubrání vzlyknutí. Zlomyslně mě napadne, že možná úmyslně hraje na city.

Madoc si odfrkne, ačkoli si možná myslí to samé. „Když mě požádal o tvoji ruku, řekl mi, že ačkoli jsou víly velmi nestálé – to mi říkat nemusel –, přesto by tě rád pojal za svou ženu. Mám dojem, že život s ním nebude žádná jistota. O náklonnosti k Jude se přitom nezmínil, ale když jsem se ho na to před chvílí zeptal, řekl mi: ‚Lidské city jsou natolik vrtkavé, že je prakticky nemožné si s nimi nepohrát.‘ Řekl mi, že ty, Taryn, jsi prokázala, že bys mohla být jako my. Je mi jasné, že ať už jsi mu to dokázala jakkoli, bylo to předmětem sporu s tvou sestrou.“

Taryniny šaty leží rozprostřeny okolo ní. Působí vyrovnaným dojmem, ačkoli má na boku mělkou sečnou ránu a sukni v jednom místě zkrácenou. Vypadá jako urozená vílí dáma, pokud se člověk nezadívá na její příliš oblé uši. Když se nad tím se sebezapřením zamyslím, nedokážu Lockeovi vinit z toho, že si ji vybral. Já jsem agresivní. Dlouhé týdny jsem se trávila jedy. Jsem vrah, lhář a vyzvědač.

Chápu, proč si ji vybral. Jenom si přeji, aby si Taryn byla vybrala *mě*.

„Co jsi mu řekl?“ zeptá se Taryn.

„Že jsem si nikdy nepřipadal příliš nestálý,“ odpoví Madoc. „A že v mých očích si nezaslouží ani jednu z vás.“

Taryn sevře ruce svěšené podél těla v pěsti, ale jinak na sobě vztek nedá znát. Na rozdíl ode mě dokonale ovládá dvorní etiketu. Zatímco já jsem se učila od Madoca, Taryn se vzdělávala s Orianou. „Zakazuješ mi jeho nabídku k sňatku přijmout?“

„Neskončí to dobře,“ odvěti Madoc. „Ale nebudu stát v cestě tvému štěstí. Nebudu stát v cestě ani tvé vlastní záhubě.“

Taryn nic neřekne, ale podle toho, jak vydechne, se jí ulevilo.

„Můžeš jít,“ vybídne ji Madoc. „A s nikým z rodiny už tě nechci vidět bojovat. Ať už u Lockeovi nacházíš jakékoli potěšení, musíš zůstat vůči své rodině loajální.“

Napadne mě, co myslí slovy *zůstat loajální*. Myslela jsem, že je loajální k Dainovi. Myslela jsem, že mu přísahal věrnost.

„To ona...“ začne Taryn, ale Madoc ji přeruší zvednutím ruky, na níž hrozivě svítí jeho zahnuté černé pařáty.

„Tě vyzvala? Hodila ti snad meč do ruky a přinutila tě jím máchnout? Vážně si myslíš, že tvá sestra nemá kousek cti v těle, že by tě rozsekala na kusy

neozbrojenou?“

Taryn plane hněvem a vzdorně zvedne bradu. „Nechtěla jsem s ní bojovat.“

„A té zásady by ses měla držet i do budoucna,“ odbude ji Madoc. „Nemá smysl bojovat, když nemáš v úmyslu vyhrát. A teď běž. Chci si promluvit s tvou sestrou.“

Taryn vstane a přejde ke dveřím. S rukou položenou na těžké mosazné petlici se otočí, jako by ještě něco chtěla říct. Po jakémkoli náznaku kamarádství, které mezi námi za Madocovy nepřítomnosti snad zavládlo, nezůstala ani stopa. Vidím jí na tváři, že si v duchu přeje, aby mě Madoc potrestal, ale je si napůl jistá, že to neudělá.

„Měl by ses zeptat Jude, kde je princ Cardan,“ řekne s přimhouřenýma očima. „Naposledy jsem ho viděla s ní tančit.“

S těmi slovy zmizí jako vítr a nechá mě s Madocem o samotě. Srdce mám až v krku a v kapse mi žhne královský pečetní prsten. Nic neví. Jen se mě snaží zranit, dostat mě namísto rozloučení do problémů. Nevěřím, že by to řekla, kdyby něco věděla.

„Mluvme o tvém dnešním chování,“ osloví mě Madoc a nakloní se dopředu.

„Ne, mluvme o *tvém* dnešním chování,“ namítnu.

Povzdechne si a mohutnou rukou si přejede po tváři. „Byla jsi tam, že? Snažil jsem se vás odtamtud dostat, abyste se na to nemusely dívat.“

„Myslela jsem, že máš prince Daina rád,“ řeknu. „Myslela jsem, že jsi jeho přítel.“

„Opravdu jsem ho měl rád,“ připustí Madoc. „Víc, než budu kdy mít rád Balekina. Ale jsou tu i jiní, kteří si mou loajalitu nárokují.“

Znovu se v duchu vrátím ke střípkům své hádanky, k odpovědím, pro něž jsem se vrátila domů. Co mohl Balekin Madocovi dát nebo slíbit, že ho přesvědčil, aby se obrátil proti Dainovi?

„Kdo?“ žádám odpověď. „Co může stát za tolik prolité krve?“

„Dost,“ zavrčí. „Ještě nejsi členem mé vojenské rady. Všechno se dozvíš v pravý čas. Než se tak stane, dovol mi, abych tě ujistil, že ačkoli jsou věci v nepořádku, mé plány zmařeny nebyly. Teď potřebuji najít nejmladšího prince. Jestli víš, kde Cardan je, mohl bych s Balekinem domluvit, aby se ti náležitě odměnil. Místo u dvora. A ruku toho, o něhož požádáš. Kohokoli. Nebo dosud tlukoucí srdce toho, koho nenávidíš.“

Překvapeně na něj pohlédnu. „Myslíš, že bych Locke s sestřičkou vzala?“

Pokrčí rameny. „Tvářila ses, že chceš Taryn useknout hlavu. Podvedla tě. Nevím, jaký trest by ti připadal adekvátní.“

Chvíli na sebe jen hledíme. Je to zrůda, takže jestli budu chtít udělat něco velmi špatného, nebude mě soudit. Ne příliš.

„Jestli chceš mou radu,“ řekne zvolna, „láska živená bolestí příliš nekvete. Věř mi, že alespoň tohle vím. Miluji tě a miluji Taryn, ale myslím, že není pro Locke a ta pravá.“

„A já ano?“ Nemůžu si pomoci, ale Madocova představa lásky mi nepřijde dvakrát bezpečná. Miloval mou matku. Miloval prince Daina. Jeho láska nám pravděpodobně nezajistí o nic více ochrany, než poskytla jim.

„Myslím, že *Locke* není ten pravý pro *tebe*.“ Odhalí v úsměvu zuby. „A jestli má tvá sestra pravdu a ty víš, kde se Cardan ukrývá, vydej mi ho. Je to švihák, ale s mečem to moc neumí. Je svým způsobem šarmantní a mazaný, ale nestojí za to, abys ho chránila.“

Příliš mladý, příliš slabý, příliš podlý.

Znovu pomyslím na převrat, který Madoc s Balekinem naplánovali. Jak asi měl proběhnout? Zabít dva starší sourozence, kteří měli nějaký vliv. Pak měl Eldred ustoupit a nasadit korunu na hlavu tomu princi, který má největší moc a armádu na své straně. Možná zdráhavě, ale pod tíhou hrozby měl Balekina korunovat. Až na to, že se tak nestalo. Balekin se ho pokusil přinutit, ale všichni zemřeli.

Všichni až na Cardana. Šachovnice se téměř vyprázdnila.

Takhle to Madoc rozhodně nemohl naplánovat. Ale vzpomenu si na jeho lekce strategie. Jakékoli vyústění plánu musí vést k vítězství.

Nikdo však ve svém plánu nedokáže počítat se všemi proměnnými. To je absurdní.

„Myslela jsem, že mi budeš dělat přednášku o tom, že v domě se nešermuje,“ řeknu, abych odvedla pozornost od tématu s Cardanem. Dostala jsem, co jsem Stínovému dvoru slíbila – nabídku. Teď se jen musím rozmyslet, co s ní udělám.

„Musím ti snad říkat, že kdyby tvůj úder vyšel a ty jsi Taryn ublížila, vyčítala by sis to do konce života? Ze všech lekcí, které jsi ode mě dostala, bych myslel, že právě tuto si nejlépe zapamatuješ.“ Upře na mě pohled. Mluví o mé matce. Mluví o tom, jak zavraždil mou matku.

Nedokážu na to nic říct.

„Je škoda, že sis nevybila vztek na někom, kdo by si to víc zasloužil. V časech, jako je tento, se ztratí spousta víl.“ Výmluvně se na mě podívá.

Naznačuje mi, že je v pořádku Locke a zabít? Zajímalo by mě, co by řekl, kdyby se dozvěděl, že už jsem jednoho šlechtice zabila. Kdybych mu ukázala jeho tělo. Pravděpodobně by mi *poblahopřál*.

„Jak se ti v noci spí?“ zeptám se. Víím, že je to mizerná otázka, a pokládám ji jenom proto, že mi ukázal, jak moc se začínám podobat všemu tomu, čím jsem u něj vždy opovrhovala.

Svraští obočí a pohlédne na mě, jako kdyby zvažoval, jaký druh odpovědi má zvolit. Představím si, jak asi vypadám v jeho očích – mrzutá malá holka, která ho chce soudit. „Někdo to umí s dudami, další se štětcem, jiný se ženami,“ odpoví posléze. „Můj talent spočívá ve válčení. Bezesnou noc mi přivedilo jedině to, když jsem se tomu bránil.“

Zvolna přikývnu.

Vstane. „Přemýšlej o tom, co jsem řekl, a pak přemýšlej, v čem spočívá tvůj talent.“

Oba vííme, co tím myslí. Oba vííme, v čem jsem dobrá – před chvílí jsem v hale honila sestru s mečem nad hlavou. Otázkou je, jak s takovým talentem naložit.

Když vyjdu ze společenské místnosti, uvědomím si, že dorazil Balekin se svou družinou. V hale stojí v pozoru trojice rytířů, na jejichž přehozech přes brnění se vyjímají tři rozesmáté vrány. Proklouznu kolem nich a zaměřím po schodech nahoru. Meč vleču vyčerpaně za sebou. Na nic dalšího už nemám sílu.

Uvědomím si, že mám hlad, ale nemám teď na jídlo žaludek. Chová se takto člověk se zlomeným srdcem? Nevím, jestli se tolik trápím pro Locke, nebo pro svět před korunovací, který Madoc uvrhl v chaos. Ale kdybych mohla změnit události posledních dnů, proč nevrátit čas až do doby předtím, než jsem zabila Valeriana, proč se nevrátit až do doby, kdy byli mí rodiče naživu, proč se nevrátit až na samý počátek?

Ozve se zaklepání a dveře se bez mého vyzvání otevřou. Do pokoje vstoupí Vivi s dřevěným podnosem, na němž nese sendvič a zazátkovanou lahev z jantarově žlutého skla.

„Jsem pitomec. Jsem idiot,“ řeknu rovnou. „Přiznávám to. Nemusíš mi dělat přednášku.“

„Bála jsem se, že se na mě zlobíš kvůli tomu kouzlu, co jsem na vás použila,“ řekne Vivi. „Tomu, které na tebe neúčinkovalo.“

„Své sestry bys magii vystavovat neměla.“ Odzátkuji lahev a dlouze se napiju vody. Zapomněla jsem, jak velkou mám žízeň. Hltám vodu dlouhými doušky, až

na jeden zátaah vyprázdním téměř celou nádobu.

„A ty by ses je neměla snažit rozsekat na cimprcampr.“ Opře se o mé polštáře, o má omšelá plyšová zvířata. Lenivě uchopí vycpaného hada a zatřepe jeho vyplazeným rozeklaným jazykem. „Myslela jsem, že to všechno – šermování a rytířství – je jen hra.“

Vzpomenu si na to, jak ji neskutečně štvalo, když jsme se s Taryn smířily s životem mezi vílami a začaly si ho užívat. Pletly jsme si věnečky z kvítí, střílely jsme na oblohu z luku a kuše. Jedly jsme nakládané fialky a usínaly s poleny pod hlavou místo polštářů. Byly jsme děti. Děti se mohou celý den smát, ale večer usínat s pláčem. Ale držet v ruce meč, takový, jaký zabil naše rodiče, a myslet si, že je to hra, to by mě musela pokládat za šílenou.

„Není,“ řeknu konečně.

„Ne,“ řekne Vivi a omotá hada kolem plyšové kočky.

„Řekla ti o něm?“ zeptám se jí a vlezu si vedle ní na postel. Je to příjemný pocit si lehnout, až moc příjemný. Okamžitě se mi začnou klížit oči.

„Nevěděla jsem, že je Taryn s Lockem,“ odpoví záměrně celou větou, abych nepojala podezření, že mě chce ošálit. „Ale nechci mluvit o Lockeovi. Zapomeň na něj. Chci, abychom ze Země víl odešly. Dnes večer.“

To mě přinutí se posadit. „Cože?“

Zasměje se mé reakci. Její smích zní tak přirozeně, v naprostém rozporu s dramatem posledních dvou dní. „Věděla jsem, že budeš překvapená. Koukni, ať se tady bude dít cokoli, nebude to dobré. Balekin je kretén. A k tomu hlupák. Měla jsi slyšet, jak Madoc cestou domů nadával. Prostě odtud zmizme.“

„A co Taryn?“ zeptám se.

„Už jsem se jí ptala a neprozradím ti, co na to řekla, chci slyšet odpověď od tebe. Jude, poslyš. Vím, že něco tajíš. Že tě něco žere. Jsi každým dnem bledší a hubenější a oči se ti divně lesknou.“

„Jsem v pohodě,“ ujistím ji.

„Lhářko,“ namítne, ale v jejím obvinění není trpkost. „Vím, že tady pykáš kvůli mně. Vím, že ty nejpodělanější věci v tvém životě se staly kvůli mně. Nikdy jsi mi to nevyčítala, což obdivuju, ale vím to. Musela ses stát někým jiným a dokázala jsi to. Když se na tebe někdy podívám, ani nevím, jestli bys ještě uměla být člověkem.“

Nevím, jak s jejími slovy naložit – kompliment a urážka v jednom. Ale cítím v nich určitou věštbu.

„Zapadla jsi sem líp než já,“ dodá. „Ale vím, že tě to něco stálo.“

Myšlenkám na to, jak by můj život mohl vypadat jinak, se většinou bráním.

Život bez magie. Život, kde bych chodila do normální školy a učila se normální věci. Život, kde bych měla mámu a tátu. Kde by za podivína pokládali mou starší sestru. Kde by mnou necloumal takový vztek. Kde by na mých rukou neulpěla krev. Představím si ho teď. Zmocní se mě zvláštní napětí a zvedne se mi žaludek.

Cítím, jak panikařím.

Když si pro tuto Jude přijdou vlci, na místě ji sežerou – a vlci jistě přijdou. Děsí mě představa, že bych byla tak zranitelná. Zato teď dělám vše pro to, abych se stala jedním z těch vlků. Ať má ta druhá Jude cokoli, ať je u ní v pořádku všechno to, co se u mě ocitlo v troskách, možná to nejde vymáhat zpět. Vivi má pravdu. Něco mě to stálo, že jsem, jaká jsem. Nevím co. A nevím, jestli to mohu znovu získat. Ani nevím, jestli bych chtěla.

Ale mohla bych se o to pokusit.

„Co bychom ve světě lidí dělaly?“ zeptám se.

Vivi se usměje a přistrčí ke mně talíř se sendvičem. „Chodily do kina. Jezdily po městech. Naučily se řídit auto. Je tam spousta víl, které nežijí u žádného dvora a nezajímají se o politiku. Mohly bychom žít, jak bychom chtěly. Bydlet v podkroví. Na stromě. Kdekoli.“

„S Heather?“ Vezmu si jídlo a pořádně si ukousnu. Plátky skopového a marinované listy smetánky. Zakručí mi v břiše.

„Doufám,“ řekne. „Můžeš mi pomoci jí všechno vysvětlit.“

V tu chvíli mě poprvé napadne, že ať už si to uvědomuje, nebo ne, nenavrhuje mi utéct a stát se člověkem. Navrhuje, že budeme žít jako divoké víly mezi lidmi, ale ne jako oni. Budeme jim krást zmrzliny a mince z kapes. Ale neusadíme se a nebudeme mít nudné zaměstnání. Alespoň ona ne.

Napadne mě, co si o tom bude myslet Heather.

Až to s Cardanem nějak vyřeším, co pak? I kdyby se mi podařilo objasnit záhadu Balekinových dopisů, pořád tu pro mne nebude bezpečno. Stínový dvůr se rozpadne. Taryn se vdá. Vivi bude pryč. Mohla bych jít s ní. Mohla bych se snažit zjistit, co se ve mně zlomilo, a začít odznova.

Vzpomenu si na to, jak mi Šváb nabízel, ať s nimi odejdu k jinému dvoru. Začít odznova v Zemi víl. Obě možnosti mi připadají jako vzdát svůj boj, ale co jiného dělat? Myslela jsem, že až budu doma, něco mě napadne, ale zatím plán nepřichází.

„Dnes večer odejít nemůžu,“ řeknu váhavě.

Zatají dech a chytí se za srdce. „Ty o tom vážně přemýšlíš.“

„Musím dokončit pár věcí. Dej mi den k dobru.“ Pořád jenom smlouvám

o jednu a tutéž věc: čas. Ale do zítra urovnám záležitosti se Stínovým dvorem. Podniknu kroky k předání Cardana. Tak či onak, všechno bude urovnáno. Vyždímám z téhle země svou výplatu. A pokud do té doby nevymyslím žádný plán, už na něj bude stejně pozdě. „Co je jeden den ve tvém věčném, trvalém, nekonečném životě?“

„Jeden den na rozhodnutí, nebo jeden den na sbalení?“

Znovu si ukousnu sendviče. „Obojí.“

Vivi obrátí oči v sloup. „Jenom si pamatuj, že ve světě lidí to nebude fungovat jako tady.“ Zamíří ke dveřím. „Nebudeš muset být taková, jaká jsi tady.“

Slyším, jak Vivi odchází po chodbě. Dopřeju si další sousto. Rozžvýkám ho a spolknou, ale vůbec nevnímám jeho chuť.

Co když prostě jsem, jaká jsem? Co když se všechno ostatní změní, a já přitom zůstanu stejná?

Vyndám z kapsy Cardanův pečetní prsten a položím si ho doprostřed dlaně. Neměla bych ho mít. Lidské ruce by se ho neměly dotýkat. I dívat se na něj mi nepřijde správné, přesto neodolám. Zlato má sytý, červený nádech a jeho okraje jsou obroušeny denním nošením. V obrazu pečetidla ulpělo trochu vosku. Pokusím se ho vyrýpnout hranou nehtu. Napadne mě, jakou by měl v lidském světě asi cenu.

Než si v tom stačím zabránit, navléknu si prsten na prst, který ho není hoden.

KAPITOLA 24

Příštího rána se probudím s pachutí jedu na rtech. Usnula jsem v oblečení, schoulená kolem pouzdra se Smrtihlavem.

Ačkoli se tomu sama bráním, popojdu k Tarynině pokoji a zaklepu na dveře. Musím jí něco říct dřív, než se svět opět obrátí vzhůru nohama. Musím dát věci mezi námi do pořádku. Taryn neotevívá. Když otočím kulovou klikou a vejdu dovnitř, najdu její pokoj prázdný.

Zamířím dolů do Orianiných komnat. Doufám, že bude vědět, kde Taryn hledat. Otevřenými dveřmi nakouknu dovnitř a spatřím ji na balkoně, jak pozoruje stromy a jezero za nimi. Vítr si pohrává s jejími vlasy jako s bledým praporem a nadouvá jí průsvitné šaty.

„Co děláš?“ zeptám se a vejdu za ní.

Překvapeně se obrátí. A má důvod. Ani nevím, jestli jsem za ní někdy kvůli něčemu přišla. „Můj lid kdysi míval křídla,“ řekne a nedokáže ve svém hlase potlačit touhu. „Nikdy jsem svá neměla, ale občas se mi po nich zasteskne.“

Když si představuje, že má křídla, sní o tom vzlétnout k obloze, daleko od všeho tady?

„Viděla jsi Taryn?“ Kolem sloupků Orianiny postele se obtáčí vinná réva se svěže zelenými úponky. Přes lože spadají trsy modrých květů vytvářejících bohaté loubí. Není místa, kde by se neplazily nějaké květiny. Je těžké si představit, že by se tu Madoc mohl cítit pohodlně.

„Odešla do domu ženicha, ale zítra se objeví v sídle Nejvyššího krále Balekina. A ty také. Pořádá hostinu pro tvého otce a několik panovníků světlých i temných dvorů. Bude se od vás očekávat méně vzájemné nevraživosti.“

Ani si nedokážu představit tu hrůzu, ten trapný pocit mít na sobě šaty jemné jako pavučina, cítit ve vzduchu opojnou vůni vílího ovoce, a přitom se tvářit, že Balekin je něčím jiným než vraždícím netvorem.

„Bude tam i Doubek?“ zeptám se a pocítím první lítostivé bodnutí. Pokud

odtud odejdu, nebudu moct být u toho, až bude vyrůstat.

Oriana sepne ruce a přejde k toaletnímu stolku, kde má pověšené šperky – plátky achátu na dlouhých šňůrách křišťálových perel, obojkové náhrdelníky vykládané měsíčními kameny, řetízky z temně zelených chalcedonů, přívěsek z opálu jasný jako oheň nasvícený sluncem. A na stříbrném podnosu, vedle rubínových náušnic ve tvaru hvězd, spočívá zlatý žalud.

Zlatý žalud, totožný s tím, který jsem našla v kapse šatů půjčených od Locke. Šatů, které patřily jeho matce. Liriopě matce. Lockeově matce. Vybavím si její výstřední, veselé šaty, její ložnici pokrytou vrstvou prachu. Jak se žalud rozevřel a odhalil skrytého ptáčka.

„Snažila jsem se Madoca přesvědčit, že je Doubek ještě moc malý a že to pro něj bude nezáživný večer, ale Madoc trval na svém. Možná bys mohla sedět vedle něj a trochu ho zabavit.“

Rozpomenu se na Liriopin příběh, který se mi Oriana rozhodla vyprávět, když pojala podezření, že jsem se s princem Dainem příliš sblížila. Oriana byla před sňatkem s Madocem jednou z žen Nejvyššího krále Eldreda. Uvažuji, co ji ke spěšné svatbě donutilo, co se před kým snažila ukrýt.

V duchu se vrátím k dopisu na Balekinově stole, psaném Dainovou rukou, k sonetu o dámě s vlasy v barvě rozbřesku a očima jako hvězdy na noční obloze.

Vzpomenu si na to, co zazpíval ptáček z žaludu: *Nejdražší, toto jsou poslední slova Liriopie. Vypustila jsem na svobodu tři zlaté ptáčky. Tři pokusy, aby se alespoň jeden dostal do tvých rukou. Jsem příliš daleko, než abych se mohla dostat k protijedu. Pokud toto posloucháš, zanechávám tě s břemenem svých tajemství a s posledním přáním, které mám na srdci. Ochraňuj ho. Vezmi ho daleko od nebezpečností tohoto dvora. Postarej se, aby byl v bezpečí, a nikdy v životě mu neprozrad' pravdu o tom, co se mi stalo.*

Znovu uvažuji o strategii, Dainovi, Orianě a Madocovi. Vzpomínám, jak k nám Oriana poprvé přišla. Jak záhy se Doubek narodil a jak jsme k němu celé měsíce nemohly, protože byl tolik nemocný. A jak ho Oriana v naší přítomnosti vždy úzkostlivě chránila. Možná měla jiný důvod, než jsem dosud předpokládala.

Stejně jako jsem mylně předpokládala, že dítě, o něž se měla Liriopina přítelkyně postarat, byl Locke. Ale co když dítě, které nosila pod srdcem, spolu s ní nezemřelo?

Najednou mám pocit, jako by mi někdo vyrval dech z těla, jako bych musela přemoci vzduch v plicích, abych ta slova řekla. Samotné se mi nechce věřit, co se chystám říct, ačkoli vím, že je to jediný závěr, který dává smysl. „Doubek

není Madocův, že? Alespoň o nic víc, než jsem já.“

Jestli se chlapec narodí, Dain se nikdy nestane králem.

Oriana mi zakryje dlaní ústa. Její plet' voní jako vzduch po čerstvě napadaném sněhu. „Mlč.“ Mluví těsně u mého obličej, hlas se jí chvěje. „Už to nikdy neříkej. Jestli jsi kdy Doubka měla ráda, už ta slova nikdy neříkej.“

Odstrčím její ruku. „Jeho otcem byl princ Dain a jeho matkou Liriope. Důvodem, proč Madoc podpořil Balekina, proč chtěl, aby Dain zemřel, je Doubek. A teď je klíčem k trůnu.“

Oči se jí rozšíří a uchopí mou ledovou ruku do dlaní. Vždy mi připadala zvláště cizí, jako bytost z pohádky, bledá jako duch. „Jak to, že to víš? Jak ses něco takového mohla dozvědět, lidské dítě?“

Myslela jsem, že nejcennější osobou v Zemi víl je princ Cardan. Netušila jsem, že by to tak nemuselo být.

Pohotově přibouchnu dveře a zavřu i celý balkon. Dívá se na mě a nic nenamítá. „Kde je teď?“ zašeptám.

„Doubek? S chůvou,“ odpoví také šeptem. Vede mě k malému divanu v rohu místnosti s motivem brokátového hada a kožešinovým přehozem. „Mluv rychle.“

„Nejdřív chci slyšet, co se stalo před sedmi lety.“

Oriana se zhluboka nadechne. „Možná si myslíš, že jsem na Liriope žárlila, protože se stala další Eldredovou milenkou, ale nebylo tomu tak. Milovala jsem ji. Vždy se smála, bylo nemožné ji nemilovat – a přestože její syn rozešťval tebe a Taryn, mám ho ráda, už kvůli ní.“

Napadne mě, jak se asi Lockeovi žilo s vědomím, že je jeho matka milenkou Nejvyššího krále. Zmítám se mezi soucitnou účastí a zlomyslným přáním, aby se byl jeho život proměnil v peklo.

„Byly jsme důvěrnice,“ řekne Oriana. „Když začala její aféra s princem Dainem, svěřila se mi. Nic z toho nebrala vážně. Myslím, že Lockeova otce velmi milovala. Daina i Eldreda vnímala jen jako známosti, rozptýlení. My víly si s dětmi příliš hlavu nelámeme, jak víš. Krev víl je řídká. Myslím, že ji ani nenapadlo, že by sotva deset let po narození Locke a mohla znovu počít. Některým z nás se narodí další dítě až za stovky let. Jiné víly zůstanou zcela bezdětné.“

Přikývnu. Proto jsou smrtelní muži a ženy nepsanou nutností. Bez jejich posilování rodokmenů by v Zemi víl navzdory neomezené délce jejich života brzy nikdo nezbyl.

„Smrt požitím jedu z růžovky je děsivá,“ řekne Oriana s rukou na hrdle.

„Procesy v těle se zpomalí, údy se roztřesou a pak už se dotýčný nemůže hýbat. Zůstane však při vědomí, dokud se organismus nezastaví jako zamrzlé hodiny. Jen si to představ, doufáš, že se ještě dokážeš pohnout, ze všech sil se o to snažíš. Než ke mně zpráva doputovala, byla Liriope po smrti. Vyňala jsem...“ Hlas se jí vytratí. Tuším, co chtěla říct. Musela jí rozříznout břicho a dítě vyndat z těla. Nedovedu si představit, jak mohla upjatá Oriana dokázat udělat něco tak brutálního, statečného – najít správné místo, zanořit hrot nože do masa a provést řez. Vydolovat dítě z dělohy, přitisknout k sobě jeho mokré tělíčko. Ale nikdo jiný to udělat nemohl.

„Zachránila jsi ho,“ řeknu. Jestli o tom nechce mluvit, nemusí.

„Pojmenovala jsem ho podle Liriopina žaludu,“ pronese stěží slyšitelným hlasem. „Můj malý zlatý Doubek.“

Tak zoufale jsem chtěla věřit, že být ve službách prince Daina je čest, že je někým, koho stojí za to následovat. Tak to dopadá, když člověk po něčem prahne: zhltně to, aniž by se podíval, jestli to není shnilé. „Věděla jsi, že to byl Dain, kdo Liriope otrávil?“

Oriana zavrtí hlavou. „Dlouho ne. Mohla to udělat některá z Eldredových milenek. Nebo Balekin – alespoň mu to lidé dávali za vinu. Dokonce jsem uvažovala, jestli za vším nestojí sám Eldred, aby se jí pomstil za to, že ho podvedla s jeho vlastním synem. Ale potom Madoc zjistil, že si Dain ještě před její smrtí objednal jed z růžovky. Trval na tom, abych Doubka nikdy nepouštěla do princovy blízkosti. Byl vzteky bez sebe – šílel vzteky tak, až z něj šel strach jako nikdy.“

Není těžké pochopit, proč Madoc na Daina tak zuřil. Madoc, který kdysi uvěřil, že jeho žena a dítě zemřeli při požáru. Madoc, který Doubka miloval. Madoc, který nám stále dokola opakoval, že rodina je nade vše.

„A proto ses za Madoca provdala, protože tě mohl ochránit?“ Na období jejich námluv si pamatuji jen mlhavě. Záhy se zasnoubili a dítě bylo na cestě. Přišlo mi to nezvyklé, ale říkala jsem si, že prostě měli štěstí. Ačkoli jsem jejich štěstí vnímala jako velkou smůlu – s Taryn jsme se bály, co pro nás bude nové dítě znamenat. Napadlo nás, že bychom mohly Madoca omrzet, že nás někde pohodí v lese, dá nám hrst zlata a do vínku jen samé problémy. Nepřízeň osudu nikomu nepřijde podezřelá.

Oriana se zadívá přes prosklené balkonové dveře na stromy ohýbané větrem. „Mezi mnou a Madocem panuje porozumění. Jednáme spolu na rovinu.“

Nevím, co tím chce říct, ale zní to jako chladné a opatrné manželství.

„Kam tím vším Madoc směřuje?“ zeptám se jí. „Předpokládám, že dlouho

Balekina na trůnu trpět nebude. Nevyužít možnosti, která se přímo nabízí, by jistě považoval za zločin proti strategii.“

„Jak to myslíš?“ Vidím, že Oriana své zmatení nepředstírá. Prý spolu jednají na rovinu, to mě podrž.

„Bude chtít Doubka dosadit na trůn,“ řeknu, jako by to bylo zřejmé. Protože to je zřejmé. Nevím, jak to chce provést – nebo kdy –, ale vím jistě, že se to stane. Jak jinak.

„Doubka?“ hlesne. „Ne, ne, ne. Jude, ne. Je ještě dítě!“

Vezmi ho daleko od nebezpečnosti tohoto dvora. Tak ji o to Liriope prosila ve svém vzkazu. Měla ji poslechnout.

Vzpomenu si na to, co nám jednou Madoc vykládal u večeře, jak je trůn během předávání koruny zranitelný. Zdá se to tak dávno. Ať už plánoval s Balekinem cokoli – a teď mě napadá, jestli nechtěl kromě Daina zabít i Balekina, přimět Nejvyššího krále korunovaci odložit a sám sehrát odlišnou roli –, musel před sebou spatřit příležitost, která zahrnovala jen tři zbývající členy královské rodiny. Kdyby se Doubek stal Nejvyšším králem, Madoc by se chopil role regenta. Vládl by říši až do doby, než by Doubek nabyl plnoletosti.

A potom, kdoví, co by se přihodilo? Kdyby dokázal udržet Doubka v šachu, mohl by v Elfhame vládnout navěky.

„Kdysi jsem také byla dítětem,“ povím jí. „Nemyslím, že by tehdy Madoca nějak zvlášť zajímalo, co jsem a co nejsem schopná zvládnout, a nemyslím, že ho to bude zajímat teď s Doubkem.“

Ne že bych si myslela, že Doubka nemá rád. Jistěže má. I mě. I mou matku měl rád. Ale je, jaký je. Nemůže svou přirozenost změnit.

Oriana mě chytí za ruku. Stiskne ji tak silně, až se mi její nehty zaryjí pod kůži. „Nerozumíš mi. Královské děti mívají krátký život a Doubek je slabý. Přišel na svět příliš brzy. Žádný král ani královna z nižších dvorů se mu nepokloní. Nebyl vychováván tak, aby mohl unést takové břímě. Musíš to zastavit.“

Jak by mohl Madoc naložit s takovou neomezenou mocí? Jak bych se zachovala já, kdybych měla bratra na trůně? A já bych ho tam mohla dosadit. Mám v ruce divokou kartu, protože zatímco Balekin by se mohl takové korunovaci zpěčovat, vsadím se, že Cardan by nic nenamítal. Mohla bych ze svého malého bratříčka udělat Nejvyššího krále a ze sebe princeznu. Všechna moc mi leží u nohou. Stačí jen vztáhnout ruku.

Na ambicích je jedna věc zvláštní: člověk pro ně může během vteřiny vzplanout, ale vzdát se jich nebývá snadné. Ještě před nedávnem jsem si

netroufala pomýšlet na víc než řád rytíře a toužila jsem mít pouze takovou moc, aby mi dal Cardan se svými kumpány pokoj. Chtěla jsem jen pro sebe najít nějaké místo, kde bych zapadla.

Ted' uvažuji, jaké by to bylo, dosadit na trůn příštího krále.

V duchu vidím, jak se z kamenného pódia řinou potoky krve, které skapávají na podlahu z udusané hlíny. Valí se i pod okrajem Nejvyšší koruny, takže když ji Balekin zdvihne, ruce má celé od krve. Představím si tu stejnou korunu na Doubkově hlavě a zachvěji se.

Také si vzpomenu, jaký to byl pocit, když na mě Doubek použil magický hlas. Znovu a znovu jsem se pleskala do tváře, až jsem ji měla celou zarudlou, horkou a rozbolavělou. Příštího dne se mi na ní vybarvila modřina, která vybledla až za týden. Takto děti nakládají s mocí.

„Proč myslíš, že to můžu zastavit?“ chci vědět.

Oriana mě stále drží za ruku. „Jednou jsi mi řekla, že se v tobě pletu, že bys Doubkovi nikdy neublížila. Pověz mi, *opravdu* něco můžeš udělat? Je nějaká šance?“

Nejsem žádná zrůda, řekla jsem jí tehdy, když jsem ji ujistila, že se kvůli mně o Doubka nemusí bát. „Možná,“ odvětím neurčitě.

Cestou od Oriany zahlédnu svého malého bratra. Je venku v zahradě a trhá kytici náprstníků. Směje se a jeho hnědé vlasy dostávají na slunci zlatý nádech. Když se k němu přiblíží chůva, vystřelí jako šipka a uteče jí.

Řekla bych, že ani neví, že ty květiny jsou jedovaté.

KAPITOLA 25

Když se vrátím na základnu Stínového dvora, přivítá mě smích. Čekám, že najdu Cardana tak, jak jsem ho zanechala, přivázaného a ztichlého, případně v ještě žalostnějším stavu. Místo toho ho spatřím s rozvázanýma rukama sedět u stolu a hrát se Švábem, Přízrakem i Pumou karty. Uprostřed stolu je hromádka šperků a džbánek s vínem. Pod stolem odpočívají dvě vypité lahve, v jejichž zeleném skle se odráží světlo svíc.

„Jude,“ zvolá Puma radostně. „Posaď se! Přibereme tě do hry.“

Uleví se mi, že ji tu vidím, živou a zdravou. Ale jinak mě z tohoto výjevu zamrazí.

Cardan se na mě zazubí, jako bychom byli celý život přáteli. Zapomněla jsem, jak dokáže být okouzlující – jak je to nebezpečné.

„Co to děláte?“ vybuchnu. „Má být svázaný. Je to náš *zajatec*!“

„Bez obav. Kam by chodil?“ zeptá se Šváb. „Vážně myslíš, že by se dostal přes nás tři?“

„Nevadí mi být jednoruký,“ vloží se do toho Cardan. „Ale jestli mi svážete obě ruce, budu vás muset požádat, abyste mi nalévali víno přímo do úst.“

„Prozradil nám, kde si starý král schovával nejlepší lahvinky,“ vysvětluje Puma a sčísne si dozadu své bílé vlasy. „Nemluvě o tajném místě, kde si princezna Elowyn ukrývala šperky. Spočítal si, že si toho nikdo v nastalém zmatku nevšimne, a měl pravdu. Snadnější prácičku Šváb ani nepamatuje.“

Chce se mi ječet. Neměli se s ním skamarádit, ale proč by ne? Cardan je princ a jedná s nimi s respektem. Je to Dainův bratr. Je víla jako oni.

„Všechno se stejně obrací v chaos,“ řekne Cardan. „Tak proč se nepobavit. Nemyslíš, Jude?“

Zhluboka se nadechnu. Jestli tu podkopá mou pozici, jestli se mu podaří mě odsunout na vedlejší kolej, pak Stínový dvůr nikdy nepřesvědčím o plánu, který se mi rýsuje v hlavě. Nedokážu přijít na to, jak aspoň někomu pomoci. A ze

všeho nejméně potřebuji, aby Cardan dělal věci těžší, než jsou.

„Co vám nabídl?“ zeptám se, jako bychom všichni hráli stejnou komedii. Ano, je to hra, hazardní hra. Možná jim Cardan nic nenabídl.

Tvářím se, jako bych nezadržovala dech. Snažím se nedávat najevo, jak bezbranná se vedle Cardana cítím.

Přízrak mi věnuje jeden ze svých vzácných úsměvů. „Hlavně zlato, ale také moc. Postavení.“

„Spoustu věcí, které nemá,“ podotkne Puma.

„Myslel jsem, že jsme přátelé,“ zareaguje Cardan sklesle.

„Vezmu si ho dozadu,“ oznámím a majetnicky položím ruku na opěradlo židle. Potřebuji ho dostat z místnosti dřív, než mě tu přede všemi znemožní. Potřebuji ho odtud dostat hned teď’.

„Na co?“ zeptá se Šváb.

„Je to *můj* zajatec,“ připomenu jim. Dřepnu si a začnu rozvazovat cár svých šatů, kterým je Cardan přivázaný za nohy k židli. Uvědomím si, že v této pozici musel přečkat noc, pokud vůbec zamhouřil oka. Ale nevypadá unaveně. Shlédne dolů ke mně a usměje se, jako bych byla na kolenou proto, abych mu vysekla poklonu.

Nejradši bych mu ten úsměv vymazala z tváře, ale možná bych neuspěla. Možná si ten svůj úsměv vezme s sebou do hrobu.

„Nemůžeme zůstat tady?“ zeptá se Cardan. „Tady je aspoň víno.“

Šváb se zachechtá. „Copak, princátka, trápí tě něco? Nějak jste se s Jude nepohodli?“

V Cardanově výrazu se objeví obavy. Aspoň že tak.

Zavedu ho do Dainovy kanceláře, kterou jsem si tímto právě nárokovala. Kráčí nerovnoměrně, nohy má dlouhým sezením v nepřírozené pozici očividně ztuhlé. A také mým druhům pomohl vyprázdnit pár lahví vína. Nikdo mi nebrání. Zavřu za námi dveře a otočím klíčem v zámku.

„Sedni si,“ vyzvu ho a ukážu na židli.

Poslechně.

Obejdu ho a posadím se ke stolu na opačné straně.

Napadne mě, že jestli ho zabiju, už na něho nebudu muset myslet. Když ho zabiju, už se nikdy nebudu muset cítit takhle hrozně.

Ale nevidím způsob, jak bych bez něj dosadila Doubka na trůn. Musela bych doufat, že Madoc nějak přesvědčí Balekina. Bez Cardana nemám žádnou kartu, s níž bych mohla ve hře vyrukovat. Žádný plán. Žádnou jistou pomoc bratrovi. Nic.

Možná by to stálo za risk.

Najdu kuši tam, kde jsem ji nechala, v zásuvce Dainova stolu. Vytáhnu ji, založím šíp a namířím na Cardana. Přerývaně se nadechne.

„Chceš mě zastřelit?“ Zamrká. „Hned teď?“

Pohladím prstem spoušť. Pocítím klid, božský klid. Je to projev slabosti, povýšit strach nad ctižádost, nad rodinu, nad lásku, ale je to krásný pocit. Pocit moci.

„Chápu, že to chceš udělat,“ překvapí mě svou odpovědí. Jako by mi odezíral z tváře a dospěl k nějakému rozhodnutí. „Ale byl bych vážně rád, kdyby sis to rozmyslela.“

„Tak ses na mě neměl pořád tak samolibě šklebit – myslíš, že se tady a teď nechám zesměšňovat? Máš pořád takovou jistotu, že jsi lepší než já?“ Hlas se mi trochu třese a o to víc Cardana nenávidím. Každý den jsem dřela, abych byla nebezpečná, a mám ho zcela ve své moci, a přesto jsem to já, kdo se bojí.

Bojím se ze zvyku. Mohla bych to ale zlomit, kdybych mu prostřelila srdce.

Zvedne ruce na znamení protestu, dlouhé prsty má roztažené. Jeho pečetní prsten mám já. „Jsem nervózní,“ přizná. „Směju se, když jsem nervózní. Nemůžu si pomoci.“

Nic takového jsem od něj nečekala. Na okamžik sklopím kuši.

Pokračuje v monologu, jako by mi nechtěl nechat čas na přemýšlení. „Jde z tebe *hrůza*. Téměř celá moje rodina je mrtvá, a i když mě zrovna neměli v lásce, nechci se k nim připojit. Celou noc jsem se strachoval, co se mnou uděláš, a moc dobře vím, co si zasloužím. Mám důvod být nervózní.“ Mluví ke mně, jako bychom byli přátelé, a ne úhlavní nepřátelé. A funguje to: maličko se uvolním. Náhle se zděším toho, že bych ho byla schopná na místě zastřelit.

„Řeknu ti, co budeš chtít,“ dodá. „Cokoli.“

„Žádné hraní se slovy?“ Pokušení je obrovské. Pořád nemůžu dostat z hlavy Tarynina slova, která mi připomínají, jak málo toho vím.

Položí si ruku na srdce. „Přísahám.“

„A když tě stejně pak zastřelím?“

„To bys mohla,“ připustí suše. „Ale chci tvé slovo, že to neuděláš.“

„Mé slovo nemá velkou váhu,“ připomenu mu.

„To už jsi mi říkala.“ Povytáhne obočí. „Není to příliš uklidňující, jestli to chceš slyšet.“

Překvapeně se zasměju. Kuše se mi chvěje v ruce, Cardan na ni upírá pohled. Záměrně pomalu ji odložím na dřevěnou desku stolu. „Řekneš mi, co budu chtít vědět – všechno –, a já tě na oplátku nezastřelím.“

„A jak tě můžu přesvědčit, abys mě nevydala Balekinovi a Madocovi?“ Zvedne jedno obočí. Nejsem zvyklá být ohniskem jeho pozornosti po takovou dobu. Rozbuší se mi srdce.

V obranné reakci na něj zlostně pohlédnu. „Co kdyby ses nejdřív soustředil na to, jak zůstat naživu?“

Pokrčí rameny. „Co chceš vědět?“

„Našla jsem papír se svým jménem,“ řeknu. „Celý popsaný jenom svým jménem.“

Mírně sebou trhne, ale mlčí.

„Nuže?“ pobídnu ho.

„To není otázka,“ zasténá jakoby ze zoufalství. „Polož mi jasnou otázku a já ti na ni jasně odpovím.“

„Takhle vypadá to tvoje ,řeknu ti, cokoli budeš chtít‘?“ Ruka mi bezděky klesne na kuši, ale nezvednu ji.

Povzdechne si. „Prostě se mě na něco zeptej. Třeba na můj ocas. Nechceš ho vidět?“ Zvedne obočí.

Už jsem jeho ocas viděla, ale neudělám mu tu radost, abych mu to prozradila. „Chceš, abych se tě na něco zeptala? Fajn. Kdy si Taryn něco začala s Lockem?“

Potěšeně se zasměje. Vypadá to, že této diskuzi se vyhnout nechce. Příznačné. „Čekal jsem, kdy se na to zeptáš. Bylo to před několika měsíci. Všem nám o tom řekl – jak jí házel kamínky na okno, jak jí nechával psaníčka, že na ni bude čekat v lese, jak si ji namlouval při měsíčku. Museli jsme mu slíbit, že budeme mlčet. Byl to pro něj špás. Myslím, že ze začátku se chtěl pomstít Nicasii, aby žárlila. Pak ale...“

„Jak věděl, že to byl její pokoj?“ zeptám se zamračeně.

Cardan roztáhne rty do ještě většího úsměvu. „Třeba to nevěděl. Možná by se spokojil s kteroukoli z vás jako s první lidskou dívkou, které zlomil srdce. Mám dojem, že nakonec chtěl získat vás obě.“

Nic z toho se mi nelíbí. „A co ty?“

Krátce, zvláště na mě pohlédne. „Mě se Locke ještě svést nepokusil, jestli se ptáš na tohle. Asi by mě to urazilo.“

„Tak jsem to nemyslela. Ty a Nicasia jste byli...“ Nevím, čím je nazvat. *Milenci* mi nepřijde jako výstižné označení krásného, zlověstného páru, který s potěšením ničil lidem život.

„Ano, Locke mi ji přebíral,“ odpoví Cardan se sevřenou čelistí. Nesměje se, nepošklebuje se. Stojí ho to velké přemáhání, než mi odpoví. „A nevím, jestli ji Locke chtěl, aby vzbudil žárlivost u nějakého jejího jiného milence nebo aby

naštval mě nebo prostě proto, že podlehl jejímu půvabu. Stejně jako nevím, čím jsem se jí znelíbil, že si ho vybrala. Teď už mi věříš, že ti odpovídám tak, jak jsem slíbil?“

Představa, že by někdo mohl Cardanovi zlomit srdce, sahá za hranice mé fantazie. Přikývnu. „Miloval jsi ji?“

„Co je to za otázku?“

Pokrčím rameny. „Chci to vědět.“

„Ano,“ odpoví s pohledem upřeným na stůl, na mou ruku. Najednou se zastydím za své nehty, okousané až do masa. „Miloval jsem ji.“

„Proč mě chceš vidět mrtvou?“ zeptám se, abych nám oběma připomněla, že odpovídat na choulostivé otázky je to nejmenší zlo, které si zasluhuje. Jsme nepřátelé, bez ohledu na jeho vtipkování nebo přátelský tón. Šarmantní lichotník je pořád lichotník, nic víc.

Zvolna, dlouze vydechne a svěsí hlavu do dlaní. Kuše jako by ho přestala zajímat. „Myslíš to s vodními vílami? To ty jsi kolem sebe mlátila rukama a házela po nich kamení. Jsou to nadmíru leniví tvorové, ale myslel jsem, že by se ti mohlo podařit naštvat je tak, že by tě pokousali. Možná jsem mizera, ale jedno se mi musí nechat: nejsem vrah. Chtěl jsem tě vyděsit, ale nikdy jsem tě nechtěl *zabít*. Nikdy jsem nechtěl nikoho zabít.“

Vzpomenu si na řeku a na to, jak se jeden stín oddělil od ostatních. Jak Cardan čekal, dokud se nezastavil, a pak odešel, abychom mohly vylézt na břeh. Upřeně se na něj zadívám, na stopy stříbra na jeho tváři, které mu zůstaly z večírku, do černé hlubiny jeho očí. Probleskne mi hlavou, jak ode mě odtrhl Valeriana, když mě dusil vílím jablkem.

Nikdy jsem nechtěl nikoho zabít.

Proti své vůli si připomenu, jakým způsobem držel meč v Balekinově pracovně, jak s ním neohrabaně zacházel. Myslela jsem, že to dělá záměrně, aby bratra popudil. Poprvé uvážím možnost, že možná nerad bojuje. Že se to nikdy dobře nenaučil. Že kdybychom spolu někdy bojovali, tak bych vyhrála. Uvážím všechny věci, které jsem udělala, abych se stala jeho rovnocenným soupeřem, ale možná jsem vůbec nebojovala s Cardanem. Možná jsem celou dobu bojovala se svým vlastním stínem.

„Valerian se mě otevřeně pokusil zabít. Dvakrát. Poprvé ve věži, podruhé doma v mém pokoji.“

Cardan zvedne hlavu. Jeho držení těla je najednou toporné, jako by se právě doslechl nepříjemnou pravdu. „Myslel jsem, když jsi řekla, žes ho zabila, že jsi ho sledovala a...“ Hlas se mu vytratí. Zkusí to znovu. „Jen blázen by se pokusil

vloupat do generálova domu.“

Stáhnu si límeček halenky, aby viděl, že se mě Valerian pokusil uškrtit. „Další podlitinu mám na rameni z toho, když mě srazil k zemi. Už mi věříš?“

Vztáhne ke mně ruku, jako by mi chtěl přejet prsty po zhmožděninách. Zvednu kuši, aby si to rozmyslel. „Valerian si liboval v bolesti,“ řekne. „Číkoli. I mé. Věděl jsem, že ti chce ublížit.“ Odmlčí se, jako by vstřebával vlastní slova. „Podařilo se mu to. Myslel jsem, že už má dost.“

Nikdy mě nenapadlo uvažovat, jaké to asi je být Valerianovým přítelem. Zdá se, že mezi přáteli a nepřáteli nedělal velký rozdíl.

„Takže ti nevadilo, že mě chtěl Valerian zranit,“ řeknu. „Dokud mě nehodlal zabít.“

„Musíš uznat, že být naživu je lepší,“ promluví Cardan se svým typickým, mírně pobaveným tónem v hlase.

Položím obě ruce na stůl. „Prostě mi řekni, proč mě tak nenávidíš. Jednou provždy.“

Přejede svými dlouhými prsty po desce stolu. „Vážně mám být upřímný?“

„Držím v ruce kuši a tys mi slíbil na všechno odpovědět. Tak co myslíš?“

„Skvělé.“ Zabodne do mě nenávistný pohled. „Nenávidím tě, protože tě tvůj otec miluje i přesto, že jsi nemanželské dítě jeho nevěrné ženy. Zato můj otec o mě nikdy nestál, ačkoli jsem korunní princ. Nenávidím tě, protože nemáš bratra, který by tě bil. Nenávidím tě, protože Locke využil tebe a tvou sestru k tomu, aby Nicasii citově vydíral poté, co mi ji vzal. Navíc mi tě Balekin po turnaji předhazoval jako někoho, před kým se můžu jít zahrabat.“

Nevěděla jsem, že Balekin vůbec ví, kdo jsem.

Zíráme na sebe přes stůl. Shrbený na židli vyhlíží opravdu jako zkažený princ. Napadne mě, jestli čeká, že ho zastřelím.

„To je vše?“ zeptám se. „Protože je to směšné. Nemůžeš na mě žárlit. Nemusíš žít jako trpěné břemeno s někým, kdo zavraždil tvé rodiče. Nemusíš v sobě neustále živit vztek, protože kdybys to neudělal, spadl bys do bezedné studny strachu, která se přímo pod tebou dennodenně rozevívá.“ Zarazím se, jak rychle jsem ta slova vyhrkla.

Slíbila jsem si, že se nenechám okouzlit, a už mu tady o sobě vykládám důvěrnosti.

Cardanův úsměv se mezitím protáhne ve známý škleb. „Vážně? Já že nevím, co je to mít zlost? Co je to mít strach? Ty aspoň denně nesmlouváš o svůj život.“

„To je vážně ten důvod, proč mě nesnášíš?“ obořím se na něj. „Jenom tohle? Nic lepšího nemáš?“

Chvíli mám dojem, že mě ignoruje, ale pak mi dojde, že neodpovídá proto, že nemůže lhát a že mi nechce říct pravdu.

„Tak odpovíš mi?“ Popadnu kuši. Jsem vděčná, že mám důvod znovu ukázat svou vůdčí pozici. „Mluv!“

Nakloní se blíž a zavře oči. „Nenávidím tě hlavně proto, že na tebe musím myslet. Často. Je to zvrácené a nejsem schopen s tím přestat.“

Oněmím úžasem.

„Možná bys mě přece jen měla zastřelit,“ dodá a zakryje si jednou rukou obličej.

„Vodíš mě za nos,“ řeknu. Nevěřím mu. Neskočím mu na jeho laciný trik jenom proto, že získal dojem, že jsem blázen, který si jeho krásou nechal zatemnit rozum. Kdybych jím byla, nevydržela bych mezi vílami jediný den. Stoupnu si a chystám se ho obvinít ze lži.

Kuše nejsou na krátké vzdálenosti ideální, proto raději tasím dýku.

Nevzhlédne ke mně, zatímco obcházím stůl. Špičkou dýky se dotknu důlku pod jeho bradou, jako jsem to udělala den předtím v síni, a zvrátím mu hlavu dozadu. Pohlédne na mě se zjevnou nelibostí.

Hrůza a hanba, které se mu zračí ve tváři, jsou naprosto věrohodné. Najednou nevím, čemu mám věřit.

Skloním se k němu, dost blízko na to, abychom se políbili. Rozšíří se mu oči. Z jeho výrazu číší zároveň panika i touha. Je to opojný pocit mít nad někým moc. Nad *Cardanem*, o němž jsem si vždy myslela, že je bezcitný.

„Opravdu mě chceš,“ zašeptám. Jsem tak blízko, že cítím teplo jeho přerývaného dechu. „A *nesnášíš* to.“ Změním úhel dýky tak, že jí teď mířím proti jeho hrdlu. Nevystaší ho to zdaleka tolik, jak jsem čekala.

Zdaleka ne tolik, jako když k jeho ústům přiblížím své rty.

KAPITOLA 26

S líbáním moc zkušeností nemám. Byl tu Locke, ale před ním nikdo. Líbat se s Cardanem je úplně jiné, jako odvážit se přeběhnout po nožích, jako adrenalin, který člověk pocítí při úderu blesku, jako chvíle, kdy člověk odplave příliš daleko od břehu a uvědomí si, že se nezvládne vrátit, a nad jeho hlavou se zavře chladná, temná voda.

Cardanovy kruté rty jsou překvapivě hebké a ještě dlouhou chvíli poté, co se naše rty spojí, zůstane nehybný jako socha. Oči má zavřené, jeho řasy mě šimrají na tváři. Rozklepu se, protože to na mě hluboce zapůsobí. Pak se jeho ruce pohnou a začnou zlehka klouzat po mých pažích. Kdybych Cardana neznala, řekla bych, že se mě dotýká s posvátnou úctou, ale vím své. Pohybuje rukama pomalu, protože se snaží sám sebe zastavit. Nechce to. Nechce to chtít.

Chutná jako trpké víno.

Poznám ten okamžik, kdy se podvolí, kdy vzdá svůj boj a přitáhne si mě k sobě navzdory dýce, kterou mu držím na krku. Drsně mě políbí, se zoufalou nenasytností, prsty mi zaboří do vlasů. Naše ústa kloužou po sobě, naše rty, zuby, jazyky se promění v pulzující spleť. Vášně mě zasáhne jako kopnutí do břicha. Připomíná mi to boj, ale tady soupeříme o to dostat se druhému pod kůži.

V tu chvíli se mě zmocní hrůza. Co je to za choromyslnou pomstu vyžívat se v jeho zhnusení nad sebou samým? A co je horší, mnohem horší, *líbí se mi to*. Líbí se mi to po všech stránkách – povědomý strach v pozadí, vědomí, že ho trestám, že mám důkaz, že po mně touží.

Dýka v ruce je mi k ničemu. Odhodím ji na stůl, ani si nevšimnu, jak se její hrot zapíchne do dřeva. Při tom zvuku se ode mě poplašeně odtáhne. Rty má růžové, oči temné. Spatří dýku a leknutím zachroptí smíchy.

Vrávoravě od něj odstoupím. Chci se mu vysmát, popást se na jeho slabosti, aniž bych dala najevo svou, ale mám strach, že by z mého výrazu mohl vyčíst daleko víc.

„Takhle sis to představoval?“ zeptám se a uleví se mi, že můj hlas zní chraplavě.

„Ne,“ odpoví bezbarvě.

„Řekni mi to,“ naléhám.

Rozčarovane zavrtí hlavou. „Ledaže bys mě vážně chtěla bodnout. A možná ani tak ne.“

Sednu si na Dainův stůl, abych zvětšila vzdálenost mezi námi. Kůži mám napjatou, jako by mi najednou byla těsná, a místnost mi připadá menší než předtím. Málem mě rozesmál.

„Poslechni si můj návrh,“ ozve se Cardan. „Nechci dát Balekinovi korunu na hlavu a vzápětí přijít o svou. Chtěj pro sebe a pro své kumpány cokoli, ale požádej i o něco pro mě. Přesvědč ho, aby mi dal pozemky daleko odtud. Řekni mu, že povedu zhýralý život a už nikdy mu nepřijdu na oči. Už o mně nikdy neuslyší. Může si zplodit děcko a předat korunu jemu. Nebo mu možná synáček taky podřízne krk, aby dodržel rodinnou tradici. Mně je to jedno.“

Musím připustit, že na mě jeho vcelku rozumný návrh udělal dojem, když uvážím, že strávil noc v poutech na židli, a navíc je opilý.

„Vstaň,“ vyzvu ho.

„Nebojíš se, že uteču?“ zeptá se a protáhne si nohy. Jeho špičaté boty se ve zšeřelé místnosti lesknou. Napadne mě, jestli bych mu je neměla zabavit jako potenciální zbraň. Pak si uvědomím, jak špatný je šermíř.

„Po našem polibku jsem natolik šťastím bez sebe, že se nedokážu ovládat,“ řeknu s co největší dávkou sarkasmu. „Chci dělat jen samé hezké věci, které ti přinesou radost. Ovšemže to zkusím s Balekinem dohodnout, jak navrhuješ, pokud mě ještě jednou políbíš. No tak, běž, utíkej. Určitě tě nestřelím do zad.“

Několikrát zamrká. „Slyšet tě otevřeně lhát mě trochu vyvádí z rovnováhy.“

„Potom mi dovol, abych ti řekla pravdu. Nebudeš nikam utíkat, protože nemáš kam utéct.“

Dojdu ke dveřím, cvaknu zámkem a vykouknu ven. Puma odpočívá na lůžku v ložnici. Šváb při pohledu na mě povytáhne obočí. Přízrak podřimuje na židli, ale sotva vkročíme do místnosti, probere se. Mám pocit, že mi hoří tváře, a doufám, že to tak ve skutečnosti nevypadá.

„Skončila jsi s výslechem?“ zeptá se Šváb.

Přikývnu. „Myslím, že už vím, co musím udělat.“

Přízrak se na něj dlouze podívá. „Takže prodáváme? Kupujeme? Nebo budeme čistit jeho vnitřnosti ze stropu?“

„Jdu se projít,“ oznámím. „Na čerstvý vzduch.“

Šváb si povzdechne.

„Musím si utřídit myšlenky,“ zdůrazním. „Potom všechno vysvětlím.“

„Vážně?“ zeptá se Přízrak a upřeně se na mě zadívá. Uvažuji, jestli mě má přečtenou a došlo mu, jak snadno mi sliby přecházejí přes rty. Rozdávám je jako očarované peníze, které se dříve nebo později promění ve všech pokladnách ve městě v suché listí.

„Mluvila jsem s Madocem. Nabídl mi cokoli, o co požádám, výměnou za Cardana. Zlato, kouzla, slávu, *cokoli*. První část dohody máme na dosah, a to jsem ani nepotvrdila, že vím, kde princ Cardan je.“

Při zmínce o Madocovi Přízrak ohrne ret, ale mlčí.

„Tak v čem je háček?“ zeptá se Šváb. „Mám všechny ty věci rád.“

„Jenom musím zapracovat na detailech,“ řeknu. „A od vás chci slyšet, co chcete. Konkrétně – kolik zlata a tak dále. Sepište to.“

Šváb zasténá, ale nezdá se, že by mi chtěl oponovat. Jednou rukou s pařáty pokyne Cardanovi, aby se vrátil ke stolu. Cardan zavravorá a odstrčí se ode zdi. Ujistím se, že všechny ostré předměty jsou tam, kde jsem je nechala, a pak zamířím k východu. Když se ohlédnu, uvidím, jak Cardan obratně míchá karty, ale pohled při tom upírá na mě.

Vydám se k Jezeru masek a posadím se na jednu z černých skal nad vodou. Zapadající slunce proměnilo oblohu v ohnivou scenerii, zažehlo plameny ve vrcholcích stromů.

Dlouhou dobu tam jen sedím a pozoruji, jak vlny narážejí o břeh. Zhluboka dýchám a čekám, až se mé myšlenky uklidní a hlava pročistí. Nad hlavou mi trylkují ptáci, kteří se před večerem slétají do svých hnízd, a v dutinách ve dřevě se rozsvicují světýlka, jak se probouzejí skřítki.

Balekin se nemůže stát Nejvyšším králem, ne pokud je v mých silách s tím něco udělat. Libuje si v krutosti a nenávidí všechno lidské. Byl by z něj děsivý vládce. Prozatím existují pravidla, která určují naše vztahy se světem lidí – ta se mohou změnit. Co kdyby už víly nemusely s lidmi uzavírat dohody, aby je mohly do své země odvést? Co kdyby si rovnou vzaly toho, koho si vyhlédnou, kdykoli a kdekoli? Tak to kdysi bývalo a v určitých oblastech stále je. Nejvyšší král by mohl situaci v obou světech výrazně zhoršit, mohl by se přiklonit k vílám Temna, mohl by zasít nesváry a teror na tisíce let dopředu.

Co kdybych tedy Cardana nevydala Balekinovi, ale Madocovi?

Dosadil by na trůn Doubka a vládl by jakožto regent, brutálně a despoticky. Vyhlásil by válku těm dvorům, které odmítly přísahat Nejvyššímu králi poslušnost. Vychoval by Doubka proléváním krve, až by z něj vyrostl druhý Madoc, nebo možná intrikánský krutovládce jako Dain. Ale byl by lepší než Balekin. A jistě by se mnou a mými společníky uzavřel férovou dohodu, už kvůli mně. A já – co bych dělala já?

Mohla bych odejít s Vivi, ta možnost tu je.

Nebo bych mohla usmlouvat rytířský titul. Mohla bych zůstat a pomáhat chránit Doubka, snažit se ho izolovat od Madocova vlivu. Na to by ovšem má moc nestačila.

Co by se stalo, kdybych Madoca z tohoto scénáře prostě vypustila? Znamenalo by to žádné zlato pro Stínový dvůr, žádné úmluvy s nikým. Musela bych nějak získat korunu a posadit ji Doubkovi na hlavu. A co pak? Madoc by se stejně stal regentem. Nemohla bych ho zastavit. Doubek by ho musel poslouchat. Doubek by se opět musel stát jeho loutkou, vystavenou neustálému nebezpečí.

Ledaže – ledaže by to šlo navléci tak, aby byl Doubek korunován a pak ze Země víl zmizel. Byl by Nejvyšším králem v exilu. Až by dospěl a byl připraven ujmout se své role, mohl by se pod ochrannou mocí koruny Greenbriarů vrátit. Madoc by se po jeho návratu možná stále těšil jisté moci, ale už by nemohl Doubka přetvořit v krvežíznivou bestii lačnicí po válce. Neměl by absolutní moc, jakou by disponoval coby regent s Nejvyšším králem po svém boku. A vzhledem k tomu, že by Doubek pobýval v lidském světě, získal by snad aspoň částečné sympatie k místu, kde vyrůstal, a k lidem, které tam potkal.

Deset let. Kdyby se nám podařilo udržet Doubka za hranicemi Země víl deset let, mohl by dospět v osobnost na základě své přirozenosti.

Samozřejmě se může stát, že by pak o návrat na trůn musel bojovat. Někdo – pravděpodobně Madoc, možná Balekin nebo někdo z méně významných panovníků – by mohl trůn střežit jako pavouk a soustřeďovat moc.

Zamžourám na černou hladinu. Kéž by existoval způsob, jak udržet trůn bez krále tak dlouho, dokud z Doubka nevyroste svébytná osobnost, aniž by mezitím Madoc rozpoutal po celé zemi válku, aniž by se kdokoli musel stát regentem.

Postavím se. Už jsem se rozhodla. Víím, co udělám, ať už to přinese dobro nebo zlo. Mám plán, i když Madoc by s mou strategií nesouhlasil. Nepatří k jeho oblíbeným, které nabízejí několik možných cest k vítězství. V mé strategii vede k vítězství jediná cesta, a navíc značně dlouhá.

Jak tam stojím, zahlédnu ve vodě vlastní odraz. Podívám se znovu

a uvědomím si, že to nemůžu být já. Jezero masek člověku nikdy neukazuje jeho vlastní tvář. Pomalu se nakloním blíž. Na obloze svítí úplněk, v jehož jasném světle zřetelně rozpoznám svou matku, která se za mnou ohlíží. Je mladší, než jak si ji pamatuji. Směje se a volá na někoho, koho nevidím.

Skrze čas na mě namíří prstem. Když promluví, dokážu jí odečítat ze rtů. *Podívej! Lidská dívka!* Tváří se potěšeně.

Pak se k jejímu zrcadlení připojí odraz Madoca. Obejme ji v pase. Nevypadá mladší, ale v jeho tváři je určitá otevřenost, kterou jsem u něj nikdy nespatriila. Zamává na mě.

Uteč! chce se mi zakřičet. Ale to je věc, kterou jí pochopitelně nemusím říkat.

Když se vrátím na základnu, Puma ke mně vzhledne. Sedí za dřevěným stolem a odměřuje našedlý prášek. Vedle ní stojí řada baněk z nitkového skla opatřených korkovou zátkou. Své skvostné bílé vlasy si svázala do ohonu kusem špinavého provazu. Na nose má tmavou šmouhu.

„Ostatní jsou vzadu,“ informuje mě. „S princátkem. Potřebovali si schrupnout.“

S povzdechem si sednu ke stolu. Děkala jsem si starosti, jak jim všechno budu muset vysvětlit, a teď nemám tu energii kam vypustit. „Je tu něco k snědku?“

Letmo se na mě usměje. Naplní další baňku a opatrně ji posadí do košíku, co má u nohou. „Přízrak obstaral černý chléb a máslo. Párky už jsme snědli, víno vypili, ale možná ještě najdeš kus syra.“

Prohrabu se zásobami v kredenci, vyndám jídlo a mechanicky se do něj pustím. Naliju si hrnek povzbuzujícího fenyklového čaje. Trošku mě to uklidní. Chvilí se dívám, jak Puma připravuje výbušniny. Při práci si falešně pohvizduje. Je to nezvyklé – většina víl má hudební nadání –, ale její melodie se mi líbí právě proto, že není dokonalá. Působí radostně, lehce, ne tak vtíravě.

„Kam půjdeš, až bude po všem?“ zeptám se jí.

Zmateně na mě pohlédne. „Proč myslíš, že někam půjdu?“

Zamračím se na svůj téměř dopitý hrnek čaje. „Protože Dain je pryč. Chci říct, není to ten důvod, proč Šváb a Přízrak zvedají kotvy? Neodejdeš s nimi?“

Puma pokrčí útlými rameny a palcem na noze ukáže na košík plný baněk. „Vidíš je?“

Přikývnu.

„Necestuje se s nimi zrovna nejlíp,“ řekne. „Zůstanu tady, s tebou. Máš přece plán, ne?“

Jsem příliš na rozpacích, než abych věděla, co na to říct. Otevřu ústa a začnu koktat. Zasměje se. „Cardan to tvrdil. Že kdybys jenom chtěla s někým uzavřít obchod, už bys to udělala. A kdybys nás chtěla zradit, už bys to taky udělala.“

„No, já...“ začnu, ale vzápětí ztratím nit. Chtěla jsem říct něco v tom smyslu, že by mu neměli věnovat takovou pozornost. „Co si myslí ostatní?“

Puma se vrátí k plnění lahvíček. „Neříkali nic, ale nikdo z nás nemá Balekina rád. Jestli máš plán, dobře pro tebe. Ale jestli nás chceš mít na své straně, možná bys s tím nemusela dělat takové tajnosti.“

Zhluboka se nadechnu a dospěju k rozhodnutí, že jestli chci svůj plán uskutečnit, neobejdu se bez pomoci. „Co bys řekla tomu, kdybychom korunu ukradli? Přímou před zraky všech králů a královen?“

Koutky úst se jí zavlní. „Stačí říct, kam mám svoje zlatíčka hodit.“

O dvacet minut později zapálím zbytek svíčky a zaměřím do ložnice. Jak říkala Puma, Cardan leží na jednom z lůžek. Nedokážu z něj odtrhnout oči. Umyl si obličej a svlékl kabátec, který si složil pod hlavu. Dlouhnu ho do paže. Okamžitě se vzbudí a zvedne ruku, jako by mě chtěl zastrašit.

„Pst,“ zašeptám. „Ať nevzbudíš ostatní. Chci s tebou mluvit.“

„Běž pryč. Řekla jsi, že když odpovím na tvoje otázky, tak mě nezabiješ, a já jsem odpověděl.“ Vůbec nezní jako někdo, kdo mě před sotva několika hodinami líbal a trpěl touhou. Je rozespálý, arogantní a naštvaný.

„Chci ti nabídnout víc než jen tvůj život,“ řeknu. „Pojď.“

Vstane, přehodí si kabátec přes ramena a jde za mnou do Dainovy pracovny. Sotva vejдемe dovnitř, opře se o zárubeň. Víčka má ztěžklá, vlasy spánkem rozcuchané. Jenom se na něj dívat mě rozpaluje, až se stydím. „Vážně jsme tady, jenom abychom mluvili?“

Vypadá to, že když člověk jednou někoho políbí, možnost dalšího polibku nevyhnutelně visí ve vzduchu, jakkoli byla prvotní myšlenka šílená. Vzpomínka na jeho rty se vznáší mezi námi. „Přivedla jsem tě sem, abych s tebou uzavřela dohodu.“

Povytáhne obočí. „Zajímavé.“

„Co kdyby ses nemusel schovávat někde na venkově? Co kdyby existovala

možnost, že by na trůn dosedl někdo jiný než Balekin?“ Něco takového ode mě evidentně nečekal. Na okamžik se přestane rádoby nenuceně naparovat.

„Ano, existuje,“ řekne. „Já. Až na to, že bych byl příšerný král a vládnutí bych nesnášel. Navíc pochybuju, že by mě Balekin korunoval. Nikdy jsme spolu nebyli zadobře.“

„Myslela jsem, že žiješ v jeho domě.“ Založím si ruce na prsou v obranném gestu a snažím se zaplašit vzpomínku na to, jak Balekin nechal Cardana zbičovat. Teď není čas na soucit.

Zakloní hlavu a pohlédne na mě přes tmavé řasy. „Možná právě proto spolu nevycházíme.“

„Já tě taky nesnesu,“ připomenu mu.

„To už jsi říkala.“ Líně se ušklíbne. „Když to nemám být já ani Balekin, kdo tedy?“

„Můj bratr Doubek,“ vysvětlím. „Nechci tu rozebírat, jak je to možné, ale jisté je, že mu v krvi koluje královská krev. Tvoje krev. Může převzít korunu.“

Cardan se zachmuří. „Jsi si jistá?“

Přikývnu. Nerada mu tohle všechno říkám předtím, než ho budu o něco žádat, na druhou stranu nevím, jak by mohl této informace zneužít. Nikdy ho Balekinovi nevydám. Mohl by to říct jedině Madocovi, ale ten už to ví.

„Takže Madoc se stane regentem,“ odtuší Cardan.

Zavrtím hlavou. „Právě proto potřebuju tvou pomoc. Chci, abys to byl ty, kdo korunuje Doubka Nejvyšším králem. Pak ho pošlu do světa lidí. Aby nepřišel o dětství. Aby z něho jednoho dne mohl být dobrý král.“

„Tvůj bratr může udělat jiná rozhodnutí, než jaká si představuješ,“ varuje Cardan. „Například může dát před tebou přednost Madocovi.“

„Vím, jaké to je, být ukradeným dítětem,“ namítnu. „Vyrosla jsem v cizí zemi z mnohem osamocenějšího a horšího důvodu. Vivi se o něj postará. A jestli budeš souhlasit s mým návrhem, obstarám ti všechno, o co si řekneš, víc než to. Ale něco za něco. Chci tvou přísahu. Chci, abys vstoupil do mých služeb a přísahal mi věrnost.“

Vyrazí ze sebe stejný smích, jako když jsem hodila dýku na stůl. „Ty chceš, abych já vstoupil do tvých služeb? Dobrovolně?“

„Připadá ti, že si dělám legraci? Nedělám. Ani v nejmenším.“ Štípnu se zevnitř do založených rukou, abych snad neucukla nebo jiným způsobem nedala najevo, jak jsem nervózní. Musím působit naprosto vyrovnaným, naprosto sebejistým dojmem. Cítím, jak se mi zrychluje tep. Tak jsem se cítila jako malá, když jsem hrávala s Madocem šachy – nechala jsem se vždy unést vidinou

vítězství, zapomněla na obezřetnost a pak na to doplatila, když Madoc táhl tak, jak jsem nepředvíдалa. Připomínám si, že musím dýchat, soustředit se.

„Máme shodné zájmy,“ podotkne. „Proč chceš, abych ti přísahal?“

Zhluboka se nadechnu. „Musím mít jistotu, že mě nezradíš. S korunou v rukou jsi příliš nebezpečný. Co když ji nakonec položíš na hlavu svému bratrovi? Co když ji budeš chtít pro sebe?“

Zdá se, že o tom přemýšlí. „Řeknu ti přesně, co chci – panství, kde žiju. Chci, aby mi patřilo se vším všudy. Celý Pustý žleb. To chci.“

Přikývnu. „Domluveno.“

„Chci všechny lahve z královských sklepů, bez ohledu na to, jak jsou staré nebo vzácné.“

„Máš je mít,“ potvrdím.

„Chci, aby mě Šváb naučil krást,“ pokračuje.

Překvapením se na chvíli odmlčím. Žertuje? Nezdá se. „Proč?“ zeptám se konečně.

„Může se to hodit,“ řekne. „A kromě toho se mi ten chlápek líbí.“

„Dobrá,“ souhlasím nedůvěřivě. „Zařídím to.“

„Vážně myslíš, že tohle všechno můžeš slíbit?“ Snaží se mě zhodnotit pohledem.

„Můžu. Udělám to. A slibuju, že Balekinovi zmaříme plány. Koruna bude naše,“ potvrdím neuváženě. Kolik slibů dnes ještě dám, než za ně pocítím zodpovědnost? Doufám, že ještě několik.

Cardan se svalí do Dainova křesla. Chladně si mě prohlíží zpoza stolu, který mu propůjčuje autoritu. Všechno se ve mně sevře, ale nevnímám to. Dokážu to. Dokážu to. Zatajím dech.

„Můžeš mít mé služby rok a den,“ prohlásí.

„To nestačí,“ namítanu. „Nemůžu...“

Odfrkne si. „Tou dobou bude tvůj bratr dávno za vodou. Nebo prohrájeme, navzdory tvým slibům, a na ničem z toho už nesejde. Lepší nabídku ode mě nedostaneš, rozhodně ne, jestli mi budeš chtít znovu vyhrožovat.“

Alespoň tím získám čas. Vydechnu. „Souhlasím. Platí.“

Cardan obejde stůl a přistoupí ke mně. Nemám ponětí, co chce udělat. Jestli mě políbí, obávám se, že mě stráví tentýž oheň a ponižující naléhavost jako poprvé. Ale když přede mnou poklekne, jsem příliš omráčená, než aby mi v hlavě zbylo místo na jakoukoli myšlenku. Vezme mě za ruku a svými dlouhými prsty ji stiskne. „Tak dobrá,“ řekne netrpělivě a ani zdaleka jako vazal, který se hodlá zaslíbit své dámě. „Jude Duarteová, dítě země, vstupuji do tvých

služeb. Budu jednat jako tvá ruka. Budu tě chránit jako tvůj štít. Budu se chovat v souladu s tvou vůlí. Tak tomu bude po jeden rok a den. *Ani o minutu déle.*“

„Vidím, že jsi slib opravdu vylepšil,“ poznamenám, ačkoli promluvím přiškrceným hlasem. I když mi přísahal on, mám pocit, jako bych se mu zavázala já. Jako by nade mnou měl moc.

Jedním plynulým pohybem vstane a pustí mou ruku. „Co si paní žádá teď?“

„Teď si běž lehnout,“ řeknu. „Za chvíli vás všechny vzbudím a vysvětlím, co je třeba dělat.“

„Jak paní poroučí,“ odvětlí Cardan a posměšně se usměje. Potom odejde do ložnice a pravděpodobně sebou žuchne na postel. Je to tak zvláštní, že je tady, že spí pod hrubou přikrývkou, už třetí den ve stejných šatech, že jí chléb se sýrem, a na nic z toho si nestěžuje. Skoro mám až pocit, že se mu hnízdo vyzvědačů a nájemných vrahů zamlouvá víc než jeho velkolepé komnaty.

KAPITOLA 27

Vládci dobrých i temných víl, kteří společně s divokými vílami přijeli na korunovaci, se utábořili na východním cípu ostrova. Postavili si stany, někteří z pestrobarevného, jiní z průsvitného hedvábí. Když se k táboru přiblížím, spatřím planoucí ohně. Vzduch je prosycen medovým vínem a zkaženým masem.

Vedle mne stojí Cardan. Je celý v černém, temné vlasy má sčesané dozadu z vymydlené tváře. Vypadá pobledle a unaveně, ačkoli jsem ho nechala spát tak dlouho, jak to bylo možné.

Poté co mi přísahal věrnost, jsem ostatní nebudila. Dobrou hodinu jsem Pumě vysvětlovala svůj plán. Pomohla mi obstarat pro Cardana čisté šaty a souhlasila s myšlenkou, že nám ještě bude užitečný. A proto jsme tady, abychom našli panovníka, který se bude ochoten postavit za jiného krále než Balekina. Jestliže se má plán podařit, potřebuji na nadcházející hostině někoho, kdo bude na straně nového krále, ideálně někoho, kdo bude schopen odvrátit další masakr, kdyby události nabraly nečekaný směr.

Když nic jiného, budu potřebovat nejrůznějšími způsoby odlákat pozornost, abych mohla Doubka odvést do bezpečí. Puminy skleněné baňky samy o sobě stačit nebudou. Budu muset něco nabídnout na oplátku, ale nevím co. Všechny své sliby už jsem vyčerpala; teď budu muset hrát vyšší hru.

Zhluboka se nadechnu. Jakmile před urozené víly předstoupím a prozradím jim svůj záměr vystoupit proti Balekinovi, už nebude cesty zpět. Už se nebudu moct schovat pod příkrývky na své posteli, už nebudu moct utéct. Jestliže se k tomu odhodlám, budu Zemi víl zavázána, dokud Doubek neusedne na trůn.

Mám den a noc, než začne hostina u Balekina, než se budu muset vydat do Pustého žlebu, než mé plány vykrystalizují, nebo se zmaří.

Existuje jediný způsob, jak zajistit Doubkovi pevnou půdu pod nohama – musím tu zůstat. Musím použít to, co jsem se naučila od Madoca a od Stínového

dvora, abych potřebné osoby zmanipulovala a jiných se zbavila, a trůn tak zůstal přichystaný pro bratra. Řekla jsem deset let, ale možná bude stačit sedm. To není tak dlouhá doba. Sedm let požívání jedů, nedostatečného spánku a neustálé bdělosti. Ještě sedm let a pak možná v Zemi víl zavládne klid a mír. A já sem budu po zásluze patřit.

Vysoká hra, řekl Locke, když mě tehdy obvinil. Tehdy jsem ji nehrála, teď už ano. A možná jsem se od Locke a něčemu naučila. Udělal si ze mě příběh, a nyní si do svého příběhu zase někoho vypůjčím já.

„Takže já tady mám sedět a dodávat ti informace,“ shrne Cardan a opře se o ořechovec. „A ty mezitím budeš dělat hezké oči na krále. To je totálně na hlavu.“

Probodnu ho pohledem. „Umím dělat oči. Na tebe to zabralo, vzpomínáš?“

Obrátí oči v sloup. „Nečekej, že budou ostatní sdílet můj dekadentní vkus.“

„Přikážu ti to.“

Na čelisti mu zacuká sval. Uvědomuji si, že pro žádného vílího prince nemůže být snadné ocitnout se pod něčí nadvládou. Zvláště pod mou. Ale přikývne.

Odříkám správná slova: „Přikazuji ti, abys zůstal na místě a počkal, dokud nebudu připravená z tohoto lesa odejít, dokud ti nebude hrozit bezprostřední nebezpečí nebo dokud neuplyne jeden celý den. Během té doby nebudeš vydávat žádné zvuky ani vysílat signály, které by k tobě mohly přilákat pozornost. Pokud se ocitneš v ohrožení života nebo pokud uplyne den a já se nevrátím, přikazuji ti vrátit se na základnu a co nejlépe se tam ukrýt.“

„To jsi nepokazila zas tak moc,“ odpoví povýšeně navzdory situaci.

Rozčílí mě to.

„Fajn,“ řeknu. „Řekni mi, co víš o královně Annet.“

Sama o ní vím jen to, že odešla z korunovace dřív než ostatní velmoži. To znamená, že buď zásadně nesouhlasí s Balekinem coby králem, nebo se jí přičí instituce Nejvyššího krále jako taková. Jenom musím přijít na to, která z možností je správná.

„Dvůr můr se rozrůstá a patří mezi temnými dvory k ryze konzervativním. Královna uvažuje prakticky, jedná přímočaře a ze všeho nejvíc ji zajímá čistá moc. Slyšel jsem, že když ji nějaký milenec přestane bavit, sní ho.“ Povytáhne obočí.

Neubráním se úsměvu. Je to bizarní čelit této situaci společně s Cardanem, právě s ním. A mluví se mnou stejným způsobem, jako by se bavil s Nicasií nebo s Lockem, což pro něj musí být ještě nepochopitelnější.

„Proč potom z korunovace odešla?“ zeptám se. „S Balekinem by se k sobě

dokonale hodili.“

„Nemá žádného dědice,“ vysvětlí Cardan. „A bojí se, že ani mít nebude. Myslím, že jí vyvraždění celé rodové linie připadalo jako zbytečné plýtvání. Navíc mám pocit, že na ni neudělalo dojem, že je Balekin všechny pozabíjel a pak odtamtud stejně odešel bez koruny.“

„Rozumím,“ řeknu a snažím se nadechnout.

Chytí mě za zápěstí. Teplo jeho kůže mě vyvede z míry. „Bud’ opatrná,“ řekne a pak se usměje. „Nechce se mi tu celý den trčet jen proto, že ses rozhodla podniknout sebevražednou misi.“

„Ve své poslední chvílce se budu utěšovat představou, jak se tu nudiš,“ odseknou a vykročím k táboru královny Annet.

Nehoří tu žádné ohně, stany jsou z hrubé plachtoviny v barvě močálu. Vstup do tábora střeží troll a goblin. Troll má na sobě brnění pomalované temnou barvou, která věrně připomíná zaschlou krev.

„Ehm, dobrý večer,“ pozdravím. Uvědomím si, že to nebude stačit. „Jsem posel. Potřebuji mluvit s královnou.“

Troll si mě prohlíží. Je očividně překvapený, že před sebou vidí člověka.

„A kdo se odvážil vyslat k našemu dvoru takové líbezné stvoření?“ dotazuje se. Mám pocit, že mi lichotí, ale těžko říct.

„Nejvyšší král Balekin,“ zalžu. Napadne mě, že zmínit jeho jméno bude nejrychlejší způsob, jak se ke královně dostat.

Troll se usměje, ale ne zrovna přátelsky. „Co je král bez koruny? To je hádanka, na kterou všichni známe odpověď: žádný král.“

Druhý strážce se uchechtne. „Dovnitř tě nepustíme, koťátko. Běž zpátky za svým pánem a vyříd’ mu, že královna Annet žádného Nejvyššího krále Balekina nezná, ačkoli oceňuje jeho smysl pro divadlo. Jeho hostiny se nezúčastní, ani kdyby ji o to žádal tisíckrát a uplácel ji největšími skvosty.“

„Není to tak, jak si myslíte,“ trvám na svém.

„Výborně, tak s námi chvílku zůstaň. Vsadím se, že tvé kůstečky budou pěkně křupat.“ Je jako pes, který štěká, ale nekouše. Ví, že to nemyslí vážně. Kdyby myslel, řekl by něco docela jiného a bez dlouhých cavyků by mě zhltl.

Přesto raději odejdu.

Všichni účastníci korunovace se sice zavázali určitými sliby, ale etiketa víl je příliš bizarní, než abych měla jistotu, že mě ochrání.

Cardan na mě čeká na pasece. Leží na zádech, jako by počítal hvězdy na nebi.

Tázavě na mě pohlédne. Zavrtím hlavou a svezu se do trávy.

„Ani jsem se k ní nedostala,“ přiznám se.

Obrátí se ke mně. Měsíční svit zdůrazňuje rysy jeho tváře, jeho ostře řezané lícní kosti, jeho špičaté uši. „V tom případě jsi udělala něco špatně.“

Nejdřív mu chci jednu vrazit, ale má pravdu. Zpackala jsem to. Musím být formálnější, stát si za svým právem mluvit s panovníkem, jako bych takovým situacím čelila denně. Promyslela jsem si každé slovo, které jí řeknu, ale ne to, jak se k ní *dostanu*. To mi připadalo snadné. Teď vidím, že jsem byla naivní.

Lehnu si vedle něj a zadívám se na hvězdy. Kdybych měla čas, mohla bych si načrtnout graf a zjistit, jestli mi přejí štěstí. „Dobře. Kdybys byl na mém místě, za kým bys šel?“

„Za lordem Roibenem a za Severinem, Alderkingovým synem.“ Jeho tvář je příliš blízko.

Svraštím čelo. „Ale ti k Nejvyššímu dvoru nepatří. Nikdy koruně nepřísahali.“

„Právě proto,“ odvětí Cardan a přejede mi prstem po křivce ucha. Po oblé křivce, uvědomím si. Zachvěju se a samou hanbou zavřu oči. Mluví dál, ale i on si uvědomí, co dělá, a raději ruku odtáhne. Oba se cítíme trapně. „Podpořit plán, který by leckdo nazval zradou, pro ně představuje větší zisk než ztrátu. Severin údajně preferuje rytíře z řad lidí a má i lidskou milenkou, takže tě vyslechne. A jeho otec byl vyhnán do exilu, takže i vyhlídka uznání jeho dvora pro něj bude lákavá.“

Pokud jde o Roibena, příběhy, které se o něm vyprávějí, ho vykreslují jako tragickou postavu. Rytíř, kterého coby sluhu desítky let mučily víly Temna, jimž přišel vládnout. Nevím, co hodláš někomu takovému nabídnout, ale má dost velké panství na to, aby i Balekin znervózněl, když získáš jeho podporu. Taky vím, že jednu ze svých žen chová ve zvláštní oblibě, přestože není urozená. Snaž se ji nepoštvat proti sobě.“

Vzpomenu si na to, jak nás Cardan na korunovací protlačil přes strážce. Zná tyhle lidi, ví, jak to u nich chodí. Bez ohledu na to, jak nabubřele jeho rady zní a jak mě to rozčiluje, byla bych blázen, kdybych ho neposlouchala. Postavím se na nohy a doufám, že nemám tváře rozrušením červené. Cardan se posadí, jako by chtěl něco dodat.

„Já vím,“ řeknu při odchodu. „Nebudu tě nudit umíráním.“

Rozhodnu se nejprve zkusit štěstí u Alderkingova syna Severina. Rozbili jen malý tábor, odpovídající velikosti jejich panství – pásu lesů, který sousedí s Dvorem termitů lorda Roibena a v němž nepřevládají ani dobré, ani zlé víly.

Jeho stan je z těžké látky pomalované stříbrnou a zelenou barvou. Nedaleko něj sedí u povzbudivého ohně hrstka rytířů. Nikdo z nich na sobě nemá brnění – jen těžké kožené tuniky a pevné boty. Jeden z nich se pokouší vykoumat, jak

zavěsit nad oheň konvici s vodou. S dalším z nich rozmlouvá lidský chlapec, kterého jsem viděla na korunovaci se Severinem, ten se zrzavými vlasy, který mě přistihl, jak si ho prohlížím. V příštím okamžiku se oba dají do smíchu. Nikdo mi nevěnuje nejmenší pozornost.

Vykročím k ohni. „Promiňte,“ řeknu a vzápětí pochybuji, jestli to není na posla příliš zdvořilé. Nezbyvá mi než pokračovat. „Nesu zprávu pro Alderkingova syna. Nový Nejvyšší král si s ním přeje uzavřít dohodu.“

„Páni, vážně?“ Překvapí mě, že hoch promluví jako první.

„Ano, smrtelníku,“ řeknu pokrytecky. Ale přiznejme si, kdokoli z Balekinových sluhů by s ním jednal přesně takhle.

Obrátí oči v sloup, vstane a řekne něco jednomu z mužů u ohně. Chvilí mi trvá, než poznám, že se dívám na lorda Severina. S vlasy podzimního listí, s očima barvy mechu a se zakroucenými rohy, které mu sahají nad uši. Udiví mě, že tu sedí u ohně se svými poddanými, ale rychle se vzpamatují a náležitě se ukloním.

„Musím s vámi hovořit o samotě.“

„Ano?“ táže se. Neodpovím. Zvedne obočí. „Jistě,“ řekne. „Tudy.“

„Měl byste ji spravit,“ zvolá za ním ryšavý chlapec. „Z očarováných lidí jde vážně hrůza.“

Severin na to nic neřekne.

Následuji ho do stanu. Nikdo z rytířů za námi nejde, ačkoli když vejdemo dovnitř, na polštářích spatřím sedět několik žen v dlouhých šatech a dudáka, jehož trylkům naslouchají. Vedle sedí žena na stráži, s mečem položeným na klíně. Jeho nádherná čepel přitáhne moji pozornost.

Severin mě zavede k nízkému stolku s občerstvením, kolem něhož jsou rozmístěny polstrované stoličky. Je tu stříbrná karafa s vodou, jejíž ucho je vyřezané ze zvířecího rohu, tác s hrozny a meruňkami a talíř s medovým cukrovím. Pokyne mi, abych se usadila, a pak se posadí na stoličku vedle mě.

„Sněž, na co máš chuť,“ vybídne mě spíše laskavě než panovačně.

„Chci vás požádat, abyste svědčil u nové korunovace,“ řeknu a jídla se ani netknu. „Ale korunovaným nebude Balekin.“

Nezdá se, že by ho má slova šokovala, ale jeho nedůvěra vzroste. „Takže nejsi jeho posel?“

„Jsem posel příštího Nejvyššího krále,“ odvětim a vytáhnu z kapsy pečtní prsten, aby mi věřil, že jsem ve spojení s královskou rodinou a ne jen někdo, kdo si všechno vycucal z prstu. „Balekin se jím ale nestane.“

„Rozumím.“ Nedá na sobě znát emoce, ale upírá pohled na prsten.

„Mohu vám slíbit, že pokud přislíbíte pomoc, váš dvůr bude uznán jako legitimní součást Nejvyššího dvora. Nebude vám hrozit dobytá válka. Místo toho vám nabízíme spojenectví.“ Hrdlo se mi stáhne úzkostí, že poslední slova ze sebe téměř nevysoukám. Jestli mi Severin nepomůže, možná mě vyžradí Balekinovi. A jestli to udělá, všechno se výrazně zkomplikuje.

Mohu mít vliv na spoustu věcí, ale tohle ovlivnit nedokážu.

Z výrazu jeho tváře nelze nic vyčíst. „Nebudu vás urážet dotazem, koho zastupujete. Existuje jediná možnost a tou je princ Cardan, o němž jsem slyšel mnoho věcí. Nejsem však ten pravý, kdo by vám mohl pomoci, a z těchto důvodů je vaše nabídka až příliš lákavá. Můj dvůr má velmi omezený vliv. Navíc jsem synem zrádce, takže mé cti nelze přikládat velkou váhu.“

„Tak jako tak jste rozhodnutý se zítřejšího banketu zúčastnit. Potřebuji vaši pomoc v kritickou chvíli, nic víc.“ Je v pokušení, sám to připustil. Možná potřebuje jen trochu víc přesvědčit. „Ať už jste o princi Cardanovi slyšel cokoli, bude lepším králem než jeho bratr.“

Alespoň v tomto mu nelžu.

Severin pohlédne k okraji stanu, jako by se obával, že nás někdo může zaslechnout. „Pomohu vám pod podmínkou, že nebudu jediný. Říkám to v zájmu nás obou.“ S těmi slovy vstane. „Přeji vám i princovi vše dobré. Budete-li mě potřebovat, udělám, co budu moci.“

Zvednu se ze stoličky a ukloním se. „Jste velmi laskav.“

Opouštím tábor a v hlavě mi víří myšlenky. Na jednu stranu jsem to dokázala. Zvládla jsem vést rozhovor s jedním z panovníků Země víl, aniž bych ze sebe udělala hlupáka. Dokonce jsem ho svým způsobem přesvědčila, aby můj plán podpořil. Ale pořád ještě potřebuji někoho dalšího, vlivnějšího, kdo se za Cardana postaví.

Jednomu místu jsem se dosud vyhýbala. Největšímu ležení, které patří lordu Roibenovi, vládci Dvora termitů. Je pověstný svou krvelačností a obě své koruny si vybojoval. Proti Balekinově puči tedy nemůže nic namítat. Přesto mám dojem, že Roiben smýšlí obdobně jako královna Annet, a sice že Balekin je bez koruny jen bezmocnou figurkou.

Možná ani nebude ochoten přijmout jeho posla. A vzhledem k rozlehlosti jeho tábora si ani neumím představit, přes kolik hlídek budu muset projít, než s ním budu moci mluvit.

Ale třeba se mi podaří mezi nimi proklouznout. Koneckonců, co je jeden člověk v takovém mraveništi?

Nasbírám náruč větví, aby to vypadalo, že nesu dřevo na oheň, a se skloněnou

hlavou zaměřím k jejich táboru. Po jeho obvodu jsou rozmístěné strážé, ale ani je nenapadne věnovat mi pozornost.

Z úspěchu se mi až zatočí hlava. Když jsem byla malá, Madoc se mnou hrával Mlýn. Někdy jsme v polovině hry přestali a nechali jsme ji rozehranou. Celý den a celou noc jsem si rozmýšlela tahy a připravovala se na Madocovy protitahy, ale když jsme konečně zasedli ke stolu, hráli jsme úplně jinou hru. Mé strategie nejčastěji ztroskotaly na tom, že jsem nedokázala dobře předvídat jeho tahy. Měla jsem je dokonale promyšlené pro sebe, ale ne pro hru jako takovou.

Přesně tak se cítím i nyní, když vcházím do tábora. Hraju proti Madocovi, a třebaže mám v rukávě řadu chytrých řešení, jestliže se nebudu umět vcítit do jeho způsobu myšlení, všechno bude k ničemu.

Shodím dřevo vedle ohně. Žena s modrou pletí a černými zuby si mě chvíli prohlíží a pak se vrátí k rozhovoru s mužem s kozími kopyty. Opráším si šaty od kůry a zaměřím k největšímu stanu. Snažím se kráčet zlehka, nespěchat a dělat rovnoměrné kroky. Vyhlédnu si místo ve stínu a vplazím se pod plachtou do stanu. Chvíli tam ležím, napůl schovaná na obou stranách, ale ani na jedné pořádně.

Vnitřek stanu osvětlují lucerny s nepřírozeně zelenými plameny, které propůjčují všem věcem ve stanu mdlý nádech. Ve všech ostatních ohledech působí interiér přepychově. Koberce se navzájem překrývají. Jsou tu těžké dřevěné stoly, židle, postel vystlaná kožešinami a brokátovými přikrývkami, které zdobí vyšívané ornamenty granátových jablek.

K mému překvapení jsou však na stolech papírové krabice s jídlem. Víla se zelenou pletí, kterou jsem na korunovaci s Roibenem zahlédla, nese pomocí jídelních hůlek k ústům sousto nudlí. Roiben sedí vedle ní a opatrně rozlomí koláček štěstí.

„Co je tam napsáno?“ chce vědět dívka. „Není tam náhodou: ‚Výlet, o němž jsem své dívce tvrdil, že bude plný zábavy, skončil jako obvykle masakrem?‘“

„Píše se tam: ‚Vaše boty vám dnes vykouzlí úsměv na tváři,‘“ opáčí suše a posune k ní psaníčko, aby se sama přesvědčila.

Letmo pohlédne na jeho kožené boty. Pokrčí rameny, na tváři se jí mihne sotva znatelný úsměv.

Vtom mě kdosi hrubě vytáhne z úkrytu. Odvalím se ven ze stanu. Nade mnou stojí žena s taseným mečem. Můžu vynadat tak akorát sama sobě. Neměla jsem tam zůstat, měla jsem si najít skryš uvnitř stanu. Neměla jsem poslouchat cizí rozhovor, jakkoli mě jeho obsah překvapil.

„Vstaň,“ řekne žena. Dulcamara. Nezdá se, že by mě poznala.

Postavím se. Nato mě zavede do stanu, a sotva jsme v něm, kopne mě do nohou, takže se odporoučím na koberce. Díkybohu, že jsou tak měkké. Chvilí zůstanu ležet. Nohou na bedrech mě přišpendlí k zemi, jako bych byla její kořist.

„Chytila jsem špeha,“ oznámí. „Mám mu zakroutit krkem?“

Mohla bych se odkulit a chytit ji za kotník. Tím bych ji na dostatečně dlouhou dobu vyvedla z rovnováhy a mohla se zvednout. Kdybych jí zkroutila nohu a začala utíkat, mohla bych se zachránit. Při nejhorším bych byla na nohou, schopná chopit se zbraně.

Jenže jsem sem přišla na audienci s lordem Roibenem. A teď ji mám. Nepohnu se a nechám se podcenit.

Lord Roiben obejde stůl a skloní se ke mně. Do tváře mu spadají bílé vlasy. Bez náznaku soucitu si mě prohlíží stříbrnýma očima. „A ty patříš k jakému dvoru?“

„Ke dvoru Nejvyššího krále,“ odpovím. „Pravého Nejvyššího krále Eldreda, který padl rukou vlastního syna.“

„Nevím, jestli ti úplně věřím.“ Udiví mě jak jeho mírná reakce, tak jeho podezření, že mu lžu. „Pojď, posad' se k nám a najež se. Poslechnu si, co mi chceš říct. Můžeš odejít, Dulcamaro.“

„Chcete jí dát najíst?“ zeptá se rozmrzele.

Nechá její otázku bez odpovědi a po chvíli hrobového ticha se Dulcamara vzpamatuje. Ukloní se a odejde.

Jdu ke stolu. Víla si mě prohlíží svýma inkoustově černýma očima, které mi připomínají Vřesinku. Když sahá po vaječném závitku, všimnu si, že má o jeden prstový článek navíc. „Co se upejpáš?“ řekne. „Je toho spousta. Ale kremžskou hořčici už jsem snědla.“

Roiben vyčkává a pozoruje mě.

„Lidské jídlo,“ řeknu pokud možno neutrálním hlasem.

„Žijeme přece v blízkosti lidí, ne?“ podotkne Roiben.

„Myslím, že *tahle* k nim má *blíž* než jiní,“ rýpne si víla a upře na mě pohled.

„Omluv ji,“ řekne Roiben a vyčkává. Dojde mi, že opravdu čekají, až si nějaké jídlo vezmu. Hůlkou napíchnu jeden knedlíček a vložím ho do úst. „Je to dobré.“

Víla se vrátí ke svým nudličkám.

Roiben na ni ukáže. „Tohle je Kaye. Mě, předpokládám, znáš, když ses vplížila do mého tábora. Pod jakým jménem vystupuješ?“

Nejsem zvyklá na takovou přehnanou zdvořilost – prokazuje mi laskavost, že se mě neptá na mé pravé jméno. „Jude,“ odpovím, protože jména nemají nad

lidmi žádnou moc. „Vyhledala jsem vás, protože můžu na trůn dosadit někoho jiného než Balekina, ale k tomu potřebuji vaši pomoc.“

„Někoho lepšího, než je Balekin, nebo jen *někoho*?“ zeptá se.

Svráštím čelo a váhám s odpovědí. „Někoho, kdo veřejně nevyvraždil většinu své rodiny. Není to samo o sobě postačující?“

Víla – Kaye – si odfrkne.

Lord Roiben se podívá na svou ruku položenou na stole a potom zpátky na mě. Nedokážu z jeho zasmušilého výrazu nic vyčíst. „Balekin není dobrý diplomat, ale možná by se to časem naučil. Je jistě ctižádostivý a jeho puč byl brutální. Ne každý na to má žaludek.“

„Skoro jsem se na to nevydržela dívat,“ připustí Kaye.

„Tak úplně se mu to nepovedlo,“ připomenu jim. „A z vašeho projevu na korunovaci mám dojem, že na vás příliš nezapůsobil.“

Roiben se koutkem úst usměje. Je to drobounká grimasa, téměř nepostřehnutelná. „To nezapůsobil. Jen zbabělec by v záchvatu zuřivosti zabil své sestry a otce. Navíc se schoval za svou armádu a korunního prince nechal zabít svým generálem. To jen ukazuje na jeho slabošství, které se mu dřív nebo později vymstí.“

Přeběhne mi mráz po zádech. „Potřebuji někoho, kdo korunovaci dosvědčí, někoho, kdo disponuje takovou mocí, že jeho svědectví bude mít váhu. Vás. Ke korunovaci dojde zítra večer, na Balekinově hostině. Jestliže necháte korunovaci proběhnout a složíte přísahu novému Nejvyššímu králi...“

„Bez urážky,“ skočí mi do řeči Kaye, „ale co máš s tím vším společného ty? Proč ti záleží na tom, komu trůn připadne?“

„Protože tohle je můj svět,“ řeknu. „Vyrostla jsem tady. Můžu to tady polovinu svého života nenávidět, ale pořád je to místo, kde žiju.“

Lord Roiben zvolna přikývne. „Nechceš mi říct, kdo je oním kandidátem a jak zajistíš, že koruna dosedne na jeho hlavu?“

„Raději ne,“ odmítnu.

„Mohl bych požádat Dulcamaru, aby ti s rozhodnutím pomohla.“ Řekne to mírně, jako pouhý fakt, ale připomene mi to, jak děsivou má pověst. Ani kopce čínskému jídla, ani jeho zdvořilý tón mě nemohou zmýlit. Vím přesně, s kým mám tu čest a o co ho žádám.

„Nezachoval byste se v tom případě stejně zbaběle jako Balekin?“ opáčím s předstíranou sebedůvěrou, kterou jsem už použila na základně Stínového dvora i při jednání s Cardanem. Nesmí zjistit, že se bojím, nebo alespoň ne, *jak moc* se bojím.

Dlouho se vzájemně měříme pohledem, zatímco Kaye pozoruje nás oba. Konečně lord Roiben dlouze vydechne. „Možná ještě zbaběleji. Výborně, diplomatko Jude. Zahrajeme si tu hru s tebou. Nasad' korunu někomu jinému než Balekinovi a já se postarám o to, aby tam zůstala.“ Odmlčí se. „Ale něco za to budu chtít.“

Napjatě čekám.

Spojí své dlouhé prsty bříšky k sobě. „Jednoho dne požádám nového krále o laskavost.“

„Chcete, abych souhlasila s takto vágní podmínkou?“ vyhrknu spěšně.

Na okamžik prolomí svůj stoický výraz. „Teď už si rozumíme úplně přesně.“

Přikývnu. Copak mám na výběr? „Tato laskavost bude mít podobnou váhu,“ upřesním. „A bude v naší moci.“

„Bylo to skutečně pozoruhodné setkání,“ uzavře Roiben s mírným, tajemným úsměvem.

Vstanu a chystám se odejít, když na mě Kaye mrkne jedním okem. „Držím palce, holka.“

Nechám za sebou ozvěnu jejích slov a zamířím z tábora zpátky ke Cardanovi.

KAPITOLA 28

Když se vrátíme na základnu, Přízrak je vzhůru. Byl mezitím venku a donesl hrst drobných jablíček, sušené srnčí maso, čerstvé máslo a dalších tucet lahví vína. Také sem z paláce dopravil několik kusů nábytku – divan vyšívaný hedvábím, saténové polštáře, lesklý přehoz na gauč z pavoučího hedvábí a chalcedonovou čajovou soupravu.

Vzhledne k nám z divanu, na kterém se uvelebil, a vypadá zároveň napjatě a dost vyčerpaně. Myslím, že truchlí, i když ne tak úplně lidským způsobem. „Inu? Mám takový dojem, že mi tady někdo sliboval zlato.“

„Co kdybych ti slíbila pomstu?“ opáčím a dolehne na mě tíha závazků, které jsem si naložila na bedra.

Vymění si s Pumou pohled. „Ona má vážně plán.“

Puma si sedne na polštář. „Ona má tajemství, to je ještě lepší než plán.“

Vezmu si jablko, přejdu ke stolu a vyhoupnu se na něj. „Půjdeme bez okolků na Balekinův večírek a vyfoukneme mu království rovnou pod nosem. Zní to jako pomsta?“

Odvážná, taková musím být. Jako by mi tu všechno patřilo. Jako bych byla generálova dcera. Jako bych to opravdu mohla dotáhnout do zdárného konce.

Přízrakovi zacuká koutek úst. Vyndá z kredence čtyři stříbrné šálky a postaví je přede mě. „Drink?“

Zavrtím hlavou a dívám se, jak do nich nalévá. Vráti se k pohovce, ale sedne si na okraj, jako kdyby se co nevidět chystal zase vyskočit. Pořádně si přihne.

„Mluvil jsi o vraždě Dainova nenarozeného dítěte,“ řeknu.

Přízrak kývne. „Všiml jsem si, jak ses zatvářila, když Cardan vykládal o Liriope a když jsi pochopila, jakou jsem v tom sehrál roli.“

„Překvapilo mě to,“ připustím. „Chtěla jsem věřit, že Dain byl jiný.“

Cardan si odfrkne a vezme si nejen svůj šálek, ale i ten, který měl být pro mě.

„Vražda je krutý obchod,“ řekne Přízrak. „Myslím, že princ Dain by byl stejně

spravedlivý král jako každý jiný princ, ale můj otec byl člověk. Nevěřil, že je v Dainovi něco dobrého. Ani mě nepokládal za dobrého. Uděláš dobře, když si rozmyslíš, jak moc ti na dobrou záleží, dřív, než tě cesta vyzvědače zavede příliš daleko.“

Asi má pravdu, ale na takovou úvahu mi nezbývá čas. „Nerozumíš mi,“ řeknu. „Liriopino dítě přežilo.“

V němém úžasu se obrátí na Pumu. „*Tohle* má být to tajemství?“

Trochu domýšlivě přikývne. „To je ono.“

Přízrak se zadívá na ni a pak na mě. „Nechci nové místo. Chci tu zůstat a sloužit novému králi. Pojd'me ukrást království.“

„Nemusíme být hodní,“ řeknu mu. „Ale snažme se hrát fér. Tak fér jako princové.“

Přízrak se usměje.

„A možná o něco víc,“ dodám při pohledu na Cardana.

Přízrak kývne. „Moje řeč.“

Potom odejde vzbudit Švába. Všechno musím vysvětlovat znovu. Když se dostanu k té části týkající se hostiny a toho, co se podle mě stane, Šváb mi tolikrát skočí do řeči, že mě téměř žádnou větu nenechá dokončit. Když s výkladem skončím, vyndá ze skříňky svitek pergamenu a pero s hrotem. Začne si dělat poznámky o tom, kdo a kdy bude na jakém místě stát, aby se plán zdařil.

„Ty to chceš celé přeplánovat,“ řeknu.

„Jen trochu,“ připustí, olízne špičku pera a opět se pustí do psaní. „Dělá ti starosti Madoc? Nebude se mu to líbit.“

Ovšemže mi Madoc dělá starosti. Kdyby nedělal, nic bych nepodnikala. Rovnou bych mu předala živý klíč ke království.

„Já vím,“ řeknu s pohledem upřeným na vinnou sedlinu v Přízrakově sklenici. V okamžiku, kdy se na večírku objevím s Cardanem po boku, Madoc pochopí, že hraju vlastní hru. Až zjistí, že ho hodlám připravit o regentství, bude šílený vzteky.

A to pak jeho krvežíznivost nezná mezí.

„Máš něco vhodného na sebe?“ zeptá se Šváb. Když na něj překvapeně pohlédnu, rozhodí rukama. „*Tohle* je politika. Ty i Cardan musíte zítra svým zjevem ohromit. Tvůj nový král bude potřebovat, aby všechno bylo jako ze škatulky.“

Znovu projdeme celý plán a Cardan nám pomůže s nákresem Pustého žlebu. Snažím se příliš nevnímat, jak jeho dlouhé prsty přejíždějí po papíru a jak se mě při každém jeho pohledu zmocní choromyslné vzrušení.

Za úsvitu vypiju tři šálky čaje a vydám se za poslední osobou, s níž si musím ještě před hostinou promluvit – svou sestrou Vivienne.

Zatímco slunce rozlévá po kraji zlatou záři, vracím se domů – do Madocova domu. Připomenu si, že nikdy nebyl mým domovem a po dnešním večeru už nikdy nebude. Cítím se jako duch, když stoupám po točitém schodišti, když procházím všemi pokoji, v nichž jsem vyrostla. U sebe si sbalím věci. Jed, nože, šaty a šperky, které by mi Šváb mohl schválit jako přiměřeně extravagantní. S těžkým srdcem nechám na posteli všechny své plyšáky. Neberu střevíčky, knížky ani žádné cetky. Odcházím ze svého druhého života stejně, jako jsem odešla z toho prvního – jen s uzlíčkem věcí a velkou nejistotou z toho, co mě čeká.

Potom jdu ke dveřím Viviennina pokoje. Tiše zaťukám. Po chvíli mě ospale pustí dovnitř.

„Paráda,“ zamumlá a zívne. „Už jsi sbalená.“ Pak si všimne, jak se tvářím, a zavrtí hlavou. „Prosím, neříkej mi, že sis to rozmyslela.“

„Něco se stalo,“ řeknu a položím tašku na zem. Mluvím potichu. Nemám důvod tajit, že tu jsem, ale tajnůstkářství se stává mým zvykem. „Jenom mě vyslechni.“

„Zmizela jsi,“ podotkne. „Čekala jsem a čekala a před Madocem se tvářila, že je všechno v pořádku. Děkala jsem si starosti!“

„Já vím,“ hlesnu.

Podívá se na mě, jako by mě chtěla udeřit do tváře. „Bála jsem se, že je *po tobě*.“

„Není po mně,“ ujistím ji. Chytím ji za ruku a přitáhnu blíž k sobě, abych mohla šeptat. „Musím ti říct něco, co se ti nebude líbit: pracovala jsem pro prince Daina jako vyzvědačka. Použil na mě magický hlas, abych nic nemohla vyzradit, dokud bude naživu.“

Povytáhne svá elegantně tvarovaná obočí. „Vyzvědačka? Co to obnáší?“

„Slídit a získávat informace. Zabíjet. A než něco řekneš – byla jsem v tom dobrá.“

„Dobře,“ řekne jen. Věděla, že se se mnou něco děje, ale tohle by soudě podle jejího výrazu neuhodla ani za milion let.

Pokračuji dál. „A zjistila jsem, že Madoc plánuje politický tah, který se týká

Doubka.“ I jí vysvětlím, jak to bylo s Liriope, Orianou a Dainem. Už jsem to vysvětlovala tolikrát, že dokážu z vyprávění vypíchnout jen klíčové momenty a ostatní důležité informace rychle a výstižně shrnout. „Madoc se chystá Doubka jmenovat králem a sebe regentem. Nevím, jestli to tak plánoval od začátku, ale rozhodně to má v úmyslu teď.“

„A proto se mnou nemůžeš odejít?“

„Chci, abys místo mě s sebou vzala Doubka,“ řeknu konečně. „Abys ho držela daleko od všeho, dokud nedospěje do věku, kdy se obejde bez regenta. Já zůstanu tady a postarám se o to, aby se měl k čemu vrátit.“

Vivi si založí ruce v bok, jako to dělávala máma. „A jak to chceš udělat?“

„To už nechej na mně,“ odbydu ji a přeji si, aby do mě tolik neviděla. Abych odvedla její pozornost jinam, rozhovořím se o Balekinově hostině, o tom, jak mi Stínový dvůr pomůže získat korunu. A že budu potřebovat, aby Doubka na korunovací připravila. „Ten, kdo má vliv na krále, má vliv na celé království,“ prohlásím. „Musí ti být jasné, že jestli se Madoc stane regentem, tahle země se promění v jedno velké bitevní pole.“

„Takže abych v tom měla jasno: ty chceš, abych odtud Doubka odvedla pryč, od všech, které zná, a naučila ho, jak být dobrým králem?“ Chladně se zasměje. „Naše matka kdysi jednu malou vílu unesla – mě. Víš, jak to dopadlo. Jak se bude lišit tenhle příběh? Jak Madocovi a Balekinovi zabráníš, aby Doubka ve všech koutech světa nehledali?“

„Můžeme poslat někoho, kdo ho bude chránit, kdo bude chránit vás všechny – ale i na tohle mám plán. Madoc ho nechá na pokoji.“ S Vivi se budu navždy cítit jako mladší sestra, která má malý rozumek a věčně odřená kolena.

„A co když si nechci hrát na pečovatelku?“ namítne Vivi. „Co když se mi ztratí v parkovacích garážích nebo ho zapomenu vyzvednout ze školy? Co když se ode mě naučí hrozné věci? Co když mi za všechno bude dávat vinu?“

„Napadá tě lepší řešení? Vážně si myslíš, že jsem tohle chtěla?“ Uvědomuji si, že to zní jako přemlouvání, ale nevím, co jiného dělat.

Chvilí si napjatě hledíme do očí. Potom ztěžka dosedne do křesla a hlava jí klesne na polštář. „Jak tohle všechno vysvětlím Heather?“

„Mám dojem, že Doubek pro ni bude ten nejmenší šok,“ řeknu. „A je to jen na několik let. Jsi nesmrtelná. To je mimochodem ta nejskandálnější informace, kterou jí musíš sdělit.“

Zpraží mě takovým pohledem, který by dokázal zapálit vlasy na hlavě. „Slib mi, že to zachrání Doubkovi život.“

„Slibuji,“ ujistím ji.

„A slib mi, že to nebude stát tvůj.“

Přikývnu. „Nebude.“

„Lhářko,“ sykne. „Jsi prachobyčejná lhářka a já to nesnáším a nesnáším tohle všechno.“

„Jo,“ zamumlám, „já vím.“

Alespoň neřekla, že nenávidí i mě.

Chystám se z domu odejít, když vtom se otevřou dveře Tarynina pokoje. Na sobě má břechťanově zelenou sukni s vyšíváním motivem padajícího listí.

Dech mi uvízne v hrdle. Setkání s ní jsem neplánovala.

Dlouhou chvíli na sebe hledíme. Všimne si, že nesu tašku přes rameno a že mám na sobě pořád ty stejné šaty, v nichž jsem s ní bojovala.

Potom dveře opět zavře a nechá mě svému osudu.

KAPITOLA 29

Hlavní branou jsem do Pustého žlebu ještě nikdy nevstoupila. Dosud jsem se vždy dovnitř proplížila přes kuchyně, převlečená za služebnou. Teď stojím před naleštěnými dřevěnými vraty, osvětlenými dvěma lampami, v nichž v zoufalých kruzích létají polapené světloňšky. V záři světla se zřetelně rýsuje rytina obrovské, zlověstné tváře. Klepadlo s železným kruhem v nose.

Cardan ho uchopí a jen díky tomu, že jsem vyrostla v Zemi víl, nevykřiknu úlekem, když se oči na dveřích otevrou.

„Můj princí,“ ozve se.

„Má vrata,“ odpoví Cardan na pozdrav. Pobaveně, hřejivě se usměje. Je bizarní pozorovat, jak svůj nesnesitelný šarm uplatňuje i na něco jiného než na zlo.

„Buď pozdraven a vítěj u nás,“ pronesou vrata a rozletí se dokořán. Za nimi stojí jeden z Balekinových vílích služebníků. Zůstane na Cardana, pohřešovaného vílího prince, civět s otevřenými ústy. „K ostatním hostům tudy prosím,“ podaří se mu ze sebe vysoukat.

Cardan mi nabídne pevné rámě a společně vejdemo do paláce. Sladím s ním krok a polije mě horko. Nemohu si dovolit nic menšího než být k sobě nemilosrdně upřímná. Navzdory mému dobrému úsudku, navzdory tomu, jaký Cardan je, s ním dokáže být i legrace.

Možná bych měla být ráda, jak pramálo na tom záleží.

Ale zrovna teď mě to neobyčejně znervózňuje. Cardan má na sobě Dainovy šaty, které záhadným způsobem zmizely z jeho královského šatníku. Šikovné prsty jisté skřítčice, která tímto splatila svůj dluh Švábovi, je přešily k nepoznání. V krémových odstínech vyhlíží Cardan opravdu královsky – volná košile, vesta a kabátec, pumpky a skládaný šátek pod krkem, boty se stříbrnými špicemi, které měl i v den korunovace, a na levém uchu třpytivý safír. Opravdu *má* vypadat jako král. Sama jsem pomohla šaty vybrat a dohlížela na jejich

úpravy, ale přesto mě výsledný efekt stále ohromuje.

Pro sebe jsem zvolila lahvově zelený úbor a náušnice ve tvaru bobulek. V kapse mi leží Liriopin zlatý žalud a u pasu mi visí otcův meč. Na těle mám upevněnou sadu nožů. Přesto mám pocit, že to nestačí.

Všichni se za námi ohlížejí. Urozené panstvo z celé země. Králové a královny jednotlivých dvorů. Zástupce královny Podmořské říše. Balekin. Má rodina. Doubek, který stojí s Orianou a Madocem. Pohlédnu na lorda Roibena, který svými bílými vlasy vyčnívá z davu, ale nedá na sobě znát, že bychom se někdy setkali. Zachovává nepřístupný výraz.

Nezbývá mi než věřit, že naši úmluvu dodrží, ale nemám z takové situace radost. Madoc mě vždy učil pohlížet na strategii jako na způsob, jak v něčem odhalit slabá místa a využít je ve svůj prospěch. Tomu rozumím. Ale vzbudit u lidí sympatie, přesvědčit je o své myšlence a vyburcovat je k rozhodnutí se za ni postavit – v tom mé dovednosti ještě silně pokulhávají.

Přelétnu pohledem po stolu s občerstvením, po důmyslných róbách, po králi goblinovi, který ohryzává kost. Pak můj zrak padne na pokrevní korunu Nejvyššího krále. Spočívá na římse nad námi, podložená polštářem. Září zlověstným světlem.

Při pohledu na ni se mě zmocní strach, že můj plán nevyjde. Zaleknu se představy, že ji chceme před zraky všech ukrást. Jenže stejně děsivé by bylo, kdybychom ji museli hledat po celém Pustém žlebu.

Postřehnu, jak se Balekin oddělí od neznámé ženy, s níž dosud vedl rozhovor. Žena má na sobě šaty z mořských řas a náhrdelník z perel. Černé vlasy má vyčesané do korunky ověšené dalšími perlami, které kolem její hlavy vytvářejí působivou síťku. Chvíli mi trvá, než pochopím, kdo to musí být – královna Orlagh, Nicasiina matka. Balekin ji zanechá o samotě a s neskrývaným úmyslem k nám přes místnost zamíří.

Cardan zahlédne blížícího se bratra a nasměruje nás ke stolu s vínem. Lahve i karafy bledě zeleného, zlatavě žlutého i malinově červeného vína, jako je má vlastní krev, voní po růžích, smetánce, po bylinách i rybízu. Zatočí se mi hlava už jen z té vůně.

„Bratříčku,“ ozve se za námi Balekinův hlas. Vsadil na černo-stříbrnou kombinaci od hlavy až k patě. Jeho sametový dublet krásně hustě vyšívané ornamenty korun a ptáků a působí dojmem, že nemůže vážit o mnoho méně než brnění. Na hlavě má stříbrný diadém, který barevně ladí s jeho očima. Není to *Koruna*, ale je to přece jen *koruna*. „Hledal jsem tě úplně všude.“

„O tom nepochybuji.“ Cardan se usměje jako ničema, za něhož jsem ho vždy

pokládala. „Nakonec se k něčemu přece hodím. Jaké nepříjemné zjištění.“

Balekin mu oplátí nevraživý úsměv, jako by spolu mohli soupeřit jen touto cestou. Není pochyb o tom, že by na Cardana nejraději vyjel a hrubou silou ho donutil ke spolupráci. Ale všichni ostatní členové královské rodiny už ochutnali smrt mečem a Balekin si musel uvědomit, že potřebuje Cardana, který bude ochoten ho korunovat ze své vůle.

Chvilí se zdá, že samotná Cardanova přítomnost vzbuzuje v lidech přesvědčení, že Balekin se již brzy stane příštím Nejvyšším králem. Jestliže Balekin zavolá strážu nebo Cardana sám popadne, tato iluze se rázem rozplyne.

„A ty,“ sykne Balekin a obrátí ke mně surový pohled, „co máš ty se vším společného? Nechej nás o samotě.“

„Jude,“ zvolá Madoc. Dojde k nám ráznými kroky a postaví se vedle Balekina, který si rázem uvědomí, že bych s tím vším koneckonců *mohla* mít něco společného.

Madoc se tváří popuzeně, ale ne znepokojeně. Určitě mě považuje za blázna, který očekává uznalé poplácání za to, že našel a přivedl ztraceného prince. Určitě se proklíná, že se nevyjádřil jasněji, že chce, abych Cardana předala *jemu osobně*, nikoli Balekinovi. Věnuji mu svůj nejlepší bezstarostný úsměv, jako děvčátko, které si myslí, že všem vyřešilo jejich problémy.

Musí to být nepředstavitelně frustrující, ocitnout se tak blízko cíli, mít Doubka i korunu pod jednou střechou, pod níž se shromáždila i šlechta z celé země. A pak mu levoboček jeho první ženy udělá čáru přes rozpočet, když jedinou osobu, která by mohla vložit korunu Doubkovi na hlavu, vydá rivalovi.

Ale všimnu si, jak Cardana hodnotí pohledem. Vymýšlí novou strategii.

Těžkou rukou spočine na mém rameni. „Tak jsi ho našla.“ Obrátí se na Balekina. „Doufám, že se mé dceři odměníte. Jistě nebylo snadné prince přesvědčit, aby se tu objevil.“

Cardan se na Madoca zvláště podívá. Vzpomenu si, jak mluvil o tom, že nemohl snést, že se mnou Madoc vlídně zachází, zatímco k němu se Eldred nikdy jako k synovi nechoval. Ale v jeho pohledu jako by se spíše odrážel nezvyk vidět nás pohromadě – králův osobní generál a lidská holka.

„Dostane vše, oč požádá, a ještě více,“ přislíbí Balekin rozhazovačně. Všimnu si, že Madoc svraští čelo, a letmo se na něj usměju. Pak do dvou sklenic naliju víno – do jedné světlé, do druhé tmavé. Nalévám opatrně, lživě. Neukápně jediná kapička.

Místo abych jednu podala Cardanovi, nabídnu je obě Madocovi, aby si vybral. S úsměvem si ode mě vezme skleničku tmavého vína barvy srdeční krve.

Druhou si nechám pro sebe.

„Na budoucnost Země víl,“ pronesu přípitek a přituknu si s ním. Jako bychom zacinkali na zvonečky. Napijeme se. Okamžitě pocítím účinky vína – jako bych se nadnášela, jako bych plula vzduchem. Nechci se na Cardana ani podívat. Smál by se, až by se za břicho popadal, kdyby zjistil, že si neporadím ani s několika doušky vína.

Cardan si nalije sám a obrátí do sebe celou sklenku.

„Vezmi si celou lahev,“ řekne Balekin. „Dnes večer budu velmi štědrý. Pobavme se o tom, co bys chtěl. Přej si cokoli.“

„Není kam spěchat, ne?“ opáčí Cardan líně.

Balekin ho zpraží pohledem jako někdo, kdo stěží ovládá potlačovanou agresi. „Myslím, že by všichni ocenili, kdyby se celá věc uzavřela.“

„Nicméně,“ namítne Cardan a přihne si rovnou z lahve, „na to máme celou noc.“

„Moc je ve tvých rukou,“ odsekne Balekin a ve vzduchu zůstane viset jeho nedopovězené *prozatím*.

Vidím, jak Cardanovi zacuká sval na čelisti. Jsem si jistá, že si Balekin v duchu maluje, jak se Cardanovi za záměrné průtahy pomstí. Z každého jeho slova číší skrytá hrozba.

Madoc oproti němu situaci pochopil a nepochybně zvažuje, co může Cardanovi nabídnout. Když se na mě usměje a dopřeje si další doušek vína, je to opravdový úsměv. Široký, úlevný úsměv. Pravděpodobně došel k závěru, že Cardanem se bude manipulovat mnohem snadněji než Balekinem.

Najednou vím zcela jistě, že kdybychom se odebrali do vedlejší místnosti, Madoc by Balekina na místě chladnokrevně probodl.

„Po večeri ti sdělím své požadavky,“ řekne Cardan. „Do té doby si budu tento večer užívat.“

„Má trpělivost není bezmezná,“ zavrčí Balekin.

„Tak na tom pracuj,“ namítne Cardan. Nato se zlehka ukloní a odvede mě pryč od Balekina i Madoca.

Postavím svou sklenici vína k podnosu s vrabčími srdíčky napíchnutými na dlouhých stříbrných párátkách a proplétám se davem za ním.

Nicasia zastaví Cardana položením ruky na jeho hrud'. Má dlouhé prsty a její azurové vlasy září a ostře kontrastují s bronzovými šaty.

„Kde jsi byl?“ zeptá se s pohledem upřeným na naše propletená předloktí. Svráští svůj jemný nos, ale v její otázce je cítit panika. Předstírá klid, jako my všichni.

Jistě si musela myslet, že je Cardan mrtev nebo v horším případě v zajetí. Určitě se ho chce zeptat na spoustu věcí, na něž se v mé přítomnosti zeptat nemůže.

„Tady Jude ze mě udělala svého zajatce,“ oznámí jí. Mám sto chutí mu dupnout na nohu. „Umí vázat pevné uzly.“

Nicasia očividně neví, jestli se má smát, nebo ne. Skoro s ní soucítím. Sama to nevím.

„Dobrá zpráva, že ses z jejích pout konečně vyprostil,“ odpoví mu nakonec Nicasia.

Cardan povytáhne obě obočí. „Myslíš?“ opáčí s povýšeneckou shovívavostí, jako by od ní čekal, že bude chytřejší.

„To se takhle musíš chovat i teď?“ zeptá se a hodí svou dosavadní opatrnost za hlavu. Dotkne se jeho paže.

Výraz v jeho tváři změkne. Ještě nikdy jsem ho takhle neviděla. „Nicasie,“ vyvlékne se jí. „Drž se dnes večer ode mě dál. Ve vlastním zájmu.“

Trochu mě píchne u srdce, když vidím, že dokáže být i laskavý. Nechci to vidět.

Nicasia na mě pohlédne. Bezpochyby se snaží porozumět tomu, proč se jeho varování nevztahuje i na mě. Ale Cardan už odchází a já s ním. Na protější straně místnosti zahlédnu Taryn s Lockem. Oči se jí rozšíří údivem, když si všimne, kdo mě doprovází. Výraz její tváře se změní. Zdá se, že mnou opovrhne.

Ona má Locke, ale já tu jsem s *princem*.

Nejsem k ní spravedlivá. Z jediného pohledu přece nemůžu poznat, co si opravdu myslí.

„První část dokončena,“ řeknu Cardanovi šeptem, když od ní odvrátím zrak. „Přišli jsme sem, dostali se dovnitř a zatím nejsme v řetězech.“

„Mám dojem, že tohle Šváb nazval ‚hračkou‘,“ podotkne Cardan.

Můj plán, jak jsem mu ho vysvětlila, sestává z pěti kroků: (1) dostat se dovnitř, (2) dostat dovnitř ostatní, (3) dostat se ke koruně, (4) dostat ji na Doubkovu hlavu, (5) dostat se ven.

Vyvléknu se z jeho rámě. „Nikam sám nechod,“ připomenu mu.

Sevřenými rty se na mě usměje jako někdo, kdo má zůstat opuštěný, a jednou kývne.

Zamířím k Orianě a Doubkovi. Všimnu si, že na druhém konci síně ukončí Severin svůj rozhovor a vykročí směrem k Balekinovi. Na rtech i pod pažemi mi vyraší pot. Napnu svaly.

Pokud Severin řekne něco jiného, než má, budu muset všechny kroky plánu přeskočit a přejít až k tomu závěrečnému – dostat se ven.

Oriana mě přivítá se zvednutým obočím a ochrannitelsky sevře Doubkovi ramena. Doubek ke mně vztáhne ruce. Nejraději bych ho zvedla a sevřela v náruči. Chci se ho zeptat, jestli mu Vivi vysvětlila, co se bude dít. Chci mu říct, že všechno bude v pořádku. Ale Oriana ho chytí za prsty a sevře je ve své dlani. Jako by se mě pohledem ptala, na kolik lži mám ještě žaludek.

„Co má tohle znamenat?“ zeptá se a ukáže ke Cardanovi.

„To, o co jsi mě žádala,“ odpovím a podívám se stejným směrem. Balekin nějakým způsobem vtáhl Cardana do rozhovoru se Severinem. Cardan se zasměje něčemu, co Balekin řekl, a tváří se arogantně s mistrnou nenuceností. To poznání mě šokuje – když člověk žije v neustálém strachu, s nebezpečím číhajícím na každém kroku, časem se naučí tvářit se, jako by neexistovalo. To vím. Ale netušila jsem, že to ví i Cardan. Balekin svírá Cardanovi rameno. Umím si představit, že by mu rád zaryl prsty do krku. „Není to jednoduché. Jistě chápeš, že nás to bude něco stát...“

„Zaplatím,“ přeruší mě.

„Nikdo neví, jakou cenu budeme muset zaplatit,“ odseknu a doufám, že si nikdo jiný mého ostrého tónu nepovšiml. „Každý z nás ponese svůj podíl.“

Plet' mám po alkoholu narůžovělou a v ústech cítím kovovou pachut'. Je čas přistoupit k druhé části plánu. Rozhlédnu se, kde je Vivi, ale stojí na opačném konci místnosti. Už jí nestihnu nic říct, ani kdybych věděla co.

Co nejpozvedivěji se na Doubka podívám. Často jsem přemýšlela, jestli na mou povahu měla vliv moje minulost, jestli ze mě udělala zrůdu. Pokud ano, nechystám svým rozhodnutím stejný osud i pro něj?

Vivi na to dohlédne, ujišťuji se. Jejím úkolem bude vychovat ho tak, aby nepřikládal moci velký význam, a mým úkolem bude posílit svou moc natolik, abych mezitím vytvořila prostor pro jeho návrat. S hlubokým nadechnutím se vydám ke dveřím vedoucím na chodbu. Projdu kolem dvou rytířů a za rohem jim zmizím z dohledu. Než odsunu petlice na okně, několikrát se mocně nadechnu.

Několik okamžiků čekám v naději. Jestli Přízrak a Šváb vlezou oknem dovnitř, budu jim moct vysvětlit, kde přesně se koruna nachází. Místo toho se otevrou dveře do síně a zaslechnu Madoca, jak odvolává rytíře ze stráže. Pohnu se, aby mě viděl. Když mě zpozoruje, rozhodně ke mně vykročí. „Jude. Doufal jsem, že tu budeš.“

„Potřebovala jsem na vzduch,“ plácnu, čímž jen prozradím, jak jsem nervózní. Odpověděla jsem mu na otázku, kterou ještě ani nepoložil.

Nepřikládá tomu váhu. „Měla jsi jít nejdřív za mnou, když jsi prince Cardana našla. Mohli jsme vyjednávat z pozice moci.“

„Myslela jsem, že něco takového řekneš,“ odpovím.

„Teď je důležité, abych si s ním mohl promluvit o samotě. Chci, abys šla dovnitř a přivedla ho sem. Promluvíme si, jen my tři.“

Odstoupím od okna do otevřeného prostoru chodby. Přízrak a Šváb tu každým okamžikem budou a já nechci, aby je Madoc zahlédl. „O čem? O Doubkovi?“

Jak jsem doufala, Madoc se posune mým směrem. Zamračí se. „Tys to věděla?“

„Že chceš celé Zemi víl vládnout sám?“ odpovím otázkou. „Ano, došlo mi to.“

Zírá na mě, jako bych byla cizí, ale nikdy jsem se necítila méně cizí. Poprvé v životě můžeme oba odhodit své masky.

„A přesto jsi sem prince Cardana přivedla, rovnou za Balekinem,“ řekne. „Nebo za mnou? Je to tak? To teď budeme smlouvat?“

Jeho vztek roste. „Nebo bys radši neměla žádného krále? Jestli bude koruna zničena, vypukne válka, a jestliže vypukne válka, já ji vyhraju. Tak či onak se k trůnu dostanu, Jude. A i ty z toho budeš mít prospěch. Není důvod se stavět proti mně. Můžeš být rytířem. Můžeš mít všechno, o čem jsi kdy snila.“ Přistoupí ke mně o další krok. Jsme od sebe na dosah meče.

„Řekl jsi, že se dostaneš k trůnu. Ty,“ připomenu mu jeho slova a ruka mi sjede na jílec meče. „O Doubkovi ses ani nezmínil. Je pro tebe jen prostředkem k dosažení cíle, a tím cílem je moc. Moc pro tebe.“

„Jude...“ osloví mě, ale přeruším ho.

„Uzavřu s tebou dohodu. Přísahej, že na Doubka nikdy nevztáhneš ruku, a pomůžu ti. Slib mi, že jakmile bude plnoletý, okamžitě z funkce regenta odstoupíš. Předáš mu veškerou moc a uděláš to dobrovolně.“

Madoc zkříví tvář. Sevře ruce v pěsti. Ví, že Doubka miluje. I mě miluje. I mou matku, svým způsobem, miloval. Ale je, jaký je. Ví, že něco takového slíbit nemůže.

Tasím meč, Madoc vzápětí také. Chodbou se rozlehne zařinčení kovu. Zdálky k nám doléhá smích, ale tady jsme sami.

Začnou se mi potit ruce, ale uvědomuji si nevyhnutelnost tohoto okamžiku. Jako by k němu směřovalo všechno, co jsem kdy udělala, celý můj život.

„Nemůžeš mě porazit,“ řekne Madoc a zaujme bojové postavení.

„Už se stalo,“ namítanu.

„Nemůžeš vyhrát,“ pronese. Kmitne mečem, abych k němu přistoupila blíž,

jako bychom se spolu měli cvičně utkat. „Co myslíš, že s jedním zmizelým princem v Balekinově pevnosti svedeš? Srazím tě k zemi a půjdu si pro něj. Mohla jsi mít cokoli, co bys chtěla, ale teď přijdeš o všechno.“

„Hm. Neznáš celý můj plán. Sám jsi mě k němu vyprovokoval.“ Udělám grimasu. „Nezdržujme to. Tohle je chvíle, kdy máme bojovat.“

„Aspoň ti nechybí odvaha.“ Vyřítí se na mě s takovou prudkostí, že ačkoli jeho úder vykryju, odhodí mě tvrdě na zem. Odvalím se a vyskočím na nohy, ale jsem otřesená. Nikdy na mě takto, s plnou silou, nezaútočil. Tohle nevypadá na noblesní duel.

Je to generál Nejvyššího krále. Věděla jsem, že je lepší než já, ale nevěděla jsem o kolik.

Vrhnou letmý pohled k oknu. Nemůžu být silnější než on, ale možná ani nemusím. Jen se musím ještě nějakou dobu udržet na nohou. Provedu výpad a doufám, že ho překvapím. Opět mou ránu hravě odrazí. Uskočím a zaútočím z otočky, ale Madoc takový útok čeká. Nepříliš elegantně se zapotácím a zablokují jeho další ránu. Z prudkých úderů mě rozbolí ruce.

Všechno se děje příliš rychle.

Vyrukuji se sérií technik, které mě sám učil, a pak použiju úder, který mi ukázal Přízrak. Předstírám výpad vlevo a líznu mečem o jeho bok. Rána není hluboká, ale oba nás překvapí, když se jeho kabát zbarví krví. Vyrazí ke mně. Uskočím stranou, ale udeří mě loktem do obličeje. Ocitnu se opět na zemi. Do úst se mi řine krev z nosu.

Motá se mi hlava, ale vyškrábu se na nohy.

Jakkoli se snažím předstírat opak, jsem vyděšená. Byla jsem arogantní. Hraju o čas, ale vím, že mě může jedinou ranou vpůli přeseknout.

„Vzdej se,“ sykne a namíří mi meč k hrdlu. „Byl to dobrý boj. Odpustím ti, Jude, a vrátíme se spolu na hostinu. Přesvědčíš Cardana, aby udělal, co potřebuji. Všechno bude, jak má být.“

Vyplivnu krev na kamennou dlažbu.

Ruka, v níž drží meč, se mu mírně třese.

„Ty se vzdej,“ šteknu.

Zasměje se, jako bych mu právě řekla obzvláště povedený vtip. Pak se zarazí a zkříví obličej.

„Mám dojem, že se necítíš nejlíp,“ řeknu.

Meč v jeho ruce maličko poklesne a on se na mě s náhlým pochopením podívá. „Cos to udělala?“

„Otrávila jsem tě. Ale neměj strach. Byla to jen velmi malá dávka. Budeš žít.“

„To víno,“ odtuší. „Jak jsi věděla, kterou sklenku si vyberu?“

„Nevěděla,“ odpovím. Doufám, že ho má odpověď aspoň trochu potěší. Takovou strategii má totiž nejraději. „Nasypala jsem jed do obou.“

„Toho budeš litovat.“ Třes mu mezitím sestoupil do nohou. Znáám to. Sama na sobě pociťuji jeho vzdálenou ozvěnu. Ale už jsem si na jedy zvykla.

Pohlédnu mu zhluboka do očí a zasunu meč do pochvy. „Otče, jsem tím, co jsi ze mě udělal. Nakonec jsem se stala tvou dcerou.“

Madoc pozdvihne meč, jako by na mě chtěl naposledy zaútočit. Pak mu ale vypadne z ruky a Madoc se zhroutí na kamennou zem.

Když se po několika napjatých minutách objeví Šváb s Přízrakem v okně, najdou mě vedle něj stále sedět. Jsem příliš vyčerpaná, než aby mě napadlo jeho tělo někam odklidit.

Šváb mi beze slova podá kapesník a já si začnu utírat krev z nosu.

„Vzhůru do třetího kola,“ pronese Přízrak.

KAPITOLA 30

Když se opět připojíme k hostině, lidé právě zasedají k dlouhému hodovnému stolu. Vydám se rovnou za Balekinem a ukloním se.

„Můj pane,“ řeknu tiše. „Madoc mě požádal, abych vám vyřídila, že se musel zdržet a že máte začít bez něj. Žádá o vaše prominutí. Nemáte si dělat starosti, ale objevili se tu Dainovi vyzvědači. Vzkáže vám, až je dopadne nebo zabije.“

Balekin se na mě zadívá s lehce našpuhlenými rty a přimhouřenýma očima. Jako by pátral po zbytcích krve, které mi v nosních dírkách a na zubech zůstaly, možná cítí pot, který jsem nedokázala setřít. Madoc spí v Cardanově bývalé ložnici a podle mého výpočtu máme asi hodinu, než se probudí. Jako by i tohle Balekin dokázal při pečlivém pohledu z mé tváře vyčíst.

„Jsi užitečnější, než jsem si myslel,“ řekne Balekin a zlehka mi položí ruku na rameno. Zdá se, že dočista zapomněl, jaký jím ještě před chvílí cloumal vztek, když mě s Cardanem spatřil, a očekává, že na to zapomenu i já. „Jen tak dál a odměna tě nemine. Chtěla bys žít jako jedna z nás? Chtěla by ses stát jednou z nás?“

Mohl by mi tohle Nejvyšší král skutečně dát? Mohl by ze mě udělat něco jiného než smrtelného člověka?

Vzpomenu si, co mi Valerian řekl, než se mě pokusil přinutit skočit z věže. *Co je smrt pro člověka, který se stejně narodil proto, aby jednou umřel?*

Všimne si, jak se dívám, a pousměje se. Myslí si, že odhalil, po čem v srdci opravdu toužím.

Cestou ke svému místu u stolu si uvědomím, že jeho slova ve mně opravdu vyvolala spoustu nepříjemných otázek. Měla bych mít ze svého vítězství opojný pocit, ale ve skutečnosti je mi nanic. Přelstít Madoca pro mě nakonec nebylo takovým zadostiučiněním, zvláště když polovina mého úspěchu spočívala v tom, že mě nepokládal za někoho, kdo by ho dokázal zradit. Možná že čas mé kroky posvěť, ale do té doby budu muset žít s touto trpkou vzpomínkou.

Budoucnost Země víl záleží na tom, jak dokonale budu v dlouhodobém měřítku hrát tuto vysokou hru a jestli toho budu vůbec schopná.

Mezi Nicasií a lordem Severinem zahlédnu sedět Vivi. Letmo se na ni usměju, ale zatváří se zachmuřeně.

Lord Roiben na mě úkosem pohlédne. Zelená víla po jeho boku mu něco pošeptá do ucha, ale Roiben zavrtí hlavou. Na protější straně stolu Locke políbí Taryninu ruku. Královna Orlagh si mě zvědavě prohlíží. Kromě mě jsou na hostině jen dva lidé – Taryn a ryšavý chlapec, který slouží Severinovi – a soudě podle jejího pohledu nás Orlagh vnímá jako myši před smečkou divokých koček.

Nad námi visí lustr vyrobený z plátů slídy. Uvnitř něj se nacházejí víly světloňošky, aby dodaly světlu v místnosti hřejivý tón. Sem tam vzlétnou a zatančí stínový tanec.

„Jude,“ řekne Locke a dotkne se mé ruky. Ucuknu. Lišáckýma očima se na mě pobaveně usměje. „Přiznám se, že jsem trochu žárlil, když jsem tě spatřil zavěšenou do Cardana.“

Ustoupím dozadu. „Na tohle nemám čas.“

„Víš, že ses mi líbila,“ pokračuje. „Pořád se mi líbíš.“

Na okamžik mě napadne, co by se stalo, kdybych se neudržela a jednu mu přede všemi vrazila.

„Běž pryč, Locke,“ požádám ho.

Na rtech mu opět zahraje úsměv. „Nejvíc se mi líbí, jak nikdy neuděláš to, co čekám. Tak třeba by mě nikdy nenapadlo, že se kvůli mně budeš s někým bít.“

„To jsem neudělala.“ Vzdálím se od něj a trochu nejistým krokem pokračuji ke stolu.

„Tady jsi,“ řekne Cardan, když zaujmu místo vedle něj. „Jak se tvůj dnešní večer vyvíjí? Můj se točí kolem jalových konverzací o tom, jak se bude má hlava vyjímat napíchnutá na kůlu.“

Roztřesenýma rukama si přisunu židli ke stolu. Přesvědčuji se, že je to pouze jedem. V ústech mi vyschlo. Nemám nejmenší sílu se s Cardanem o něčem dohadovat. Služebnictvo začíná nosit pokrmu na stůl – pečené husy s rybízovou glazurou, ústřice a podušený medvědí česnek, koláčky z žaludové mouky a ryby se šípkovou nádivkou. Rozlévá se víno, temně zelené s plovoucími lupínky zlata. Pozoruji, jak zlaté třpytky klesají ke dnu sklenice.

„Už jsem ti řekl, jak příšerně dnes večer vypadáš?“ prohodí Cardan a opře se o důmyslně vyřezávané opěradlo židle. Jeho hřejivý tón promění otázku v něco jako kompliment.

„Ne,“ připustím a ochotně se nechám vytrhnout z neveselých myšlenek.

„Poslouchám.“

„Nemůžu,“ řekne a zatváří se ustaraně. „Jude?“ Asi si nikdy nezvyknu, jak zvláště mé jméno vyslovuje. Svraští obočí. „Na čelisti se ti dělá podlitina.“

Zhluboka se napíju vody. „Jsem v pohodě,“ ujistím ho.

Už to nebude dlouho trvat.

Balekin vstane a pozvedne číši k přípitku.

Odstrčím židli, abych byla v okamžiku výbuchu na nohou. Vzápětí mi hluk málem utrhne bubínky. Jako by se na nás měla sesypat celá místnost. Všichni křičí. O zem se tříští křišťálové poháry.

Puma zahájila útok.

V nastalém zmatku vylétne ze stinného výklenku krátký šíp a zanoří se přímo před Cardanem do dřevěného stolu.

Balekin vyskočí na nohy. „Támhle je!“ zvolá. „Vrah!“ Rytíři se rozběhnou ke Švábovi, který se vynoří z přitímní a znovu vystřelí.

Ke Cardanovi zaletí další šíp. Předstírá ochromení, přesně tak, jak jsme to cvičili. Šváb mu vysvětloval, jak pro něj bude mnohem bezpečnější, když se nebude hýbat, protože tak ho snáze netrefí.

Nepočítali jsme však s Balekinem. Srazí Cardana ze židle k zemi a zalehne ho vlastním tělem. Zírám na ně a uvědomím si, jak málo toho o jejich vztahu vím. Ano, Balekin si nevšiml, že Přízrak mezitím vylezl na římsu s Nejvyšší korunou. A ano, poslal za Švábem své rytíře, čímž umožnil Pumě zahradit východ z této místnosti.

Ale zároveň Cardanovi ukázal, proč v našem plánu dál nepokračovat.

Pohlížela jsem na Balekina jako na bratra, kterého Cardan nenávidí, jako na bratra, který povraždil celou jeho rodinu. Zapomněla jsem, že i Balekin patří do Cardanovy rodiny. Balekin je ten, kdo ho vychoval, když proti němu Dain zosnoval spiknutí, když ho otec vyhnal z paláce. Balekin je jediný, kdo mu zbyl.

Přestože vím, že by Balekin byl krutý král, který by Cardanovi – a mnoha dalším – nadále ubližoval, stejně tak vím, že by mu dal moc. Cardan by mohl být krutý, pokud by zůstalo zřejmé, že Balekin je krutější.

Posadit korunu na Balekinovu hlavu bylo jako vsadit na jistotu. Věřit místo toho mně a doufat v nějakého budoucího Doubka bylo sázkou do loterie. Zavázal se mi. Musím se jen postarat o to, aby nenašel způsob, jak svou přísahu obejít.

Jsem o krok pozadu. Prodrat se davem je těžší, než jsem myslela, takže nejsem ve správný čas tam, kde mě podle našeho plánu Přízrak očekává. Vzhlednu k římsě. Vidím, jak se vyhoupne ze stínu. Hodí korunu, ale ne mně.

Přízrak ji hodí mé identické sestře. Koruna dopadne k nohám Taryn.

Vivi vezme Doubka za ruku. Lord Roiben se snaží protlačit davem.

Taryn zvedne korunu.

„Dej ji Vivi!“ křiknu na ni. Přízrak si uvědomí svou chybu, vytáhne kuši a zacílí na Taryn. Nemá však nejmenší šanci se z toho prostřílet ven. Taryn na mě zoufale, zrazeně pohlédne.

Cardan se vyškrábe na nohy. Balekin už je také na nohou a rychlými kroky se k nám blíží.

„Dítě, jestli mi tu korunu nedáš, rozseknu tě na dvě poloviny,“ zahřmí Balekin. „Budu Nejvyšším králem a potrestám všechny, kdo mi stáli v cestě.“

Taryn drží korunu a těká pohledem mezi mnou, Balekinem a Vivi. Potom se pomalu rozhlédne kolem sebe. Všichni ji s napětím sledují.

„Dej mi mou korunu,“ zopakuje Balekin a přikročí k Taryn.

Do cesty mu vstoupí lord Roiben a zatlačí mu rukou do hrudi. „Počkat.“ Dosud netasil meč, ale pod kabátcem se mu zablesknou nože.

Balekin se ho pokusí odstrčit, ale Roiben se ani nepohne. Přízrak teď míří na Balekina, kterého sledují všechny oči v místnosti. Královnu Orlagh od něj dělí jen několik kroků.

Ve vzduchu se vznáší hrozba nového násilí.

Přistoupím k Taryn a postavím se před ni.

Jestli Balekin vytasí meč, jestli zapomene na veškerou diplomacii a bezhlavě zaútočí, tato místnost se promění v krvavé bojiště. Někteří se postaví za něj, jiní do opozice. Na nějakých závazcích vůči koruně už nyní nezáleží. Poté co Balekin vyvraždil svou rodinu, už se nikdo necítí bezpečně. Pozval sem všechnu šlechtu proto, aby ji získal na svou stranu; zdá se, že ani on nevěří tomu, že by mu další vraždy mohly vydláždít cestu k trůnu.

Navíc ho Přízrak může zastřelit dřív, než by se k Taryn dostal, brnění pod oblečením nemá. Šíp vystřelený k jeho srdci by nezadržely ani jeho bohatě vyšíváné klopy.

„Je to jen obyčejná lidská holka,“ řekne Balekin.

„Vskutku půvabný banket, Balekine, synu Eldredův!“ ozve se královna Orlagh. „Škoda že jsme se zatím příliš nepobavili. Pojdme to napravit. Koneckonců, koruna je mezi těmito zdmi v bezpečí, nebo snad ne? A může připadnout jen tobě, nebo tvému mladšímu bratrovi. Ať se tato dívka sama rozhodne, komu ji dá. Co na tom záleží, když jeden druhého navzájem nekorunujete?“

Jsem překvapená. Myslela jsem, že královna Orlagh je Balekinovým

spojencem. Na druhou stranu, Nicasiin vztah s Cardanem mohl její sympatie změnit. Nebo je možná neutrální a jenom chce získat větší moc pro moře na úkor pozemských panství.

„To je směšné,“ řekne Balekin. „Copak vás ani ten výbuch nepobavil?“

„*Mou* pozornost jistě upoutal,“ poznamená lord Roiben. „Také jsem si všiml, že jste někde ztratil svého generála. Vaše vláda ještě formálně nezačala a už je nadmíru chaotická.“

Otočím se k Taryn a obejmu prsty chladný kov královské koruny. Zblízka je na ni nádherný pohled. Z temného zlata vyrůstají dubové listy, jako by byly živé, a jejich šlahouny se přes sebe kříží ve spleťtém ornamentu.

„Prosím,“ zašeptám. Stále je mezi námi mnoho zlého. Tolik hněvu, zrady, žárlivosti.

„Co to děláš?“ sykne na mě Taryn. Locke, který stojí za ní, si mě prohlíží se zvláštním leskem v očích. Můj příběh se začíná zajímavě odvíjet a on má příběhy tak rád.

„To nejlepší, co můžu,“ odvětim.

Trhnu korunou, ale Taryn ji pevně drží. Po dlouhé chvíli ji konečně pustí, až se zapotácím.

Vivi přivedla Doubka tak blízko, jak se jen odvážila. Oriana stojí v davu a co chvíli sepne ruce. Jistě si všimla Madocovy nepřítomnosti a zřejmě uvažuje, co jsem měla na mysli za cenu, kterou budeme muset všichni zaplatit.

„Princi Cardane,“ prohlásím. „Toto je pro vás.“

Dav se rozestoupí a nechá projít dalšího klíčového hráče tohoto dramatu. Cardan si stoupne mezi mě a Doubka.

„Přestaňte!“ křikne Balekin. „Okamžitě je zadržte!“ Prudce tasí meč. Na politiku už není v tuhle chvíli čas. Místností se rozlehne zvuk desítky tasených mečů. Slyším, jak magické čepele jemně šumí.

Ve stejném okamžiku, kdy Přízrak stiskne spoušť kuše, vytáhnu z pochvy svůj Smrtihlav.

Balekin se zapotácí. Slyším, jak se všichni nadechnou a zatají dech. Zastřelit krále, i když nemá na hlavě korunu, není malá věc. Poté co Balekinův meč dopadne na starobylý koberec, uvidím, kam byl zasažen.

Ruku, v níž držel meč, má nyní přišpendlenou šípem ke stolu. Šípem s železným hrotem.

„Cardane,“ zvolá. „Znám tě. Vím, že bys raději nesnadný úkol vládnout přenechal mně a sám si užíval radostí života. Ty přece lidmi a gaunery a blázny opovrhuješ. Pojd' sem. Ne vždy jsem tancoval podle tvých not, ale přece nechceš

svého bratra popudit. Přines mi korunu.“

Přitáhnu si Doubka k sobě a vložím mu korunu do rukou, aby si ji prohlédl. Aby si zvykl ji držet. Vivi ho povzbudivě poklepe po zádech.

„Přines mi tu korunu, Cardane,“ zopakuje Balekin.

Princ Cardan pohlédne na bratra stejně odměřeným a vypočítavým pohledem, jaký věnoval tolika jiným bytostem předtím, než jim utrhal křídla ze zad, než je hodil do řeky nebo navždy vyhnal ode dvora. „Ne, bratře. Myslím, že to neudělám. Myslím, že i kdybych neměl žádný důvod tě rozzlobit, udělal bych to z čisté zlomyslnosti.“

Doubek se na mě podívá, aby se ujistil, že jedná správně, ačkoli na sebe všichni tolik křičí. Pokývám hlavou a povzbudivě se na něj usměju.

„Ukaž to Doubkovi,“ zašeptám Cardanovi. „Ukaž mu, co má udělat. Klekni si.“

„Budou si myslet, že...“ ohradí se Cardan, ale přeruším ho.

„Prostě to udělej.“

Cardan poklekne a v davu to zašumí. Meče se vrátí do pouzder. Povyk ustane.

„Tohle je opravdu veselé,“ praví lord Roiben tiše. „Kdo jen to dítě může být? Nebo cí?“ Spolu s královnou Annet se na sebe zlomyslně usmějí.

„Vidíš?“ řekne Cardan Doubkovi a netrpělivě mu pokyne. „Ted’ korunu.“

Rozhlédnu se po shromážděných. Nikdo se netváří přátelsky. Všichni jsou ve střehu, vyčkávají. Balekin je šílený vzteky. Zatlačí proti šípu, jako by si raději utrhl ruku, než aby dovolil to, k čemu se schyluje. Doubek udělá váhavý krůček ke Cardanovi, pak další.

„Fáze čtyři,“ zašeptá Cardan, který stále věří, že jsme na stejné koleji.

Pomyslím na Madoca, jak se mu v patře nad námi asi spí, o čí vraždě se mu asi zdá. Pomyslím na Orianu a Doubka, kteří od sebe mají být na dlouhá léta odtrženi. Pomyslím na Cardana a na to, jak mě bude nenávidět ještě víc. Pomyslím na to, co to obnáší udělat ze sebe hlavního padoucha. „Přikazuji ti, aby ses v příští minutě ani nepohnul,“ odpovím Cardanovi šeptem.

Cardan mrtvolně ztuhne.

„Do toho,“ ponoukne Vivi Doubka. „Přesně tak, jak jsme to cvičili.“

A s těmi slovy Doubek posadí Cardanovi korunu na hlavu. „Korunuji tě,“ řekne Doubek nejistým dětským hláskem. „Králem. Nejvyšším králem Země víl.“ Podívá se na Vivi, pak na Orianu. Čeká, že ho jedna nebo druhá pochválí, jak to dobře provedl.

Lidé zalapají po dechu. Balekin nelidsky zaskučí. Ozve se smích, rozhořčené výkřiky, radostná zvolání. Všichni mají rádi překvapení a víly je zbožňují nade

vše ostatní.

Cardan se na mě obrátí s bezmocnou záští. Když uplyne minuta od mého rozkazu, zvolna vstane. Oči mu žhnou známou zlostí, jako oheň zahrnutý žhavými uhlíky, které planou větším žárem než největší plameny. Tentokrát si jeho zášť zasloužím. Slíbila jsem mu, že bude moci odejít ode dvora a jeho machinací. Slíbila jsem, že bude mít od všeho pokoj. Lhala jsem.

Ne že bych Doubkovi nepřála, aby se stal králem. Přeju mu to. A jednou jím bude. Ale existuje pouze jediný způsob, jak zajistit, aby pro něj trůn zůstal připravený, zatímco se bude učit všemu, co potřebuje znát – musí na něm sedět někdo jiný. Sedm let a Cardan může vládu předat, abdikovat v Doubkův prospěch a naložit se svým životem podle svého gusta. Ale do té doby bude muset trůn zahřívát pro mého bratra.

Lord Roiben dodrží slib a poklekne. „Můj králi,“ řekne. Napadne mě, čím bude jeho slib vykoupen. O co nás na oplátku požádá, když teď Cardanovi pomohl získat korunu.

A pak vzduch rozčísne halasné provolání slávy od královny Annet, královny Orlagh a lorda Severina. Zato Taryn na mě hledí v očividném šoku. Musí si myslet, že jsem zešilela, když jsem na trůn dosadila někoho, kým opovrhují. Nedokážu to vysvětlit ani sama sobě. Společně se všemi ostatními, Taryn nevyjímaje, klesnu na kolena.

Všechny mé sliby se naplnily.

Cardan se chvíli jen rozhlíží po místnosti, ale jistě si dobře uvědomuje, že nemá na výběr. „Vstaňte,“ řekne a my poslechneme.

Ustoupím dozadu a vmísím se do davu.

Celý život byl Cardan vílím princem. Bez ohledu na své požadavky ví, co se od něj očekává. Ví, jak okouzlit dav, jak lidi bavit. Nařídí odklidit střepy z rozbitých pohárů. Nechá přinést nové a nalít do nich čerstvé víno. Pronese přípitek – na překvapení a výhody opilectví, které mu znemožnilo se zúčastnit předchozí korunovace –, který vyvolá mezi přítomnými pány a dámami hlasitý smích. A jestli jsem si všimla, že při tom svírá pohár vína tak silně, až mu zbělely klouby prstů, byla jsem asi jediná.

Přesto mě překvapí, když se ke mně s planoucíma očima obrátí. Jako bychom zůstali v sále jen my dva. Znovu pozvedne svou číši a zkříví ústa v předstíraném úsměvu. „A na Jude, která mi dnes večer dala dárek, za nějž se jí hodlám věčně odvděčit.“

Snažím se zachovat tvář, zatímco kolem mě vylétnou poháry do výše. Chvíli je slyšet jen cinkání křišťálu. Víno se rozlévá na zem. V uších mi zvoní smích.

Puma mě šťouchne do boku. „Vymysleli jsme ti přezdívku,“ vysloví téměř nehlasně. Nevím, jak se sem přes zamčené dveře dostala.

„Jakou?“ zeptám se. Cítím se vyčerpaná jako nikdy. Uvědomím si, že v příštích sedmi letech si nikdy pořádně neodpočinu.

Čekám, že řekne *Lhářka*. Šibalsky se zazubí, tajnůstkářka. „Jakou asi? Královna.“

Zjistím, že se pořád neumím od srdce zasmát.

EPILOG

Stojím uprostřed nákupního centra a tlačím před sebou vozík, zatímco do něj Doubek a Vivi přihazují povlečení a krabičky na oběd, upnuté džíny a sandály. Doubek se kolem sebe trochu zmateně, ale radostně rozhlíží. Bere do rukou další a další věci, diví se jim a znovu je vrací do regálů. V uličce se sladkostmi přidává do vozíku čokoládové tyčinky, želé bonbony, lízátka a kandovaný zázvor. Vivi mu v tom nebrání, tak do toho nezasahuji.

Je nezvyklé vidět Doubka bez jeho příznačných růžků, které mu Vivi dočasně odčarovala. Také uši má teď oblé jako já. Stejně nezvyklé je pozorovat, jak v oddělení hraček zkouší jezdit na koloběžce, zatímco mu přes rameno visí batůžek ve tvaru sovičky.

Čekala jsem, že nebude snadné Orianu přesvědčit, aby nechala jít Doubka s Vivi, ale po Cardanově korunovaci připustila, že pro něj bude nejlepší, když na několik let z královského dvora zmizí. Balekin je uvězněn ve věži. Madoc se celý brunátný probudil, aby zjistil, že klíčový okamžik k převzetí moci úspěšně prosperoval.

„Takže říkáš, že je to tvůj bráška?“ ujišťuje se Heather. Doubek se na koloběžce rozjede uličkou s blahopřáními. „Mohla bys mi to říct, kdyby to byl tvůj syn.“

Vivi se potěšeně zasměje. „Mám svá tajemství, ale tohle k nim nepatří.“

Heather se netvářila příliš nadšeně, když u ní Vivienne zaklepala na dveře s nějakým cizím dítětem a chabým vysvětlením, proč s nimi Doubek bude muset žít. Ale nevyhnala je. Z Heatheriny pohovky mu udělaly postel a dohodly se, že tam může spát tak dlouho, dokud si Vivi nenajde práci a nebudou si moct dovolit větší byt.

Vím, že si Vivi nesežene konvenční zaměstnání, ale nějak to zvládnou. Bude lepší máma než já. V jiném světě, vzhledem k naší minulosti, bych ji i nadále přesvědčovala, aby Heather pověděla celou pravdu. Ale pokud to cítí tak, že má

dál hrát svou hru, těžko jí v tom muži ze své pozice bránit. Zatímco stojíme ve frontě u pokladny a Vivi platí nákup listy proměněnými v opravdové peníze, znovu se v duchu vrátím k událostem, které následovaly po nečekané korunovaci. Na divoký rej víl. Na to, jak všichni žasli nad Doubkem, kterého to těšilo i děsilo zároveň. Na Orianu, která nevěděla, jestli mi má děkovat, nebo mi jednu vrazit. Na Taryn, tichou, rozvážnou a držící Locke a pevně za ruku. Na Nicasii, která Cardana dlouze políbila na královskou tvář.

Udělala jsem, co jsem udělala, a teď s tím musím žít.

Lhala jsem, zradila a triumfovala. Kéž by mi za to někdo pogratoval.

Heather si povzdechne a zasněně se na Vivi usměje. Pak naložíme nákup do Heatheriny hybridní toyoty. Když se vrátíme do jejího bytu, vyndá z lednice již připravené těsto a vysvětlí nám, jak si každý uděláme vlastní pizzu.

„Ale máma za mnou přijede, že ano?“ zeptá se Doubek, když si svou pizzu ozdobí kousky čokolády a pěnovým žužem.

Stisknu mu ruku a Heather strčí plech do trouby. „To víš, že ano. Budeš jako Honza, co šel do světa. Až se naučíš všechno, co potřebuješ, vrátíš se domů.“

„Jak poznám, že už všechno umím, když zatím ani nevím, co se mám naučit?“ chce vědět.

Jeho otázka připomíná hádanku. „Vrať se, až pro tebe bude těžké se k návratu vůbec odhodlat,“ odpovím mu konečně. Vivi se na mě podívá, jako by nás zaslechla. Zatváří se zamyšleně.

Sním kousek Doubkovy pizzy a olíznu si čokoládu z prstů. Je tak sladká, až se otřesu, ale nevádí mi to. Chci s nimi ještě alespoň chvíli posedět, než se budu muset vrátit zpátky do Země víl. Sama.

Sesednu ze starčekového koně a zamířím do paláce. Mám tu teď vlastní komnaty – rozlehlý obývací pokoj, ložnici za dvoukřídlými dveřmi na petlici a šatnu s prázdnými skříněmi. Nemám do nich co dát, jen pár věcí, které se mi vešly do tašky, když jsem odcházela z Madocova domu, a několik kousků oblečení, které jsem sehnala v nákupním centru.

Tady nyní žiji, abych měla Cardana nablízku, mohla ho ovlivňovat a dohlížet na to, aby všechno probíhalo hladce. Základna Stínového dvora pod palácem se rozrůstá. Nejsou to už jen královi špehové, ale i jeho opatrovníci.

Dostanou své zlato přímo z královny ruky.

Jednu věc jsem však zatím odkládala – rozmluvu s Cardanem. Vydala jsem jen několik rozkazů. Známy strach při pohledu do jeho tváře plné nenávisti ze mě učinil zbabělce. Ale budu s ním muset mluvit. Nemá smysl to déle odkládat.

Ke královským komnatám vykročím s těžkým srdcem a nohama jako z olova. Zaklepu. Škrobeně vyhlížející sluha s květy vpletenými do plavých vousů mi oznámí, že Nejvyšší král se odebral do velké síně.

Najdu ho rozvaleného na trůně, jak na mě shlíží z pódia. Kromě nás v hale nikdo není. Vykročím k němu, moje kroky násobí ozvěna.

Cardan má na sobě kalhoty pod kolena, vestu a přes ni kabát střižený na míru, který mu sahá do půli stehů. Je ušitý z tmavě vínového, nepočesaného sametu. Klopy, nárameníky a vesta jsou ze slonovinového sametu. Po celé ploše ho zdobí zlatá výšivka, s níž ladí zlaté knoflíky a zlaté přezky na vysokých botách. Kolem krku má krejzlík z bledého soviho peří.

Černé vlasy mu v opulentních kudrlinách spadají kolem tváří. V matném světle vynikají jeho ostře řezané rysy, dlouhé řasy a nemilosrdná krása.

Zděsím se, jak moc nyní vypadá jako Nejvyšší král.

Zděsím se nad nutkáním před ním pokleknout, nad touhou nechat se polaskat po vlasech jeho rukou obtěžkanou prsteny.

Co jsem to provedla? Dlouho neexistoval nikdo, komu bych věřila méně než jemu. Teď se s ním musím potýkat, přizpůsobovat se. Jeho přísaha věrnosti mě dostatečně nechrání před jeho chytrostí.

Co jsem to proboha udělala?

Dojdu až k němu. Snažím se zachovat ledový výraz. On se usmívá, ale jeho úsměv je chladnější než kámen. „Rok a den,“ zvolá. „Než se naděješ, ta doba uplyne. Co budeš dělat pak?“

Nakloním se blíž. „Doufám, že tě přesvědčím, abys zůstal králem do doby, než se Doubek vrátí.“

„Možná přijdu kralování na chuť,“ odpoví mrazivě. „Možná se už z trůnu nikdy nehnu.“

„To si nemyslím,“ řeknu, ačkoli ta možnost tu vždy existovala. Od začátku mi bylo jasné, že dostat ho z trůnu bude obtížnější než dostat ho na něj.

Uzavřela jsem s ním dohodu na rok a den. Mám rok a den na to, abych tuto smlouvu prodloužila. *Ani o minutu víc.*

Roztáhne rty do širokého úsměvu. „Mám dojem, že nebudu dobrý král. Nikdy jsem králem být nechtěl, a rozhodně ne dobrým. Udělala jsi ze mě svou loutku. Výborně, Jude Duarteová, Madocova dcero, *budu* tvojí loutkou. Ty vládni. Ty se vypořádej s Balekinem, s Roibenem, s královnou Orlagh. Buď mým senešalem,

dělej svou práci, a já zatím budu popíjet víno a žertovat s poddanými. Posloužím ti jako zbytečný štít, kterým ochráníš svého bratra, ale nečekej ode mě, že budu nějak užitečný.“

Čekala jsem něco jiného, snad otevřenou hrozbu. Ale tohle je možná ještě horší.

Zvedne se z trůnu. „Pojď, posad' se.“ Z jeho hlasu číší nebezpečí a nevyhnutelná hrozba. Na rozkvetlých větvích kolem trůnu vyrašily tak husté trny, že přes ně nejsou květy téměř vidět.

„To jsi přece chtěla, ne?“ zeptá se. „Tomu jsi všechno obětovala. No tak. Je celý tvůj.“

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji svým přátelům spisovatelům, kteří mi poskytli cenné rady při vymýšlení zápletky a prostředí příběhu i při psaní a editování této knihy. Děkuji ti, Sarah Rees Brennanová, Leigh Bardugo, Kelly Linková, Cassandro Clareová, Maureen Johnsonová, Robine Wassermane, Steve Bermane, Gwendo Bondová, Christophere Rowe, Alayo Dawn Johnsonová, Paolo Bacigalupi, Ellen Kushnerová, Delio Shermanová, Gavine Grante, Joshuo Lewisi, Carrie Ryanová a Kathleen Jenningsová (která během workshopu nakreslila nádherné obrázky, čímž mi poskytla tu nejúžasnější zpětnou vazbu).

Rovněž děkuji všem v ICFA, kteří mi po přečtení prvních tří kapitol poskytli podnětné komentáře.

Děkuji všem v Little, Brown Books for Young Readers, kteří podporovali mou potrhlou vizi. Můj zvláštní dík patří báječným redaktorkám Alvině Lingové, Kheryn Callenderové, Lise Moraledové a Victorii Stapletonové.

Děkuji Barrymu Goldblattovi a Joanně Volpeové za to, že provedli mou knihu přes všechny zkoušky a strasti.

Ze všeho nejvíc děkuji svému manželovi Theovi, s nímž jsem mohla v průběhu několika let knihu rozebírat, a našemu malému Sebastianovi, který mě při psaní rozptyloval a otevíral mi srdce.

Krutý princ

Holly Blacková

Z anglického originálu *The Cruel Prince* vydaného nakladatelstvím Little Brown and Company, New York 2018, přeložila Radka Kolečáčková

Úryvky z díla Lewise Carrola v překladu Aloyse a Hany Skoumalových

Úryvek z díla W. B. Yeats v překladu Jaroslava Skalického

Vydalo nakladatelství Cooboo v Praze roku 2018

ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem

Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 34 876

Odpovědná redaktorka Barbora Vrátilová

E-book konverzi provedlo Grafické a DTP studio Fragment

1. vydání